

LAURA SEBASTIAN

ZÜMRÜT KRALİÇE

İngilizceden çeviren:
Müge Canan Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

*Kendini, hikâyesinin kahramanı olacak kadar güçlü
hissetmeyen kızlara. Siz yeterince güçlüsünüz.*

ÖNSÖZ

Hayatımın ilk altı yılını, çoğu çocuğun yatağının altına gizlenmiş canavarlardan korktuğu gibi annemin tahtından korkarak geçirdim. Sivri köşeleri, koyu renkli alevleri andıran oymalarıyla, yüksek ve kasvetli olan bu taht benim gözümde korkunç bir yaratıktı. Ona dokunduğumda elimin tutuşacağından tüm kalbimle emindim.

Her gün annemi o tahtta otururken görüyor, tahtın camdan tırnaklarını tenine batırarak onu zorla üstünde tuttuğuna inanıyordum. Tahtın annemi hiç tanımadığım, bambaşka birisine dönüştürmesini seyrediyordum. Sanki bana her gece şarkılar söyleyen, beni kucağına alıp alnımdan öpen, hayatımın odak noktası olan o tatlı dilli kadın gidiyor, yerine onun bedenini alan ve sırtı dimdik halde yeri göğü inleyen bir yabancı geliyordu. Sesinde en ufak bir neşe kırıntısı barındırmayan bu yabancı, sözlerini dikkatle seçerek otoriter bir tavırla konuşuyordu. Annem kendini nihayet tahttan kurtarmayı başardığında da yorgunluktan bitap düşüyordu.

Artık büyüdüğüm için tahtın benim düşündüğüm tarzda bir canavar olmadığını biliyordum. Onun annemi zorla üstünde tutmadığının farkındaydım. Annemin tahta oturduğunda

ZÜMRÜT KRALIÇE

değişmediğinin. Yine de böyle düşünmemde bir parça da olsa haklılık payı vardı. Annem tahta çıktığında asla eskisi gibi olmuyordu.

O, zamanının büyük bir kısmında sadece benimdi. Tahta çıktığında ise sadece benim değil herkesin oluyordu.

HESAPLAŞMA

Titrete bacaklarımla mağaradan dışarı adım attığımda güneşten gözlerim kamaştı. Ağrıyan kolumu güçlükle yukarı kaldırıp elimi gözüme siper ettim ama bu basit hareketi yapmak bile başımı döndürdü. Birden dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi yerdeki sert, sivri taşların üzerine yığılmış halde buldum. Canım yanıyordu ama ah, yere uzanmak, temiz havayı ciğerlerine doldurmak, bir anda çok yoğun gelse bile ışığı hissetmek ne güzel bir duyguydu.

Boğazım öyle kurumuştı ki nefes almak bile acı veriyordu. Parmaklarımda, kollarımda, saçlarımda kurumuş kan vardı. Bu kanın bana ait olduğunu tahmin ediyor ama vücudumun neresinden geldiğini bilmiyordum. Hafızam silinmiş gibiydi; mağaraya adım attığımı, arkadaşlarımdan arkamdan, geri dönmem için yalvardıklarını hatırlıyordum. Sonrası ise... koca bir boşluktu.

“Theo,” dedi tanıdık ama uzaklardan gelen bir ses. Yeri döven binlerce ayak sesi beynimde yankılandı. Gürültüden sakınabilmek için iki büklüm kıvrıldım.

Tenime dokunan eller bileklerimden, kulağımın arkasından nabzımı yokladı. Bu eller öyle soğuktu ki tüylerim diken diken olmuştu.

“O...” dedi biri. Blaise. Adını söylemeye çalıştım ama konuşamadım.

“Yaşiyor fakat nabızı yavaş ve teni sıcak,” dedi bir başkası. Heron. “Onu içeri götürmeliyiz.”

Heron’a ait olduğunu düşündüğüm kollar beni kucaklayıp taşıdı. Tekrar konuşmayı denedim ama bir kez daha başaramadım.

“Pelerinini çıkar Art,” dedi Heron. Dudaklarından dökülen her kelimeyle birlikte göğsü yanağıma değiyordu. “Onunla başını ört. Şu an gözleri çok hassastır.”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi Art. Kumaş hışırtıları duyuldu ve Art’ın, gözlerimi örten pelerini beni bir kez daha karanlığa boğdu.

Bu defa kendimi karanlığa teslim ettim. Arkadaşlarım yanımda olduğuna göre artık güvendedim.

Gözlerimi tekrar açtığımda bir çadırın içindeki yataktaydım ve çadırın beyaz pamukludan, kalın kumaşı güneş ışığını dayanılır hale getiriyordu. Başım hâlâ zonkluyordu ama artık acıyı daha az hissederek olmuşum. Boğazım eskisi gibi kuru ve hassas değildi. Yeterince odaklanınca Artemisia’nın açık duran dudaklarına su döktüğünü hatırlıyordum. Başımı koyduğum yastık onun ağzımı ıskalaması yüzünden hâlâ ıslaktı.

Fakat şimdi tek başıyaydım.

Bunu yapmak, her sinir ucumla hissettiğim acıyı artırsa da yatakta doğrulmaya çalıştım. Kalovaksiyalılar eninde sonunda döneceklerdi ve kim bilir Cress Søren’in yaşamasına daha ne kadar izin verecekti? Yapılacak çok fazla iş ve bunun için çok az zaman vardı.

Çıplak ayaklarımı toprak zemine basıp ayağa kalkmaya çalıştım. Bunu yaptığım anda çadırın kapısı açıldı ve Heron uzun bedenini dar boşluğa sığdırabilmek için eğilerek içeri girdi. Uyanıp ayağa kalktığımı fark ettiğinde afalladı ve hayal görmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

İsmimin yarattığı tınıyı duymak istercesine, “Theo,” dedi yavaşça.

“Madene girmemin üzerinden ne kadar zaman geçti?” diye sordum ben de ona sessizce.

Heron bir süre beni inceledikten sonra, “İki hafta,” dedi.

Bu sözlerle sarsılıp kendimi tekrar yatağa bıraktım. “İki hafta,” diye tekrarladım. “Oysa ben birkaç saat ya da belki birkaç gün geçtiğini sanmıştım.”

Heron bunu duyduğuna şaşırmışa benzemiyordu. Neden şaşırındı ki? Aynı şeyleri o da yaşamıştı.

“Uyuduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu bana. “Yediğini? İçtiğini? Bunları yapmış olmalısın, aksi halde daha kötü durumda olurdun.”

Başımı iki yana sallayıp yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım ama bölük pörçük aklıma gelenler bunu yapmama yetmedi. Birkaç detay, gerçek olamayacak hayaletler, damarlarımdan akan alevler. Hepsi buydu.

“Beni bırakıp gitmeliydiniz,” dedim. “İki hafta... Cress’in ordusu her an geri dönebilir ve Søren...”

“Gelen haberlere göre Søren hâlâ hayatta,” dedi Heron sözümü keserek. “Ve Kalovaksiyalılara buraya dönmeleri yönünde bir talimat verilmedi.”

Ona baktım. “Bunu nasıl bilebilirsin?” diye sordum.

Omuzunu silkti. “Casuslarımız sayesinde,” dedi sorunun cevabı çok açıkmiş gibi.

“Bizim casusumuz yok ki,” dedim yavaşça.

“Casusumuz yoktu. Ama yeni Baron’un, atla iki gün uzaklıktaki kendi ülkesinde olduğunu duyduk. Başkente dönen kölelerinden birkaçını tarafımıza çekmeyi başardık. Onlardan ilk mesajı aldık. Baron henüz ordularına buraya dönme talimatı vermemiş. Ayrıca ordumuzun büyük bir kısmı buradan ayrıldı. Geride sadece ben, Blaise, Artemisia, Erik, Ejder Katili ve hâlâ savaşın etkilerinden kurtulmaya çalışan bir grup insan kaldı. Ama o bir grup insan da birkaç gün içerisinde Ejder Katili’yle birlikte güvenli bir limana sığınacak.”

Aklım hâlâ şu casus meselesinde olduğu için Heron’un söylediklerini hayal meyal duyuyordum. Elpis’ten ve birilerini casus olarak kullandığım son defasında olanlardan başka bir şey düşünemiyordum.

“Ben casus kullanılmasını onaylamadım,” dedim.

“Sen bu karar verilmeden bir gün önce madene girmiştin,” dedi Heron kayıtsız bir sesle. “Yani burada olmadığın için herhangi bir şeye onay veremezdin ve dönüşünü bekleyecek kadar da zamanımız yoktu. Kaldı ki dönüp dönmeyeceğinden de emin değildik.”

Onu tersleyecekken sustum. “Ölürlerse...”

“Bu riski almamız gerekiyordu,” dedi Heron. “Onlar da bunu bilerek gönüllü oldular. Ayrıca duyduğumuz kadarıyla İmparatoriçe, Kayzer kadar şüpheli değilmiş. Senin öldüğünden, bizim onun için bir tehdit oluşturmadığımızdan emin. Søren de elinde olduğu için savaş kazandığını düşünüyor ve bu yüzden rahat davranıyor.”

İmparatoriçe. Bu unvan bana ne zaman İmparatoriçe Anke’yi değil de Cress’i hatırlatacaktı acaba?

“Ordunun buradan ayrıldığını söyledin,” dedim. “Nereye gittiler?”

Heron uzun uzun nefesini bıraktı. “Sen burada olmadığın için yaşanan bütün o çekişmeleri görmedin. Bu yüzden

seni kışkandığımı bile söyleyebilirim. Vecturia'nın şefi, kızı Maile'nin komutasındaki birliklerini yardımımıza gönderdi. Søren'den sonra en fazla savaş deneyimi olan Maile ve Erik'ti ama ikisi hiçbir konuda anlaşılamıyordu. Erik doğrudan başkente gidip şehri fethetmek ve Søren'i kurtarmak istiyordu."

"Bu çok aptalca bir düşünce," dedim başımı iki yana sallayarak. "Onlar da muhtemelen bunu yapmamızı bekliyorlar. Öyle olmasa bile bu tür bir kuşatma için sayımız yeterli değil."

"Maile de aynısını söyledi," dedi Heron da başını iki yana sallayarak. "Onun yerine Toprak Madeni'ne gitmemiz gerektiğini savundu."

"Ama bunu yapabilmek için en kalabalık şehirlerden geçmemiz gerekiyor, hem de yol üstünde saklanabileceğimiz bir orman ya da dağ olmadan," dedim. "Mutlaka farkedilir ve Toprak Madeni'nde Cress'in ordusu tarafından karşılanırsınız."

"Erik de aynısını söyledi," dedi Heron. "İşte şimdi her şeyi öğrendin."

"Peki tartışmayı kazanan kim oldu?"

"Kimse," dedi Heron. "Ordumuzu Savria Nehri kıyısındaki şehirlere göndermeye karar verdik. Bu şehirler kalabalık değil belki ama bu sayede Kalovaksiyalıları kontrol altına alacak, esirlerini serbest bırakıp sayımızı artıracak ve yiyecek ve cephane elde edeceğiz. Hepsinden önemlisi ordumuz artık kolay bir hedef gibi burada bekleyip durmayacak."

"Tıpkı şu an olduğu gibi," dedim şakaklarımı ovuşturarak. Bu yeni baş ağrısının sebebi madende yaşadıklarım değildi. "Sanırım son kararı benim vermem isteniyor."

"Şimdi değil," dedi Heron. "Tek başına yürüyecek kadar iyileşmenden sonra."

"Ben iyiyim," dedim olması gerekenden daha ısrarcı bir sesle.

Heron dikkatle beni inceledi. Bir şeyler söyleyecekken vazgeçip başını iki yana salladı.

“Bana madenlere dair bir şey soracaksan, hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedim ona. “Hatırladığım son şey içeri girişim. Sonrası karanlık.”

“Zaman içerisinde hatırlayacaksın,” dedi Heron. “İyisiyle kötüsüyle. Ama ben kendi deneyimim hakkında asla konuşmak istemiyorum. Senin de böyle hissedeceğini düşünüyorum.”

Yutkunup bu düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bu beni bekleyen yeni bir sorundu ve zaten önümde yeterince sorun vardı. “Yine de belli ki senin bana sormak istediğin bir şey var,” dedim Heron’a. “Nedir o?”

Heron biraz düşünüp, “İşe yaradı mı?” diye sordu.

Kısa bir an onun ne demek istediğini anlayamadım ama sonra madene en başta neden girdiğimi, Cress’in büyüsünün bir sonucu olarak ateşe karşı kazandığım duyarlılığı hatırladım. Oraya bu yeteneği sahiplenmek, zamanı geldiğinde Cress’e karşı koyabileceğim kadar güçlendirmek için girmiştım.

Peki bunu yapmam işe yararmış mıydı? Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Sol elimi yukarı kaldırıp ateşi çağırdım. Daha parmaklarımı açmadan onu hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde avucumda hissettim. Ateş, sanki bana ait bir parçaymış ve sürekli avucumdaymış gibi çağırma anında yanıt vermişti. Her zamankinden daha parlak, daha sıcaktı ama fazlası da vardı. Heron’a göstermek için havaya fırlattığım ateş bir parça titrese de canlılığını ve parlaklığını korudu. Heron’un gözleri büyüdü ama ben elimi yukarı kaldırıp parmaklarımı kıvrırken hiç konuşmadı. Ateş topu hareketimi taklit edip bir ele dönüştü. Parmaklarımı oynattığımda o da aynısını yaptı. Elim yumruk haline getirmemle birlikte o da bir yumruk oldu.

“Theo,” dedi Heron boğuk bir fısıltıyla. “Ondan eğitim alırken Ampelio’nun gücüne tanıklık etmiştim. O bu kadarını yapamıyordu.”

Yutkunup alevi tekrar kontrol altına aldım ve avucumda söndürüp küle dönüştürdüm.

Tenimde oluşan, kül tacının bıraktığı lekelere benzer koyu renkli lekeye bakarak, “Sakıncası yoksa söyler misin Heron,” dedim. “Mina hâlâ burada mı? Şu...”

“Şifacı kız,” diye tamamladı Heron benim yerime ve başını salladı. “Evet, burada. Yaralılara yardım ediyor. Gidip onu bulayım.”

Heron gittiğinde ellerimde biriken külleri toprağa silkeledim.

Mina çadıra girdiğinde vücudum hâlâ eski gücünde olmasa da ayakta durmaya alışmıştım. Hareket etmek, nefes bile almak zor geliyor, sahip olduğum her kasın sızlamasına neden oluyordu. Mina halimi anlamış olmalıydı çünkü bana şöyle bir bakıp dudaklarına bilgece bir gülümseme yerleştirmişti.

“Bu çok normal,” dedi. “Ben madenden çıktığımda rahibeler, tanrıların beni baştan yarattıklarını söylemişti. Gerçekten tam da böyle hissediyordum.”

Başımı salladım ve tekrar yatağa oturdum. “Bu daha ne kadar sürecek?” diye sordum.

Mina omuzlarını silkti. “Benim ağrılarım birkaç gün sürmüştü ama bu kişiye göre değişir.” Durup beni şöyle bir süzdü. “Yaptığın çok aptalcaydı. Yeterince gücün varken, o güce hâlâ yarı yarıya sahipken madene girip maden deliliğini tatmak istedin. Bunun farkındasın, değil mi?”

Başımı öne eğdim. Benim iyiliğimi isteyen biri tarafından bu şekilde azarlanmayalı çok olmuştu. Bunu yapan son kişinin

kim olduğunu hatırlamaya çalıştım; annem olmalıydı. Sanırım Hoa da sözle olmasa bile hareketleriyle beni azarlamıştı.

“Tehlikenin farkındaydım,” dedim.

“Sen Astrea kraliçesisin,” dedi Mina ben hiçbir şey söylememişim gibi. “Sana bir şey olsaydı biz ne yapardık?”

“Hayatınıza devam ederdiniz,” dedim bu defa daha yüksek sesle. “Ben de herkes gibiyim. Savaşta, kuşatma sırasında annem dahil pek çok insanımızı kaybettik. Buna rağmen hayatımızı sürdürdük. Benim yokluğum da hiçbir şeyi değiştirmezdi.”

Mina bir süre bana baktı. “Yine de yaptığın aptalcaydı,” dedi ısrarla. “Ama sanırım aynı zamanda cesur bir hareketti.”

Bir kez daha omuz silktim. “Her halükârda işe yaradı,” dedim.

Heron’a gösterdiğimi ona da gösterdim. Nasıl da ateşi çağırmakla yetinmeyip onu kendimle bütünleştirebildiğimi. Dudağını bükerek yaptıklarını seyreden Mina, ben her şeyi bitirip elimde kalan külleri bir kez daha yere silkeleyene dek bir şey söylemedi.

“Ve uyudun,” dedi benden çok kendine.

“Hem de derin uyudum,” dedim kayıtsızca.

Mina bana yaklaştı. “Alnına dokunabilir miyim?” diye sordu.

Başımı salladım ve elinin tersiyle alnıma dokundu. “Ateşin yok,” dedikten sonra kestane rengi saçlarımın arasındaki beyaz bir saç tutamına uzandı.

“O tutam daha önce de vardı,” diye açıkladım ona. “Zehirden sonra ortaya çıkmıştı.”

Başını salladı. “Hatırladım. En azından senin saçların İmparatoriçe’nin saçlarından farklı, değil mi? Sanırım bunun için Artemisia’ya teşekkür etmelisin. Hızla yeteneğini kullanıp

zehri etkisiz hale getirmeseydi daha fazla zarar görürdün. Zehri aldığın anda olmasa bile madene girdiğinde ölürdün.”

“Sen Cress’i, yani İmparatoriçe’yi bizzat görmedin,” dedim konuyu değiştirerek. “Ama onun gücüne dair hikâyeleri duymuş olmalısın.”

Mina sözlerimi düşündü. “Bazı rivayetler duydum,” dedi dikkatle. “Fakat ben durumun biraz abartıldığını düşünüyorum.”

Cress’in, Kayzer’i nasıl da ateş saçan elleriyle boynunu tutarak öldürdüğünü, çalışma masasının üstüne nasıl da parmak uçlarıyla küller bıraktığını hatırladım. Cress etrafına daha önce tanıklık etmediğim bir güç yayıyordu. Gördüklerimin daha fazla nasıl abartılabileceğini bilmiyordum.

“Onun sanki... gücünü çağırması bile gerekmiyor. Kayzer’i sadece ellerini kullanarak saniyeler içerisinde öldürdü,” dedim.

Mina, “Bu yüzden kendini hâlâ ona karşı koyabilecek kadar güçlü hissetmiyorsun,” diyerek bir varsayımda bulundu.

“Bundan sadece benim değil kimsenin emin olabileceğini sanmıyorum,” diye itiraf ettim. “Muhafızların da aynı şekilde hiç zorlanmadan insan öldürdüklerini biliyor muydun?”

Mina başını iki yana salladı. “Ben bugüne dek Muhafızların insan öldürdüğünü duymadım,” dedi. “Bu asla onların tarzı olmadı. Bir insanın işlediği suç ölümle cezalandırılacaksa bu daha dünyevi yollarla yapılırdı. Muhafızlar tanrıların onlara bahşettiği yetenekleri asla bu tür işlerde kullanmadılar. Bunu yapmak kutsal şeylere saygısızlık etmek, tanrıların bahsettiklerini kötüye kullanmak olurdu.”

Blaise’in, ölümü bile göze alıp mümkün olduğunca çok Kalovaksiyalıyı ortadan kaldırma niyetiyle savaşa girmesini hatırladım. Bunu yaparak o da kendisine bahşedilen yeteneği

ZÜMRÜT KRALIÇE

kötüye mi kullanmış oluyordu? Yoksa savaşta standartlar farklı mıydı?

Blaise'inki gibi ölçüsüz bir güce sahip olan biri erkek diğeri kız, o iki çocuğu hatırlayarak, "Testten geçirdiğin şu çocuklar nasıl?" diye sordum.

"Laius ve Griselda," dedi Mina bana onların isimlerini hatırlatarak. "Gayet iyiler. Kalovaksiyalıların onlara yaptığı o korkunç deneyler yüzünden korkup travma yaşamış olsalar da pek çok açıdan güçlüler." Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Senin şu hayali arkadaşının onlara epeyce faydası dokundu. Her ne kadar itici biri olsa da o çocuğu seviyorlar. Bu dünyada yalnız olmadığını bilmek güzel şey."

Mina'ya Blaise'den hayali bir arkadaşmış gibi bahsetmiştim ama kız işin iç yüzünü anlamakta gecikmemişti. Anlaşılan artık onun kim olduğunu biliyordu. Neyse ki en azından ne ondan ne de Laius ve Griselda'dan korkuyordu.

"Keşfettiklerinden kimseye söz ettin mi?" diye sordum.

Dudağını büktü. "Benim keşfettiğim bir şey yok Majesteleri," dedi omuzunu silkerek. "Sadece varsayımda bulunabilirim ve bu da ortalığı velveleye vermeye değmez. İnsanlar kavrayamadıkları şeylerden korkarlar ve şu an içinde bulunduğumuz gibi durumlarda korku tehlikeli kararlara sebep olabilir."

İnsanlar Blaise, Laius ve Griselda'nın ne kadar güçlü ve ne kadar ölçüsüz olduklarını bilseler onları öldürebilirlerdi. Mina'nın, zaten bildiğim bu gerçeği ima etmesi nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Blaise'in gemide yaptıklarını herkes gördü," dedim. "Hem kendisini, hem de etrafındakileri yok edecek duruma gelmesine herkes şahitlik etti. Buna rağmen kimse ona zarar vermedi."

“Hayır, vermedi,” diye onayladı Mina. “Onun belki de önümüzdeki birkaç yüz yıl boyunca halk şarkılarına konu olabilecek bu hareketinin sonucunda kimse zarar görmedi. O artık bir kahraman. Sahip olduğu güçle kendini kaybetti belki ama o yine de bir kahraman. Şunu unutma ki bu durum bir anda değişebilir.”

KÖRDÜĞÜM

Mina bir yürüyüşün bana iyi gelebileceğini söyledi ve vücudum bu fikre tamamen karşı çıksa da onun tavsiyesini dinledim. Heron'dan destek alarak yürüdüğüm halde, attığım her adımda kaslarım isyan ediyordu ama ciğerlerime dolan temiz hava ve tenimi okşayan gün ışığı için bu acıya değdiğini inkâr edemezdim. Yürüdükçe kaslarım açıldı ve bacaklarımın ağrısı her nasılsa dayanılır hale geldi.

Maden kampını böyle bomboş görmek tuhaftı. Kamp, hasta ve yaralıların kaldığı birkaçı dışında tamamen boş olan kulübeleriyle, terk edilmiş bir şehre benziyordu. Heron kulübelerin yanından geçerken bana hangilerinin revir olarak kullanıldığını gösterdi ama zaten bunu yapmasına gerek yoktu. Duvarlardan dışarı sızan kesik kesik öksürükler, belli belirsiz haykırıışlar, acı dolu feryatlar her şeyi anlatıyordu. Duyduğum sesler beni vicdan azabına boğmuştu.

Buradakilerden çok daha fazlası hayatta ve sağlıklı, dedim kendi kendime. Çok daha fazlası özgür.

Heron savaştan sağlam çıkan diğer binaları göstererek dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Yiyeceklerin eski yemekhanede pay edilip dağıtıldığını ve kampta kalan bir grup kadın ve

erkeğin erzak çabuk tükenmesin diye avlanma ve yiyecek toplamaya gönüllü olduklarını anlattı. Birliklere yetişmek için yola çıktığımızda yanımıza daha fazla yiyecek alabilecektik.

Eski esir yatakhaneleri bile kullanımdaydı. Elbette kimse orada kalmaya hevesli olmadığı için içerideki mobilya ve zincirler çıkarılmış, yatakhaneler, cephaneliğe ve güneşin yakıcı sıcağından korunma sağlayan eğitim alanlarına dönüştürülmüştü.

Heron bana eğitim alanı olarak yeniden düzenlenmiş odalardan birini gösterdiğinde, “Kimler eğitim alıyor?” diye sordum. “Birliklerin buradan ayrıldığını sanıyordum.”

“Hepsi değil,” dedi Heron dikkatle. “Madende bulduğumuz kutsanmış kişilerin çoğu eğitime hızlı cevap verdi ve yaşlıların birkaçı da onların eğitimini tamamlamasına yardımcı oldu ama geri kalanların daha fazla desteğe ihtiyacı vardı.”

Kutsanmış. Kalovaksiyalılar tarafından bu kampta tutulan bir düzineden fazla kutsanmış Astrealı vardı. Onların Kalovaksiyalılar tarafından deneye tabi tutulduklarını düşündüm ve bu düşünceyle birlikte ürperdim. Yapılanlara bizzat şahitlik etmiştim; doğranan bedenler, kesilen el ve ayak parmakları. Aralarında gözü oyulan bir adam bile vardı.

“Eğitime bu kadar hızlı mı cevap verdiler?” dedim şaşırarak. Ben mağaraya girerken hiçbiri, dövüşmek şöyle dursun kampta doğru düzgün yürüyemiyordu bile.

“Fiziksel iyileşmelerine ben yardımcı oldum,” dedi Heron omzunu silkerek. “Ama zihinsel ve duygusal yaralar farklı bir konu. Çoğu, eğitimi bir iyileşme yöntemi olarak görüyor ve bunu yapmak istiyordu. Bu işi ben, Art ve Blaise’le birlikte, Muhafız olmadıkları halde bu tür eğitimlere aşina olan bir grup yaşlı Astrea’lı üstlendi. Elbette dört dörtlük bir eğitim aldıklarını söyleyemeyiz ama şu kısacık zamanda epeyce

yol katettiler. Ayrıca şimdi biz konuşurken bile eğitimleri devam ediyor.”

Artemisia bana bir keresinde başkalarını öldürürken hissettiklerini, bir şeyleri geri almanın nasıl da içini rahatlattığını anlatmıştı. Anlaşılan hislerinde yalnız değildi.

“Yakında benim de eğitime başlamam gerekecek,” dedim.

“Önce senin tek başına yürümeni sağlamalıyız,” dedi Heron.

Birilerinin bana arkamdan sarılması, ayaklarımı yerden keserek beni kendi etrafımda döndürmesiyle birlikte düşüncelerimden sıyrıldım. Bir çılgılık atacak oldum ama bana sarılan kişi konuştuğunda sesini tanıyıp sustum.

“Yaşayanların dünyasına yeniden hoş geldin,” dedi Erik beni yere bırakarak. Ona doğru dönüp boynuna sarıldım.

“Seni özlediğime inananabiliyor musun?” dedim gülererek.

“Özlemeseydin şaşardım,” dedi Erik beni sımsıkı sarıp.

“Ona nazik davran,” diye azarladı Heron. “Şu sıralar biraz hassas.”

“Kraliçe Theodosia mı hassas? Kayalar bile ondan daha hassastır.”

Gülümsediğim halde nazikçe onun kollarından sıyrıldım. “Teşekkür ederim ama Heron sözlerinde haksız sayılmaz.”

Erik bunu duyar duymaz geriye çekilip beni tepeden tırnağa süzdü. “Cehenneme bir, hatta iki kez girip çıkmış gibi görünüyorsun,” dedi.

“Üç de olabilir,” diye itiraf ettim.

“Theo!” diye haykırdı bir başkası ve dönüp baktığımda Artemisia’nın bana doğru koştuğunu gördüm. Belinde taşıdığı hançer parlıyor, gök mavisi saçları ensesinde dalgalanıyordu.

Erik’in aksine o bana sarılmaması gerektiğini biliyordu. Bunu yapmak yerine omzuma beceriksizce dokundu. “Nasılsın?” diye sordu temkinli bir sesle.

“Hiç ummadığımız bir şekilde hâlâ hayattayım,” dedim gülümseyerek. “Ve işe yaradı.”

Artemisia’nın yüzündeki gülümseme genişledi. “Tahmin etmiştim,” dedi. “Aksi halde sana verilen yeni lakap talihsiz bir seçim olurdu.”

Önce ona, sonra Erik ve Heron’a bakıp kaşlarımı çattım, “Yeni lakap mı?” diye tekrarladım.

Üçü bilgiç birer ifadeyle birbirine baktı. Sonra Artemisia dayanamayıp önümde abartılı bir reverans yaptı ve Erik ve Heron da beni başlarıyla selamladı.

“Selamlar olsun Theodosia,” dedi Artemisia. “Alev ve Öfke Kraliçesi.”

Hep birlikte gülümseyip tekrar doğruldular ama Artemisia işi şakaya vurmak istese de bunun bir şaka olmadığını biliyordum. Alev ve Öfke Kraliçesi. Bu zor bir lakaptı. Evet, güçlüydü belki ama aynı zamanda acımasızdı. O an ilk kez, başarılı olsam da olmasam da bu lakabın benim kaderim olduğunu anladım. Annemin pastel renklerde yaptığı bütün o suluboya resimleri, giydiği o dökümlü şifon elbiseleri düşündüm. Onun onuruna yazılan, güzelliğini, iyiliğini ve nazikliğini öven o şiirleri düşündüm. Anneme Barış Kraliçesi derlerdi. O tamamen farklı bir kraliçeydi. Zihnimde, madendeki sisten sıyrılmaya çalışan bir görüntü belirdi.

“*Ben Barış Kraliçesi’yim ve ben ölünce barış da öldü,*” demişti annem. “*Ama sen Alev ve Öfke Kraliçesi olarak onların dünyasını ateşe vereceksin.*”

Madende gördüğüm şey annemin hayaleti miydi benim hayal ürünüm müydü yoksa bambaşka bir şey miydi bilmiyordum ama bu lakabı daha bana verilmeden önce duymuştum ve bunu bilmek beni huzursuz ediyordu.

* * *

ZÜMRÜT KRALIÇE

Blaise olmadan plan yapamazdık. Bu yüzden diğerlerini kampta kalan liderleri çağırmaya gönderdim ve ben de Blaise'in neredeyse tüm zamanını geçirdiği söylenen yere, eğitim kulübelerine yürüdüm. Heron beni yalnız bırakmak istememişti ama onu, kampta ondan destek almadan dolaşabileceğim konusunda rahatlattığımda bana itiraz etmedi.

İşin doğrusu bunu gerçekten yapabileceğimden emin değildim. Kendimi öncesinden daha iyi hissetsem de adımlarımı zorlanarak atıyordum. Ama Heron ya da bir başkasının Blaise'le yeniden buluştuğumuz ana tanıklık etmesine izin vermektense acıya katlanmayı tercih ederdim.

"Yapma. Beni bırakma," demişti Blaise ben madene girmeden önce. Bana son sözleri buydu ve yakın bir zamanda ben de benzer sözlerle ona yalvarmıştım. İkimiz de birbirimizi dinlememiştik.

Bunu söylerken sesinin nasıl da çatallandığını, nasıl da yolunu yitirmiş göründüğünü hatırladığımda vicdan azabına boğuldum. Sanki onu bu hayata bağlayan son ipi de kesmişim gibi. Sanki kendisi o ipi bırakmaya çoktan hazır değilmiş gibi.

Önce o gitti, diye hatırlattım kendime. Ondan bunu yapmamasını istediğim halde, bunun için ona yalvardığım halde kendini iki kez ölümün kucağına attı. Şimdi aynısını yaptım diye bana kızamaz.

Peki şimdi ne olacaktı? Her şeye rağmen ikimiz de hâlâ buradaydık ve bunun sonuçlarına katlanmamız gerekiyordu.

Heron'un tarif ettiği kulübeyi buldum. İyi kötü hâlâ ayakta duran bir çitle diğer kulübelerden ayrılıyordu. Güneşte kızıl pırıltılar saçan bu büyük, siyah çiti savaş sırasında gördüğümü hatırlıyordum. Artık kısmen yıkılmış da olsa Sören bu çitin Ateş Taşları'yla karıştırılmış demirden yapıldığını söylemişti.

Kulübenin kapısını araladığımda içerisinin karanlık olduğunu, sadece ortadaki iri bir mumla aydınlatıldığını gördüm. Mumun ışığı Blaise, Laius ve Griselda'nın yüzlerini seçebilmeme imkân tanıyacak kadar güçlüydü. Laius ve Griselda hâlâ fazlasıyla zayıftı ama sanki yüzleri dolmuş, tenlerine renk gelmişti; elbette mum ışığında öyle görünüyor da olabilirlerdi. Yine de bu bile gözlerinin altındaki morlukları gizlemeye yetmemiştir.

Blaise'in gözlerinin altında da benzer morlukların olması üçünün fazla uyumadığını belli ediyordu.

Çocuklar onları son gördüğümde daha güçlüydüler. Bunu Griselda'nın havaya sıçrayıp neredeyse başım büyüklüğündeki bir ateş topunu taş duvara çarpmasından anlamıştım. Ateş duvara dokunduğu anda sönmüş ama ardında bir yanık izi bırakmıştı. Gri duvar, üzerini kaplayan benzer izler yüzünden siyaha dönüşmüştü.

Griselda tekrar yere ayak bastığında nefes nefese kalmış, iki büklüm olmuştu ama dudaklarında zayıf ve keyifsiz de olsa varlığı inkâr edilemez bir gülümseme belirmişti.

"Bravo," dediğimde üçü birden irkildi. Griselda doğrulup bana baktı. Kız benden çok daha genç sayılmazdı; en fazla on beşindeydi. Birden madene girmemin üzerinden iki hafta geçtiyse benim de artık on yedi olmam gerektiğini düşündüm.

"Majesteleri," dedi Griselda çabucak reverans yaparak. Onun ardından Lauis da önümde eğildi.

"Bunu yapmanıza gerek yok," diyerek kendimi Blaise'e bakmaya zorladım.

İki çocuğun aksine Blaise onu son gördüğümde beri hiç değişmemişti; aynı yorgun, yeşil gözler ve öfkeyi yansıtan, gergin bir çene. Fakat bana karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettiren onun bakışlarıydı. Bana bir hayalet görmüş

ve korkması mı yoksa rahatlaması mı gerektiğine karar veremiyormuş gibi bakıyordu.

“*Benden korkuyor musun?*” diye sormuştu bana bir kere sinde ve ondan korktuğumu itiraf etmek zorunda kalmıştım. Şimdi o da aynı şekilde benden korkuyor olamazdı ama belki benden çekiniyordu. Söyleyeceklerimle, yapacaklarımla onu altüst etmemden çekiniyordu.

Beni ilk o bıraktı, diye hatırlattım kendime ama bu düşünce içimi rahatlatmaya yetmedi.

Blaise boğazını temizleyip bakışlarını benden kaçırdı. “Öğle yemeği zamanı,” dedi Laius ve Griselda’ya bakarak. “Bir şeyler yiyin ve bir saat içerisinde burada olun.”

“Aslında, öğleden sonrayı dinlenerek geçirmeye ne dersiniz? Benim bugün Blaise’e biraz ihtiyacım var.”

Blaise başını iki yana salladı. “Bir saat sonra dönün,” dedi ısrarla.

Laius ve Griselda büyüyen gözlerle bir bana bir Blaise’e baktı. Ben onların kraliçesiydim belki ama Blaise de öğretmenleriydi. Çocuklar benim Blaise’e tekrar itiraz etmeme fırsat tanımadan apar topar odadan çıktılar. Çarparak kapanan kapının sesi duvarlara vurup arkalarında bıraktıkları sessizlikte yankılandı. Kendimi, yankılanma bittikten sonra da devam eden bu sessizliği bozmaya zorladım.

“Bir strateji belirlememiz gerekiyor,” dedim Blaise’e. “Bunun için diğer liderlerle bir araya geleceğiz. İşimiz bir saatten fazla sürer.”

Blaise bana bakmadan başını iki yana salladı. “Ben burada daha faydalı olurum.”

Yaşadığım hayal kırıklığının nefesimi kesip içimi yakıtığını hissederek, “Sana o toplantıda ihtiyacım var,” dedim.

“Hayır,” dedi Blaise. “Bana ihtiyacın yok.”

Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. Blaise'le yeniden kavuşmamızı bu şekilde hayal etmemiştim. "En azından ölmediğime sevineceğini düşünmüştüm," dedim nihayet.

Blaise ona bir yumruk atmışım gibi bana baktı. "Elbette sevindim Theo," dedi. "Aşağıda olduğun her dakika tanrılara seni geri göndermeleri için dua ettim ve hayatımın kalanında da onlara şimdi burada olduğun için şükredeceğim."

"O madene girdiğim için senden özür dileyecek değilim," dedim. "Aldığım riskin farkındaydım ama Astrea için buna değerdii. O savaşa girerken sen de aynı şeyi düşünmüş olmalısın."

"Ben bunu *senin* için yaptım," dedi Blaise. Sözleri hançer kadar keskindi. "Beni yanlış anlama, Astrea'yı seviyorum. Ama o geminin pruvasında ölümün eşğine geldiğimde, oradan sağ çıkamayacağımı bilerek savaşa girdiğimde... bütün bunları *senin* için yaptım."

Kelimeleri hem birer silah hem de birer dokunuş gibiydi ama içinde barındırdıkları öfke benim öfkemi daha da artırmıştı. "Gerçekten benim için yapmış olsaydın sana oraya gitmemeni söylediğimde beni dinlerdin."

Blaise başını iki yana sallayarak, "Bana karşı önyargılısın," dedi. Sesi o güne dek hiç duymadığım kadar soğuktu. "Bu yüzden sağlıklı düşünemiyorsun. Heron ya da Artemisia, hatta *prinkiti* bile bana bu şekilde davranmamı söylerdi. Ben, *senin* benden asla yapmamı isteyemeyeceğin şeyi yaptım ve tıpkı *senin* gibi ben de bunun için özür dilemeyeceğim. Dünya tersine dönüp hiçbir şeye güvenemesem bile sana güvenirim. Nerede olursak, kiminle savaşırsak savaşalım benim mücadelem hep *senin* için. Sen ise her şeyden çok Astrea'yı düşünüyorsun."

Geriye doğru sendeledim.

ZÜMRÜT KRALİÇE

“Bunu benim aleyhime kullanamazsın,” dedim alçak bir sesle. “Seni, başka birini ya da başka *bir şeyi* Astrea’dan üstün tutarsam ben nasıl bir kraliçe olurum?”

Öfkeyle tükenen Blaise başını iki yana salladı. “Elbette bunu senin aleyhinde kullanmıyorum, Theo,” dedi sessizce. “Sadece senin gözündeki konumumu anlatmaya çalışıyorum.”

Söyleyeceğim hiçbir şey onun düşüncesini değiştiremez, ikimizin arasını düzeltemezdi. Blaise kısa bir aradan sonra sözlerine devam etti.

“Strateji belirlemek için bana ihtiyacın yok. Bunu Art, Ejder Katili ve diğer ülkelerin liderleriyle yapabilirsin. Orada olmam seni rahatlatacağı için beni istiyorsun ama artık rahatlamaya ihtiyacın yok. Bana senden çok Laius ve Griselda ihtiyaç duyuyor.”

Sözleri tenime diken batmış gibi canımı yaktı ve ona sonradan pişman olacağım bir cevap vermeden oradan ayrıldım. Yine de tekrar gün ışığına çıkıp kapıyı ardımdan kapadığımda, içimi bu kadar acıtan onun sözleri miydi yoksa sözlerinin gerçeği yansıtması mıydı merak ettim.

ÇATIŞMA

Komuta odasında en son Søren, Cress ve Kayzer’le birlikteydim. İçerisi o günden sonra temizlenmişti belki ama yaşananların izleri hâlâ silinmemişti. Cress’in parmağını sürttüğü maun çalışma masasında hâlâ bir çizgi halinde yanık izi vardı. Kayzer’in oturduğu sandalyelerin dikişlerine kül bulaşmıştı. İçtiğim zehirli şarap halıda kavruk, kırmızı bir leke bırakmıştı. Bazı izler ne kadar temizlenirse temizlensin çıkmıyordu. *Giderken bu binayı yerle bir etmeliyiz,* diye düşündüm.

Keşke hayatım boyunca bir daha asla bu odaya ayak basmak zorunda kalmasaydım ama gözlerden uzak olması, içinde o çalışma masasıyla birlikte Astrea ve dünyanın geri kalanının haritalarını barındırması burayı strateji belirlemeye en uygun yer haline getiriyordu. Yine de bakışlarımı halıdaki lekeden ayırmakta zorlanıyordum.

“Çok basit bir alışveriş, Thora. Senin hayatın karşılığında halkının hayatı.”

Bir kez daha zehrin boğazımı yakıp beni ateş ve acıdan başka bir şey düşünemez hale getirdiği o anı yaşadım. Cress’in başımda dikeliş tıpkı sorun yaşadığı o çevirilere

baktığı gibi mesafeli ama meraklı gözlerle, acı içinde kıvranamamı seyredişini hatırladım.

Cress şimdi öldüğümü sanıyordu. Hâlâ hayatta olduğumu öğrendiğinde ne yapacaktı? Belki şu an şartlarımız eşitlenmişti ama aramızda değişmeyen tek bir şey vardı; o beni kendi elleriyle öldürmeyi denemekte bir an bile tereddüt etmemişti ama ben elime böyle bir fırsat geçtiği halde bunu ona yapamamıştım. Sadece bu bile beni korkutmaya yetiyordu.

“Theo,” dedi bir ses beni düşüncelerimden sıyrarak. Bakışlarımı halıdaki şarap lekesinden ayırdığımda, Ejder Katili’nin, başkasında fazla ağırbaşlı duracak bir hareketle bacak bacak üstüne atmış halde çalışma masasının ucunda oturduğunu gördüm. Onunla gösterişli bir kavuşma anı yaşamayacağımızı biliyordum ama bana hayatta olmamdan duyduğu memnuniyeti belli edecek şekilde hafifçe başını sallamıştı.

Erik, Sandrin ve Sta’Crivero mülteci kampının yaşlılarıyla birlikte orada olan bir kız, bana çabucak Şef Kapil’in küçük kızı Vecturialı Maile olarak tanıtıldı. Kız barış yanlısı, ağırbaşlı babasından tamamen farklı biriymiş gibi görünüyordu. Maile babasıyla aynı esmer teni, uzun, siyah saçları paylaşırsa da gergin bir çeneye, onu sürekli birilerine yumruk atmaya düşünüyormuş gibi gösteren öfkeli bakışlara sahipti.

İlerleyen günlerde Sandrin ve Ejder Katili denize açılıp savaşamayan ya da savaşmak istemeyen Astrealıları güvenli bir yere götürecekti. Hepimizin üzerinde anlaşabildiği tek konu buydu.

“Burada daha fazla kalamayız,” dedim ben yokken yaşananları öğrendiğimde. “İmparatoriçe bunu hâlâ yapmamışsa bile üzerimize her an bir ordu gönderebilir.”

Maile bir kahkaha atıp diğerlerine baktı. “İki hafta karanlıkta dolaştıktan sonra bize, bir çocuğun bile akıl ede-

bileceği bir uyarıda bulunuyor,” dedikten sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Sen mağarada delirirken biz burada ne yapıyorduk sanıyorsun?”

“Ben delirmedim,” dedim sertçe. “Ayrıca duyduğum kadarıyla yokluğumda birbirinizle didişmek dışında pek bir şey yapmamışsınız.”

Kapı tarafındaki taş duvara yaslanmış olan Erik, “Birliklerimizin büyük bir kısmı Savria Nehri kıyısındaki şehirleri ele geçirmeye gitti,” dedi. “Ama başkenti ele geçirme planı üzerinde görüş birliğine varırsak tekrar aramıza katılacaklar.” Bizimle değil, başparmağı boyutundaki küçük bir bıçakla soyduğu elmayla ilgileniyordu.

Maile dudağını büktü. “Başkent,” dedi gözlerini devirerek. “Senin aklın hâlâ şu aptal planda.”

Bu gerçekten de aptalca bir plandı. Bunu biliyor ve aslında Erik’in de ruhunun derinliklerinde bildiğini düşünüyordum. Ama o, yakın zamanda annesini kaybetmiş ve hayatı altüst olmuştu. Ailesinden geriye kalan tek kişi, bu tuhaf ve korkutucu dünyada ona tanıdık gelen tek şey Søren’di. Aptalca bir plan yaptığı için onu suçlayamazdım; elimden gelen tek şey onun gerçeği görmesini ummaktı.

“Toprak Madeni’ni ele geçirmek de aptalca bir plan. Bu plan sana aitti, değil mi?” dedim konuyu değiştirerek. Parmağımı, madene ulaşmak için aşmamız gereken ve bizi gördükleri anda Cress’e haber gönderecek çok sayıda büyük şehir ve kasabadan geçen rotanın üstünde gezdirdim. Bu planı uygulamak Cress’e niyetimizi söyleyen bir mektup göndermekle eşdeğerdi.

Maile biraz homurdansa da bana cevap vermedi. Ejder Katili’ne baktım. “Sen ne düşünüyorsun teyze? Eminim ki senin bu konuda pek çok fikrin vardır. Onları bizimle paylaş lütfen.”

ZÜMRÜT KRALIÇE

Ejder Katili dudağını büzdü. “Maile bir açıdan haklı,” dedi bir süre sonra. “Elbette her Muhafız’ın kendine göre bir gücü var ama konu savaş olduğunda... Toprak Madeni’ni işgalden kurtarabilirsek aramıza her biri yirmi vasıfsız asker değerinde birçok Muhafız katılır.” Bu sözlerin ardından başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. “Fakat sen de haklısın Theo. İmparatoriçe’nin bundan mutlaka haberi olacak ve bizi ordusunun büyük bir kısmıyla orada karşılayacaktır. Böyle bir durumda en ufak bir şansımız kalmaz.”

“Bu saydıklarının hepsi bizim düşüncelerimiz,” dedim. “Peki senin düşüncen ne?”

Ejder Katili parmağını haritada Ateş Madeni’nden Doraz’a ulaşan yolun üstünde gezdirdi. “Giosetta bana büyük bir iyilik borçlu,” dedi. “Biz savaşı kazanana dek Astrea’lı mültecileri yanına alacak. Ama belki onu birliklerinin bir kısmını bize vermeye de ikna edebiliriz. Belki ben o birliklerle şuradan geçebilirim.” Doraz’dan, Astrea’nın doğu kıyısındaki Toprak Madeni’ne giden yolu işaret etti. “Karada bir günlük yol gideriz ama fark edilme ihtimalimiz önemli ölçüde azalır. Özellikle de siz İmparatoriçe’yi başka yerlerde oyalarsanız.”

Başımı salladım. “Peki Giosetta’yı ikna edebilecek misin?” diye sordum. Sultan’ı Sta’Crivero’dan hatırlıyordum. Oradaki en iyi taliplerimden biriydi ama yine de kendi ihtiyaç ve ilgi alanlarını ön planda tutan bir liderdi. Onun birliklerini gönül rahatlığıyla bize vereceğinden emin değildim.

Ejder Katili sözlerimi düşündü. “Ateş Madeni kuşatmasından sonra daha risksiz bir yatırıma dönuştün ve Kalovaksiyalıların sonunun geldiğini görmek isteyen çok kişi var; Giosetta da bunlardan biri. Biliyorsun ki o Goraki sınırının yakınlarında büyüdü. Kalovaksiyalıların etrafı yakıp yıkmasına ve bunun yarattığı etkilere bizzat tanıklık etti.

Elbette yardımının karşılığını isteyecektir ama bunu yerine getirmek imkânsız değil.”

“Ne tür bir karşılık?” dedim sert bir sesle. Ejder Katili’nin bir zamanlar Sta’Criverolulara nasıl da benim rızam olmadan Su Madeni’ni vermeyi taahhüt ettiğini unutmamıştım. Bu defa onu hafife almaya niyetli değildim.

Ejder Katili şüphelerimi fark etmiş olmalıydı çünkü dudaklarında koca bir gülümseme belirmişti. “Giosetta benim Doraz için çalışan bir korsan olmamı istiyor. Belki bunu kabul edebilirim. Sanırım savaş bittiğinde geride uğraşmam gereken Kalovaksiyalı bir ejder kalmayacak.”

Ejder Katili’nin aklından geçenleri anlamak her zamanki kadar zordu ama sanırım sözlerinin Sta’Crivero olayının bir özü olduğunu düşünebilirdim. Her şekilde teklifini kabul edecektim.

“Tamam o zaman,” dedim tekrar haritaya bakarak. “Sen bunu yaparken biz nereye gideceğiz? Hava Madeni en yakın nokta...”

“Mesafe açısından öyle,” dedi Ejder Katili. “Ama bunun için birliklerimizi hem Dalzia Dağları’ndan hem de Savria Nehri’nin kıyısından ya da üzerinden geçirmemiz gerekiyor. Saklanabileceğimiz hiçbir yer olmayan çıplak bir arazinin ortasından ve yine birçok büyük şehir ve kasabadan geçmemiz gerektiğinden bahsetmiyorum bile.”

Haritaya, Astrea’nın ortasındaki geniş araziye baktım. Ejder Katili haklıydı. Ateş Madeni’nini ele geçirmemiş olsaydık kimse tarafından fark edilmeden Hava Madeni’ne gidebilirdik belki ama şimdi sayımız çok fazlaydı. İmparatoriçe’nin haberi olmadan Savria Nehri’ne ulaşmayı başarsak bile şanslı sayılırdık.

“Peki ya Su Madeni?” diye sordum bir süre sonra. “Coğrafi açıdan en uzak nokta orası ama sahili takip edip dağlara

sığınabiliriz. Yolumuzun üstünde birkaç küçük köy olabilir ama onlardan uzak durur ya da onları gerektiği şekilde kontrol altına alırsak bizim için ciddi bir tehdit oluşturmazlar. Su Muhafızları Toprak Muhafızları kadar güçlü olmayabilir fakat Artemisia yeterince serttir ve ben de birkaç savaş hilesiyle aldatıcı görüntüler yaratabilirim.”

Kimseden ses çıkmadı ama herkes birbirine baktı.

Bir süre sonra, “Yeni Baron’un evine yerleştirdiğimiz casuslardan haber geldi,” dedi Sandrin. “Anlaşılan Kral Etristo senin onun eşyalarını çalıp Sta’Crivero’dan kaçmandan fazlasıyla rahatsız olmuş.”

“Siz mülteciydiniz,” diye belirttim. “Ona ait birer eşya değil.” O güne dek gördüğüm mültecilerin nasıl da çok az ücret karşılığı kimsenin yapmak istemediği berbat işlerde çalıştırıldıklarını hatırladım. Sta’Criveronlar mültecileri köleden farksız görüyordu.

“Mülteciler eşya değildi,” dedi Sandrin. “Ama çaldığın gemiler öyleydi. Ancak sanırım Baron mülteci kampının yokluğunu en az gemilerin yokluğu kadar yoğun hissediyor.”

“Haklısın,” dedim. “Gemileri unutmuşum. Baron çok mu öfkeli?”

“İmparatoriçe’yle her zamankinden daha sıkı işbirliği yapacak kadar öfkeli. Sta’Criveron ve Kalovaksiya temsilcilerinin beş gün içerisinde aralarında bir takas yapacaklarını duyduk.”

“Takas,” dedim yavaşça. “Neyi takas edecekler?”

“Muhtemelen Sta’Criveron birliklerini,” dedi Ejder Kartili. “Her hâlükârda Etristo’nun oğlu, Prens Avaric gelip bu takası bizzat gerçekleştirileceği için ortada önemli bir şey olduğunu düşünüyoruz. Takas Su Madeni’nde yapılacak. Casuslarımız Sta’Criveronların, beş gün sonra öğle saatlerinde Su Madeni’nde olacak şekilde yola çıktıklarını ve takasın

güneş battıktan sonra gerçekleşeceğini söylüyorlar. Yani Su Madeni'ne gidersek doğrudan onlarla karşılaşırız."

Ortada tuhaf olan bir şeyler vardı ve bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Birlikleri buraya kadar Prens Avaric komutasında gönderemezler; o bir general değil ve deneyimi de yok. Ayrıca Sta'Criveronların ordusu güçlü bir ordu sayılmaz. Bugüne dek hiç savaşmak zorunda kalmadıklarını sen söylemiştin. Neden böyle bir takas yapılıns ki?"

Maile omuzunu silkti. "Ne kadar çok asker olursa o kadar iyidir ve onlar bu askerler olmadan bile sayıca bizden üstünler."

Başımı iki yana salladım. "Bu hiç mantıklı değil. İşin içinde başka bir iş olmalı. Peki Kral Etristo birlikleri karşılığında ne alacak?"

"Su Madeni'ni," dedi Ejder Katili. "Onunla anlaşmamız başarısızlığa uğramış olabilir ama Kral o madeni almakta kararlı."

Sta'Crivero yoğun bir kuraklık çektiği için buna hiç şaşırmamıştım. Ama her nasılsa bu açıklama durumu *daha da* mantıksız hale getiriyordu.

"Yani Kral Etristo veliahtını buraya, savaşta harap olmuş bir ülkeye gönderecek ve sadece bir söz alarak geri dönmesini bekleyecek öyle mi? Bunun için Prens'in bizzat buraya gelmesine gerek yok."

Sandrin başını yana eğdi, "Bu anlaşmada başka bir şeyin daha olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama *hem* Sta'Criveronların *hem de* Kalovaksiyalıların böylesine çok istediği bir şeyi ben de isterim."

Bir süre susup üzerinde sadece çizgi, isim ve yollar değil aradığım cevaplar da varmış gibi haritaya baktım. "Tuzağa

düşürülecek olabiliriz," dedim. "Ya da tersine biz onları tızağa düşürürüz."

"Nasıl?" diye sordu Ejder Katili.

"Aldatıcı görüntüler," dedim. "Su Madeni'nin gücü. Sta'Criveronlar öğle saatlerinde Su Madeni'nde olacaklarsa, Kalovaksiyalı grupla ne zaman buluşacaklar?"

Ejder Katili ve Maile birbirine baktı. "Başkent oraya daha yakın," dedi Ejder Katili. "Muhtemelen küçük bir grup olarak at sürecektir ve hemen hemen Sta'Criveronlarla aynı saatte orada olmaya çalışacaklardır."

Yavaşça başımı salladım. "Yolculuklarını geciktirebilir miyiz? Sta'Criveronlardan birkaç saat sonra orada olmalarını sağlayabilir miyiz?"

Ejder Katili bunu biraz düşündü. "Evet, bunu yapabiliriz. Konaklayacakları yerlere birkaç casus göndeririz. Atlarının bağını gevşetir, birkaç eyer kayışını keser, yiyeceklerine bir şeyler katıp midelerini bozarız. Bunu neden yapacağız?"

"Onlar gelene dek Sta'Criveron birliklerini ortadan kaldırırız ve Artemisia ve birkaç Su Muhafızı Sta'Criveronlu kılığına girip neyin takas edileceğini öğrenir. Bunun için mümkün olduğunca erken yola çıkıp her iki ordudan önce orada olmalıyız ama..."

"Peki ya Sören?" diye sordu Erik sakın bir sesle. Bir süredir hiç konuşmadığı için onun da aramızda olduğunu neredeyse unutmuştum. "Bu konuda elimizden geleni yapacağımıza söz vermiştin Theo."

Dudağımı ısırdım. Yüreğimin bir parçası, ateş çıkaran parmak uçlarımla doğrudan başkente yürümeyi, Sören'le aramıza giren her kişi ve şeyi yakmayı istiyordu. Ama Sören aramızda olsaydı böyle bir şeyi düşündüğüm için bile bana aptal olduğumu söylerdi.

“Prens řu an dűřűneceęimiz en son řey,” dedi Sandrin ben daha bir řey sűylemeden.

“Zaten bűyűk ihtimalle çoktan űlműřtűr,” diye ekledi Ejder Katili. “Yapacaęımız řey sadece bir cesedi kurtarmak olur.”

“Bana kalırsa onun ortadan kalkması hiç de fena olmadı,” dedi Maile sertçe.

Erik’in yűzű yaşadığı hayal kırıklığıyla allak bullak olmuştu ve sanırım bağırmamak için dilini ısırıyordu. Onu suçlayamazdım. Sűren řu an ne durumdaydı bilmiyordum ama halinden memnun olmadığı kesindi. Yine de diğerleri haklıydı. Bir kişinin hayatı karşısında binlerce kişininki sűz konusuydu.

“Verdięim sűzű biliyorum ama řu an Sűren űncelięimiz deęil,” dedim Erik’e bakarak. “O bizleri korumak için Cress’le birlikte gitti ve yaptıęı asilce bir fedakarlıktı. İçinde bulunduęumuz durumda onu kurtarmaya çalıřmak yaptıęı fedakarlıęı hiçe saymak olur ve eminim ki kendisine ne yapmamız gerektięini sorsaydık o da bize aynı řeyi sűylerdi.”

Erik’in yűzűnde řařkınlık ve acı dolu bir ifadenin belirledięini gűrdűm. Sonra bu ifade deęiřip sertleřerek onun tehlikeli bir biçimde babası Kayzer’e benzemesine neden oldu. ocuk tek bir kelime bile etmeden hıřımla odadan dıřarı çıktı ve arkasından sertçe çarptıęı kapı neredeyse parçalara ayrılacaktı.

Sonrasındaki rahatsız edici sessizlięi, “Su Madeni”yle ilgili planımdan daha iyi bir planı olan var mı?” diyerek bűldűm.

“Senin sunduğun bir plan değil,” diye belirtti Ejder Katili sakince. “Sadece bir fikir.”

“İşe yarayacaksa hemen geliştirmemiz gereken bir fikir,” dedim. “şafak vakti buradan ayrılır, planın kalan kısmına yolda karar veririz. Daha iyi bir űnerisi olan var mı?”

ZÜMRÜT KRALIÇE

Bakışlarımı odada gezdirdim ama kimse, Maile bile bir şey söylemedi.

“Pekâlâ,” dedim. “Birliklere haber gönderin. Bizimle mümkün olan en hızlı şekilde Perea Ormanı’nda buluşsunlar. Yeniden gruplara ayrılıp oradan hücumla geçeceğiz.”

Erik ofis kulübesinin önünde beni bekliyordu.

Geldiğimi görür görmez, “Bana Søren’i kurtaracağını söylemiştin,” dedi. “Bunun için bana söz vermiştin.”

Bir süre ona baktıktan sonra başımı sallayıp bakışlarımı indirdim. “Biliyorum,” dedim. “Ama diğerleri haklı Erik. Søren’i şimdi kurtarmaya kalkışırsak diğer herkesi tehlikeye atmış oluruz. Üstelik başkente ulaşan her yol ölüm demek. Bunu biliyor olmalısın.”

Erik gözlerini sımsıkı kapatıp başını iki yana salladı. “Søren benim kardeşim Theo,” dedi titrek bir sesle. “Onu ölüme terk edemeyiz.”

“Ölüp ölmeyeceğini bilmiyoruz,” dedim sözlerim kendi kulağıma bile çocukça gelse de. “Cress onu sırf öldürmek için başkente kadar götürmezdi. Bunu buradayken de yapabilirdi. Søren’in yaşamasına izin vermesinin mutlaka bir sebebi vardır.”

“Hain bir prensin halkın önünde infaz edilmesi yeterli bir sebep,” dedi Erik.

Başımı iki yana salladım. “Cress’in tahtı tehlikede ve başkentte o tahtta asıl oturması gerekenin Søren olduğunu düşünen pek çok kişi var. Cress ancak Søren’le evlenirse iktidarda kalabilir.”

“Bu sadece bir tahmin.”

Omuzumu silktim. “Seninki de öyle,” diye belirttim. “Ama Cress’i tanırım. Søren’i öldürmeyecek kadar zekidir; en azından ondan fayda sağlamadan önce.”

“Haklı olsan bile Søren Cress’le evlenmeyi kabul etmeyecektir,” dedi eskisinden daha alçak bir sesle.

Mideme kramplar girdiğini hissettim. Kendime Cress’in Kayzer kadar acımasız olmadığını hatırlattım ama bu ne derece doğrudu bilmiyordum. O sorunlu bir kızdı ve artık ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildim.

“Søren işkenceye katlanabilir,” dedim bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak.

İşkence. Bu güçlü ve çirkin kelime aramızda asılı kalıp diğer her şeyi etkiledi. Søren’in işkenceye uğradığını düşünmek midemi bulandırıyordu; *benim* yüzümden işkenceye uğradığını düşünmek. Søren bana bunu yapmamam için yalvardığı halde Cress’in şartlarını kabul edip o zehiri içmem yüzünden.

“Söz verdin,” dedi Erik yeniden ve sözleri hançer gibi canımı acıttı.

“Diğerleri benim için ne düşünürdü Erik?” dedim çaresizliğimi yansıtan bir sesle. “O odadaki en genç kişi bendim ve diğerlerinin beni, bir erkeği kurtarmaya çalışan âşık bir genç kız gibi değil, kendi akranları olarak görmeleri gerekiyordu. Søren’i kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Sözümü tutmakta kararlıyım ama bu konuda akıllıca davranmalıyız. Senden bana güvenmeni istiyorum.”

Erik tereddüt etti ve bir an onun beni reddedeceğini düşündüm. Oysa o bunu yapmak yerine keyifsizce gülümsedi.

“Bu çok ironik,” dedi. “Søren’in sen söz konusu olduğunda hiç bu kadar sabır gösterdiğini sanmıyorum.”

Sözleri bir tokat gibi yüzüme çarptı ve içimi suçluluk duygusu sardı. “Olabilir,” dedim. “Ama bak bu yüzden başına neler geldi. Dört gözle benim de benzer hatalar yapmamı bekleyen çok insan var.”

TARTIŞMA

Güneşin Calodean Denizi üstünde batışını anlatan eski bir Astrea şarkısı vardı ama bu şarkı yıpranan hafızamda hayal meyal anımsanan uzak, kırık bir hatıraya dönüşmüştü. Yine de şimdi göz alıcı, turuncu güneşin, üzerimizde yükselen sıradağların doruklarında sıcak bir kızılık bırakıp gökyüzünü turkuaz, menekşe ve somon rengine bulayarak batmasını, göğün en karanlık noktasında yıldızların sönük ışıklarının belirmesini seyrederken o melodi aklıma düşmüştü.

Evimdeyim, diye düşündüm ve benliğim bu kelimeye bir daha asla bırakmak istemezcesine sımsıkı sarıldı.

Yaşadığım şaşkınlıkla irkildim. Haftalar önce karaya ayak bastığımdan beri Astrea'da olduğumun farkındaydım ama sanırım o ana dek bunun değerini tam olarak anlamamıştım. Evdeydim ve imkân olursa bu kıyılardan bir daha asla ayrılmayacaktım.

“Yaşlı gözlerle günbatımını seyretmen bittiyse artık başlayabiliriz,” dedi Artemisia. Sesinden aslında onun bile bu manzaraya kayıtsız kalamadığı anlaşılıyordu.

Bakışlarımı günbatımından ayırıp Artemisa ve Heron'a çevirdim. Artemisia yorgun olduğunu hırçınlığıyla açıkça

belli ediyordu ama Heron'un da omuzları çökmüş, bakışları ağırlaşmıştı. İkisine kalsa şu an yemek salonunda tabaklarını tıka basa doldurur, havadan sudan sohbet eder ve geceyi güzel bir uyku çekerek geçirirlerdi. Bunun yerine, açlıklarını bastırmak için birkaç peksimet ve kurutulmuş etle birlikte benimle dağlara gelmişlerdi.

Bunu sırf ben istedim diye yapmışlardı; bir kraliçe olduğum için değil. Bir kraliçe olarak böyle bir şey istesem Heron'u etkileyebilirdim belki ama Artemisia bana tacımla ilgili farklı kullanım alanları önerirdi. Hayır, buraya benim dostum oldukları için gelmişlerdi ve bunun için onlara minnettardım.

Yakın bir zamana dek kimseye güvenebileceğimi sanmıyordum ama şimdi bu ikisine gözü kapalı güveniyordum.

Zaten onları gözlerden uzak olmak için dağların arasına sürüklememin sebebi de buydu.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim ve ellerime bakıp avuçlarımda birer ateş topu yarattım. Heron bu kadarını yapabildiğime daha önce de şahit olmuştu ama Artemisia düşünceli bir ifadeyle ellerime baktı. "Gayet iyi," dedi. "Ama bu kadarını madene girmeden önce de yapıyordun. Hatta o zehri içmeden önce de."

Heron şaşkınlıktan ağzı bir karış açık halde Artemisia'ya döndüğünde ona işin bu kısmını hiç anlatmadığımı fark ettim. "Ne yapabiliyordu dedin?" Bunu sorduktan sonra tekrar bana baktı. "Ne yapabiliyordun?"

İç geçirip gözlerimi kapadım ve alevleri söndürdüm. "Aynı şey değildi," dedim ikisine birden. "O zamanlar ateşi kontrol edemiyordum ve alevler de bu kadar güçlü değildi. Evet, sıcaklık aynıydı ama tam olarak alev çıkaramıyordum. Kesinlikle böyle değildi."

Heron'un ağız hâlâ açıktı ama bir süre sonra eski haline döndü. "Bana bunu hiç söylememiştin."

Omuzumu silktim. "Kimseye söylemedim. Art bunu rastlantı sonucu öğrendi. Bir süre çıldırdığımı ya da lanetlendiğimi sandım... bilemiyorum. Bu yükü tek başıma kaldırabileceğimi düşündüm."

"Tıpkı başkentte bize Kayzer'in seninle evlenmek istediğini söylememen gibi mi?" dedi Heron başını iki yana sallayarak. "Bunu bize söylemeliydin. Blaise bile bilmiyor mu?"

"Hayır," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Onun yeterince derdi vardı. Bir de ben sorun yaratmak istemedim."

Heron yavaşça başını sallayıp bana söyleyeceklerini düşündü. "Onun şu an burada olmamasının sebebi bu mu?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bir süre cevap vermedim. "İkimiz aramıza biraz mesafe koymamız gerektiğine karar verdik," dedim duygulardan arınmış, kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışarak.

Artemisia homurdandı. "Bakalım bu ne kadar sürecek. Siz ikiniz tıpatıp aynısınız. Deniz ve ay gibi ayrılmaz bir bütünsünüz."

Sözleri beni rahatsız etmişti. "Eh, bana artık kendisine ihtiyacım olmadığını söyledi ve onun egosunu tatmin edecek kadar enerjim ya da zamanım yok," dedim. "Ayrıca kendini göz göre göre tehlikeye atacaksa bu onun kararı ve ben bu süreçte ona moral verecek değilim."

Artemisia ve Heron yüzlerinde anlam veremediğim bir ifadeyle birbirine baktı. Sonra Artemisia iç geçirdi. "Pekâlâ, ateşi zorlanmadan çağırabiliyorsun ve Heron onun yapısını da değiştirebileceğini söyledi... ki bu farklı bir şey," dedi. "Ama ateşi düşmana karşı kullanırken bunu yapman tek başına fazla işine yaramaz."

Düşman. Cress'in adını telaffuz etmek yerine genel bir terim kullanmasını minnetle karşıladım. Günün birinde, Cress'in adını duyduğum her defasında göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissetmekten kurtulabilecek miydim merak ediyordum. Onu aklımdan çıkarıp ateşe odaklandım ve avucumda tekrar ateş topları yarattım.

Artemisia beni yanına çağırdı. "Boşa çaba harcıyorsun," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Onları fırlatmayı dene."

Bu sözlerle irkildim. "Sana mı?" diye sordum. "Canını yakmak istemem."

Artemisia güldü. "Bunu yapabileceğini düşünmen ne hoş," dedi.

Temkinli fakat tarafsız görünen Heron'a baktım. Bana başını salladı. Sağ kolumu kaldırıp gerçek bir top olarak hayal ettiğim ateşi fırlattım. Avucumdan koptu ama havayla temas ettiği anda küçülüp dumana dönüştü.

"Gördün mü?" dedi Artemisia. "Sana bana zarar vermeyeceğini söylemiştim."

Kaşlarımı çatıp bu defa sol elimle denedim ama yine aynı şey oldu. "Ampelio ateşi fırlatabiliyordu," dedim. "Bunu hiç zorlanmadan yapabiliyordu."

"Üzerinde yeterince pratik yaptığın bir şeyde zorlanmazsın," dedi Heron. "Ateş senden uzaklaştıkça zayıflar. Sadece onu değil, onunla birlikte gücünü de fırlatmalısın."

"Kulağa kolay gelse de bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum," dedim.

"Odaklanıp pratik yaparak," dedi Heron. "Şimdi tekrar dene ama sadece ateşi değil, gücünü de gönder. Taşın yarımı olacaktır. Gücünü onun aracılığıyla ilettiğini hayal et."

Ampelio'nun, boynumda taşıdığım taşına dokundum ve derin bir nefes alıp kendimi rahatlattıktan sonra sağ elimde yeni bir ateş topu yarattım.

“Onu hâlâ sana fırlatmamı mı istiyorsun?” diye sordum Artemisia’ya.

Bana bakıp sırtarak, “Elinden geleni yap,” dedi.

Ateş topunu fırlatışımı sadece kolumda değil yüreğimde de hissettim. Ampelio’nun taşı ikinci bir kalp atışı gibi tenime çarptı. Fırlattığım ateş yine avucumdan kopmuş ama bu sefer biraz zayıflasa da formunu yitirmemişti. Artemisia ateş tenine dokunmadan önce elini kaldırdı ve parmak uçlarından akan suyla onu buhara dönüştürdü.

“Daha iyi,” dedi. “Ama hâlâ zayıf. Haydi tekrar dene-yelim.”

Nihayet dağdan inip geri dönerken vücudumdaki her kas sızlıyordu. Kılıç derslerini özlediğimi bile söyleyebilirdim. Her ne kadar canım yansa da kendimi son zamanlarda hiç olmadığı kadar zinde ve rahatlamış hissediyordum. *Kendimi bulmuş* gibiydim. Daha yolun başında olduğumu, henüz Cress’e karşı koyamayacağımı biliyordum ama bu uğurda bir şeyler yapmıştım ve bugünlük bu kadarı yeterliydi.

Tekrar kampa ulaşan o dönemeçli yolda yürürken, “Demek Søren’i kurtarmak için başkente gitmeyi düşünmüyorsun,” dedi Artemisia.

Søren’i düşünmek, merdivenden inerken farkında olmadan bir basamağı atlamak gibiydi. Dünyamı altüst ediyordu.

“Hayır,” dedim hissettiğimden daha kararlı göründüğümü umarak. “Yeterince askere, düzgün bir plana sahip olmadan apar topar oraya gitmek aptallık olur. Søren burada olsaydı o da bize aynı şeyi söylerdi.”

“Doğru karar verdin,” dedi Art başını sallayarak. “Düşmanın olan bir prence öncelik verseydin sana olan desteklerini her an kesebilecek müttefiklerin karşısında saygınlığını yitirirdin.”

“O düşmanım değil,” dedim iç geçirerek.

Artemisia başını iki yana salladı. “Biz öyle olmadığını biliyoruz ve belki her şey bittikten sonra buna başkaları da inanacak ama onun düşmanımız mı yoksa bizden biri mi olduğu konusunda görüş ayrılıkları var. Søren bu çelişkiden asla kurtulamayacak.”

“Biliyorum,” dedim. “Yine de Erik’e onu kurtaracağımıza dair söz verdim. Ve imkân bulur bulmaz öyle de yapacağız.”

Heron’un yüzünde sert bir ifade belirdi. “Erik senden daha gözü kara biri,” dedi sessizce. “Vaatlerle yetinmeyecektir ve gerçekten Kalovaksiyalılara karşı koymamız gerekecekse sayıları yeterli olsun olmasın Goraki’nin askerlerine ihtiyacımız var.”

“Erik Goraki’nin üzerinde yeterince söz sahibi değil,” dedi Artemisia dudağını bükerek. “O Kayzer’in gayrimeşru oğlu ve artık annesi de...” Susup bana baktı ama sözlerine herhangi bir tepki vermemekte kararlıydım. “Artık annesi de olmadığı için eskisinden daha güçsüz. Bizimle işbirliği yapmaktan *vazgeçip* Kalovaksiyalı kardeşinin peşine düşmeye karar verirse bunu tek başına yapmak zorunda kalacaktır. O bunu bilmeyecek kadar aptal değil.”

“Annesini yeni kaybetti ve ailesinden geriye sadece Søren kaldı,” dedi Heron. “Aptal değil; tehlikenin farkında. Sadece bunu umursamıyor olabilir.”

Heron, ona cevap vermemize fırsat tanımadan adımlarını sıklaştırıp bizi birkaç metre geride bıraktı.

Art, Heron bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında, “İkisi bu aralar birlikte epeyce vakit geçiriyor,” dedi temkinli bir sesle.

Buna şaşırmadım. Erik bana Heron’a ilgi duyduğunu söylemişti ama Heron duygusal ilişkiler konusunda daha tedbirliydi. Onun, Erik’i gördüğünde nasıl da kıpkırmızı olduğunu, nasıl da bir anda utanıp huzursuzlandığını hatırladım.

“Ne zamandan beri?” diye sordum.

Omuzunu silkti. “Heron, tanıdığım başka kişilerin aksine özel hayatına dair detayları paylaşacak biri değil,” dedi imalı bakışlarını bana çevirerek. “Ama sanırım iletişimleri *molo varu*’yla başladı. Bazen onu mesajlar yazıp okurken buluyordum ama ona Goraki’den bir haber olup olmadığını sorduğumda bana olmadığını söylüyordu. Her hâlükarda savaştan sonra ilişkileri hızla ilerledi. Çoğu geceyi birlikte geçirdiler.”

“Harika,” dedim. “Bence her ikisinin de huzurlu bir birlikteliğe ihtiyacı var. İkisi de kayıplar yaşadı. Bunca savaş, acı ve ızdırabın içinde güzel bir şeyler yakalamış olmalarına sevindim.”

“Bence de iyi oldu,” diye onayladı Artemisia gözlerini kısarak. “Ama her şey çok çabuk gelişti ve... Leonidas’ı kaybetmek Heron’u yıktı. Toprak Madeni’nden kaçmasının ardından onunla karşılaştığımda vücudundaki bütün o yara ve kırıklarla kendinde değildi. Geçen yıl olağanüstü bir çabayla kendini yeniden yarattı. Sanırım hayatında sana ve bir amaca sahip olmak ona düşündüğünden çok daha iyi geldi. Heron’un tuhaf bir yanı var; onunki kadar büyük kayba uğrayanların büyük bir kısmı kendi kabuğuna çekildi. Ben, sen, en çok da Blaise yaşama böyle sarıldık. Ama Heron farklı. O insanlarla arasına mesafe koymuyor. Onlara boğulmak üzere olan bir adam gibi dört elle sarılıyor. Bu onun takdir ettiğim bir özelliği ama aynı zamanda beni korkutuyor. Onun kalbinin bir kez daha kırılmasını istemem.”

Art’ın bunları beni uyarır gibi söylemesi dikkatimden kaçmamıştı.

“Erik’in bizimle kalması için elimden geleni yapacağım,” dedim. “Ama senin böylesine romantik biri olduğunu bilmiyordum.”

Artemisia terslenerek bana baktı. "Değilim," dedi sert bir sesle. "Sadece başkalarının üzüldüğünü görmeye dayanamıyorum."

"Elbette," dedim.

"Sen üzgün değilsin," dedi Art bir süre sonra. "Öyle olacağını düşünmüştüm. *Prinkiti*'yle, yani Søren'le bir arada büyüdün. Elbette Blaise'le de. Şimdi hayatında ikisi de yok."

Dudağımı ısırđım. "Søren'i özlemediğimi söylersem yalan olur. Elbette özlüyorum. Blaise'i, birbirimiz için ifade ettiklerimizi de öyle. Ama Blaise benim her koşulda, özellikle de şu sıralar Astrea'yı seçeceğimi, Astrea'nın bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendini düşünmeyen biri için endişe duymakla uğraşırsam ülkeme hiçbir faydam dokunmaz."

Artemisia yan gözle bana bakıp sözlerimi onaylarcasına başını salladı.

"Güzel," dedi. "Demek artık senin gönöl ilişkilerinden konuşmamıza gerek kalmadı."

Kısa bir sessizliğin ardından ne zamandır aklımda olan o soruyu sordum, "Ya senin gönöl ilişkilerin? Spiros'u Sta'C-rivero'dan beri ortalarda görmüyorum."

"Ah, Spiros burada ama sanırım benden, dolayısıyla da senden uzak duruyor," dedi Art omuzunu silkerek. "Galiba duygularını incitmişim."

"Senden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu," dedim. "Arkadaş olarak değil, farklı şekilde."

"Evet, o çok ketum biri sayılmaz. Bu yüzden de duyguları inciniyor."

"Sen ondan hoşlanmıyor musun?"

Art bir süre sessiz kaldı. "Hoşlanıyorum ama aynı şekilde değil. Hislerim senin Søren ve Blais'e ya da Heron'un Erik'e hissettiklerinden farklı. Belki durum gereksiz yere zorlaşırdı ama keşke ben de Spiros'a karşı benzer şeyler hissedebil-

ZÜMRÜT KRALIÇE

seydim. Ama hayır, ondan o şekilde hoşlanmıyorum. Ben madenlerden önce, yaşıtlım kızlar aşk sarhoşluğu yaşarken bile kimseye bu tür duygular beslemedim. Eh, sanırım ben bugüne dek hiç âşık olmadım.”

Bu sözlere ne cevap vereceğimi bilemeyerek, “Ah,” dedim sadece.

Art omuzunu silkti. “Yani... bilirsin işte... insanları *sevmiyor* falan değilim. Sanırım çekici bulduğum kişiler var. Sadece... ben o kişiler için sizler gibi yanıp tutuşmuyorum.”

Onu biraz olsun anladığımı düşünerek, “Anlıyorum,” dedim.

Yolun kalan kısmını hiç konuşmadan geçirmek bizi rahatsız etmedi. Tam bir gizem olan Artemisia zaman içinde bana, kendi sınırları ölçüsünde ipuçları vererek yavaş yavaş açılmış ve onu az çok tanımamı sağlamıştı. Belki onu hiçbir zaman tam olarak tanıyamayacaktım ama böylesi daha güzeldi.

RÜYA

Rüyamda Cress'i gördüm. Soluk tenli ellerini arkasında kavuşturmuş halde bir Kalovaksiya gemisinin pruvasında, ejder başı figürünün yanında duruyordu. Üzerinde, koyu renkli dalgalar halinde vücudunu sımsıkı saran koyu gri, kalın bir elbise vardı. Beyaz saçları, onu son gördüğümde ve daha öncesinde de olduğu gibi omuz hizasında kısaltılmıştı ve uçları yanıktı. Artık saçlarının uzamadığını anladım. Kökleri tahrip olmuştu.

Varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü solgun, karanlık ve sert ifadeli yüzünü bana doğru çevirmişti. Önce beni şöyle bir süzdü ama sonra gözlerini odaklayıp bakışlarımla buluştu. Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi.

“Rüyalarımada dadandın,” dedi buna hiç şaşırmamış gibi. “İtiraf etmeliyim ki öyle yapacağını biliyordum.”

Ona asıl onun benim rüyalarımada dadandığını söyleyeceken ortamdaki tuhaflığı fark ettim; Cress bir gemideydi ve gemi şiddetle sarsıldığı halde o son derece sakin görünüyordu.

“Seni deniz tutmuyor,” dedim.

Dönüp koyu renkli, dalgalı denize baktı. “Hayır,” dedi. “Artık beni deniz tutmuyor. Sen öldükten sonra pek çok şey değişti.”

“Ben ölmedim,” dedim ona.

Yüzündeki gülümseme hüzünlü bir ifadeye büründü. “Öldüğümü düşündüğünde sen bunu gerçekten hissetmiş miydin?” diye sordu.

Bir süre bu soruyu nasıl yanıtlayacağımı düşündüm.

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Ama ben seni kendi ellerimle öldürmedim. Elpis’e o zehri verdiğimde geri dönüşün olmadığını biliyordum. Bunun için kendimden nefret ettim ama üzerinde fazla düşünecek zamanım olmadı. Hâlâ planlanıp yapılacak çok fazla şey vardı. Hayatta olduğunu öğrenene dek durup ölümünü hissedecek zaman bulamadım.”

Cress kaşlarını çattı. “Elpis,” dedi. “Kızın adı bu muydu? Bu ismi hatırladığımı bilmiyordum.”

“Hatırlamış olamazsın,” dedim. “O kızı hiç aklına getirdiğini sanmıyorum.”

“Ama bir şekilde hatırlamış olmalıyım,” dedi Cress kaşlarını daha da sert çatarak. Bana isterse dokunabileceği kadar çok yaklaştı. “Aksi halde onu rüyamda göremezdim.”

Ona, “Bu senin rüyan değil,” dediğim halde umursamadı.

“Ben de senin ölümünü hissetmiyorum,” dedi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. Bana, nefesi tenimi yalayacak kadar yakın duruyordu ve bu duygudan rahatsız olmuşum. Onu gerçekten karşımda duruyormuş gibi *hissediyordum*. “Hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama artık doğru düzgün bir şey hissedemiyorum.”

“Ben ölmedim,” dedim bu defa daha güçlü bir sesle. “Beni öldürmedin. Şimdi her zamankinden daha güçlüyüm ve tekrar buluştuğumuzda bu işi kesin olarak bitireceğiz. Emin ol ki o gün geldiğinde mutlaka bir şeyler hissedeceksin.”

Gözlerimin içine baktı ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Elini uzatıp yüzüme dokundu ama son defakinin aksine teni sıcak değildi. Tersine buz gibi soğuktu. İrkilip ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bu onu sadece eğlendirdi ve elini yanağıma daha da sert bastırmasına sebep oldu.

“Son savaşımızda bana nasıl olup da karşı koyabildiğini biliyor musun?” diye sordu. Ona cevap vermedim ama zaten benden bir cevap bekliyormuş gibi de görünmüyordu. “Farklı ülkelerden gelen, farklı inanç ve amaçlara sahip savaşçıları bir araya getirerek. Kalabalık bir ordu kurdun ama yaptığın ölümcül bir hataydı. Böyle karışık bir topluluk tek bir darbeyle darmadağın edilebilir. Mükemmel bir manzara olacak. Keşke sen de orada olup her şeyin nasıl da dağıldığını görebilsen.”

İçim bir anda allak bullak oldu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Ne yaptın? Üzerimize birlik mi gönderdin?”

Cress gülümsedi. “Hayır, birlik falan göndermedim,” dedi başını iki yana sallayarak. “Tek bir haberciyle de işimi görebilecekken neden birliklerimi böyle bir görevle oyalayayım? Senin etrafında toplanan bütün o adam ve kadınlar şerefli bir ölümü hak etmiyor. Bir zamanlar senin de yaptığın gibi hainlik edenler için böylesi çok asil bir son olur. Hayır, onların acınacak halde ölmelerini sağlayacağım. Sessizce. Sonra isimleri tıpkı senin ismin gibi rüzgâra karışıp kaybolacak. Ama benim ismim hep var olacak. Ben öldükten çok sonra bile taşların üstüne kazınıp tarih kitaplarına yazılacak.”

Sözlerinin sonunda sesi acı bir çığlığa dönüşüp birbirine sürten iki metal gibi kulaklarımı tırmalamıştı. İrkilerek ondan uzaklaşmak istedim ama bu defa beni diğer yanağımdan da tutarak durdurdu.

“Belki birbirimizi tekrar göreceğiz Thora,” dedi eskisi gibi kulak okşayan bir sesle. “Ama ne bu dünyada ne de

ZÜMRÜT KRALİÇE

yakın bir zamanda. Belki bir sonraki hayatımızda hiç savaş olmayacak.”

Siyah dudaklarını yanağıma bastırdı ve ardında bıraktığı soğukluk vücudumun buz kesmesine neden oldu.

ALARM

Bir zil sesiyle uyandığım anda Artemisia gözleri çakmak çakmak olmuş halde çadırıma daldı. Onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da gözleri böyle parladığında çoğunlukla başımızın büyük dertte olduğuydu. Ayağa fırlayıp yatağımın kenarında asılı duran pelerinime uzandım.

“Saldırı mı?” diye sordum Cress’in sözleri zihnimde yankılanırken. “*Tek bir haberciyle de işimi görebilecekken neden birliklerimi böyle bir görevle oyalayayım ki?*” Ama gördüğüm bir rüyaydı, şu an yaşananlar ise ne yazık ki gerçek.

“Bilmiyorum,” dedi Artemisia. “Ama az sonra öğreneceğim ve insanlar sana her şeyi daha rahat anlatıyorlar.”

Pelerinimi giyerken elimde olmadan homurdandım. “Çünkü ben bunu onlardan nazikçe istiyorum.”

“Çünkü sen bir kraliçesin,” dedi Art terslenerek.

Çizmelerimi giyerken elimden geldiğince hızlı davrandım ama belli ki Art yeterince hızlı olduğumu düşünmüyordu çünkü ayağını sabırsızca yere vurmaya başlamıştı. Çizmemin son bağcığını da bağlayıp ayağa kalktım. “Bunun işe yarayacağını düşünüyorsan kendini Prenses Artemisia olarak tanıtabilirsin,” dedim.

Art beni ısırarak istemiş gibi yüzüme baktı. Aslında bir Astrea prensesinin kızı olarak isterse gerçekten de prenses unvanı taşıyabilirdi. Ama o bunun yerine bir arı kovanının içine dalmayı tercih ederdi.

“Şakasını bile yapma,” dedi öfkeyle. “Ve acele et.”

Hızla arkasını dönüp çadırdan dışarı çıktı ve ben de peşinden gittim. Güneş ufukta kendini yeni yeni göstermeye başladığı için gökyüzü hâlâ karanlıktı ama kamptakiler bir saat içinde, hatta belki daha da öncesinde yola çıkmak üzere toplanmıştı. İnsanlar telaşla oradan oraya koşturuyor, etrafta bir kaos hüküm sürüyordu. Kendi korkumu yatıştırmaya çalışıp hızlı adımlarla Art’ın peşinden giderken, “Sana bir taş bulmalıyız,” dedim. Zil sesleri ve kalabalığın gürültüsü içinde sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştım. “Diplomasi yeteneğin üzerine de *mutlaka* çalışmalıyız.”

Sözlerimi duymazdan gelen Art kolumu tutup beni kalabalığın içinden geçirdi ve tek sıra halinde kampın kapısında duran, kıyafetlerinin üstüne geçirdikleri birbirine uyumsuz zırhları, ellerinde kılıçlarıyla bir insan duvarı oluşturan askerlerin yanına götürdü.

“Neler oluyor?” diye sordu onlara. Askerler Art’a bakmadı. Hepsi birden gözünü ufka dikmişti. Ama hiç kimse Art’ı duymazdan gelemezdi. “Size zahmet olmazsa Majesteleri Kraliçe Theodosia hayatının tehlikede olup olmadığını bilmek istiyor,” dedi sesini yükselterek.

Bu sözler üzerine askerlerden biri bize döndü.

“İkinizin de burada olmaması gerekiyor,” dedi başlığını kaldırarak. Bu Spiros’du. Benim yüzüme bakmamış, Art’la göz göze gelmemeye de özen göstermişti. “Sana Kraliçe’yi çadırda tutman söylenmişti.”

“Ama bunun sebebi açıklanmadı,” diye karşı çıktı Artemisia. “Sence kampında olup bitenleri bilmek kraliçenin hakkı değil mi?”

“Onun ne istediğini öğrenir öğrenmez ilk işimiz Kraliçe’yi bilgilendirmek olacak. Fakat şu an bizim için bir tehdit oluşturuyor,” dedi Spiros sert bir sesle.

“O,” diye tekrarladım. Rüyamda Cress bana tek bir haberci göndereceğini söylemişti. “Gelen bir Vahşi mi?”

Spiros bana bakıp başını salladı. “Öyle olduğunu düşünüyoruz Majesteleri,” dedi. “Ama kimse onun yanına gidip bunu öğrenmeye hevesli değil. Arazinin karşısından ağır ağır buraya doğru yürüyor ve okçularımız onu vurmak için emir bekliyor.”

“Bu emri kim verecek?” diye sordum ama Spiros omuz silkti. “Adamın Astrealı olup olmadığını söyleyebilir misin?”

Spiros başını iki yana salladı. “Kuzey ülkelerinin herhangi birinden olabilir ama bence Kalovaksiyalı. Solgun bir teni, sarı saçları var.”

“Kuzey’den geliyorsa Vahşi olamaz,” diye belirttim.

“Büyük ihtimalle değil,” diye onayladı Spiros. “Ama kampa çok yaklaşıp bir patlama yaşarsa hepimizi beraberce götürür. Kimse bu riski almak istemiyor.”

Başka bir asker bize doğru döndü. “Bağırarak bir şeyler söylüyor,” dedi. “Ne söylediği anlaşılmıyor.”

Üçüncü bir asker küçük dürbününü gözüne götürerek, “Şimdi bize yüzünü seçebileceğimiz kadar yaklaştı,” diye bağırdı.

Yanına gidip elimi uzattım. “Dürbünü alabilir miyim?” dedim.

Ejder Katili’nin ekibinden olduğunu düşündüğüm asker onun iznini almak istercesine Spiros’a baktı. Spiros bu izni

ZÜMRÜT KRALİÇE

vermiş olmalıydı çünkü asker dürbünü bana verip rahat bakabilmem için kenara çekilmişti. Dürbünü gözüme götürdüm.

Tek başına bize doğru yaklaşan silueti bulmam zaman aldı. Dürbünü onun yüzüne odaklamam ise daha uzun sürdü. Titreyen ellerimle dürbünü indirip tekrar askere verdim.

“Onu tanıyorum,” dedim. “Kayzer’in habercilerinden biri.”

“Tek bir haberciyle de işimi halledebilecekken neden birliklerimi böyle bir görevle oyalayayım?”

Bu sadece bir rüyaydı, diye hatırlattım kendime tekrar ama içime bir şüphe düşmüştü. Bu düşünceden kurtulup tekrar Spiros’a döndüm.

“Kapıya yaklaşmasına izin verin de ne söyleyecekse söylesin. Sonra mesajını bana iletin. Diğer liderlerle toplanıp nasıl bir yol izleyeceğimize karar verelim.”

Spiros başını salladı. “Anlaşıldı.”

“Bir şey daha var Spiros,” dedim. “Benim hayatta olduğumu bilmesin. Bunu öğrenirse İmparatoriçe’ye söyler ve o da beni öldürmek için tüm ordusuyla buraya gelir. Böyle bir şeye hazır değiliz.”

Spiros sözlerimi bir süre düşündükten sonra, “Gereken emri vereceğim,” dedi.

Eski komutanın ofisine hâkim olan gerginlik hamamdaki nem gibi ağırdı, adeta ele geliyordu. Ejder Katili, komuta masasının ardındaki deri sandalyeye yerleşmiş, çizmeli ayaklarını masaya dayayarak arkasına yaslanmıştı. Son derece rahat görünse de, ellerini kucagında öyle sıkı kenetlemişti ki parmak boğumları hembeyaz kesilmişti.

Maile ve Sandrin diğer iki sandalyede oturuyordu. Sandrin kalkıp bana yer vermek istedi ama başımı iki yana salladım. Bu odada olmak yeterince zordu. Sakin bir şekilde yerimde oturabileceğimden emin değildim.

Onun yerine, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde pencerenin dibindeki duvara yaslanmış olan Erik'in yanına gittim. Ama Erik ona doğru yaklaştığımı görünce duvardan uzaklaşıp odanın karşı tarafına geçti. Yüreğimin bir parçası onun peşinden gitmek, onu benimle konuşmaya zorlamak istiyordu ama bunu yapsam ne olacaktı? Ona eskisinden farklı bir şey söyleyemezdim. Søren'i kurtarmak o an için imkânsızdı ve bu mümkün olduğunda derhal harekete geçecektik. Bu düşünce bana bile inandırıcı gelmiyordu.

Gelecek haberleri beklerken, son toplantımızın aksine kimseden ses çıkmıyordu. O son toplantıda herkes birbirinin sözünü kestiği halde şimdi içeride sessizlik hâkimdi. Hangisini tercih ederdim bilmiyordum. Zil sesi nihayet kesilmiş ve kamp öyle derin bir sessizliğe bürünmüştü ki rüzgârın uğultusundan, kuş cıvıltılarından bile irkilir olmuştum.

Kalovaksiyalılar madeni elimizde tutmamıza asla izin vermeyeceklerdi. Bunu biliyorduk. Onu bana önerdiğinde Cress de, teklifini kabul ettiğimde ben de bunu biliyorduk. Aramızda asıl takas ettiğimiz şey maden değildi; halkımın yeniden savaşabilecek kadar toparlanabilmesi karşılığında benim hayatımdı. Ama ben ölmemiştım ve birliklerimizin büyük bir kısmı dışarıda olduğu için bir savaşa da hazır değildik. Yani sanırım ne Cress ne de ben istediğimizi elde edebilmiştık.

Gerçi Cress benim hayatta olduğumdan habersizdi. Bunu bilmesi mümkün değildi. Rüyamda bile benim bir hayal ürünü olduğumu düşünmüştü; tıpkı benim onun için düşündüğüm gibi. Peki şimdi ne düşünüyordum? Çadırdaki sessizlikte bile bu sorunun cevabını veremiyordum. Cress'i gördüğüm rüyanın bir rüyadan fazlası olduğu düşüncesi gerçek olamayacak kadar komikti.

Yine de... Cress bana tek bir haberci göndereceğini söylemişti ve işte o haberci şimdi kampımızın kapısında idi.

Cress'i tanırdım. Aklından geçenleri bilirdim. Onu tanıdığım için bana bir haberci göndereceğini tahmin etmiş olabilirdim. Bu daha basit ve daha rahatlatıcı bir açıklamaydı ama yükünü bir yalan gibi omuzlarımda hissediyordum.

Bu düşünceyi kafamdan atıp kendimi yürümeye zorladım ve küçük çadırda volta atmaya başladım. Durağanlık ve sessizlik beni çıldırtıyordu.

Bana bakan Ejder Katili'nin alnındaki damar titremeye başlamıştı. "Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Evet," dedim detaylı bir açıklamaya gerek görmeyerek. Masanın önünde durdum. "Sen savaş konusunda deneyimlisin. Neler olup bittiğine dair yorumun nedir?"

Ejder katili nefesini bırakıp ayak ayak üstüne attı. "Hiç bilmiyorum," dedi. "Denizde bize haberci göndermelerine imkân tanımadık. Onları vazgeçirene dek topa tuttuk; bir konuşma ya da yorum yapmadan. Bu tür bir savaş yöntemine... ben de yabancıyım."

Bunu itiraf etmek ona acı veriyor gibiydi.

Maile sandalyesinde öne doğru eğildi. "En basit açıklamayla bizi döneceklerine dair uyarıp kaçmamıza fırsat tanıyorlar."

Başımı iki yana salladım. "Kalovaksiyalıların uyarıyla zaman kaybedeceklerini sanmıyorum. Üstelik madenlerde çalışacak iş gücü bulmakta zorlanıyorlar. Birilerinin bu kamptan zincirlenmemiş halde ayrılmasına izin vermeleri aptalca olur ve Kalovaksiyalılar aptal değil. Hepimiz bunu çok iyi biliyoruz."

Maile sert ve suçlayıcı bakışlarını Erik'e çevirdi. "Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

Erik şaşırarak Maile'e baktı. "Ben de senden fazlasını bilmiyorum," dedi.

Ama Maile yılmadı. Sandalyesinden kalkıp Erik'in yanına gitti. İkisinin arasında ne yaşanacağını tahmin edemeyerek tüylerim diken diken olmuş halde onlara baktım. İyi bir şey yaşanmayacağı belliydi.

"Buna inanmak zor," dedi Maile. "Sen de onlardan biri değil misin?"

Erik bir yay gibi tepeden tırnağa gerildi. Onu her an yumruklayabilirmiş gibi gözlerini kısarak Mail'e baktı ki benim asıl korkum da buydu. Bir şeyler söyleyecek oldum ama Erik yüzüme bakıp beni susturduktan sonra tekrar Maile'e döndü.

"Damarlarımda Kalovaksiyalı kanı dolaştığı doğru. Zorbalıkla. Şiddetle. Ama tıpkı senin gibi ben de onlardan değilim," dedi. Bunları öylesine sessiz söylemişti ki onu duymakta zorlanmıştım. "Kalovaksiyalılardan aldığım tek yetenek kılıç kullanmak ve bir daha aksini iddia edecek olursan bunu sana ispatlayabilirim."

Maile duraksayıp geriye doğru bir adım attı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu adeta gürleyerek.

Erik omuz silkti ama bunu inkâr etmedi. "Kendi adamlarının söylediği kadar aptalsan evet," dedi iğneliyici sözlerle. "Öyle misin?"

Ejder Katili masaya dayadığı ayaklarını sertçe yere basıp ayağa kalkmaya davranarak, "Bu kadarı yeter," dedi. "Kapımızda bekleyen düşman yerine birbirinizle kavga etmenin işe yarayacağını düşünüyorsanız ikiniz de aptalsınız."

Yüzü kızaran Maile dişlerini sıkırsa da Erik'ten uzaklaşıp odanın diğer tarafına geçti.

“Ben hepinizin aklından geçeni dile getirdim,” diye mırıldandı herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. “O bir casus olabilir.”

Erik bu sözlerle güldü. “Kalovaksiyalıların kampta bunca insan varken kendi kanlarından birini casus olarak kullanacak kadar budala olduklarını mı sanıyorsun? Onlar şu an bulundukları konuma gelişigüzel kararlar vererek ulaşmadılar. Ben olsam bize ihanet eden birer casusa dönüştürdüğümüz hizmetçilerden ya da Ejder Katili’nin Elcourt’tan gelen ekibinden, hatta bir şefin hiçbir işe yaramadığını düşündüğü genç ve aptal küçük kızından şüphelenirdim.”

Maile bunları duyar duymaz Erik’in üzerine yürüdü ama Ejder Katili böyle bir hamleye hazırlıklıydı. Kıvrak bir hareketle ayağa fırlayıp masanın üstünden atlamış ve Maile’i iterek bir sandalyeye oturtmuştu. Maile Ejder Katili’nin iki katı olmalıydı ama kadın bu işin üstesinden ustalıkla kalkmış, yüzüne sadece öfkesi yansımıştı. Maile de bu duruma en az bizim kadar şaşırmıştı ama Ejder Katili ona tekrar bakmak yerine gözleri faltaşı gibi açılan Erik’e döndü.

“*Sen de* sadece varsayım da olsa ekibime iftira atmazsan sevinirim,” dedi. “Senin halkına güvendiğin gibi ben de halkıma güvenirim.”

Nutku tutulan Erik ona sadece başını sallayabildi.

“Bu odada kimse casus değil,” dedim sesim titreyerek. “Birbirimize sırt çevirdiğimiz anda Kalvoksiyalılar galip gelir.”

O an aklıma Cress’in rüyamda bana söyledikleri geldi ve midemin allak bullak olduğunu hissettim.

“Farklı ülkelerden gelen, farklı inanç ve amaçlara sahip savaşçıları bir araya getirdin... Böyle karışık bir topluluk tek bir darbeyle darmadağın edilebilir.”

Sandrin bunca öfke ve bağrışın arasında şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle, “Majesteleri?” dedi. “Siz iyi misiniz?”

Gözlerimi kırpttırıp ona doğru döndüm ve dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “İyi sayılırım,” dedim hissettiğimden daha sakın konuştuğumu umarak. “Sadece neler olup bittiğini öğrenip bu lanet olası odadan bir an önce kurtulmak istiyorum.”

Neredeyse buna ben de inanacaktım ki aslında tam olarak yalan da sayılmazdı. Ama kimse içimdeki telaşı bilmiyordu. Kimse Cress’in, zihnimde beni çıldırtacak kadar çok tekrarlanan sözlerini duymuyordu.

Bu ittifakın dağılması çok kolaydı; sadece Erik ve Maile yüzünden değil. Aramızdaki bağlar çok zayıftı. Ve onlar olmadan Kalovaksiyalılar karşısında hiç şansımız yoktu.

ÇÖZÜLME

Kapı açılıp Heron koşmaktan nefes nefese kalmış halde içeri girene dek zaman geçmek bilmedi. Onun gelişiyile hepimiz ayağa fırladık ve kalbim öylesine hızlı atmaya başladı ki içeridekilerin sesini duymasından korktum.

Öne doğru bir adım atıp masayı sımsıkı tutarak, “Tuzak mıymış?” diye sordum.

Nefesi kesildiği için konuşamayan Heron başını iki yana salladı. Ama bir süre sonra vazgeçip sözlerimi onayladı. “Öyle de denebilir,” dedi güçlükle. “Herkes iyi. Tek bir haberci gelmiş ama sorun getirdiği haberde.”

“Søren?” diye sordu Erik titreyen sesiyle. “O iyi mi?”

Heron Erik’e baktı. “Søren’le ilgili bir şey söylemedi,” dedi. “ zg n m.”

“Peki, *ne* söyledi?” diye sordu Ejder Katili.

Heron rahatlamak için derin bir nefes aldı. “ mparator ce’den reddedilemeyecek bir ateşkes teklifi getirmiş. Bize  zg rl k, arazi ve gemi vaat ediyorlar.”

“Bizim özgürlüğümüze o karar veremez,” dedim.

“Evet, veremez,” diye onayladı Maile. “Yine de bize daha fazla kan dökülmesini engelleyecek çekici bir teklif sunuyor. Bunu değerlendirmemek aptallık olur.”

Sandrin boğazını temizledi. O ana dek, içeride olduğunu bile unutturacak kadar sessizce bir köşede otururken şimdi ateşin, ateş böceklerini üzerine çektiği gibi tüm dikkatleri üzerine çekmişti.

“Bu işin içinde bir iş olmalı,” dedi ifadesiz ve alçak bir sesle. “Teklif tam olarak neydi?”

“Barış teklifi sadece bir ülke için. Aramızdaki tek bir grup için,” dedi Heron. “Haberci tüm detayları verdi. Hatta Ejder Katili’nin donanmasını bile bir ülke olarak tanımladı.”

Boğazımdan keskin, isterik, her nasılsa vahşi bir kahkaha koptu. Elimi ağzıma götürsem de sesimi bastıramadım ve kahkahaların ardı arkası kesilmedi. Çıldırılmış bir kadın gibi gülüyordum ve herkes gerçekten de çıldırmışım gibi bana bakıyordu. Belki de gerçekten çıldırmıştım.

Yoksa Cress’in böyle bir şey yapacağını gördüğüm rüya nasıl olur da doğru çıkardı?

Cress işi böyle yürütüyordu; ittifakımızdaki bir ülkeyi ayırıp diğerlerinin bu sayede dağılmasını sağlayarak. Heron haklıydı. Bu bir tuzaktı ama ince bir tuzak.

“Theo,” dedi Erik. Bana olan kızgınlığını unutmuş gibi yanıma gelip elini omuzuma koydu. “Sen iyi misin?”

“Nihayet aklını yitirdi,” dedi Maile. “O madende başına bir iş geldiğini biliyordum.”

Ejder Katili, “Olabilir. Seni de oraya atıp ne durumda dışarı çıkacağına baksak nasıl olur?” diyerek Maile’i susturdu.

Sırtımı dikleştirip, “Kesin şunu,” diyebildim güçlkle. “Onların istediği şey de bu; bizi bölmek. Bu teklifi o yüzden yaptılar. Belki harika bir teklif ama kabul edemeyiz. Bu savaşı ya hep birlikte kazanır ya da hep birlikte kaybederiz.”

“Güzel laflar,” dedi Sandrin derin derin iç geçirerek. “Ama güzel laflar savaşı kazanmaya yetmiyor. Sadakat de öyle. Kalovaksiyalılar gaddar ve sadakatsiz oldukları için kazanıyorlar. Evet, bu alçakça bir şey belki ama benim adam-larımın aksine onlar sağlıklı ve hayatta.”

“Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın,” dedi Ejder Katili dehşete kapılarak.

“Böyle düşünüyorum,” dedi Sandrin. “Siz de böyle düşünmelisiniz. Bu güzel bir teklif.”

“Sadece birimiz için güzel bir teklif,” dedim. “Ordumun çok küçük bir kısmı için. Peki ya diğerleri? Bizi bırakıp gidecek misiniz?”

Sandrin bu sözlere verecek bir cevap bulamadı. Sadece dişlerini sıkıp gözlerini uzak bir noktaya dikti. Canım sıkılmıştı. Sandrin giderse mültecilerini de beraberinde götürürdü. Bazıları benimle kalabilirdi ama Sta’Criverolu mültecilerin büyük bir kısmı beni Sandrin öyle istediği için destekliyordu. Şimdi yine onun istediği gibi hareket edeceklerdi ve diğer kamplarda da mülteciler vardı. Bunların yarısı Sandrin’in peşinden gitse kaybımız büyük olurdu.

Heron boğazını temizledi.

“Söz konusu olan sadece bırakıp gitmek değil,” dedi. “Barış teklifini kabul eden taraf Kalovaksiya’nın müttefiki olacak ve savaşta onun yanında çarpışacak. Bu teklifi kim kabul ederse savaştan kurtulmayacak; sadece taraf değiştirecek.”

Bir kelime aklıma takılmıştı ve her şeye rağmen yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Savaş,” dedim. “Haberci bu kelimeyi mi kullandı?”

Heron soruma şaşırılmış görünse de başını salladı. “Evet, tam olarak böyle söyledi.”

Tekrar güldüm ama bu defaki çılgınca bir kahkaha değildi.

“Belki de gerçekten aklını yitirdin,” dedi Erik.

Başımı iki yana salladım. “Onların savaşı olmaz,” dedim. “Kuşatmaları olur. Çarpışmaları. Muharebeleri. Bunu bir savaş olarak görüyorlarsa bizim ciddi bir tehdit oluşturduğumuzu düşünüyor olmalılar. Bizden gerçekten korkuyor olmalılar.”

Sandrin başını iki yana sallayarak, “Güzel laflar,” dedi bir kez daha. “Ama sizinle kalırsak savaşı kazanacağımızın garantisini verebilir misin?”

Bunu yapabilmeyi isterdim ama kelimeler boğazıma düğümlenmişti. Bunu ne kadar çok istesem de bu garantiyi veremezdim. Kazanacağımızı umuyordum. Zekice savaşırsak kazanacağımıza inanıyordum. Ama gelecekte bizi neyin beklediğini bilmiyordum ve Sandrin’in kararsızlığını anlayışla karşılıyordum. Emrinde on binlerce insan vardı ve onlar için en doğrusunu yapmalıydı. Ben de öyle.

“Kalovaksiyalılar bize özgürlük vaat etmiyorlar,” dedim. “Zincirlerinizi tasmaya bağlamak, sizi onların saldırgan köpeklerine dönüştürmek istiyorlar. Verdikleri söze güvenip bu kadarını bile yapacaklarına inanıyorsanız onların önceki davranışlarından hiç ders almamışsınız demektir.”

Sandrin bakışlarını kaçırdı ama Maile gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Sen onları yakından gördüğün için bizden daha iyi tanıdığını düşünüyorsun. Hepimiz onların neler yapabileceğini biliyoruz,” dedi. “Ama belki bir kereliğine onların yanında olmak bizim için daha iyi, en azından daha güvenli olacaktır.”

Bu sözleri biraz düşündüm. “Mahkemede Ion adında bir adam vardı. Ion, Kalovaksiyalılar Astrea’yı kuşatmadan önce sihirli güçlerini Astrea’yı ve annemi korumak için kullanmaya yemin etmiş bir Muhafız’dı. Kalovaksiyalılar ona da benzer bir teklifte bulundular; ya ölecek ya da gücünü Kayzer’e yardım etmek için kullanacaktı. Eminim ki bu teklif tüm Muhafızlar’a yapılmıştı ama içlerinde tek kabul eden

Ion olmuştu. Ion şu an sizin düşündüğünüz gibi Kalovaksiyalıların ona kendilerinden biriymiş gibi davranacağını ve güvende olacağını düşünmüş olmalı. Bildiğim kadarıyla Ion hâlâ hayatta ve sarayda tutuluyor ama ne özgür ne de mutlu bir adam.”

Maile duydukları karşısında ne söyleyeceğini bilemedi.

“Kısacası teklifi kabul etmiyoruz,” dedi Ejder Katili sert bir sesle. “Bu konuda mutabık mıyız?”

“Evet,” dedi Maile. Çok geçmeden Sandrin de onayladı.

Ancak Erik hiçbir şey söylemedi ve yüzü bir süre ifadesiz kaldı. Sonra dayanamayıp Heron’a baktı ve işte o zaman tereddüt etti. Yüz hatlarının kısa bir an yumuşadığını ve bir bocalama yaşadığını fark ettim. Ama bu onu vazgeçirmeye yetmedi. Kararını vermişti.

“Beni haberciye götürün,” dedi üzerine basa basa. “İmparatoriçe’nin teklifini kabul etmek istiyorum.”

“Erik,” dedim ismini söylerken boğazımın acıdığını hissederek. “Bunu yapamazsın.”

Yalvaran gözlerime bakmaktan kaçınarak,” Yapmaya mecburum,” dedi kayıtsız bir sesle. “Ben Kalovaksiyalılarla senin az önce anlattığın şekilde yaşadım. İnsan muamelesi görmedim belki ama bir köle de sayılmazdım. Buna katlandım. Durumum çok kötü değildi; kesinlikle ölmekten daha iyiydi.”

“Sözlerinde samimi değilsin,” dedim. “Üzgün olduğunu biliyorum ama...”

“Aması yok,” dedi aniden sertleşip bir fırtına gibi gürleyerek. “Sana güvendiğimden beri başıma neler geldi biliyor musun Theo? Hem annemi hem de erkek kardeşimi kaybettim ve yüzlerce insanın yükü omuzlarıma bindi. ”

“Sırf bana öfkелisin diye bunca kişiyi sırtından mı vuracaksın?” diye sordum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Çok egoist-sin Theo. Bunun seninle bir ilgisi yok. Ayrıca yanıma sadece birkaç yüz adam alacağım. Bu sizi zor durumda bırakmaz.”

“Bunun için sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?” dedim titreyen bir sesle.

“Belki de öyle yapmalısın,” dedi Erik. Biraz duraksadıktan sonra ekledi: “Søren’i görürsem selamını iletirim.”

Çıkışa doğru bir adım attığında arkasından gitmek ona bağırıp bizimle kalmasını haykırmak istedim ama Maile elini omuzuma koyarak beni durdurdu.

“Bırak gitsin,” dedi boğuk bir sesle. “Damarlarında hain kanı dolaşıyor ve günün birinde buna yenik düşeceği belliydi. Bizi arkadan vurmasındansa bu şekilde gitmesi daha iyi.”

“Ayrıca haklı,” dedi Ejder Katili. “O olmadan da ayakta kalabiliriz. Gorakililer içimizdeki en küçük topluluk.”

Heron, Erik onun yanından geçip odadan çıkarken fazlasıyla huzursuz görünüyordu. Benimle göz göze geldiğinde yaşadığı çaresizlik ve acıyı görmek içimi acıttı. Heron yeterince yakınına kaybetmiş ve Erik’i hayatına sokmaya daha yeni karar vermişti. Bu durum onu perişan edebilirdi.

“Heron,” diyecek oldum ama başını iki yana salladı. Tüm duygularını ela gözlerinin ardına saklamıştı.

“Aralarında anlaşmaları için onu haberciye götüreceğim. Siz de bir ayaklanmayı önlemek için askerlerinizi sakinleştirmelisiniz. Theo sen burada kal ki haberci seni görmesin.”

Diğerleri askerlerini rahatlatıp sakinleştirmek için yanımdan ayrılır ayrılmaz duygularıma yenik düştüm. Ejder Katili’nin az önce kalktığı masaya çöktüm ve yaşadığım hüsrana yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarına dönüştü.

Erik’in gideceğini tahmin etmeliydim. Tanrı biliyordu ki onu bunu yapmaya ben sevk etmiştim.

ZÜMRÜT KRALIÇE

Maile'e karşı onun tarafına olsaydım... Her ne pahasına olursa olsun Søren'i kurtarmak için bir plan yapsaydım... Hoa'nın ölmesine izin vermeseydim... Ama bunların hiçbirini yapamamıştım. Onu her olayda hüsrana uğratmış ve neticede tamamen kaybetmiştim.

Tıpkı Cress'in, bana oynayacağı bir oyunla hayatımdan birisini kaybetmemi sağlayacağını söylediği gibi. Tıpkı rüyamdaki gibi. Bu gerçekten sadece bir rüya mıydı?

Anlamıyordum. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum –zehirin mi, madenin mi yoksa daha derinlerde gömülü, daha eski bir şeylerin yeniden canlanmasının mı– ama rüyamdaki Cress bir hayal ürünü değil gerçeğin ta kendisiydi.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Onun benim zihnime girmesini istemediğim gibi ben de onun zihninde olmak istemiyordum. Onunla hiçbir şey paylaşmak istemiyordum.

Zihnimde Kayzer'inkini andıran bir ses *ama bundan faydalanabilirsen...* diye fısıldadı.

Şaşırarak gerçekten de faydalanabileceğimi fark ettim. Cress benim öldüğümü sanıyordu. Rüyasındaki Theo'nun bir kızın hayaleti, kendi hayalinin bir ürünü sanıyordu. Ama ben gerçeği biliyordum ve bundan nasıl faydalanabileceğimi çözersem Cress'e karşı üstünlük sağlayabilirdim.

Bu, zihnimin hâlâ tam manasıyla kavrayamadığı bir üstünlüktü ama bu savaşta her yola başvuracaktım.

CASUS

Heron, Artemisia ve Blaise, haberci Erik ve Gorakilileri de alıp gittikten sonra yanıma geldi. Blaise beni hâlâ huzursuz ediyordu ama Gorakililerin yokluğunu, yaz ortasında yün battaniye örtünür gibi olanca ağırlığıyla üzerimizde hissetmemize rağmen dördünü bir arada görmek güzeldi.

“Üzgünüm,” dedim özellikle Heron’a. Heron bana bakmak yerine başını öne eğerek komuta masasının önündeki sandalyelerden birini kendine çekmişti.

Omuzunu silkti. “Erik haklıydı. Gorakililerin yokluğunu diğer grupların yokluğundan daha rahat tolere edebiliriz. Sayımız fazla azalmadı. Üstesinden gelebiliriz.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama halklarımız ihanetin yükünü hissedecektir. Ayrıca Erik’i kaybettiğimiz için de üzgünüm.”

Erik’i ne çok özleyeceğim gerçeğiyle sarsıldım. Durumu basite indirgemek kolaydı. Gorakililer’in gidişini sadece matematiksel bir denklem olarak görmek kolaydı. Ancak gerçek o kadar da basit değildi. Evet, onlar olmadan da ayakta kalabilirdik ama bu savaş Erik’in zekice yorumları ve şaşırtıcı bilgeliği olmadan yönetmek... bunun özlemi benim için Erik’in beraberinde giden askerlerin sayısından çok daha önemliydi.

Heron kaşlarını kaldırıp başını iki yana sallayarak bana baktı. “Gerçekte ne olduğunu anlamadın, değil mi?” dedikten sonra cebinden iri bir altın çıkardı. Erik bunu ona Sta’Crivero’da yollarımız ayrıldığında vermişti. *Molo varu.*

Zihnimde taşlar yerine oturdu. Resmin bütününe çizememiştim belki ama bu kadarı da bana yeterdi. “Bu bir oyundu. Erik aslında bize ihanet etmedi.”

Heron’un yüzünde tatsız bir gülümseme belirdi. “Bu gerçek dördümüzün arasında kalacak,” dedikten sonra üçümüze baktı.

Blaise başını iki yana salladı. “Erik aramızda bir casus olduğunu mu düşünüyor?”

“Elbette aramızda casus var,” dedi Artemisia homurdanarak. “Asıl soru kaç kişi oldukları ve kimin için çalıştıkları. Şüphelendiğim birkaç kişi var. Bunların bazıları İmparatoriçe, hatta bazıları da da Kral Etristo için çalışıyor olmalı.”

Blaise’in gözleri büyüdü. “Onları neden durdurmadık?” diye sordu.

Bunu ben de yeni öğrenmiştim ama durumu çabucak kavradım. “Çünkü bilgi akışını tamamen kesmektense onları bilgilendirmek daha mantıklı. Mesajları engellemek, gerektiğinde yanlış mesaj vermek. Dikkatsiz davrandığımıza inanmalarını, bizi hafife almalarını sağlamak. Onları ortadan kaldırmaktansa takip altında tutmak daha iyi.”

Art başını salladı. “Şimdilik,” diye ekledi.

“Cress ve Avaric’in bir araya gelmesini engellemek için Su Madeni’ne gideceğiz. Sence bunu casuslardan nasıl saklayabiliriz?”

“Şüphelendiğim kişileri yakından takip ettireceğim,” dedi Art. “Birkaç muhafız da ayarlayacağım. Bir posta güvercini gördükleri anda onu vuracak, içeri kimseyi almayacaklar. Savaş alanına ulaşana dek bu plandan kimsenin haberi olma-

yacak. Toplantılar sadece sen, diğer liderler ve gözü kapalı güvendiğin birkaç kişi arasında geçmeli. Hepsi bu kadar.”

Başımınla onayladım. “Ama Heron haklı. Erik’in durumundan diğer liderlerin bile haberi olmamalı,” dedim Maile’in Erik’e verdiği tepkiyi düşünerek. Kızın casus olduğunu sanmıyordum ama bu bilgiyi ne şekilde kullanacağından emin değildim ve bu bile ona güvenmemem için yeterliydi.

Heron başıyla onayladı. “Erik habercinin dikkatini çekmemek için bana fazla bir şey anlatacak zaman bulamadı ama bizi bunun aracılığıyla bilgilendireceğini söyledi.” Başıyla *molo varu*’yu işaret etti. “Gorakililer başkentin sınırında olacak ama Erik hem bir müttefik hem de bir rehin olarak saraya girecek. İmparatoriçe’nin ondan beklediği her şeyi yapacak ve kaçmadan önce Søren’i kurtarmaya çalışacak. Fakat sen ve Blaise saraydaki gizli geçitleri ondan daha iyi biliyorsunuz. Yani zamanı geldiğinde...”

Blaise’e bakıp başımı salladım. “Cress’in Søren’i nerede tuttuğunu öğrendiğimizde en uygun yolu belirleriz.”

Artemisia sandalyesine yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu. “Artık bizim de casuslarımız var,” dedi. “Yeni Baron’un hizmetçileri ve Erik. Yakayı ele vermedikleri sürece bunu bir başlangıç olarak görebiliriz. Şu yeni İmparatoriçe’nin casuslara karşı Kayzer’den daha merhametli olacağını sanmıyorum.”

“Olmayacağından eminim,” dedim dudağımı ısırarak. “Belki size garip gelecek ama bir casusumuz daha var. Cress’in asla yakalayamayacağı bir casus.”

Artemisia öne doğru eğildi. “Kimmiş o? Adamlarımızın hepsini hesaba kattığımı sanıyordum.”

Derin bir nefes aldım. “Ben,” dedikten sonra onlara önceki gece gördüğüm rüyayı anlattım. Sözlerimi tamamladığımda sadece yüzüme bakıyorlardı ama akıllarından

geçeni anlamıştım. “Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama ben delirmedim,” dedim.

“Elbette delirmedin,” dedi Artemisia çabucak. Kaşlarını kaldırarak diğer ikisine baktı. “Ama... şey... madende bunca zaman geçirmenin ne gibi etkileri olacağını bizden daha iyi kimse bilemez. Sanrılar görmek gayet... normal.”

“Sanrı falan görmedim,” dedim. “Bunu daha başka nasıl açıklayabilirsiniz?”

Blaise omuzunu silkti. “Geçmişin açıklığa kavuşması,” dedi. “Cress rüyanda sana anlamsız birkaç laf etti ve bunlar senin şu an bildiklerinle anlam kazandı.”

“Tam olarak öyle değil,” dedim kendimi inandırmaya çalışarak. “Bunu açıklayamıyorum belki ama *onu hissettim*. Nefesini duydum. Cress’in zihnindeki varlığı gelip geçici bir şey değildi. Elle tutulur, gözle görülür bir *gerçektir*.”

“Sen öyleymiş gibi hissettin,” dedi Artemisia şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. “Ama bu delilik, Theo.”

O ana dek sadece Heron konuşmamıştı ama onun da yüzünde gergin bir ifade vardı.

“Ne düşünüyorsun, Heron?” diye sordum.

Heron sözlerimle düşüncelerinden sıyrıldı ve başını iki yana salladı. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Kulağa çılgınlıkmış gibi geliyor ama ben bundan çok daha çılgınca şeyler duydum. Aynı şeyi bir daha yaşarsan bize anlattırırın değil mi?”

Başımınla onayladım. “Siz üçünüzden bir daha asla sır saklamamaya karar verdim,” dedim. “Bunu yapmanın bugüne dek hiçbir faydasını görmedim. *Yana Crebesti*. Size güveniyorum.”

Bu sözleri söylemenin ne kadar zor olduğunu ancak onları güçlkle dile getirdiğimde fark ettim. Bunca zamandır kimseye güvenmediğim için ayakta duruyordum. Dersimi almıştım ve bu sayede hâlâ hayattaydım ama artık başkalarına

güvenmeden bu savaşın sonunu getiremeyeceğimi düşünüyordum. Artemisia, Heron ve Blaise'e her konuda güvenebilirdim; hayatım ve gerektiğinde Astrea'nın geleceği için de.

Üçü birbirine baktıktan sonra aynı anda başını salladı.
"Yana Crebesti."

Blaise ve Heron'un gitmesini bekleyen Artemisia'nın yüzünde, aklından geçenleri anlamama izin vermeyen düşünceli ama mesafeli bir ifade vardı. Başbaşa kaldığımızda bana bakıp dudağını büzdü.

"İmparatoriçe," dedi.

Sözlerine devam etmesini bekledim ama bir süre sonra başka bir şey söylemeyeceğini anladım. "Ne olmuş ona?" diye sordum.

"Ondan sürekli Cress olarak bahsediyorsun," dedi. "Bunu yapmaktan vazgeçmelisin. O artık İmparatoriçe. İsmi daha samimi bir şekilde anman onu düşmanın değil bir şahıs, bir dost olarak gördüğün anlamına gelir ve bunun sonuçlarını kaldıramazsın."

Yutkundum. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Benim için İmparatoriçe her zaman, hüznü gözleri, yaralı benliğiyle Søren'in annesi olacaktı. Cress ise hep hırslı ve kurnaz ama aklından geçen hinlikleri yapabilecek yetenekte olmayan, tehlikesiz Cress olarak kalacaktı.

Artemisia haklıydı... buna bir son vermeliydim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Elimden geleni yaparım," dedim.

"O senin dostun değil," dedi Artemisia. "İkinizin daha önce birbirinize söylediği gibi gönül kardeşin falan da değil. O seni öldürmeye çalışan ve bunu neredeyse başaran bir kız. Şu an annenin tahtında oturan ve halkımızı zincire bağlayan bir kız."

“Bunları biliyorum,” dedim duyduğum her sözün ağırlığını hissederek. “Yine de bazı alışkanlıklardan vazgeçmek kolay değil. Bazı şeyleri yapmak söylemekten daha zor.”

“Ben kolay olacağı iddiasında değilim,” dedi Artemisia. “Sadece bunun bir yolunu bulmanı söylüyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. “Bana inanıyor musun?” diye sordum. “Onunla bir şekilde telepati kurduğumuza inanıyor musun?”

Artemisia bir süre sessiz kaldı. “Senin buna inandığına inanıyorum,” dedi sonra dikkatle. “Madende tuhaf şeyler olduğunu gördüm. Ama rüyaları paylaşmak? Bunu ilk kez duyuyorum.”

Aklıma bir şey geldi. “Onun bana verdiği zehir,” dedim “Ateş Madeni’nden mi gelmişti?”

Artemisia önce gözlerini kırptırdı sonra ne demek istediğimi anladı. “Sanırım öyle. Encatrio oradan geliyor. Sana aksini mi söyledi?”

Omzumu silktim. “O zehri, formülünü bilen Astrealılar’a işkence ederek elde ettiğini söyledi.”

Artemisia başını yana eğdi, “Formül,” dedi. “Öyle bir formül yok. Bu sadece Ateş Madeni’nden çıkan su. Sana farklı bir zehir verdiğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama bana verdiği zehir madenden çıktıysa orada çalışan kölelerin bundan haberi olmalı. Gerçeği onlardan öğrenebiliriz.”

Artemisia başını salladıktan sonra kaşlarını çattı. “Sana hâlâ inanmıyorum,” dedi. “Ama rüyalarınız ortaksa senin onun zihnine girebildiğin gibi o da seninkine girebilir.”

Bu düşüncenin, tenimi, üzerinde binlerce örümcek yürüyormuş gibi ürperttiğini hissederek, “Biliyorum,” dedim. “Ama o benim öldüğümü düşünüyor. Böyle düşündüğü sürece

gördüğünün bir rüyadan fazlası olduğuna inanması için bir sebep yok.”

Artemisia bir süre sözlerimi düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Bu çok saçma,” dedi. “Saçma değilmiş gibi davrandığıma bile inanamıyorum.”

“Farkındayım,” dedim. “Ben bile inanabildiğimden emin değilim. İşte bu yüzden cevaplara ihtiyacımız var.”

TOHUM

Bazen madende geçirdiğim günler, perdeden sızan gün ışığı gibi etkisi olmayan, belli belirsiz bir hatıra şeklinde zihnime doluyordu. Ama diğer zamanlarda perde sonuna dek açılıyor ve içeri giren keskin ışık gözlerimi kamaştırıyordu. Karanlığı, üşüdüğümü hatırlıyordum. Annemi hatırlıyordum.

Bir hançer gibi beynime saplanan bu hatıra canımı yakıyordu. Ve bir hançerin aksine onu girdiği yerden çekip alabilmek imkânsızdı.

Artık orada hiçbir şey yetişmese de kül rengi bahçesinin bakımını yapmaya devam ediyordu. Ona bunu defalarca anlatmaya, Kayzer'in her şeyi yaktığını, geriye kalanın sadece kül olduğunu ve yaban otlarının bile bu kurak toprakta yetişmeyeceğini açıklamaya çalıştım ama beni dinlemedi. Elleriyle kazdığı zemine tohum ekmeye ve üzerini kalın bir toprak tabakasıyla örtmeye devam etti.

Madendeyken bile annemin öldüğünü biliyor, sadece gözücuyla onu gördüğümde bu gerçeği kısa süreliğine unuttuyordum. Toprağa bulanık elleriyle önümde duran kadın annem değildi; hatta o bir kadın bile değildi. Belki madenin,

belki benim hayal gücümün ya da belki her ikisinin birden ürünüydü. Gerçek dışıydı. Ama bunu umursayacak halde değildim.

Onun yerine yanına diz çöküp ben de ellerimi toprağa daldırdım ve tırnak içlerimin toprakla dolduğunu hissettim. Tıpkı annemin bana öğrettiği gibi tohumları kazdığım yerlere ekтім.

Kadın takdir eden gözlerle bana baktı ve dudaklarında öyle sıcak bir gülümseme belirdi ki güneşe olan özlemim sona erdi. "Burada hiçbir şey yetişmeyecek," dedim ona tekrar. "Kayzer bunun olmamaması için ne gerekiyorsa yaptı."

"Tek bir tohum yeter canım," dedi bana. "Kökleri toprağın derinliklerine yayılan tek bir filiz. O filizi bulmak için gerekirse milyonlarca tohum ekerim."

Zaman onu kavramak istediğim her defasında ellerimden kayıp gidiyordu ama annemle birbirimizi asla bırakmamıştık. Onun toprak ve kül karışımı bahçesinde yan yana diz çöküp tohum ekiyorduk. Toprak tenime bulaşıyor, elbisemi kirletiyordu... elbisem daha önce kırmızı mıydı? Hatırlayamıyordum. Açlıktan midem kazınıyor, boğazım kuruduğu için konuşamıyordum. Yine de şikâyetçi değildim çünkü annem tekrar yanımdaydı ve bundan fazlasına ihtiyacım yoktu.

Elimi daha önce hiç dokunulmamış bir yere daldırdım ama bu defa toprağı avuçladığımda sessiz bir hıçkırık duyuldu ve yer beni sımsıkı kavradı. Duyduğum saf acı göğsüme ulaşıp soluğumu kesti. Bu sesle birlikte nasıl da donup kaldığımı hatırlıyordum.

Annem şarkı söylemeye başladı.

"Bir zamanlar gece rengi saçları,
Yıldız gibi parlayan gözleriyle,
Bir kız tanırdım.

ZÜMRÜT KRALIÇE

*Kız, gökyüzündeki ayı bileğine sardığı ipten taşır,
Büyüsünü öptüğü herkese aktarırdı."*

*Başımı kaldırdığımda annem beni seyrediyordu.
Yapmam gereken bir şey, olmam gereken bir yer vardı
ama bu düşünce de ellerimden kayıp gidiyordu.*

*"Ne zaman birini öpse,
Ay küçülür,
Kızın büyüü azalırdı.
Günün birinde ondan geriye sadece,
Et ve kemik kaldı.
Kız artık bugünde değil geçmişte vardı."*

*Hafızam canlandı ve zihnimde bir şeyler yankılandı.
Bu doğru değildi. Annem bana bu şarkıyı yıllar önce söyle-
mişti ama sonu böyle bitmiyordu. Ayın küçüldüğünü, kızın
büyüsünün azaldığını hatırlıyordum fakat şarkının sonu bu
kadar korkunç değildi.*

*"Günün birinde ondan geriye sadece et ve kemik kaldı,"
diye söyledim boğuk ve sert bir sesle. "Ve dünya yeniden
canlandı."*

*Yere baktım ve toprağı tekrar kazmaya başladım. Elime
bir avuç toprak aldığımda yeni bir hıçkırık sesi, bir inilti, bir
çığlık duyuldu. Duyduğum her ses içimi acıtıyor, tırnaklarını
yüreğime saplıyordu. Ellerim titredi ama kendimi kazmaya,
bütün bu acının kaynağını bulmaya zorladım.*

*"Buna derhal bir son ver canım," dedi annem gürültü-
nün içinde sesini duyurmaya çalışarak. Durdum ama ona
bakamadım. Bakarsam bocalayacağımı biliyordum.*

“Bana ihtiyaçları var,” dedim. Bunu, bana ihtiyaç duyan insanların olduğunu bir anda nasıl hatırlamıştım bilmiyordum ama öyle olduğundan adım gibi emindim.

“Asıl senin bana ihtiyacın var,” diye karşı çıktı annem titrek bir sesle. “Benimle kal ki seni koruyayım.”

İşte o zaman başımı kaldırdım ve ona baktığımda nefesimin kesildiğini hissettim. Boğazındaki kesik büyüümüştü ama artık kanamıyordu ve yerinde siyah bir boşluk vardı. Parlak gözlerinin feri sönmüştü ve teni suya batırılıp güneşte kurutulmaya bırakılan eski bir kâğıt gibi görünüyordu.

O seni korurken dünyanın yanıp tutuşacak, diye fısıldadı içimden bir ses. O seni korurken sevdiklerin ölecek.

“Bana ihtiyaçları var,” dedim anneme tekrar ama bu defa kelimeleri söylemekte zorlanmıştım. “Beni çağırıyorlar. Onları duymuyor musun?”

“Benimle kal canım. Güvende ol ve sevgiye ihtiyaç duyma. Benimle kal ve başka bir şeye ihtiyaç duyma.”

Parmaklarım boşluğa ulaşana dek kazmaya devam ettim. Büyüyen gözleri, asık yüzüyle beni seyreden anneme baktım.

“Seni seviyorum anne,” dedim ağlamamaya çalışarak. “Umarım seni bir daha uzun bir süre görmem.”

Sonra kendimi kazdığım delikten içeri bıraktım ve hiçliğin içinde kayboldum.

TEORİ

Yola çıkışımızı birkaç saat ertelemek zorunda kaldık. Habercinin tek başına gelmiş olması düşük bir ihtimaldi; ben Cress'in yerinde olsam beraberinde bizi izleyecek birkaç casus da gönderirdim. Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi dağlara yolladığımız keşif askerleri yirmi kadar adamın bizi izlediğini fark etmişti. Adamlar hemen öldürüldü; rehinelere harcayacak kadar yiyeceğimiz yoktu. Bu Maile'in önerisiydi ve ben de kendimde ona yeterince itiraz edecek güç bulamamıştım.

O gün öğleden sonra yola çıkmaya hazırlandığımız sırada çadırıma gelen Artemisia'nın yüzünde her zamanki gibi ketum bir ifade vardı ama dudakları garip bir şekilde hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Paketlenmeyi bekleyen tek şey olan yerdeki yıpranmış haritadan başımı kaldırıp ona baktım.

"Heron'dan haber var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu sabah onu gördüğümde o altın parçasını öyle sıkı elinde tutuyordu ki neredeyse kıracağını düşündüm." Tereddüt edip çadırın kapalı duran kapısına, gölgelerin içinde bekleyen silüete baktı. "Ama ben farklı bir şey buldum... daha doğrusu farklı birini. İmparatoriçe bir ay önce madene indiğinde orada olan bir kadın."

Vücutum tepeden tırnağa gerildi. “Cress burada mıymış?”

Artemisia hiç de kibar sayılamayacak bir şekilde, “İmparatoriçe,” diye düzeltti. “Ve evet buradaymış. Yeni bir Baron seçilene dek babasının madenleri teftiş görevini üsteleneceği söylenmiş.”

“Peki gerçekte ne olmuş?”

“Bolca soru sormuş,” dedi Artemisia. “Madenler ve özellikle de içlerindeki su kaynakları hakkında.”

Duyduklarıma şaşırmamıştım çünkü bu kadarını tahmin ediyordum. Yine de vücutum baştan aşağı buz kesti.

“Yani su kaynakları hakkında bilgisi vardı,” dedim. “Bunu birilerini Encatrio’nun ne olduğunu söylemeye zorladığında öğrenmiş olmalı.”

“Evet ama asıl sorun da bu,” dedi Art. “Köleler, muhafızlar, kuşatmadan beri orada çalışan hiç kimse su kaynakları hakkında bilgi sahibi değildi. Onları kimse görmedi.”

Çadırın karşı tarafına yürüdüm ve direklerden birine yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu çok saçma,” dedim. “Ben su kaynaklarının sesini madene ayak basar basmaz, daha hafızamı bile yitirmeden duymuştum. Tam olarak emin değilim ama içlerinden birini görmüş de olabilirim. Ve sen... Sana Encatrio’yu veren kişi onu bir madenden almış olmalı.”

“Zehri aldığım kişi onu kendi elleriyle şişelememişti ve bana bunu kimin, ne zaman yaptığını söyleyeceğini de sanmıyorum. Kuşatmadan önce olmalı,” dedi Artemisia başını iki yana sallayarak. “Senin ne duyduğunu ya da gördüğünü bilmiyorum ama konuştuğum eski kölelerin hepsi aynı şeyi söyledi; madenin derinliklerinde bile bir su kaynağı gören olmamış. İlk başta kaynakları gizli tutmak için İmparatoriçe’ye söylemediklerini düşünmüştüm ama hâlâ aynı şeyi savunuyorlar ve bence doğruyu söylüyorlar.”

“Ama yanında birini getirmişsin,” dedim çadırın dışındaki silüete bakarak. “O ne biliyor?”

“Anlaşılan İmparatoriçe onca zahmetten sonra eli boş dönmek istememiş,” dedi Artemisia. “Böylece etraftakilere bir ateş zehiri, Encatrio’yla aynı etkiyi yaratan farklı bir zehir yapmanın yollarını sormuş.”

“Bu kadın da ona yardım mı etmiş?”

Art başını iki yana salladı. “Hayır ama ona yardım eden birini tanıyor ve daha da önemlisi o kişinin bu konu hakkında ne söylediğini de biliyor.”

Artemisia’nın çadırıma getirdiği kadın ilk bakışta, yıpranmış teni, narin bedeni ve kırışmaya yüz tutmuş siyah saçlarıyla otuzlu yaşlarının sonundaymış gibi görünüyordu. Kadın ciddi ve temkinli bakışlara sahipti. On yıldan uzun bir süre madende çalışmış biri olarak ne kadar korkunç şeylere tanıklık ettiğine dair ancak tahminde bulunabilirdim. Ona oturmasını söylediğimde sandalyenin ucuna ilişip ellerini kucağında kenetledi. İşte o zaman ona yakından baktım ve düşündüğüm kadar yaşlı olmadığını anladım. En fazla yirmi beşinde olmalıydı.

“Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkürler,” dedim ona. “Adın ne?”

“Straya,” dedi kadın. Başını kaldırdı ve koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda bakışlarını kaçırdı.

“Straya,” diye tekrarladım. Bir an tereddüt ederek kimse tarafından rahatsız edilmememiz için çadırın kapısında bekleyen Artemisia’ya baktım. “Anladığım kadarıyla İmparatoriçe bilgi almak için madene gelmiş.”

“Kimse ona bir şey anlatmaya gönüllü değildi Majesteleri,” dedi Straya titrek bir sesle. “Kampa ilk geldiğinde saçlarını, boynuna doladığı ipekli bir eşarpı bağlamıştı. Hava sıcak

olduğu halde boynundan ayaklarına dek uzanan bir pelerin giymişti. Görebildiğimiz tek yeri yüzüydü. Dudaklarında kırmızı boya vardı ama boyanın altında bir gariplik olduğunu fark ettim; dudakları siyahtı ve pul pul olmuştu.”

Cress'i gördüğüm son defasında dudaklarının siyah, saçlarının beyaz olduğunu, boğazında yanık izleri taşıdığını hatırladım. Encatrio'nun etkilerini saklamaya çalışmıyor, vücudundaki bu çirkinlikleri gururla taşıyordu. Ama belli ki durum her zaman böyle değildi.

“Ona ne olduğunu anladın mı?” diye sordum.

Straya bana baktı ve bu defa bakışlarını kaçırmadı. Yutkunup dudağını ısırdı. “Bu konuda söylentiler vardı,” dedi yavaşça. “İçimizden bazıları muhafızların onu sizin zehirlediğinizi konuştuklarını duymuş. Onun geldiği gece kulübeye döndüğümde ranzamin üst katında yatan Nadia isimli kız buna Encatrio'nun neden olduğunu söyledi. Böyle bir zehirden kurtulan bir kişinin hem vücudu hem de karakteri değişirmiş.”

Sırtımı dikleştirdim. “Nadia bu konuda nasıl bu kadar bilgi sahibi olabilir?” diye sordum.

“Babası kuşatmadan önce bir ateş rahibiymiş,” dedi. “Madenler hakkında hiçbirimizin bilmediği detaylar biliyordu. Sonrasında gidecek bir yeri olsa oradan kaçabileceğini söylüyordu ama kamptan çıkmayı başarsa bile ya yakalanıp infaz edileceğini ya da açlıktan öleceğini düşünüyordu. Tanıdığım pek çok insan zincire vurulmaktansa ölmeyi tercih ederdi ama Nadia onlardan değildi. O yeterince uzun yaşayıp Kalovaksiyalıların ortadan kalktığını görmek istiyordu.”

Birden içimi kötü bir his kapladı. Straya'nın Nadia'dan söz ederken geçmiş zaman kipi kullandığı dikkatimden kaçmamıştı ve kızın özgürlüğüne kavuşacak kadar uzun yaşamadığını anlamıştım.

“Muhafızların Nadia’dan haberi vardı. Onun madenler hakkında hepimizden daha fazla şey bildiğini anlamışlardı. Böylece onu İmparatoriçe’nin huzuruna çıkardılar ve ona sorular sordular. O günden sonra onu bir daha hiç görmedim.”

“O halde onun İmparatoriçe’ye ne söylediğini nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Çünkü Nadia İmparatoriçe madene gelir gelmez bana bildiği her şeyi anlattı ve zehirin İmparatoriçe’ye neler yaptığını gördük. Nadia, madendeki su kaynaklarını bulmanın zor olduğunu, bazen yer değiştirdiklerini bazen de tamamen kaybolduklarını söyledi. Ama asıl önemli olan onlar değilmiş çünkü İmparatoriçe ölene dek o zehiri kanında taşıyacaktı.”

O zehiri kanında taşıyacak.

Başım döndü ve sakın durmakta zorlandım. Yapbozun bir parçası daha beni iliklerime dek sarsan bir sesle yerine oturmuştu.

“Nadia’nın İmparatoriçe’ye bunu söylediğinden emin misin?” diye sordum güçlkle konuşarak.

Straya tereddüt etti. “Tam olarak emin değilim. Sanırım bundan sadece İmparatoriçe ya da Nadia emin olabilir. Ama İmparatoriçe, Nadia’yla işi biter bitmez maden ayrıldı. Muhafızlar maden hakkında bilgi sahibi olan başkalarını da İmparatoriçe’nin huzuruna getirmişti ama o hiçbiriyle görüşmek istemedi. Sadece çekip gitti.”

Straya’nın omuzu üstünden Artemisia’yla göz göze geldik. Artemisia duyduklarına bir anlam vermeye, her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışıyordu ama buna hazırlıksız yakalanmıştı ve nadiren olduğu gibi dehşete kapılmış görünüyordu.

Tekrar Straya’ya bakıp, “Yani bana verdiği zehir kendi kanıydı,” dedim ağır ağır konuşarak.

“Evet Majesteleri,” dedi Straya. “Sanırım öyleydi. Sizin de tahmin edeceğiniz üzere bu zehir madendekiler kadar güçlü

değil. Nadia bana kan zehirinden kurtulmanın Encatrio'ya göre çok daha kolay olduğunu, yüz yıllar önce, Encatrio'dan kurtulanların kanlarını, madendeki kadar büyük riske girmeden güç kazanmak isteyen kişilere sattıklarını söyledi. Sanırım bu satış sizin büyükanneniz tarafından yasaklandı."

"Demek zehir bu yüzden seni öldürecek kadar etkili değildi," dedi Artemisa bana.

"Ben bunu senin yaptığını sanıyordum," dedim ona bakarak. "Senin zehirin etkisini azalttığını sanıyordum."

"Belki de her ikisi birden geçerlidir," dedi Artemisia.

"Bu diğer her şeyi de açıklıyor," diye ekledim imalı gözlerle ona bakarak. Rüyalarımı Artemisia'dan başkasıyla paylaşmaya hevesli değildim.

Artemisa her şeye rağmen ikna olmuşa benzemiyordu ama artık gözlerinde şüphe kırıntıları vardı. "Teşekkür ederim Straya," dedim. "Bize tahmin ettiğinden çok daha fazla yardımın oldu."

Straya başını salladı ve ayağa kalkarak üzerindeki pamuklu gömleği düzeltti. Çadırın kapısına gelmişken durdu. "Majesteleri?" dedi omuzunun üstünden bana bakarak.

"Evet?"

"Nadia ölmektense zincire vurulmayı tercih ederdi belki ama yine de benden daha cesurdu," dedi sessizce. "Belki bunu söyleyerek korkaklığımı göstermiş oluyorum ama Kalovak-siyalılar beni tekrar ele geçirirlerse hayatta bırakmazlar."

"Buna izin vermeyeceğim," dedim ona tutabileceğimden emin olmadığım bir söz vererek. "Ayrıca savaş sırasında ben de aynı şeyleri söylemiştim. Sence ben de bir korkak mıyım?"

"Hayır," dedi Straya çabucak. "Elbette değilsiniz. Ben sadece..."

"Cesaret farklı şekillerde gösterilir Straya. Bugün ataların seni Öte Dünya'dan gururla seyrediyorlar ve aralarına katı-

lacağın gün geldiğinde seni kollarını açarak karşılayacaklar. Ama bana kalırsa o günün gelmesine daha çok var.”

Straya başını eğerek beni selamladı. “Teşekkür ederim. Majesteleri,” dedikten sonra çadırdan çıkıp Artemisia’yla beni başbaşa bıraktı.

“Onun kanını içmişsin,” dedi Artemisa kısa bir sessizliğin ardından.

Bunu duymak midemi bulandırdı. “Evet,” dedim.

İçimde Cress’ten bir parça taşıyor ve ondan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Cress’in kalbinin pompaladığı kan ona aitken şimdi benden bir parçaya dönüşmüştü. İkimiz artık gerçek anlamda gönül kardeşi olmuştuk.

“Bu rüyalarınızı paylaştığınız anlamına gelmiyor,” dedi Art ama şimdi bundan o gün daha erken saatlerde olduğu kadar emin görünmüyordu.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz,” diye hatırlattım ona. “Ama Cress’in elinin altında sonsuz bir Encatrio kaynağı olduğundan *eminiz*. Ayrıca bunu o da biliyor.”

“Bu teori doğruysa aynı şey senin için de geçerli,” diye belirtti Art.

O ana dek öyle olduğunu fark etmemiş ama şimdi bu gerçekle sarsılmıştım. Birden damarlarımda dolaşan kanın ısındığını, tehlikeli bir enerjiyle kaynadığını hissettim. Ürpereyen tenimi rahatlatmak için kollarımı ovuşturdum.

“Bu teori doğruysa benim zehrimin etkisi daha zayıf olmalı,” dedim. “Ayrıca onu kullanacak da değilim.”

Artemisa bu sözler karşısında homurdandı. “Haydi ama Theo,” dedi. “Bana saf ve adil kraliçe rolü yapmana gerek yok. İkimiz de mecbur kaldığında elindeki her türlü silahı kullanacağını biliyoruz.”

“Bir şey daha var,” dedim madendeki o hatırayı düşünerek. Artemisia’ya bunu sorduğumda dudağını ısırdı.

“Madenden değişerek çıkan kiminle konuştuysam aynı şeyi söyledi,” dedi bana. “Önce hiçbir şey hatırlamıyoruz ama zaman içinde üç hatıramız geri dönüyor.” Eliyle üç işareti yaptı. “Geçtiğimiz üç test. Bu hatıra da senin ilk testin olmalı.”

Üç test. Annemle bahçede yan yana durduğumuzu, ondan uzaklaşmanın nasıl da imkânsız görüldüğünü hatırladım. İlk test böyleyse diğerlerini düşünemiyordum bile. Her hâlükarda testleri geçmiş olmalıydım yoksa şu an burada olmazdım.

“Peki senin testlerin neydi?” diye sordum Art’a.

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. “Sen bana birini söyledin ve ben de öyle yapacağım,” dedi boğuk bir sesle. “Sen annenden uzaklaşmaya çalıştın, ben de erkek kardeşimden. İnan ki bazen hâlâ kardeşimin küçük elleriyle tuniğimin eteklerini çekiştirdiğini hatırlıyorum. Bazen hâlâ onun gitmemem için yalvaran sesini duyuyorum.”

Bu sözlere nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama çok geçmeden Artemisia başını iki yana salladı.

“Hepimiz zor kararlar vermek zorunda kaldık Theo,” dedi bir anda yumuşayan sesiyle. “Ama sana şu kadarını söyleyeyim; ilk test en kolayıydı. Sonraki testler giderek zorlaştı. Yine de şu an burada olduğuna göre hepsinden geçmiş olmalısın. Bunu aklından çıkarma.”

AYRILIŞ

Güneş Calodean Denizi'nin üstünde batarken kamptan ayrılıp yaya ve atlı askerlerimizle birlikte Dalzia dağının etrafını dolaşmaya başladık.

Ejder Katili vedalardan hoşlanmazdı. Yola çıkmadan önce Art'la onu görmeye gittiğimizde, kalabalık ekibini de alıp Sandrin ve savaşmak istemeyen ya da savaşamayacak durumda olan mültecilerle birlikte çoktan kamptan ayrıldığını öğrendik. Buna ikimiz de şaşırmamıştık belki ama Art'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Bu defaki tam bir veda sayılmaz," diye hatırlattım Art'a. "Onu çok yakında, Toprak Madeni'ni ele geçirdiğinde zaten göreceğiz."

Artemisa başını sallasa da temkinliydi ve bunun sebebini ancak atlara binip kamptan uzaklaştığımızda anlamıştım; annesini tekrar görebileceğinden emin değildi. Bundan hiçbirimiz emin değildik. Bu bir savaştı. Sona ermeden önce pek çok şey değişebilirdi ve neyin ne olacağını ancak Tanrılar bilirdi.

Gökyüzünde dolunay belirene dek at sürmeye devam ettik. Mola verme düşüncesi tüylerimi diken diken etse de,

yakalanma ihtimali aklımdan bir türlü çıkmaya da en az birkaç saat dinlenmeden yola devam edemeyeceğimizi biliyordum.

Küçük çadırıma ancak bir yer yatağı, üzerine oturmak için iki minder ve kumanda ofisinden getirildiği anlaşılan kırmızı vernikli bir tepsi sığmıştı. Çadırın boyutu uyumak ve yemek yemek için idealdi ama ben her ikisini de yapabilecek durumda değildim. Akşam yemeği olarak verilen geyik eti ve peksimet hiç dokunulmamış halde hâlâ tepside duruyordu ve yatağım da bozulmamıştı. Onun yerine bağdaş kurarak minderlerden birine oturmuş, Artemisia'nın alelacele çizdiği Su Madeni haritasını kucağıma açmıştım.

Kamptaki onca kişi arasında sadece Artemisia ve Luis Su Madeni ve etrafındaki kampa ayak basmıştı ama her ikisi de madeni bir esir gözüyle görmüştü. Ayrıca Laius, Griselda'yla birlikte değerlendirilmek üzere Ateş Madeni'ne getirildiğinde henüz çok küçüktü. Madene dair fazla şey hatırlamıyordu ve Art da sadece kulübeleri ve madenin görmesine izin verilen kısımlarını biliyordu. Bu yüzden çizdiği harita Søren'in Ateş Madeni haritası kadar detaylı değildi. Ateş Madeni haritası orayı ziyaret eden bir prensin gözüyle muhafız pozisyonları, rutin programlar, giriş ve çıkışlar, zırhlar, cephanelik ve süngülere özellikle dikkat edilerek çizilmişti. Su Madeni'nde ne nöbetçilerin nereye konuşlandığını ne de Muhafız ve Vahşi'lerin nerede tutulduğunu biliyorduk. Bunları ancak herhangi bir savunma şansımız kalmayacak kadar yakınlarına gittiğimizde öğrenecektik.

Kalovaksiyalılar savaşımlara hazırlıksız girmezlerdi. Saldırı, geri çekilme ve kaçış planları yapmadan hücumla geçmezlerdi. Bir mücadeleye ancak kazanacaklarından emin olduklarında girer ve bu yüzden çoğu savaştan galip çıkarlardı. Düzensiz bir orduyla, asker dolu bir kampa saldırmayı asla düşünmezlerdi. Üstelik onlarda faydalanabilecekleri bolca ruh cevheri

varken, biz sadece alelacele eğitilmiş Muhafızlar'ın elindeki birkaçıyla idare ediyorduk.

Birden Søren'e duyduğum özlem bir hançer gibi sırtıma saplanıp etimi kanırttı. Sebep yaklaşmakta olan savaşın sonucunu tahmin edememek ve ümitsizlik miydi yoksa bu yabancı yerde tek başına olmak mıydı bilmiyordum ama onu özlemiştim.

Cress onu götürdüğünden beri yokluğunu düşünmemeye çalışıyordum. Onun nerede olduğunu ya da neler yaşadığını merak etmemeye çalışıyordum. Savaştan önceki o son günlerde nasıl birlikte uyuduğumuzu, onun bana nasıl da kalp atışlarımız birbirine karışacak kadar sıkı sarıldığını aklıma getirmiyordum. Onu bir akıl hocası, bir dost ya da benim için ifade ettiği diğer sıfatlarla özlememeye çalışıyordum.

Ama bu özlemin içimde birikeceğini tahmin etmeliydim. Gözlerimi sımsıkı kapatıp Artemisia'nın kucağında duran haritasını buruşturdum.

Søren burada olsaydı bana Ateş Madeni'ndeki savaşı kazandığımızı, artık daha fazla savaşçımız olduğunu söylerdi. Bana güvenen binlerce insan olduğunu, bu saatten sonra sarsılıp kendimden şüphe duyma hakkım olmadığını söylerdi.

Ama o burada değildi ve nerede olduğunu da bilmiyordum. Onun Astrea sarayının altındaki zindanda paslı, ağır zincirlere vurulduğunu hayal ettim. Onun duvarlarına delikler açılmış daha iyi bir odada tutulduğunu ve Gölgeler'in, yaptığı her hareketi takip ettiğini hayal ettim. Onun öldürüldüğünü, hainlere gözdağı vermek için tıpkı Ampelio'ya yapıldığı gibi kellesinin kapıdaki bir mızrakta asılı tutulduğunu hayal ettim. Onun Cress'in yanındaki tahtta oturduğunu, bundan hoşlanmadığını ama babasının hükümdarlığı süresince olduğu gibi hiçbir şeye itiraz etmediğini hayal ettim.

Cress. Onu düşünmek sert bir rüzgâr gibi beni sarsmaya yetmişti.

Søren'in nerede olduğunu bilmiyordum ama öğrenebilirdim.

Cress'i kül rengi bahçedeki bir bankta otururken buldum. Artık bahçenin kül rengi olmasının tek sebebi cansız ağaçlar ve taşla kaplı zemin değildi; etraftaki her şeyin üstünü kalın bir kül tabakası örtmüştü ve gökyüzünden hâlâ bahar yağmuru gibi kül yağıyordu. *Cress* de küle bulanmış gibiydi ama öyle görünmesinin asıl sebebi üzerinde daha önce giydiklerinden çok daha sade, gri, kadife bir elbise olmasıydı. Elbisede ne taş, ne dantel, ne de altın rengi dokunuşlar vardı. Sadece bedeninin üst kısmını sarıp kalçalarından itibaren bollaşan, gri, kadife, basit bir elbiseydi. Elbisenin yüksek yakası *Cress*'in yanıp pul pul soyulan boynunu gizlemeye yetmiyordu.

Cress ellerini kucağında kavuşturmuştu ve başını öne eğdiği için ince telli, beyaz saçları bir perde gibi yüzünü örtüyordu. Bir an onun dua ettiğini düşünsem de anı bir hareketle başını kaldırıp bana baktığında sadece beklemekte olduğunu anladım. Beni bekliyordu.

Siyah dudaklarında, zayıf ve mesafeli de olsa bir gülümseme belirdi.

Vaktinde uyanamayıp çay saatinin ilk birkaç dakikasını kaçırmışım gibi azarlayan ama yumuşak bir sesle, "Geç kaldın," dedi.

"Ya da sen erken geldin," dedim ben de benzer bir ses tonuyla. Kendi hayal gücünün bir ürünü olduğumu düşünüyorsa benden beklediği şekilde davranmalıydım. Bu role bürünmek tuhaftı belki ama yıllar içerisinde çok daha garip roller üstlendiğim olmuştu. Bazen çaresizi, bazen aptalı, bazen

de uysalı oynamıştım. Şu an ise sadece bir ölüyü oynamam gerekiyordu.

Cress bankta yanına oturmam için yer açtı. Ona bu kadar yakın olduğum düşüncesi beni korkutsa da oturdum. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve varlığını daha önce rüyama giren kimsenin varlığını hissetmediğim kadar yoğun hissediyordum. Vücut ısınısını duyuyor, boğazında atan nabzını görebiliyordum. Onun da benim varlığımı hissedip hissetmediğini merak ediyor ama bunun benim faydama olacağını bilerek hissetmediğini umuyordum.

Ona hemen Sören'i sormak istesem de bunun şüphe uyandırabileceğini düşünerek orada sessizce oturup ilk konuşanın o olmasını bekledim.

"Komik olan ne biliyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

"Ne?"

"Sanırım seni kıskanıyorum," dedi ve güldü. "Sen ölüp toprağın altına girdin ben ise hayattayım. Sören'e, tahta, taca sahibim ve bu savaşı kazanacağım. Ben her şeye sahipken senin hiçbir şeyin yok; hatta sen bir *hiçsin*. Yine de..." Susup başını iki yana salladı.

"Bütün bunları yapmanın sebebi bu mu?" diye sordum. "Beni kıskanman mı?"

Tekrar güldü ama bu defa sesi daha keskindi. "Beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın Thora," dedi. "Babamın beni duygularımla hareket edecek şekilde yetiştirmedeğini biliyor olmalısın. Benim hükümdarlığımı yaptığım bir ülke var. Sorumlusu olduğum, gücümü görmek isteyen binlerce insan var. Bu gücü onlara göstermezsem neler olur biliyor musun? Kendimi öbür dünyada senin yanında ne kadar hızlı bulurum biliyor musun?"

İkimizin de sorumlusu olduğu insanlar var, diye düşündüm ve bunu hiç istemesem de ona karşı az da olsa yu-

muşadığımı hissettim. Bu düşünceden sıyrılıp bana verdiği fırsatı değerlendirdim.

“Peki ya Søren?” dedim. “Duygularınla hareket etmiyorsan onu neden götürdün?”

“Çünkü Søren bir hain olsa da tahtta söz sahibi olan tek kişi. Ona ihtiyacım var. Şimdilik,” dedi. “Gerçi benimle işbirliği yaptığını da söyleyemem.”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Ne bekliyordun ki Cress?” dedim. “Onu peşinden saraya sürüklediğinde senin sevimli prensin olacağını, sana aşk şiirleri yazıp saçlarına çiçekler takacağını mı?”

Cress’in suratı asıldı. “Kendini biraz olsun korumak isteyeceğini sanmıştım,” dedi. “Hücresinde somurtacağını, tüm ikna çabalarımın rağmen yemeyi içmeyi ve benimle konuşmayı rededeceğini değil.”

Hücresinde. Demek Søren zindandaydı. Ve tıpkı babasının ona çocukken öğrettiği gibi bir tutsak olarak yemeyi içmeyi redediyordu. Henüz yapmadılarsa bile ona eninde sonunda zorla yemek yedireceklerini biliyordum ama belli ki kendini bir tutsak olarak gördüğünü açıkça belli ediyor, ne özür diliyor, ne de onu bırakmaları için yalvarıyordu.

Cress bunları anlatana dek Søren’in tam da böyle davranmasından endişe duyduğumu fark etmemiştim. O, hatalı olduklarını bile bile yıllarca babasının verdiği emirleri yerine getirmişti. Bizim tarafımıza geçmesinin sebebi bendim. Bana âşık olduğunu düşünmesi ve benimle bir gelecek kurmak istemesiydi. Yüreğimin bir parçası onun benim öldüğüme inanıp o eski günlere dönmesinden korkmuştu.

Ama Søren böyle yapmamıştı. Belki de ben, onun bize katılma kararında düşündüğüm kadar etkili değildim. Belki de sebep benden başka bir şeydi.

Cress'in Søren'i ikna etmek için neler yapmış olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Cress'in babası mahkûmları işbirliğine ikna etme, onlardan bilgi alma konusundaki yetenekleriyle tanınırdı ve Baron'un parmaklarında faydalanabileceği bir ateş de yoktu.

"Belki de senin yanında olmaktansa acı çekmeyi tercih ediyor," dedim Cress'e.

Belli ki bu ihtimal onun da aklına gelmişti ve şimdi benim sesimle zihninde defalarca yankı bulacaktı. Bunun onu deli edeceğini umdum.

Cress omuzunu silkmekle yetindi. Bu düşünceden rahatsız oluyorsa bile duygularını saklamayı başarmıştı. "Babam herkesin bir kırılma noktası olduğunu söylerdi."

"Sanırım haklı," dedim. "Gerçi benim on yıl kadar önce o noktaya geldiğimi düşünme hatası onun sonunu hazırlamıştı."

"Ben babam gibi değilim," dedi Cress. "Onun yaptığı hataları yapmıyorum. Ne seni ne de Søren'i hafife almaya çağım."

Ayağa kalkıp eteğinin ucundaki külleri silkti. Gitmeden önce yüzünde hüznü bir gülümsemeyle dönüp bana baktı.

"Endişelenme Thora," dedi. "Onunla işim bittiğinde Søren'i senin yanına göndereceğim. Ne kadar düşünceliyim, değil mi?"

İNANMA

Bir ıgılıkla uyandım ama çok geçmeden bağıranın ben olduğumu anladım. Nefes nefese kalmış, terden sıırılsıklam olmuş, bacaklarım çaresizce arşıflara dolanmış halde yattığım yerde doğruldum. Gördüğüm rüya ıslak tene yapışan kum taneleri gibi zihnime zayıfça tutunmuştu; sadece geçici bir süreliğine oradaydı. Detaylar, bunu istemesem de daha şimdiden silinmeye başlamıştı.

Birden çadırın kapısı açıldı ve Blaise elinde kılıcıyla içeri dalıp telaşlı gözlerle etrafa baktı. Benim yatakta tek başıma olduğumu görünce biraz rahatlasa da kılıcını kınına sokmadı.

“Ne yapıyorsun?” dedim ona yarı uykulu.

“Artemisia’nın uyuması gerekiyordu,” dedi nefes nefese. Bakışlarını özellikle benden kaçırıp yatağımın serili olduğu zemine odaklayarak, “adırının önündeki gece nöbetini ben devraldım ve bağırdığını duydum. Kâbus mu gördün?” diye sordu.

Blaise benim kâbuslarıma alışıkta. Sarayda Gölgeler’imden biri olduğu zamanlarda bu kâbusların yarattığı etkileri görmüşü. Ama bu defaki sıradan bir kâbus değildi; hatta kâbus olduğu bile söylenemezdi. Korkutucu, dehşet verici

bir yanı yoktu. Ne annemin ölümünü, ne de kendi ölümünü görmüştüm. Sadece Cress'le daha önce defalarca yaptığımız gibi o kül rengi bahçede konuşmuştuk. Bunun bana huzur verdiğini bile söyleyebilirdim.

Çünkü o senin öldüğünü sanıyor, diye hatırlattım kendime. Cress aslında hayatta olduğumu bilse bu kadar huzurlu olmazdı. Savaşı kazandığını, aramızda benim hiçbir seçim ya da söz hakkımın olmadığı bir ateşkes anlaşması imzalandığını düşünüyordu. Beni bir kez daha onun evcil hayvanı haline getiren bir anlaşma imzalandığını.

Blaise'e bütün bu detayları anlatmaktansa, "Rüyamda yine Cress'i gördüm," dedim sadece. İstedğim son şey onun Cress'e sempati duyduğumu düşünmesiydi. "Sören'in zindanda olduğunu söyledi ama yakında onu infaz edecek."

Abartılı bir şekilde iç geçiren Blaise'in omuzları çöktü. "Theo... bu sadece bir kâbustu." Hâlâ bana bakmıyordu ve bakışlarımı aşağı çevirdiğimde sebebini anladım. Yatakta terleyerek bir o yana bir bu yana dönmekten geceliğim üstüme yapışmış, bir tarafı sıyrılarak omuzumu çıplak bırakmıştı. Blaise beni bundan daha açık giysiler içerisinde de görmüştü—Kayzer'in beni sarayda giymeye zorladığı elbiseler vücudumun çok daha büyük bir kısmını gözler önüne seriyordu—ama o an durum farklıydı. İkimizin arasında geçen son konuşmanın ağırlığı omuzlarıma çökmüş, beni adeta boğuyordu.

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceden sıyrıldım ve geceliğimin omuzunu düzelttim. "Bu basit bir kâbus değildi. Gördüklerimi sen de görüp hissedebilseydin ne demek istediğimi anlardın. O, şu an senin olduğun kadar gerçekti."

"Bu mümkün değil," dedi Blaise ısrarla.

Dudaklarımı ısırp ona Artemisia'yla, içtiğim zehrin aslında Cress'in kanı olduğu gerçeğini öğrenmemizi anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde yüzü bembeyaz kesilmişti. Bunun için

onu suçlayamazdım; Cress'in kanını taşıyor olduğum düşüncesine ben de kolay kolay alışabileceğimi sanmıyordum.

"Bunun bir anlamı yok," dedi tekrar ısrarla. "İkinizin rüyalarını paylaştığı anlamına gelmiyor."

"Ne anlama geldiğini bilmiyoruz," dedim. "Ama Søren zindanda tutuluyor. Cress'le evlenmeyi, onu tahtta hak sahibi yapmayı kabul etmiyor ve bu yüzden tam tersine Cress'in hükümdarlığı için bir tehdit oluşturuyor. Cress onu uzun süre hayatta bırakmayı düşünmüyor. Senden Erik'e haber gönderebilmemiz için Heron'u buraya çağırmanı istiyorum."

Daha sözlerimi tamamlayamadan Blaise başını iki yana salladı. "Hayır, doğruluğunu kanıtlayamadığın bir önsezi uğruna Erik'in hayatını riske atamazsın. Saraya girdiğinde o zaten Søren'in yerini bulacaktır."

"Bunun için zamanımız olmayabilir. Cress, Erik'i tanıyor. Onun Søren'le arkadaş olduğunu biliyor. Hatta şu anadək ikisinin kardeş olduğunu bile öğrenmiş olabilir. Erik'in taraf değiştirmesinin asıl sebebinin bu olduğunu anlamıştır ve Søren'in yerini ondan mümkün olduğunca gizli tutacaktır. Bu bilgiyi ona her istediğini yaptırmak için kullanacaktır."

"Bundan emin olamazsın," dedi Blaise başını iki yana sallayarak.

"Cress'i tanıyorum," diye hatırlattım ona. "Onun kafasının ne kadar iyi çalıştığını biliyorum."

Bir süre sessiz kalan Blaise'in yeşil gözleri nihayet benimkilerle buluştu. "Sen olsan öyle mi yapardın?" diye sordu.

Bu soruya hiç düşünmeden, "Evet," dedim. "Yapılması gereken en zekice hareket bu. Cress taraf değiştiren birine kolay kolay güvenmeyecek kadar akıllıdır. Erik'i hemen hi-mayesine almayı düşünmeyecektir. Onun bilgi ve gücünden yararlanacak –ki umarım her ikisinden de fazla fayda sağlayamaz– ama ona güvenmeyecektir. Erik'in bir tutsaktan

daha iyi muamele göreceğini sanmıyorum. Daha da ötesi Kalovaksiyalıların Gorakililer'le ittifak kurmaya çok da hevesli olduklarını düşünmüyorum. Cress yaptığı ateşkes anlaşmasına sadık kalmak zorunda ama bu konuda geri adım atmanın bir fırsatını kollayacaktır. Ancak bu sayede halkının saygısını kazanmak için verdiği çabanın karşılığını alabilir."

"Cress sana bunları da mı söyledi?" diye sordu Blaise. Sesindeki alaycı tınıyı fark etmemek imkânsızdı.

Birden içim allak bullak oldu. Bu benim için şaşırtıcı bir durum sayılmasa da ellerimin yandığını hissettim. Bu defa bu duygunun ardından parmak uçlarım güçlü bir patlama sesi eşliğinde alev alıp çarşafı tutuşturdu. Her şey önce ağır ağır, sonra bir anda olup bitti. Ben ellerimden çıkan alevleri söndürdüm, Blaise de tepsiden aldığı bir bardak suyu üzerlerine boşaltarak çarşafı.

Sonrasında kısa bir sessizlik oldu.

Ardından Blaise bu defa daha yumuşak bir sesle, "Sen iyi misin?" diye sordu. Onun az önceki alaycı ses tonu yerine bu sesle konuşmasını tercih etmem gerekirdi ama öyle olmamıştı. Sesindeki yumuşaklık bana kendimi beceriksiz hissettirmişti.

"İyiyim," dedim buz gibi bir sesle. "Senden Heron'u buraya getirmeni istemiştin. Benimle aynı fikirde olmayabilirsin ama olman da gerekmiyor zaten."

Blaise bir an duyduklarına inanamayarak bana baktı. Nihayet kayıtsız bir ifadeye bürünüp başını salladı.

"Gidip onu bulayım," dedikten sonra tereddüt etti. "Güçlü bir yeteneğe sahipsin ama onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

Yanaklarımın yandığını hissettim. "Artemisia ve Heron bana..."

“Onlar kendi yeteneklerini kontrol etmekte başarılılar belki ama senin yeteneğinin gücünü ve doğasını anlamakta zorluk çekiyorlar,” dedi Blaise. “Bu tıpkı bir farenin başına bir atın dizginini geçirmeye çalışmak gibi.” Kısa bir aradan sonra devam etti. “Yine de benim sana yardımım olabilir. Sen benimki gibi bir maden deliliği yaşamadın belki ama yaşadıklarının yoğunluğu onlarınkinden çok benimkine yakın. Ayrıca ateş elementi, su ve havadan çok toprağa yakındır.”

Bu sözler beni rahatsız etse de Blaise’in haklı olduğunun farkındaydım. Heron ve Art’tan aldığım birkaç ders işime yaramıştı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

“Sana ihtiyacım olmadığını söylemiştin,” diye hatırlattım.

Blaise dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaçırdı. “Belki yok ama elimden bir şey geliyorsa sana yardım etmek isterim.”

Kısa bir tereddütün ardından başımı salladım. Birbirimizi kırmış olsak da onu özlemiştim. “Ben Heron’la konuştuktan sonra,” dedim. “Tekrar Su Madeni’ne doğru yola çıkmadan önce. Sadece yarım saatimiz falan olacak ama...”

“Başlangıç için iyidir,” dedi Blaise.

Heron’a rüyamı anlatıp edindiğim bilgiyi Erik’e iletmesini istediğimde o bana Blaise gibi itiraz etmedi. Onun yerine gözlerinde ciddi bir ifadeyle bana bakıp elindeki *molo varu*’yu sıktı.

Sessizliği karşısında, “Bana inanmıyorsun,” dedim ona.

Heron başını iki yana salladı. “Ben neye inanacağımı bilmiyorum,” dedi. “Ama Erik’in sarayda tehlikeli bir oyun oynadığının farkındayım. Yakalanırsa ya da İmparatoriçe onun casus olduğundan şüphelenirse hayatını kaybeder. Bu riske girmeye degeceğini düşünüyorsan ona haber veririm. Ama bundan emin olmanı istiyorum Theo.”

Ona emin olduğumu söylemek istesem de kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Heron'a bu konuda yalan söyleyemezdim. "Hiçbir şeyden emin değilim," dedim onun yerine. "Aylar önce Blaise'le o mutfaktaki kilerde buluşmaya karar verdiğim andan beri yaptığım hiçbir seçimden emin değilim. Ama emin olmak için zaman harcasaydım hâlâ Gölgele'imin gözetimi altında orada olur, boş yere kurtarılmayı beklerdim."

Heron önce bir şey söylemedi. "Sence bu riske değer mi?" diye sordu sonra.

"Bu sorunun cevabını bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama bence Erik degeceğini düşünecektir. En azından ona sözlerimi aktar. Bilgiyi ilet ve gerisini ona bırak."

Heron hâlâ tedirgin görünse de başını salladı.

"Ona her şeyi aktarmak biraz zaman alacak," dedi *molo varu*'ya bakarak. Bu yüzeyi pürüzsüz altın külçe onun avucu kadardı. Başıyla tepsimde duran yakılmamış mumu işaret etti. "Rica etsem halleder misin?" diye sordu.

Mumu aldım ve fitilini baş ve işaretparmaklarımdan arasına sıktım. Fitil bir nefes alışı kadar doğal bir şekilde tutuştu ve küçük, sabit bir alev döndü. Onu bırakıp elimi sallayarak parmaklarımdaki ateşi söndürdüm.

Heron mumun yanına oturdu, *molo varu*'yu çevirip tepsiye bıraktıktan sonra elini pantolonunun cebine soktu. Cebinden çıkardığı gümüş iğneyi mumun alevine tuttu.

"Onu özlüyorsun," dedim sessizliği bozarak.

Heron bakışlarını mumdan ayırmadan boğuk bir kahkaha attı. "Bunu sakın ona söyleme," dedi. "Zaten yeterince egolu."

Kısa bir tereddütün ardından, "Erik'in cesur görüldüğüne bakma," dedim. "Havalı görünmesini ciddiye alma. Onun da seni özlediğinden eminim."

Heron ucu kızaran iğneyi ateşten uzaklaştırdıktan sonra *molo varu*'nun yüzeyine bastırıp yazmaya başladı.

Yaptığı işe odaklanmanın etkisiyle kaşlarını çatmış, gözlerini molo varu'ya kenetlemiş halde, "Leonidas'dan sonra kimsenin özlemini çekmek istemiyordum ama bazı insanlar hayatına bir şekilde girmeyi başarıyorlar," dedi. "Gittiklerinde ise arkalarında doldurulması imkânsız bir boşluk bırakıyorlar." Başını kaldırıp bana baktı. "Ama sana birini özlemenin nasıl bir şey olduğunu anlatmama gerek yok. Sen de *prinkiti*'yi özlemiyor musun?"

Tereddüt ettim. Heron'un Søren'e dair duygularının karışık olduğunu söyleyebilirdim. Onların günün birinde birbirlerine arkadaş diyeceklerinden emin değildim ama en azından aralarında bir çeşit ateşkes imzalamışlardı.

"Evet, özlüyorum," dedim. "Bunun için bana kızdın mı?"

Sözlerime şaşırان Heron yazı yazmayı bırakıp gözlerimin içine baktı. "Sana neden kızayım ki?"

"Çünkü onu özlemem beni güçsüz gösterir," dedim. "Olduğu kişi ve yaptıkları yüzünden. Søren'in işlediği günahların farkındayım. Ellerinin ne çok kişinin kanına bulandığını biliyorum ve bunu senin de bildiğinden eminim. Ama o beni anladı. Kimsenin kabullenmek istemediği özelliklerimi anlayışla karşıladı. Tıpkı senin söylediğin gibi... ardında bir boşluk bıraktı."

"Bu seni güçsüz yapmaz Theo," dedi Heron yazmaya devam ederek. "Bir insan olduğunu gösterir."

Sakince güldüm. "Olabilir. Ama benden insan değil kraliçe olmam bekleniyor."

"Kimse ikisi birden olamayacağını söylemiyor," dedi Heron. Yazdığı mesajı bitirmiş olmalıydı çünkü iğneyi tepsiye bırakmıştı. "Onu özlemenin hiçbir sakıncası yok ama sen ülken ve onun arasında bir seçim yapman gereken her defasında Astrea'yı seçtin. Ne pahasına olursa olsun hep

ZÜMRÜT KRALIÇE

Astrea'yı tercih ettin. Bir kraliçe olduğunu bundan daha iyi kanıtlayan bir şey düşünemiyorum."

Blaise de bana aynı şeyi söylemişti; her zaman onu değil Astrea'yı seçtiğimi. Bunu beni suçlamak için söylediğini sanmıyordum fakat haklıydı; benden geriye kalan ona yetmiyordu. Belki de bu asla kimseye yetmeyecekti. Belki de annemin ve büyükannelerimin hiç evlenmemelerinin sebebi buydu. Böyle bir yükümlülük bizden verebileceğimizin çok daha fazlasını istiyordu. Belki de kraliçe olmak yalnız kalmak demekti. Bu düşünceyle yüreğimin buz kestiğini ve yıkıldığımı hissettim.

MAILE

Blaise'i elinde teneke bir kahve kupasıyla kampın eteklerinde buldum. Güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamış, kamptakilerin çoğu henüz uyanmıştı. Hep birlikte toparlanıp yola çıkmadan önce yaklaşık yarım saatimiz vardı. Ama Blaise'in de dediği gibi bu en azından başlangıçtı.

Blaise selamlaşmaya vakit harcamadan, "Heron ve Art sana ne öğretti?" diye sordu beni görür görmez.

"Ateş toplarını."

"Göster bana."

Derin bir nefes alıp rahatladıktan sonra on adım ötedeki iri bir kayaya odaklandım. Parmak uçlarıma ateşi çağırdım ve onu Artemisia'nın bana söylediği gibi gücümle birlikte fırlattım. Ateş kayaya çarptıktan sonra yerdeki otların üstünde bir öbek küle dönüştü. Yaptığım her zamankinden farklı bir şey değildi ve bence yeterince etkileyiciydi ama Blaise önce kayaya, sonra dudağını büzerek bana baktı.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"Sadece birkaç gün boş zaman buldukça çalışabildik," dedim kendimi savunarak.

"Gücüne kıyasla hedefini küçük tutuyorsun," dedi.

Omuzumu silktim. “Başka nasıl başlayabilirim ki? Heron önce küçükten başlayıp sonra ilerleyeceğimi söyledi.”

“Normal şartlarda bu doğru,” dedi Blaise. “Ama seninki, hatta benimki gibi bir güce sahip biri için bu gücü küçük bir hedefe yöneltmek, büyük bir hedefte kullanmaktan daha zordur.” Susup küçük araziye göz gezdirdi. “İşte,” dedi bizden elli adım kadar uzaktaki iri bir ağacı işaret ederek. “Şu ağacı hedef al.”

“Onu öldürmek istemem.”

“Çürümüş zaten,” dedi Blaise beni rahatlatarak. “Çoktan ölmüş. Haydi vur onu. Fırlattığını bir ateş topu olarak düşünme. Onun bir... bir dalga olduğunu hayal et.”

Kaşlarımı çatıp, “Bir dalga,” dedim yavaşça.

“Sadece dene,” dedi Blaise.

İç geçirip ağaca döndüm. Derin bir nefes alıp ateşi biriktirdim ve onu ellerime toplayıp idare edilmesi kolay, minik bir toptan farklı bir şeye dönüştürdüm. Onu beni içine alabilecek bir boyuta ulaşana dek toplamaya devam ettim.

Sonra onu Artemisia’nın bana öğrettiği gibi sadece kolumla değil, göğsümle fırlattım. Bu, güç ve ateşin öldürücü rüzgârıydı. Blaise’in dediği gibi bir dalgaydı.

Ağaca çarpan ateşin yükselen alevleri ortalığı cehenneme çevirdi.

Bir süre ateşe bakmaktan başka bir şey yapamadım. Onunla hem gurur duymuş, hem de ondan korkmuştum. Ne de olsa o benim sahip olduğum gücün bir yansımasıydı.

Blaise ağacın etrafındaki toprakla ateşi söndürdükten sonra zemini tekrar eski haline getirdi. Kararan ağaçtan geriye sadece iskeleti kalmıştı.

“Daha iyi,” dedi bana o nadir gülümsemelerinden birini sunarak. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Önce ona ne cevap vereceğimi bilemedim. Ama Blaise'e karşı dürüst olmayacaktım da kime olacaktım? "Güçlü," dedim. "Hem korkusuz hem de korkmuş." Başını salladı. "Güzel," dedi. "Şimdi tekrar dene."

Blaise'le kampa döndüğümüz sırada güneş gökyüzünde kendini tamamen göstermişti. Herkes uyanıp karnını doyurmuştu ve kampa bir an önce yola çıkabilmemiz için toparlanmaya çalışanların telaşı hâkimdi. Ejder Katili'nin bir güvercin aracılığıyla gönderdiği mesaj o sabah erken saatlerde Art'a ulaşmıştı ve mesajda bize doğru yaklaşan Sta'Crivero gemilerinin olduğu yazıyordu. Acele edersek onlardan bir gün önce Su Madeni'ne ulaşabilirdik ve bu sürenin bizim için yeterli olacağını umuyorduk.

Blaise'le yaptığım o zorlu antremanın ardından Artemisia'nın çadırı toplamasına yardım ederken gözlerim kapanıyordu. Gece biraz daha fazla battaniye ve yastığa ihtiyaç duyduğum halde şimdi az sayıda olmalarından memnundum. Bu toplayacak daha az eşya olduğu anlamına geliyordu ve vücudum uyku sersemliğiyle ağırlaşmış olsa da, tekrar yer değiştirecek olmanın endişesini yaşıyordum.

Kampın geri kalanı da benimle aynı düşüncede olmalıydı. Herkes üzerine düşen görevi gergin bir sessizlik içerisinde tamamlıyor, diğerlerine bakmamaya özen gösteriyordu.

Korkuyorlar, diye düşündüm içimde kuşkunun baskısını hissederek. Korkmakta haklılar, hepimiz korkmalıyız ama yapılması gereken en doğru hareket bu.

Belki bunu kendime yeterince tekrarlarsam doğru olduğuna inanırdım.

Tam kendimi bundan daha kötü hissedemeyeceğimi düşünüyordum ki, Maile'in beceriksizce elinde taşıdığı üç metal kupayla birlikte bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Biraz

kahveye ihtiyacınız olduğunu düşündüm,” dedi kız Artemisia’yla bana. Dudaklarında sevimli olduğunu düşündüğü ama beni rahatsız etmekten öteye gidemeyen bir gülümseme vardı.

Art da aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Atımızın sırtına bağladığı yatakların ipini sıktıktan sonra küçümseyen gözlerle Maile’yi baştan aşağı süzdü.

Ağzından çıkan her kelimede onu küçümseydiğini belli ederek, “Yorgun gördüğümüzü mü söylemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu.

Maile gözlerini kırptırdı. “Şey, hepimiz yorgunuz...”

“Bazılarımızın güzellik uykusu için yatağa erken girme fırsatı olmadı. Bazılarımız geceyi stratejiler belirleyerek geçirdi. Unuttuysan hatırlatayım birkaç gün içinde savaşa giriyoruz,” diye devam etti Art iğneleyici bir sesle.

Maile kısa sürede toparlandı. “Doğru hatırlıyorsam dün yardıma ihtiyaç olup olmadığını sormuştum,” dedi. “Sen de olmadığını söylemiştin.”

Artemisia’yla birbirimize baktık. Kampta Maile’yi seven yoktu. İşin doğrusu Şef Kapil’in onu neden yanımıza gönderdiğini bilmiyordum. Kız babasının diploması yeteneğinden yoksundu ve bize stratejik önerilerde bulunmak yerine Erik’e hakaret edip hepimizin düşüncesiyle alay etmişti. Onu tanıdığım kadarıyla çabuk sinirlenen ve etrafa meydan okumayı seven bir kızıdan fazlası değildi.

Ben Maile’yi başımızdan savmak için bir bahane ararken Artemisia gerçeği tüm çıplaklığıyla onun yüzüne vurdu. “Diğer toplantılarda da bize faydan dokunmadı,” dedi omuzunu silkerek. “Ayrıca artık aramızda hakaretler yağdırabileceğin bir İmparator da yok.”

Maile bu sözler karşısında onu tanıdığımdan beri ilk defa sessizliğe bürünse de çabucak toparlandı. “Eh, neticede

onun hakkında yanılmadım, değil mi? Sonunda gerçek yüzünü gösterdi,” dedi kibirli bir gülümsemeyle.

Onu terslememek için kendimi zor tuttum. Etrafımızdaki herkesin Erik’in bizi gerçekten de yüzüstü bıraktığını düşünmesi önemliydi. “Eminim ki senin ona karşı davranışın bu seçimi yapmasını kolaylaştırmıştır,” dedim bunun yerine.

Maile kulaklarına inanamayarak bana baktı. “Ona sempati duyuyor olamazsınız Majesteleri,” dedi. “Önce Prens şimdi de İmparator mu? Hep benzer kişilerden hoşlanıyor olmalısınız.”

“Sen de bir gulyabani kadar budala olmalısın,” diye tersledi Artemisia onu.

Maile kaşlarını çattı. “Gulyabani de ne?” diye sorduktan sonra başını iki yana salladı. “Boşver. Bilmesem de olur. Şimdi kahve istiyor musunuz istemiyor musunuz? Henüz sıcak o yüzden isterseniz birer kupa alın.”

Artemisia gözlerini devirip Maile’den aldığı iki kupadan birini bana uzattı. “Teşekkür falan bekleme,” dedi kıza umursamaz bir tavırla. “Kahve seviyor olabiliriz ama seni hâlâ sevmiyoruz.”

Maile bana baktı. “Hep böyle kaba mıdır?” diye sordu.

“Ne demek istediğini anlamadım. Şu an her zamankinden çok daha kibar,” dedim omuzumu silkerek. Kahveden küçük bir yudum aldım. Hâlâ sıcaktı ve acısını almak için içine bir parça tarçın katılmıştı. Süt bizim için lükstü ama kahve onsuz da güzeldi. “Artemisa senden gerçekten nefret etseydi kılıcını kullanırdı. Henüz o noktaya gelmedik.”

“Beni kışkırtma,” dedi Artemisia. Sonra kalan eşyaları toplamak üzere kahvesini yudumlama yudumlama az önce indirdiğimiz çadıra doğru yürüdü.

Maile onun arkasından baktıktan sonra bana döndü.

“Sanırım Kalovaksiyalılara nefret duymakta ve onların kanından gelenlere inanmamakta haklı çıktım,” dedi. “Ayrıca Kalovaksiyalılar Vecturia’ya saldırdıklarında İmparator yanlarındaydı.”

Bu sözlerle hazırlıksız yakalanmıştım. Vecturia’daki o savaşı sıkça düşünüyordum. Hatta Søren’i ordusunu oraya götürüp sayısız Vecturialı’nın canını almakla suçlamıştım. Erik’i ise, katıldığını bildiğim bu savaşla bir türlü bağdaştıramamıştım. Maile’yi de öyle. Birden onun Erik’e karşı tutumu anlam kazandı. Bu, davranışı için bir bahane sayılmazdı belki ama şimdi onu daha iyi anlıyordum.

“Erik pek çok açıdan tıpkı benim gibi Kalovaksiyalıların elinde bir tutsaktı,” dedim. “Emirlere itaat etmemek hayatına mal olurdu ve Kayzer’in ona olan hıncını annesinden alma ihtimali de vardı.”

Maile sözlerimden etkilenmişe benzemiyordu. “O bir hain,” dedi. “Önce Kalovaksiyalılara şimdi de sana ihanet etti.”

Bu konuda ona itiraz edemezdim. Bu yüzden güçlkle de olsa başımı salladım. “Niyetim onu savunmak değil. Sadece sana bildiklerimi anlatıyorum.”

“Bu arada bir dahaki strateji toplantısına beni de çağırırsan sevinirim. Babam beni buraya savaşta diğer kardeşlerimden üstün olduğumu ispatladığım için gönderdi. Yardımım dokunabilir,” dedi buruk bir sesle.

“Umarım olur,” dedim. “Ama Artemisia haklı. Şu anadək bunu bize gösteremedin. Daha çok hepimizin sinirini bozdun.”

Maile bir süre bir şey söylemeden elindeki kahveye baktı.

“Babamın beni buraya göndermiş olmasından hoşnut değilim,” dedi nihayet. “En güçlü savaşçıları senin yardımına gönderip de bizi dışarıdan gelecek saldırılara karşı

savunmasız bırakmasından hoşnut değilim. Kalovaksiyalıların ortadan kalkmasını ben de istiyorum ama bu bizim savaşıımız değil. Bizim kendi sorunlarımız var. Ben babam kadar onurlu ya da duygusal olamam.”

“Ben babandan yardım istemedim,” dedim. “Yardım etmeyi kendisi önerdi.” Bu yardım Ejder Katili’ni, Vecturia’yı Søren’in ordusuna karşı savunmakla görevlendirmemin bir karşılığıydı. Yıllar önce Kalovaksiyalılar tarafından kuşatılan Astrea’ya yardım etmemiş olmanın kefaretiydi.

“Biliyorum,” dedi Maile. “Sadece bunun benim seçimim olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Ama şimdi askerlerimi bu savaş için kullanıyorum ve onları eve mümkün olduğunca hızlı ve güvenli şekilde ulaştırabilmek için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

“O halde aynı taraftayız,” dedim. “Ve artık prens de aramızda olmadığı için strateji üretebilen herkese ihtiyacımız var. Ateş Madeni’ni az bir kayıpla ele geçirmemiz prens sayesinde oldu. Onun hakkında istediğini düşünme hakkına sahipsın ama bize paha biçilmez önerilerde bulunduğu bir gerçek.”

Maile omuzunu silkti. “Prinz Søren büyük bir orduyla pek çok şey yapabilir. Bunu inkâr edecek değilim. Ama etkilendiğimi de söyleyemem. Prens çok sayıda askere, cephaneye ve başka olanaklara sahip. Bense bundan çok daha azıyla ülkemin her sınırında ona karşı koymayı başardım. Herhalde bu akşam strateji geliştirmeye devam ederiz.”

Başımı salladım. “Dün gece net bir plan oluşturamadığımız için öyle yapmalıyız.”

“O halde beni de toplantıya al,” dedi Maile. “Yardım etmek için elimden geleni yaparım ve sana en az onun kadar faydam dokunacağından eminim.”

“Tamam,” dedim. “Ama yine kavga çıkarırsan bu defa seni savunmam.”

“Senin savunmana ihtiyacım yok,” dedi. “Ama zaten Kalovaksiyalılar gittiği için sorun çıkacağını sanmıyorum.”

Erik Kalovaksiyalı değil, diye itiraz etmek istedim ama ağzımı kapalı tutmalıydım bu yüzden başımı sallamakla yetindim.

Maile omuzumun üstünden, tek elinde kahve kupasıyla atların heybelerini dolduran Artemisia’ya bakarak, “Onun bir muhafız olarak garip bir seçim olduğunu düşünmüştüm,” dedi. Ben bu iki işi aynı anda yapamazdım ama Artemisia bunu imrenilecek bir maharetle başarıyordu. “Bırak bir suikastçiyi bir yaban arısı sürüsünü uzaklaştırabilecek kadar bile güçlü görünmüyor. Ama şaşırtıcı derecede gaddar olduğunu itiraf etmeliyim.”

Artemisia bir şey söylemedi ama omuzlarının gerilmesinden onun Maile’yi duyduğunu anlamıştım.

“Art’ın ne kadar gaddar olduğunu öğrenmeye hevesliysen,” dedim Maile’ye. “Kibirli bir pislik gibi davranmaya devam et. Ama bunu, onun elinde seni haşlayacak bir sıvı yokken yapsan iyi olur.”

Maile kısa bir an gerçekten endişeli göründü. Sonra başını iki yana salladı. Uzaklaşırken kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum.

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedi Artemisa Maile’nin bizi duymayacağından emin olduktan sonra.

“Ben de öyle,” dedim. “Ama haklı... Ona ihtiyacımız var.”

SU

Perea Ormanı'na ulaşmamız üç gün sürdü. Blaise'le antreman yaparak geçen üç sabah. Maile, Artemisia ve Heron'la Su Madeni'ne vardığımızda ne yapacağımıza dair tartışarak geçen üç gece. Birliklerimizin kalanı ormanda pusudaydı ama sayımız madeni bilek gücüyle almamız için yeterli değildi. En azından bunu kaldıramayacağımız kadar çok kayıp vermeden yapamazdık.

Neyle karşılaşacağımıza dair net bir fikre sahip olmamız işimizi kolaylaştırırdı ama Artemisia'yı madene dair detaylar konusunda sıkıştırmamız onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Madene döneceğimi hiç düşünmedim," diye patladı en sonunda. "Oradan ayrıldığımda her şeyi unutmaya çalıştım."

Ancak çok basit bir plan üzerinde fikir birliğine varabilmiştik; tüm gücümüzle onların en zayıf noktasına saldıracaktık.

Perea Ormanı'nın Culane Gölü'yle birleştiği yerde durup atlarımıza sırayla su içirdik. Ordunun kalanı ormana gizlenmişti. Kıyıdaki gölgeler arasından gölün diğer tarafındaki Su Madeni'ni ve kampın duvarlarını seçebiliyordum. Ateş

Madeni'ninin aksine buradaki duvarlar soğuk bir metalden, bir tahminde bulunmam gerekirse demirden oluşuyordu. Kalovaksiyalılar altın kullanmanın elverişsiz olduğu yerlerde bu metali tercih ediyor olmalıydı. Duvarlar çok sağlam görünmüyordu ama bunu Art'a söylediğimde başını iki yana salladı.

"Duvarların orada olmasının sebebi bu değil. Ateş Madeni'nin etrafında duvar değil kilometrelerce kum vardı çünkü bu ateş büyüünden korunmanın daha iyi bir yoluydu. Buradaki duvarlar da dışarıdan gelecek saldırılardan korunmak için değil içerideki su büyüünden korumak için yapıldı."

Pantolonunun paçalarını dizlerinin üstüne sıyırmış, çıplak ayaklarını bileklerine dek suya sokmuştu. Suyun onda yarattığı değişim inanılmazdı. Hem atlar hem de insanlar için suyu çağırarak onu her zamankinden çok yormuş ve huysuzlaştırmıştı belki ama şimdi eskisinden daha hayat dolu. Huzur onunla asla bağdaştıramayacağım bir kavram olsa da huzurlu görünüyordu.

"En azından elimizde hâlâ onları gafil avlama kozu var," dedi. "Geleceğimizden haberleri olsaydı devriye çıkarırlardı. Ama belli ki en azından bu taraftan bir saldırı beklemiyorlar."

"Onlara bu taraftan *saldıramayacak* olmamız çok kötü," dedim kaşlarımı çatarak. Kollarımı göğsümde kavuşturup göle göz gezdirdim. "Bunun için teknemiz yok ve denizden buraya gemi getirmemiz de mümkün değil."

"Hayır, değil," diye onayladı Artemisia iç geçirerek. "Fakat bunu *yapabilseydik* işimiz fazlasıyla kolaylaşırdı."

"Keşke bir kez olsun *kolaylaşsaydı*."

"Peki ya tehlike? Son anda akla gelen karmaşık planlar? İtiraf et ki bunları özlerdin," dedi alaycı bir tavrıyla.

"Özlemezdim," dedim homurdanarak. "Şu ana dek çoktan bir plan yapacağımızı düşünmüştüm. Artık buradayız ve

birliklerimizin kalanı da fark edilmeden ilerlemeyi başardı ama hâlâ nasıl saldırıya geçeceğimizi bilmiyoruz.”

“Søren’e söyleme ama o ne yaptığını biliyordu,” dedi Artemisia. “En azından bu açıdan faydalıydı.”

Yan gözle ona baktım. “Onu tekrar görecekmışiz gibi konuştun.”

Artemisia tereddüt etti. “Umarım görürüz. Erik’den haber var mı?”

“Hayır,” dedim bakışlarımı tekrar gölün durgun yüzeyine çevirerek. “Heron ondan haber geldiğinde bana söyleyecek. Gerçi şu ana dek Erik’ten hiç haber almadık. Sanırım Heron artık endişelenmeye başladı.”

“Erik güçlüdür,” dedi Artemisia. “Ayrıca şu an yeterince sorunumuz var.”

Bir siluetin gölün kıyısından bize doğru yaklaştığını fark ettim ve çok geçmeden gelenin Maile olduğunu anladım.

“Sorun demişken,” diye mırıldandım başımla Maile’yi işaret ederek.

Art uzun uzun nefesini bıraktı. “Sence onu görmemiş gibi yapıp ormana sığınmak için geç mi kaldık?” diye sordu. Sözlerinin şaka olduğundan emin değildim.

“Yapabileceği en iyi şey bize kahve getirmektir,” dedim yine de Maile’ye el sallayarak.

“Çok diplomatiksin,” dedi Art sözleri kulağa bir iltifatmış gibi gelmese de.

Ona cevap vermeyi isterdim ama Maile artık bize konuştuklarımızı duyabilecek kadar yaklaşmıştı.

Maile bana, “Seni arıyordum,” dedikten sonra temkinli bakışlarını Artemisia’ya çevirdi. “Bu ne yapıyor burada?”

“Biraz rahatlayıp enerji toplamaya çalışıyordum,” dedi Artemisia terslenerek. “Uzun bir aradan sonra herkes için su toplamak çok da kolay bir şey sayılmaz.”

“Ah,” dedi Maile kaşlarını çatarak. “Ben sadece... bunu kolayca yapabildiğini sanıyordum.”

Art, “Sonsuz bir kaynağa sahip değilim,” dedikten sonra yüzünü buruşturdu. “Ama yıkanacağını bilsem senin için iki kova dolusu su toplardım. Olgun bir elmadan çok daha kara görünüyorsun.”

“Bunu öncelikler listeme ekleyeceğim,” dedi Maile. Ardından bana döndü. “Birliklerimizin yarısını kıyıdaki mağaralara saklanmaya gönderdik ve şimdi orada emirlerimizi bekliyorlar. Fakat tuhaf bir şey fark ettim... kamp duvarlarının önünde hiç devriye yok. Ayrıca duvar saldırılardan korunmak için yapılmışa benzemiyor.”

“Onun için yapılmadı zaten,” diyen Artemisia az önce bana anlattıklarını Maile’ye de anlattı. “Dışarıdan bir saldırı beklemiyorlar. Daha çok kendi tutsaklarından korunmayı amaçlıyorlar.”

Maile gözleri parlayarak bu sözleri düşündü. “O halde sanırım onlara gafil avlama avantajını kaybetmeden nasıl yaklaşabileceğimizi biliyorum.”

Artemisia’yla birbirimize baktık. “Gerçekten mi?” diye sordum Maile’ye.

“Evet ama bundan hoşlanacağınızı sanmıyorum.”

Sonuçta planı onayladım ama onu Heron ve Blaise’le paylaştığımızda bu konuda yalnız olduğum anlaşıldı.

Blaise kollarını göğsünde kavuşturup, “Bizden saklanmamızı istiyorsun,” dedi Maile’ye yavaşça. Güneş şimdi ufukta alçalmaya başlamıştı. Blaise, Griselda’nın, yeteneğini kullanarak bir kamp ateşi yakmasını sağlamış, Heron da dikkat çekmememiz için kendi yeteneğini kullanarak çıkan dumanı dağıtmıştı. Kurduğumuz kamptan biraz uzaktaydık

ve Heron gözünü dumandan ayırmıyor, yoğunlaştığında elini sallayarak dağıtıyordu.

“Hayır,” dedi Artemisia dudak bükerek. “Bizden onların *dikkatini dağıtmamızı* istiyor.” Sözleri alaycıydı.

Maile geri adım atmadı. “Ne kadar yetenekli olursanız olun bu dört kişinin becerisiyle kazanılabilecek bir savaş değil.”

“Ateş Madeni’nden kurtardığımız Muhafızlar’la birlikte on iki,” diye düzeltti Blaise.

“Fark etmez. Bu on iki kişinin içinde sadece üçünüzün kayda değer bir eğitimi var,” dedi Maile, Blaise, Heron ve Art’ı işaret ederek.

“Bu son birkaç günde Theo da epeyce ilerleme kaydetti,” dedi Blaise. “İkili bir mücadeleyle başa çıkabilir. Laius ve Griselda da bugüne dek gördüğüm en güçlü Muhafızlar arasında.”

“Güçlüler ama istikrarlı değiller,” diye ekledi Artemisia usulca.

Maile, “Ayrıca üç ya da dört fark etmez,” dedikten sonra beni işaret etti. “Theo savaşın ön safhalarında riske atılmayacak kadar değerli. Kalovaksiyalılara kim olduğunuzu, neler yapabileceğini gösterdiğiniz anda onların hedefi haline gelirsiniz. Sizden sonra da geri kalanların icabına bakarlar.”

“Bu yüzden bunun yerine bizim ormanda saklanmamızı istiyorsun,” dedi Blaise tekrar yavaşça.

“*Bunun yerine* ormanda saklanmanızı *ve* onlara mümkün olduğunca sorun çıkarmanızı istiyorum,” dedi Maile kendisinden beklenmeyecek bir sabırla. “Onlar kampın arkasında neler olup bittiğini anlamak için oradan oraya koşturdukları sırada biz de ön kapıdan içeri dalıp tüm gücümüzle saldıracağız. Bu bize çok büyük bir avantaj kazandırmayacak belki ama hiç yoktan iyidir.”

“Bizden onların dikkatini dağıtmamızı istiyorsun,” dedi Artemisia tekrar.

Maile yardım istercesine bana baktı.

“*Sadece o değil,*” dedim. “Biz de başka bir yönden, daha uzaktan saldırıya geçmiş olacağız. Üçünüz gücünüzü öyle iyi kullanıyorsunuz ki yine de yardımımız olabilir. Heron sen onların üzerine bir fırtına gönderebilirsin. Artemisia sen de birliklerimize daha fazla zaman kazandırabilirsin. Suya bu kadar yakinken madenin duvarlarını döven dalgalar yaratabilirsin. O duvarların dışarıdan gelecek saldırılara karşı yapılmadıklarını söylemiştin. Adamlarımızı gölün karşı tarafına geçiremiyor olabiliriz ama bu farklı şekilde saldırı-mayacağımız anlamına gelmiyor.”

Artemisia sırtıttı. “Büyük bir dalga hem o duvarları hem de kampın büyük bir kısmını yerle bir etmek için yeterli.”

“Kampta muhafızlardan daha fazla sayıda masum insanların da olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız,” diye belirtti Heron kibarca.

“Tamam. O zaman daha küçük dalgalar yaparım,” dedi Artemisia hevesi kaçmış gibi.

“Blaise,” dedi Maile, “Senin daha uzak bir mesafeden üç gemiyi tahrip ettiğini duydum.”

Blaise’in gücünü kullanarak nasıl da Ateş Madeni’nin dışından Kalovaksiya gemilerini paramparça ettiğini, harcadığı çaba yüzünden nasıl da hem kendini hem de bizi ölümün eşiğine getirdiğini ve Artemisia’nın nasıl da onu bayıltarak hayatını kurtardığını hatırlayarak irkildim.

“Bu iyi bir örnek sayılmaz,” dedim.

Üzerinde konuştuklarımız için –mesafe ve ölçü– kayda değer bir güç gerekiyordu. Çok fazla güç. Aklıma bir kez daha Mina’nın, Blaise, Laius ve Griselda gibi Vahşi sayılmasalar

da ölçüsüz birer güce sahip olan Muhafızlar'ı tarif ederken kullandığı çaydanlıktan taşan su tabiri geldi.

İçim endişeyle doldu. Blaise gemileri tahrip etmeden önce ondan durmasını istediğimde bunu yapabileceğini söylemişti. Ama artık onu durdurabileceğimi sanmıyordum.

“Siz akşam yemeğinden sonra harekete geçin,” dedim Maile'ye. “Batıda göl karşı kıyıya geçmeye imkân tanıyacak kadar daralıp sığlaşıyor. Askerlerimizi diğerlerinin yanına götür. Yetenekleri olan on iki kişi burada kalıp şafak vaktinden hemen önce saldırıya geçecek. Siz de bizimle aynı anda saldıracaksınız.”

Maile başını sallayıp beni hiç de hoşuma gitmeyen bir şekilde şöyle bir tarttı. Elimde olmadan onun, zihninde bana sürekli not verdiğini düşünüyor ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. “Yani şimdi bir şeyler yesen iyi olur,” dedim imalı bir şekilde. “Ve yıkanmalısın. Artemisia haklı; kokmaya başladın.”

SALDIRI

Maile güneş batar batmaz ordusuyla ayrılıp karanlığa karıştı. Diğerleriyle birlikte kıyıda durup onların arkasından baktım. İçlerinden kaçıyla yeniden biraraya gelebileceğimizi bilmiyordum. Birden onları daha iyi tanımış olmayı istedim. Sadece birkaçıyla konuşabilmişim ve onların da isimlerini ve yüzlerini net hatırlamıyordum.

Søren aradan dokuz yıl geçtiği halde öldürdüğü kişilerin adlarını hâlâ hatırlıyordu. Bu savaşı kazanacak kadar kalabalık olsak bile mutlaka kayıplar verecektik. Ölenlerin kanı ellerime bulaşacaktı. Üstelik onların adlarını bile bilmiyordum.

Dönüp açık havada serili birkaç yatak ve sönmüş bir ateşten oluşan küçük kampımıza doğru yürüdüm.

Sadece on iki kişiydik ama bu bile bana kalabalık geliyordu. Arkadaşlarım dışında sadece Griselda ve Laius'u tanıyordum ve onlar da benden yanımda birkaç kelimedenden fazlasını edemeyecek kadar kadar çok korkuyordu. Ama diğer altı kişiyle o kadarını bile konuşmamıştım. Bu iki erkek ve dört kadının yaşlarını tahmin edebilmek zordu. Bazıları genç, bazıları kırklı yaşlarda olmalıydı ama kötü beslendikleri ve

fiziksel güç gerektiren işlerde çalıştıkları için olduklarından hem daha yaşlı hem de daha genç görünüyorlardı. Tenleri solgun, bakışları ürkekti ve saçları da daha şimdiden kır-laşmıştı. Kolları tıpkı benim sırtım gibi yaralarla kaplıydı. Yaşları kaç olursa olsun belli ki hayatları çok fazla acı ve ızdırapla geçmişti.

Buna rağmen oradaydılar. Daha fazlasını riske atmak için.

Artemisa ve Heron ellerinde soğuk yahni dolu kâseler, aralarında hâlâ hareketsiz duran *molo varu*'yla, sönmüş ateşin yakınında oturuyorlardı. Heron eliyle beni yanlarına çağırdı ama başımı iki yana salladım. Şu an iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyordum ve elbette bir şeyler yiyebilecek durumda da değildim. Onun yerine göl kenarının nemli serinliğinden korunmak için kollarımı göğsümde birleştirerek kampın etrafında yürüdüm.

Orman huzurluydu. Ağustosböceklerinin civıltısı ve başımın üstündeki yaprakları hışırdatan rüzgârın sesi kamptan gelen mırıltıları bastırıyordu.

“Artık Ateş yeteneğine sahip olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?” dedi bir ses beni ürküterek. Dönüp baktığımda Blaise’in bacak bacak üstüne atmış halde bir ağacın altında oturduğunu gördüm. Benimle konuştuğunu biliyordum ama bakışlarını avuçlarında tuttuğu toprağa kenetlemişti. Sessizce onun toprağı havalandırıp bir elinden diğerine aktarmasını seyrettim. Bu ancak bir çocuk partisinde yapılacak, işe yaramaz bir numaraydı ama eli biraz olsun bile titremiyordu. Ona doğru yaklaştığımda başını kaldırıp bana baktı. Elindeki toprak, gözlerini ondan ayırdığı için yere döküldü.

“Yeteneğimi boşa harcamak istemiyorum,” dedim. Yarın bolca ateşe ihtiyacım olacak. Sen de biraz kendine hâkim olsan iyi olur.”

Başını iki yana salladı. “Etrafımız toprak dolu ve bu bile benim gücümü yenilemem için yeterli. Öyle olmasaydı bile... benim durumum farklı,” dedi. “Bu bir kuyunun kuruması gibi. Gücün kendisi... benim. Bu yüzden gücüm hiç tükenmiyor.”

“Onun yerine *sen* tükeniyorsun,” dedim ama bana omzunu silkmekle yetindi.

“Bunu kesin olarak bilmiyoruz, değil mi?” dedi. “Bu teoriyi hiç test etmedik.”

Böyle kaba bir tavırla konuşması canımı sıkıyordu.

“Yarın,” dedim ağır ağır konuşarak. “Senin taşını kullanacağım. Yeteneğine ihtiyacımız olmayacak.”

Blaise yavaşça nefesini bırakıp bakışlarını bir kez daha benden kaçırdı. “Savaştaız Theo,” dedi. Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Bunu aklımdan çıkarma lüksüne sahipmişim gibi. “Bu savaşın sonunu görecek kadar uzun yaşama hayalleri kurmuyorum ve ölsem de umurumda değil. Sen tahta çıktığın sürece olanları Öte Dünya’dan seyretnsem de olur.”

Aramıza belli bir mesafe koymaya özen göstererek yanına oturdum. Onunla tekrar tartışmak, ona bir kez daha aynı şeyi söylemek istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Bunu onsuz başaramazdım. O yanımda olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Ama birden bütün bunların doğruluğundan emin olmadım. Blaise’i seviyordum ve yokluğu yüreğimde sonsuza dek yara açacak, Heron’un dediği gibi bir boşluk yaratacak. Onu kaybetmek istemiyordum. Ama ona, birkaç ay öncesinde olduğu kadar ihtiyaç duymuyordum. Astrea sarayındayken o, zar zor hatırladığım bir hayatla ve olmak istediğim kişiyle aramdaki bağıdı. Fakat artık burada, hayattaydım. Ben Kraliçe Theodosia’yıdım ve kim olduğumun farkındaydım.

Onu yanımda istiyor olabilirdim ama artık ona eskisi kadar ihtiyacım yoktu.

“Seni sevdiğimi biliyorsun,” dedim.

“Biliyorum,” dedi.

Ne rahatlatan, ne yaralayan, doğruluğu inkâr edilemese bile etrafımızda olup biten bunca şeyin içinde önemini yitiren bu kelimeler aramızda asılı kaldı. Keşke anlamlarını kaybetmeselerdi. Bu kelimeleri söyleyerek zamanı durdurmeyi, her şeyi yeniden yoluna sokabilmeyi isterdim. Bu kelimelerin Blaise’i, Astrea’yı, hatta beni kurtaracak güce sahip olmalarını isterdim ama onlar sadece birer kelimeydi. Hiçbir güçleri yoktu.

“Taşın yanımda olacak ama onu sadece ihtiyacımız olursa kullanacağım. Son çare olarak,” dedim bir süre sonra. “Sana ihtiyacımız olursa yapacak bir şey yok. Ama olmayacak. Yarın olmayacak. Onları, Maile’nin yeterince adamı kapıdan içeri sokabileceği kadar bir süre oyalamayı başarırsak bu savaşı kazanmamız kolay olur. Bunun için kendini feda etmene gerek yok.”

Blaise kısa bir sessizliğin ardından bakışlarını karşıya dikip başını salladı. Toprağa bulanmış elini benimkine yaklaştırmışken bundan vazgeçti ve ellerini kucağına koydu. “Son çare,” dedi sakın ve kendinden emin bir sesle. Sanki onun ölümünden değil de akşam yemeğinden bahsediyormuşuz gibi.

Güneş Dalzia Dağları’nın üstünü renklendirmeye başladığında Heron ve ben ilk saldırıyı yaptık. Elimde bir ateş topu yaratıp onu kafam kadar olana dek büyüttüm ve tüm gücümle gölün karşı kıyısına fırlattım. Normalde belki en fazla birkaç adım uzağa giderdi ama tam burada Heron devreye girip onu taşıyacak kadar güçlü ama sönmesine izin vermeyecek kadar yumuşak bir rüzgâr yarattı. Bu rüzgâr onu söndürmek

yerine besleyip daha da büyüttü ve nihayet kampın duvarına çarptığında çıkan ses arkamızdaki ormanda gök gürültüsü gibi yankılandı.

Bir an her şey sessizleşti. Ateş, duvarın haç şeklindeki ahşap desteklerine ağır ağır dağılmaya, yoluna çıkan demirleri eritmeye başladı. Sonra birden kaos başladı. Kopan çığlıklar gölün üzerinden anlaşılmaz bir gürültü halinde bize ulaştı. Duvarın yanan kısımlarından aşağı su akıyor ama aramızdaki mesafe bu suyun kaynağının ne ya da kim olduğunu anlamamıza imkân tanımıyordu.

“Tekrar,” dedim sert bir sesle. Yanımda duran Griselda’ya başımı salladım. Tıpkı Blaise gibi Griselda ve Laius de taşmaya hazır bir çaydanlıktan farksızdı ama Blaise onların kontrollü olacağına dair söz vermişti. Blaise’in aksine bu ikisi henüz sınırı aşmamıştı. Bugün de çok fazla çaba harcıyıp yorulmaları gerekmiyordu.

Griselda solgun yüzünde bir gülümsemeyle tıpkı benim yaptığımı gibi ellerinin arasında bir ateş topu yarattı ve onu gölün karşı tarafına fırlattı. Heron yine topun hedefine, duvarın Kalovaksiyalıların toplandığı güney köşesine ulaşmasını sağladı.

Daha fazla çığlık. Daha fazla panik. Ama onlar daha bu yangını söndüremeden diğer altı Ateş Muhafızı kendi ateş toplarını fırlattı ve Heron’un yardımıyla hedefe çarpan topların alevi duvarın tamamını sardı.

“Bu yangını söndürmek için suya ihtiyaçları olacak,” dedim sırttan Artemisia’ya bakarak.

Onun yanındaki Luis de heyecanlanmaktan çok tedirgin olmuşa benzese de yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı.

Art'ı daha önce de savaşıırken görmüş, gözlerinin nasıl da ışıldadığına, nasıl da kendinden geçercesine dövuştüğüne şahit olmuşum. Bu defaki farklıydı... bu defaki kişiseldi.

Bir dansçı gibi zarafetle kollarını yukarı kaldırdı ve Luis de onu dikkatle seyrederek aynısını yaptı. Az önce durgun olan göl onların hareketiyle yükselmeye başladı ve nihayet gökyüzünü kapladı.

“Dikkatli olun,” diye hatırlattım onlara. “Orada masum insanlar var. Çoğu zincirli. Boğulmalarını istemezsiniz.”

Artemisia homurdandı ve Luis’le ikisi gönülsüzce de olsa daha küçük dalgalar yaratmaya başladı. “Nereyi hedef almamızı istersin?” diye sordu Art bana.

“Kuzey duvarını,” dedi Blaise benden önce davranıp. Ben de aynısını söyleyecektim ama sözümü kesmesi hoşuma gitmemişti.

Artemisia onay için bana baktı ve başımı salladım.

Laius’le birlikte kollarını hızla aşağı indirip yere diz çöktüler ve ellerini toprağa bastırdılar. Aynı anda dev dalga kuzey duvarının üzerine inip onu yerle bir etti.

Kaos büyümüştü ve Griselda’yla birlikte demir duvarda açtığımız deliklerden, paniğe kapılmış halde oradan oraya koşturan siluetler görebiliyordum.

Blaise bana doğru bir adım attığında onun kolunu tuttum.

Elbisemin cebindeki Toprak Taşı’nın ağırlığını hissetsem de, “Henüz değil,” dedim. “Yeterince dikkatleri dağıldı.”

Bunu söylediğim anda etraftaki gürültüye yeni bir ses, sürekli tekrarlanan bir savaş çığılı eklendi.

“Şimdi askerlerimiz kapıdan içeri giriyorlar,” dedi Artemisia. “Dikkatlerini dağıtmayı başardık ama bunun işe yaraması için bizi daha büyük bir tehdit olarak görmeleri gerek.”

“Tamam o zaman,” dedim. “Daha fazla tehdit oluşturalım. Ateş topları atılsın. Beş, dört, üç...” Griselda ve diğerleriyle birlikte ateş topları yarattık ve Heron onları bir kez daha gölün karşı kıyısına taşıyıp duvarın kalan birkaç yerinin daha tutuşmasını sağladı.

“Yeni dalga Artemisia,” dedim nefes nefese.

Art da benim gibi yorgun düşmüşse benzese de başını salladı. Bunlar pratiğini yaptıklarımız kadar kolay numaralar değildi. Daha büyük, daha ağır işlerdi ve bizi yoruyordu. Lais henüz gücünü yitirmemişti ve onun kolayca su toplayabileceğini biliyordum ama tıpkı Blaise gibi ondan da gerektiğinde faydalanmak istiyordum. Art yeni bir dalga yarattığında Heron’a baktım ve ellerini dizine koymuş, iki büklüm olmuş halde nefes almaya çalıştığını gördüm.

Artemisia kollarını bir kez daha yukarı kaldırıp güç topladı ve gölün suyu aynı anda havaya doğru yükselen bir girdap oluşturdu. İnce, keskin ve kusursuz olan bu girdap bana bir kılıcın bıçağını hatırlatmıştı. Artemisia nereyi hedef alacağını söylemedi ama aklından kampın tam ortasındaki cephaneliğin geçtiğini biliyordum.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordum ona sessizce.

Tüm dikkatini girdabın üst noktasına verdiği halde kendinden emin, sert bir ifadeyle bana başını salladı. Ona diğerlerini, hedefi ıskalarsa neler olacağını hatırlatmak istedim ama bundan hemen vazgeçtim. O neler olabileceğinin farkındaydı. Olası tehlikeleri biliyordu. O kendine güveniyorsa benim de ona güvenmem gerekirdi.

“Haydi hallet şu işi,” dedim.

Sözlerimi ikiletmedi. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ellerini tekrar aşağı indirdi. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve karışmış halde omuzlarına dökülen saçlarının uçları göz kamaştıran bir mavilik saçıyordu. Elleri toprağa vurduğu

anda çıkan ses kulaklarımı sağır etti. Yapabildiğim tek şey bu kusursuz girdabın kuyruğuyla birlikte demir duvarın üstünden kampın ortasına doğru bükülmesini seyretmek oldu.

Yeniden duyabildiğimde gölün yüzeyi bir kez daha dümdüz olmuştu; sanki az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi. Ama ben öyle olmadığını biliyordum. Kamptan taşan su, duvarın kalıntılarındaki çatlaklardan dışarı sızıp tekrar göle akıyordu.

Yanımda duran Artemisia tek dizinin üzerine çökmüş, ellerini yere bastırmıştı ve omuzları güçlkle aldığı her nefeste inip kalkıyordu.

“Halledebildin mi?” diye sordum ona.

Başını güçlkle yukarı kaldırdı ve çılgınca bakan gözleri benimkileri buldu. “Her şey bitip de olanları kendi gözümüzle görene dek bundan emin olamayız.”

Başımı sallayıp grubumuzun diğer üyelerine baktım. Blaise, Laius ve Griselda dışında herkes nefes nefeseydi. Ateş Yetenek’ine sahip olanlarımız daha fazlasını da yapabiliirdi ama Heron ateş toplarımızı gölün diğer yakasına taşımadığı sürece bunun bir faydası yoktu.

“Hepsi bu,” dedim. “Haydi şimdi eşyalarımızı toplayıp buluşma noktasına gidelim. Orada bizi karşılayacak kişiden son durumu öğreniriz.”

“Daha fazlasını yapabilirim,” dedi Heron. “Daha fazla ateş fırlatabiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “Artmesia kampı suya boğduğu için tutuşturabileceğimiz fazla bir şey kalmadı. Biraz daha fazlasını *yapabiliriz* diye senin baygın vücudunu oraya dek sürüklemeye değmez. Elimizden gelen her şeyi yaptık.”

“Her şeyi değil,” dedi Blaise usulca. Sesi, şimşek çakmadan önceki gerginliğe benzer bir gerginlik taşıyordu.

“Sen bizim son çaremiz olacaktın,” dedim elimi elbisemin cebine sokarak. Onun taşına sahip bilekliğin hâlâ cebimde

olduğunu biliyordum ama birden bundan emin olmak istemişim. Kenarları etime batana dek avucumda sıkıttım soğuk, sert metali hissetmek beni rahatlatmıştı.

“Şu an ortada sana ihtiyacımız olduğunu gösteren bir şey yok,” dedim. “Maile’den işaret gelmediğine göre ordusu kampa sorunsuzca girmiş olmalı. Onların içeri girmesiyle birlikte kampı ele geçirdik. Özellikle de Artemisia kamptaki cephaneyi imha ettiği için.”

Blaise bana doğru bir adım daha atarak, “Cephaneyi gerçekten imha edebilmişse,” dedi. Gözleri her zamankinden farklı olarak çaresiz ve çılgınca bakıyordu.

“Maile yardım istemediğine göre ortada senin yeteneğine ihtiyacımız olduğunu gösteren bir durum yok,” dedim sakın bir sesle konuşmaya çalışarak.

“Maile ölmüş olabilir. Ya da belki *hayatta kalmaya* çalışıyordur. Astrea’nın umutlarını, tek bir kişinin yapabileceğini iddia ettiklerini yapmasına mı bağlıyorsun? O kızın yapabileceğini iddia ettiklerini yapmasına mı bağlıyorsun?”

Bakışlarımı diğerlerine çevirdiğimde on çift gözün dikkatle bana baktığını gördüm. Artemisia enerjisi tükenmiş olduğu halde gerektiğinde Blaise’le arama girmeye hazır görünüyordu ama ben işlerin o raddeye gelmesini istemiyordum. Elimdeki bilekliği biraz daha sıkıttım.

“Bana Astrea’nın umutlarından bahsetme,” dedim. “Ben nelerin tehlikede olduğunu ve kime inanmam gerektiğinin farkındayım. Maile savaşmayı biliyor. Bu onun girdiği ilk savaş değil. Yardıma ihtiyacı olsaydı o ya da savaşçılarından biri bize işaret verirdi. Ülken için kendini feda etmeye hazır olduğunu biliyorum ama korkarım ki bu başka bahara kaldı.”

Blaise olduğu yerde kaldı ama gözlerinde beni huzursuz eden çılgınca bir ısrar, donuk bir resmiyet vardı. İfadesi, o güvertede durup Kalovaksiyalıların gemilerini tahrip ettiği

günkünden farklı değildi; sanki yine kendini kaybetmişti. Gözü beni görmüyor, elimdeki taşa odaklanmış, ondan başka bir şey düşünmüyordu.

“Bu benim taşım, benim seçimim ve savaşmayı seçiyorum,” dedi çatallanan bir sesle.

“Bana söz verdin Blaise,” dedim sakın bir sesle konuşmaya özen göstererek. Ona neler olduğunu, üzerinde taş olmadan nasıl böyle patlama yaşadığını merak ediyordum. Bu hali beni korkutuyordu ve bu konuda yalnız değildim. Artemisia ve Heron nefeslerini tutmuş, temkinli birer ifadeyle ona bakıyor, diğerleri ise sadece şaşırılmış görünüyordu.

Blaise bana cevap vermedi ve bir an başardığımı düşündüm. Sanırım onu ikna edebilmişim. Ama daha rahat bir nefes almama fırsat kalmadan Blaise sinsice uzanıp Ruh Cevheri’ni tutan elimi yakaladı. Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama koluma sımsıkı yapışmıştı ve avucundan yakıcı bir sıcaklık yayılıyordu.

Bir Vahşi’nin sıcaklığı.

“O benim,” dedi ama bu ses kesinlikle ona ait değildi. Bir insandan çok vahşi bir hayvan gibiydi ve öylesine aç, çaresiz ve öfkeliydi ki o benim tanıdığım Blaise olamazdı. Ama öyleydi.

“Blaise,” dedim ama bana cevap vermedi. Kolumu sıkan eli canımı yakıyor, parmakları tenime batıyordu. Acıyla bağırdım ama sanki beni duymadı.

“Onu hissedebiliyorum,” dedi kolumu sertçe çekip elimi –ve taşı– cebimden çıkarmaya çalışarak. “Ona ihtiyacım var Theo.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan biri onu hızla geri çekip kolumu bırakmasını sağladı. Tenimde parmaklarının izi kalmıştı. Başımı kaldırıp baktığımda Heron’un Blaise’i, kollarını sırtına bastırarak tuttuğunu ve Blaise’in de onun

ZÜMRÜT KRALIÇE

elinden kurtulmaya çalıştığını gördüm. Fazlasıyla yorgun olan Heron onu zapt etmekte zorlanıyordu.

“Onu bayıltmalısın,” dedim kendi sesimi tanımakta güçlük çekerek.

Heron gözlerimin içine baktı ve acı çekiyormuş gibi görünse de başını salladı. Avuç içiyle Blaise’in başına vurabilmek için epeyce çaba harcadı ama bunu yaptığı anda vücudu gevşeyen Blaise ipleri kesilen bir kukla gibi yere yığıldı.

Bu kadar güç harcamak bile Heron’u sarsmış, ayakta durmakta zorlanmasına sebep olmuştu. Kendisi de pek iyi durumda olmayan Artemisia onun yardımına koşup dengesini bulmasını sağladı.

Üçümüz uzun bir süre hiç kıpırdamadan Blaise’e baktık. Diğerleri haklı olarak korkmuşa benziyordu. Blaise’in durumunu sadece Art, Heron ve ben biliyordum ama şimdi bunu gizlemek zor olacaktı. Diğer herkes Blaise’in maden deliliği yaşadığını düşünecekti.

İşin gerçeği ben de Blaise’in durumuyla bir Vahşi’nin durumu arasından belirgin bir fark olduğundan emin değildim.

“Uyandığında kendine gelmiş olacak,” dedim yüksek sesle. Sesimin titrememesine sevindim.

Sözlerim beni bile tatmin etmemişti. Diğerlerine baktım ve bundan emin değilmiş gibi temkinli olduklarını gördüm. Griselda ve Laius hariç. Onlar bana bakmıyordu. Bakışlarını Blaise’in baygın bedenine kenetlemişlerdi. Akıl hocaları, öğretmenleri ve gelecekleri olan kişiye.

BRIGITTA

Maile bizimle buluşmaya bizzat kendisi gelmişti. Göl, dağ sırası ve ormanın buluştuğu o noktada kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını bir ağaca yaslamış halde tek başına bizi bekliyordu. Geldiğimizi görünce dudaklarında muzip bir gülümsemeyle doğruldu ama Heron'un baygın haldeki Blaise'i taşıdığını gördüğünde gülümsemesi çabucak soldu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Saldırıya mı uğradınız?"

Beraberimdeki on kişiye baktım ama kimse bir şey söylemeyip benim konuşmamı bekledi. Blaise diğer Ateş Muhafızları'nı korkutuyor olsa da bu son birkaç haftadır onlara liderlik yapan, onları eğiten ve destekleyen kişiydi. Muhafızlar artık onun hakkında ne düşünmeleri gerektiğinden emin değillerdi ama hâlâ bizden biri olduğunu biliyorlardı. Olanları duyanların ona zarar verebileceğini düşünerek bu konuda ağızlarını açmıyorlardı. Bunun için onlara minnettardım.

"Kendini fazla yordu," dedim ama bu, Maile'in kaşlarını daha da sert çatmasından başka bir işe yaramadı.

"Nasıl yani?" diye sordu. "Deprem falan olmadı. Yangın, dalga ve fırtına vardı ama toprakla ilgili bir şey görmedim."

ZÜMRÜT KRALIÇE

Omzumu silkerek umursamaz görünmeye çalıştım. “Gücü gölün karşı kıyısına ulaşmaya yetmedi,” diyerek yalan söyledim. “Bunun için elinden geleni yaptı ama... şey...” Susup başımla hâlâ baygın olan Blaise’i işaret ettim. “Ama zaten buna gerek de yokmuş. Kampı ele geçirdik değil mi?”

Maile başını sallayıp tekrar sıırttı. “Kapıdan girdikten sonrası çok kolay oldu. Özellikle de cephaneleri imha edildiğinde,” dedi Artemisia’ya bakarak. “İyi iş çıkardın.”

Art Maile’in övgü dolu sözlerine kayıtsız kaldı. “Peki ya sivillerin durumu?” diye sordu.

“Yaralananlar var,” diye itiraf etti Maile. “Fakat yaraları iyileştirilecek türde; ölümcül değil. Şifacılarımız çoktan yola çıktı bile. Bizde de birkaç kayıp var ama bu işi tahmin ettiğimden çok daha fazla askerle tamamladık. Bunun için size özellikle teşekkür ederim.”

“Peki içeride kaç Astrea’lı vardı?” diye sordu Heron.

“Saymadım,” dedi Maile. “Ama sanırım Ateş Madeni’nde olduğu kadar. Bu sayı bir sonraki madeni ele geçirmemiz için yeterli; tabii biz oraya ulaşana dek Başkente haber gitmezse. Burada bir günden fazla kalmamalıyız.”

Kaşlarımı çattım. “Buraya Sta’Criverolılar’ı engellemek için geldik. Onlardan bir iz var mı?”

“Denizi gören kayalıklara gözcüler yerleştirdim ama henüz bir haber yok,” dedi Maile. “Sence bunun için burada kalıp risk almaya değer mi? Takas edilecek şeyin ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Onun İmparatoriçe için önemli olduğunu biliyoruz,” dedim. “Bu kadarı bana yeter. Ama hepimizin burada kalması gerekmiyor. Sen birliklerimizin yarısını alıp yola devam et. Perea Ormanı’nda kamp kurduğumuz yerde buluşalım. O noktanın biraz kuzeyinde özgürlüğüne kavuşmak isteyebilecek birkaç köy var. Yakalanmadığınız sürece...”

“Yakalanmayacağız,” dedi Maile sözümü keserek. “Kalavoksiya ve Sta’Criverolıları az sayıda askerle karşılamak isteyeceğinden emin misin?”

“Su Muhafızları’nı bana bırakırsan sorun olmaz.”

Maile başını salladı. “Su Cevherleri’ni de yanımıza almalıyız,” dedi. Onun öylesine söylediği bu sözler durup düşünmeme neden olmuştu.

“Cevherler mi?” dedim. “Bunu neden yapalım ki?”

Maile omuzunu silkti. “Bir depoya epeyce cevher stoklamışlar. Sanırım bin kadar. Bu güç yol boyunca mutlaka işimize yarayacaktır.”

Maile’nin söylediği, bize yapmayı önerdiği şeyi anlamam biraz zaman aldı. Artemisia bu konuda benden daha hızlı davranmıştı.

“Ateş Madeni’nde de yaptığın bu öneri geri çevrilmişti,” dedi yumuşak ama tehlikeli bir tını barındıran sesiyle. “O cevherler kullanmasını bilmeyenlerin elinde heba olmamalı. Cevap hâlâ değişmedi ve bunu üçüncü kez soracak kadar aptalsan...”

“Bu duygusallığı Heron’dan beklerdim,” dedi Maile onun sözünü keserek. “Siz ikiniz bunun için fazla mantıklısınız. O cevherler teraziyi dengede tutmamızı sağlayabilir. Batıl inanışları mantığın üzerinde tutamazsınız.”

“Siz neden söz ediyorsunuz?” dedim ikisinin tartıştığını fark ederek. “Ateş Madeni’ndeki hangi cevherler?”

Maile ve Artemisia birbirine baktı ama ilk konuşan Artemisia oldu.

“O cevherleri sen madendeyken bulduk; yüzlercesini barındıran bir yeraltı deposunda. Onları ne yapacağımız hakkında tartışmaya girdik. Maile gibi düşünenler cevherleri, tıpkı Kalovaksiyalıların yaptığı gibi savaşta kullanıp güçler

arasında denge sağlayabileceğimizi söyledi. Diğerleri buna karşı çıktı.”

“Heron,” dedim. O elbette bu fikre karşı çıkacaktı. Tanrılar’a olan kendi inancımın emin değildim ama Heron’un onlara inandığını biliyordum. O, Kalovaksiyalıların yaptığının aksine, Tanrılarca kutsanmayan kişilerin cevherleri kullanmaması gerektiğini düşünüyordu. Bunun kutsal şeylere saygısızlık olduğunu. “Bu fikre başka kim karşı çıktı?”

“Blaise ve ben,” dedi Artemisia. Kısa bir duraksamadan sonra ekledi, “Ve annem. Sen o sırada yanımızda değildin ama hepimiz senin cevherler hakkındaki düşünceni biliyorduk. Onları zamanı gelene dek kendin bile kullanmak istememiştin...” Susup boynumdaki Ateş Cevheri’ne baktı. Ampelio’nun cevherine.

“Peki onları ne yaptınız?” diye sordum.

“Oldukları yerde bıraktık,” dedi Artemisia omuzunu silkerek. “Kimsenin eline geçmesinler diye de yeraltı deposunun girişini mühürledik.”

Başımı salladım. “Güzel. Burada da aynısını yapacağız.”

Maile kaşlarını çattı. “Ama...”

“Karar verilmiştir,” dedim. “Bu önceden onaylanmış bir karar.”

“Bu bir batıl inanış,” dedi Maile.

“Olabilir,” dedim. “Ama Astrealılar buna inanıyorlar ve ordumuzun büyük bir kısmı hâlâ onlardan oluşuyor. İnsanların inançlarına –ya da senin aşağılayıcı tabirinle batıl inanışlarına– saygı duyulmazsa isyan başlar. Zaten Gorakililer de gitmişken yeni bir ayrılığı kaldıramayız.”

Maile bir an karşı çıkacakmış gibi göründü ama Artemisia ondan önce davrandı.

“Astrea o cevherler yüzünden ele geçirildi,” dedi sakın bir sesle. “Çoğumuz parmaklarımız kanayana, onlarla ya-

kın temastan aklımızı yitirene dek bu cevherleri topraktan çıkarmaya zorlandık. Cevherlerin herkesin eline geçmesi hiç iyi olmaz.”

Maile hâlâ kızgın görünse de başını salladı. “Bir şey daha var,” dedi.

“Hâlâ ısrar edecek olursan yemin ederim ki seni...” dedi Artemisia.

“O değil. Farklı bir şey.”

Bu sözler canımı sıktı. “İyi bir şey mi kötü mü?”

Maile ensesini ovuşturdu. “İşin gerçeği bunu söylemek çok zor. Belki de bir açıklama yapmaktansa onu kendi gözlemlerinizi görmemiz daha iyi olur. Beni izleyin.”

Kuşatmadan önce Su Madeni’ni sadece bir kez gördüğümü ve o zamanlar bir maden değil, tüm ihtişamı ve parlaklığıyla gökyüzüne yükselen bir tapınakla çevrelenmiş bir mağara olduğunu hatırlıyordum. Madene dair hatıralarım uzak ve bulanıktı ama su gibi vücutlarını saran, açık mavi, ipekli cüppeler giymiş rahibeler hâlâ aklımdaydı. Annem tapınağın önünde son derece ufak tefek ve mütevazî görünürdü. Bu tapınak o güne dek gördüğüm en güzel yerdı. Saraydan bile daha güzeldi.

Ama tapınak artık on yıldır orada değildi ve Kalovaksiyalıların onun yerine kurduğu kamp güzel olmaktan çok öteydi. Gri taş blokları andıran sıra sıra kulübeleriyle –Heron şimdi Blaise’i ayılana dek dinlenmesi için bu kulübelerden birine götürmüştü– bu kamp da Ateş Madeni kampına benzer bir düzene sahipti. Ateş Muhafızları, Ateş Madeni’ndekiyle birebir aynı olan yemek salonuna yerleşmişti. Ateş Cevheri’nin önünden bile geçmiştik; Muhafız ve Vahşiler’in tutulduğunu tahmin ettiğim bölgeyi çevreleyen dökme demir kapının önünden. Maile’ye bu kapının ardında kaç kişi

bulduklarını sormak istediğim halde kelimeleri bıraraya getiremedim. Kendimi tamamen onun bizi nereye götürdüğünü anlamaya odaklamıştım.

Artemisia da sessiz duruyordu ama onun nereye gittiğimizden çok kampın kendisiyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir daha sonsuza dek dönmek üzere ayrıldığı bu kampın onun gözünde nasıl görüldüğünü merak ettim. Yanından geçtiğimiz esirlerin arasında tanıdık bir yüz arayıp aramadığını. Böyle birini görmüşse bile bunu belli etmemişti.

“İyi misin?” diye sordum ona Maile’in duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Koyu renkli gözlerini bana çevirdi ama odaklanması biraz zaman aldı. Nihayet, “Tekrar burada olmak ne garip,” dedi güçlkle. “Ben artık buradan ayrıldığım günkü kız değilim ama elimde olmadan kendimi yeniden öyleymiş gibi hissediyorum. Bu hoşuma gitmiyor.”

“O kız hâlâ hayatta,” diye hatırlattım ona. “Şimdi buradaki diğer insanları da kurtaracak kadar güçlü.”

Artemisia’nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Hepsini değil,” dedi. “Ben buradan ayrıldıktan sonra kaç kişinin öldüğünü biliyor musun?”

“Onların ölümünün sorumlusu sen değilsin Art,” dedim. “Bunun sorumlusu Kalovaksiyalılar.”

“Biliyorum,” dedi farkında olmadan belindeki hançerin kabzasına dokunarak. Maile’e yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. “Muhafızlar’ın kaç hayatta kaldı?”

Maile tereddüt ederek ona baktı. “Yüz kadarı,” dedi. “Onları birkaç kulübede sıkı gözetim altında tutuyoruz. Ölüden çok dirilerinin işe yarayacağına karar verdik.”

Artemisia bu sözlerle alınmış gibi görünse de kendini hemen toparladı. “Şimdilik öyle olabilir,” dedi. “Bu iş bit-

tikten sonra onları görmek istiyorum. Bizi götürdüğün yere gittikten sonra. Bizi nereye götürüyorsun?”

Maile omuzunun üstünden bana baktıktan sonra tekrar önüne döndü ve neredeyse yerle bir olduğu halde cephanelik olduğu anlaşılan binanın yanındaki kumanda ofisini işaret etti. Belli ki Artemisia'nın zamanlaması mükemmeldi.

“Burada bizi en hafif deyiimiyle... son derece şaşırtan iki kişi bulduk.”

Maile ofisin kapısını açıp bizi içeri alırken, “Kalovak-siyalı mı Astrealı mı?” diye sordum.

“İkisi de değil.”

Gözlerim içerideki loş ışığa alıştığında bir çığlık atmak için kendimi zor tuttum.

Odada elleri arkadan bağlı iki kişi bekliyordu. Erik ve Hoa'ninki gibi altın rengi bir teni ve koyu renkli saçları olan adam Gorakili'ye benziyordu ama kadına ilk bakışında onun Cress olduğunu sanmıştım. Cress'in porselen bir bebeğinkine benzer yüzüne, iki örgü halinde beline dek uzanan sarı saçlarına sahipti ama göz ve dudaklarının etrafındaki çizgiler onun Cress'den yaşlı olduğunu söylüyordu. Yüzü Cress'in-kindenden daha ince olduğu halde her nasılsa Cress'in, onu gördüğüm son birkaç defaki haline kıyasla daha yumuşak bir ifade taşıyordu. Aslında bu kadın Cress'in eski tanıdığım halini hatırlatıyordu.

Onunla ilgili, hafızamı harekete geçiren farklı bir şey daha vardı. Gorakili adamı görmezden gelerek, “Sen de kimsin?” diye sordum kadına.

Kadın yüzüme baktı ve gözlerinde beni tanıdığını söyleyen bir ışıltı belirdi. Ben onu tanımadığımı halde o beni tanıyordu.

ZÜMRÜT KRALIÇE

“Adım Brigitta Majesteleri,” dedi başını yukarı kaldırarak. Sesi de Cress’in geçmişte duymaya alıştığım sesi gibi melodik, yumuşak ama kendini dinlettiren bir sestti.

Bu isme bir anlam yüklemem biraz zaman aldı ama sonrasında dünyam allak bullak oldu ve kadını daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Cress bilekliklerinden birinde, başparmağımdan daha büyük olmayan bir kolye ucunda, öldüğü düşünülen ama benim sonradan ölmediğini öğrendiğim annesinin küçük bir resmini taşıyordu.

Brigitta önceki Baron’un, Kalovaksiyalılar Astrea’ya girmeden önce Gorakili bir adamla kaçan karısının ismiydi. Brigitta Crescentia’nın annesinin ismiydi.

TUZAK

Brigitta titrek eliyle porselen fincanı dudaklarına götür-
dükten sonra onu bir tıkırtı eşliğinde tekrar tabağına bıraktı. İkimiz şimdi kumanda ofisinde yanlızdık ve Brigitta'nın elleri serbest bırakılmıştı ama Artemisia onun aptalca bir harekette bulunma ihtimaline karşı dışarıda bekliyordu. Kadının artık dövülecek gücü kalmadığı için herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyordum. Üzerindeki kaba pamuklu kumaştan elbiseye, zamana karşı koyamamış tenine, örgülerinden kurtulmaya çalışan yıpranmış saçlarına rağmen onun Kalovaksiyalı asil bir kadın olarak yetiştirildiği her halinden belli oluyordu.

“Jian'ı nereye götürdüler?” diye sordu gri gözleriyle gözlerimin içine bakarak.

Jian beraberindeki o adam olmalıydı. Uğruna Baron'u terk ettiğini düşündüğüm adam. “Sizi ayrı ayrı sorguya çekmenin daha doğru olacağına karar verdik,” dedim. “İkinizin de dürüst olacağından emin olmak için.”

Brigitta sarı kaşlarını Cress'in yaptığı şekilde yukarı kaldırdı. “Dürüst,” diye tekrarladı. “Biz de burada diğer herkes gibi esir olarak tutuluyorduk.”

Ona inanmıyor falan değildim. Tüm işaretler gerçeği söylediğini gösteriyordu. Ama şimdi ikimiz böyle karşılıklı oturmuşken elimde olmadan Cress'le birbirimizin dostuyken yaptığımız son konuşmalardan birini, onun bana annesi tarafından terk edildiğini söylediğini hatırlamıştım. Bu olay yaşanmasaydı her şeyin nasıl da farklı olacağını –Cress'in nasıl da farklı bir insan olacağını– düşünmeden edemiyordum.

“Bizi tedbir almakla suçlayamazsın, dedim kendi kahvemi yudumlayarak. “Ne de olsa sen bir Kalovaksiyalı’sın.”

Bana itiraz etmesini bekledim ama sadece omuzunu silkmekle yetindi. “Neyi bilmek istiyorsun?”

Bilmek istediğim çok şey vardı. Cress'i neden bırakıp gitmişti? Bu son on yılda neler yapmıştı? Şu Jian denilen adam onun nesî oluyordu? Neden buradaydı? Ama şu an bu soruların hiçbiri acil değildi.

“Kızın İmparatoriçe olduktan sonra onunla hiç irtibatın oldu mu?”

Gözlerini kırptırdı ve yaşadığı şaşkınlıkla kısa bir süre sessizliğe büründü. “Kızımın kim olduğunu nereden biliyorsun?”

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama bunun bana nasıl bir faydası olacağını bilemedim. “Bana annesinin Gorakili bir adamla kaçıp onu terk ettiğini söylemişti. Annesinin adının Brigitta olduğunu biliyorum. Senin minyatür bir resmini de gördüm. Cress onu bilekliğinde taşıyor. Üstelik tıpkı kızına benziyorsun.”

Brigitta bu ismi duyduğunda bir tokat yemiş gibi irkildi. Bakışlarını gözlerimden ayırıp ellerine çevirdi.

“Oradan ayrıldıktan sonra kızımınla hiç irtibatım olmadı,” dedi titrek bir sesle. “Yıllar içerisinde onun neler yaptığına dair bazı şeyler duydum ama o benden tamamen habersizdi. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm...” Susup başını

iki yana salladı. "Hayır. Bu bir yalan. Ondan uzak durdum çünkü babasının onunla kurduğum iletişimden faydalanıp Jian'la izimizi bulmasından korktum. Hayatımın son on iki yılını onun bizi bulmasından korkarak geçirdim."

Bu sözler içimi acıttı. Ne de olsa ben Baron'dan korkmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum. Adam son on yıldır kâbuslarımı süslüyordu.

"Baron öldü," dedim ona.

Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Evet, öldüğünü duydum. Sanırım bunun için sana bir minnet borcum var. O iyi bir adam değildi."

"Bunu benden daha iyi bilen yoktur," dedim lafı uzatmadan. "Yine de sen kızını hiç zorlanmadan o adamın eline bırakıp gittin."

"Bu hiç de kolay olmadı," dedi Brigitta bu defa sert bir sesle. "Kızımı buna mecbur olduğum için terk ettim. İnan bana böylesi herkes için daha iyiydi."

"Kızın için bunun daha iyi olduğuna inanabilmek çok zor," dedim. "Onun o adamın elinde bir canavara dönüşmesine izin verdin. Kalsaydın şimdi çok daha farklı biri olacaktı."

"Kalsaydım şu an dünya sadece bir kül yığınının ibaret olurdu," dedi Brigitta sertçe. Ona cevap veremeyecek kadar şaşırdığımı görünce başını iki yana salladı.

"Arkamdan ne söylediler?" diye sordu. "Kocamı başka bir adam için terk ettiğimi mi? Aşk için Kalovaksiyalıları bırakıp gittiği mi? Belki bunda bir parça da olsa doğruluk payı vardır. Jian'ı seviyordum, onu *hâlâ* seviyorum. Bunun için çocuğumu asla bırakmazdım ama sanırım gerçeğin bilinmesinden önce böyle bir dedikodunun yayılması daha kolaydı."

"Peki gerçek neydi?" diye sordum.

Brigitta keyifsizce gülümsedi. "Sana güvenmediğim için beni affet Kraliçe Theodosia ama ben gücün insanları nasıl

yoğlaştırdığını, bir insanın çaresiz kaldığında neler yapabileceğini gördüm.”

Ona itiraz etmek istedim ama sözlerinde gerçeklik payı olduğunu biliyordum. “Sen bana yardım etmezsen ben de sana edemem,” dedim bunun yerine.

Fıncanı tekrar dudaklarına götürüp bunu bir süre düşündü. “Simyanın ne olduğunu biliyor musun Majesteleri?”

Bu kelime bana yabancı gelmemiştir ama anlamını tam olarak bilmiyordum. Gorakialılar bilim ve sihrin bir karışımı olan bu yöntemi uygulayarak *molo varu* ve benzerlerini yaratmışlardı.

“Tam olarak değil,” dedim.

“Jian Kalovaksiyalılar gelmeden önce Goraki’nin en iyi simyacısı kabul ediliyordu. Kalovaksiyalılar tıpkı sizin Ruh Cevherler’inizle yaptıkları gibi simyayı kendi faydalarına kullanmanın bir yolunu aradılar. Kocam olan Baron, Jian’ı rahatça gözlemlenip incelenebilmesi için evdeki çalışanların arasına aldı. Onun yeteneklerinden faydalanıp dünyanın daha önce hiç görmediği birtakım silahlar yaratacaklardı. Elbette Jian bunu kabul etmedi. Yıllar içerisinde sadece hayatta kalabilmek için onlara simyayla alakalı ufak tefek birkaç şey verdi; kas ve kemiği bile delip geçebilen kılıçlar, hedefi asla şaşırmayan toplar, bin adam gücünde bir koçbaşı.”

Boğazım kurudu. “Ben hiç böyle silahlar görmedim,” dedim.

Brigitta gülümsedi. “Görmen mümkün değil. Jian Kalovaksiyalıların düşündüğünden daha zekiydi ve simya da sizin Ruh Cevherleri’nize benzemez. O, adeta canlı gibidir; varlığını sürdürebilmesi için bakıma, beslenmeye ihtiyacı vardır. Jian’ın yarattığı silahlar birkaç ay içerisinde işe yaramaz hale geliyordu.”

“Kalovaksiyalılar bundan hoşlanmamış olmalı.”

Brigitta'nın yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Hayır, hoşlanmadılar," dedi. "Ama bu birkaç ay içerisinde Baron Jian'ı, bir seferde binlerce insana diz çöktürecek güce sahip yeni bir silah yaratmaya zorladı. Kelimenin tam anlamıyla diz çöktürecek."

Sırtımı dikleştirdim. "Nasıl bir silah?"

Brigitta bana hemen cevap vermedi. "Jian ona *velastra* ismini vermişti," dedi sonra. "Gorakia dilinde bu kelime rüya avcısına benzer bir anlam taşıyor ama aslında çevirisi tam olarak bu değil. Gorakia dilinde rüya sadece uyurken gördüklerimizi ya da geleceğe dair beklentilerimizi ifade etmez. Bu kelime daha çok ruhla, arzulamakla alakalıdır. Velastra da uygun şekilde yapıldığında bir insanın arzularını, ihtiraslarını ve rüyalarını elinden alabilir."

Duyduklarım karşısında dilim damağım kurumuştu. Kalovaksiyalılar insanları hep esir almıştı ama anlaşılan onlara zincirler bile yetmiyordu.

"Nasıl?" diye sorabildim sadece.

Brigitta başını iki yana salladı. "Bulunduğu yeri genişterek dolduran ama tek bir kez solunduğunda bir insanı kuklaya çeviren bir gaz. Onu soluyan insanların hayatları kendilerinden istenen şeyleri yaparak geçecekti; mutfakı temizle, üzerindikileri çıkar, bir uçurumdan aşağı atla. Kurbanın en ufak bir seçim hakkı olmayacaktı. Jian her şeye rağmen bu silahın formülünü çabucak buldu ama onu Kalavoksiyalılar'dan sakladı. Ben Jian'ın formülü bulunduğunu rastlantı sonucu öğrendim. Onun karaladığı bazı notları gördüm ve Jian benim Gorakia diline ve bilime bu notlardan bir anlam çıkarabilecek kadar hâkim olduğumu bilmiyordu. İkimiz de bunun ne kadar tehlikeli bir silah olduğunun, Jian'ın bu formülü kocamdan sonsuza dek saklayamayacağını, Baron

formülü öğrendiğinde dünyanın yerle bir olacağını farkındaydık. Bu yüzden bir kaçış planı yaptık.”

“Demek Cress’i bu yüzden terk ettin,” dedim.

Brigitta kısa bir tereddütün ardından başını salladı. “Cress’i dünyayı kurtarmak için terk ettim,” dedi. “Bu kolay bir karar değildi ama bugün bile arkasımdayım.”

“Peki Jian velastranın nasıl yapıldığını hâlâ biliyor mu?” diye sordum.

Brigitta tereddüt etti. “Kalovaksiyalıları saniyeler içerisinde yok etme şansın olsaydı bu şansı kullanır mıydın Majesteleri?”

“Elbette kullanırdım,” dedim bir an bile düşünmeden.

“Velastrayla bunu yapabilirdin. Bir bireyin kendini idare etme hakkını, seçimlerini, onu insan yapan her şeyi elinden alarak,” dedi Brigitta başını yana eğerek. “Bunu yapar mıydın?”

Bir an durup düşündüm. Ülkem için yapmayacağım şey yoktu ama bu? Hayatımın on yılını Kayzer’in kuklası olarak geçirmiştim ve hiçbir şansım kalmadığına inandığım zamanlarda bile hep bir şansım olduğunu biliyordum. Sadece bu sayede Kayzer’e hayır diyebilmiş, ona karşı çıkıp kaçabilmiştim. Velastra o dönemde Kayzer’in elinde olsaydı... Bu düşünce midemi bulandırdı. Böyle bir kaderi düşmanım için bile dilemezdim. “Hayır,” dedim Brigitta’ya bir süre sonra.

“Sana inanabilirim,” dedi. “Ama sen kraliçe olsan da sadece bir kişisin ve seni destekleyen diğerlerinin aynı fikirde olacağından emin değilim. Bunu riske atamam.”

Tam ona itiraz edecekken, imkân bulsa bu silahı mutlaka kullanacağını bildiğim Maile’yi hatırlayarak sustum. Heron’un bunu yapmayacağını biliyordum ama Artemisia’dan emin değildim. Peki ya orada olmayan diğerleri? Ejder Katili ve Sandrin ne yapardı? Hayır, Brigitta haklıydı. Jian bu silahı

kendine saklamalıydı. Silah her şekilde tehlikeliydi ve Cress'in eline asla geçmemeliydi.

"Tamam, silahın formülü Baron ve Kalovaksiyalıların eline geçmesin diye kaçtın," dedim. "Ama bu neden burada olduğunu açıklamıyor."

Brigitta kahvesinden yeni bir yudum daha aldı. "Jian'la birkaç yıl önce Sta'Crivero'ya yerleştik. Doğu kıyısı yakınlardaki isimsiz, küçük bir köye. Bu sayede fazla dikkat çekmeyeceğimizi düşündük ama sanırım Kalovaksiyalı bir kadınla Gorakili bir adam nereye giderse gitsin dikkatleri üzerine çeker. İyi kalpli komşularımızdan biri geçen ay ekstra su karşılığında Kral'a yerimizi söyledi. O zamandan beri esir tutuluyoruz."

O an zihnimde her şey yerli yerine oturdu.

"Takasın bir parçası da sizsiniz," dedim. "Prens Avaric'in buraya bizzat gelmesinin sebebi bu. Size karşılık.... ne? Su Madeni'ni? Kral Etristo, birkaç yüz asker, annesi ve annesinin uğruna kızını terk ettiği âşığı karşılığında bunca şeyi feda eden Cress'in duygusal bir aptal olduğunu düşünüyor olmalı. Aslında elinde ne tuttuğunu bilmiyor."

Brigitta omuzunu silkti.

"Sta'Crivero diline çok hâkim olmadığım için beni esir alanların konuşmalarını tam olarak anlamadım. Ama sanırım Kral Etristo, kızımı ve Kayzer'i sizin planlarınız hakkında uyardıktan sonra kızımınla bir anlaşmaya varmış. Ve evet, yapılacak takasın özeti bu. Sta'Crivero, Astrea direnişini tamamen bastırarak birlikleri karşılığında Su Madeni'ne erişim sağlayacak. Beni yakalayıp kızıma teslim etmek resmi bir takastan öte Kral'ın sadakatının bir ispatı olacak ve Crescentia ve Prens Avaric bu takası madenin hemen dışında bizzat gerçekleştirecek. Jian'la beni daha önce küçük bir grup muhafız eşliğinde, Baron'un Goraki'deki çalışanların-

dan biri olan Kalovaksiyalı bir muhafızın yanına gönderip kimliğimizin onaylanmasını sağladılar. Crescentia'nın keşif askeri siz gelmeden bir gün önce buradan ayrıldı."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Demek Cress buraya geliyor," dedim Brigitta'nın söylediği diğer şeyleri algılamakta güçlük çekerek.

"Evet. Bu gece," dedi Brigitta şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Bilmiyor muydun?"

Başımı iki yana salladım. Sta'Criverolıları, takası, hatta Prens Avaric'in onu bizzat gerçekleştirmek üzere buraya geldiğini biliyordum. Belki Cress'in de geleceğini tahmin etmeliydim ama Kayzer hep sarayın duvarları ardına gizlenip bu tür işleri başkalarına bırakırdı. Sadakatine güvenmediği bir yabancıyla buluşarak hayatını asla tehlikeye sokmazdı.

Belki kalbimin derinlerinde bir yerde Cress'in geleceğinden emindim. Belki sadece bunu kabul etmek istememiştim. Belki onunla tekrar yüzleşmeye hazır olmadığımın bilincindeydim.

"Cress buraya tek başına gelmeyecektir," dedim nihayet Brigitta'ya bakarak. "Yabancı bir prens ve onun ordusuyla buluşmaya yanında sadece muhafızlarla gelmek için aptal olması gerekir. Cress aptal değil. Buraya mutlaka bir orduyla gelecektir. Hem de büyük bir orduyla. Yakın zamanda arkasından iş çeviren Sta'Criverolılar'a asla güvenmeyecektir. Ayrıca onların bir daha sorun yaratmalarını engellemek için bir güç gösterisinde bulunmak da isteyecektir."

Su Madeni'ne basit bir takası önlemek için gelmiştik. Kıran kırana bir savaşa girmeye hazır değildik.

Maile kumanda odasına son birkaç dakikadır hâkim olan sessizliği bozarak, "Kaçabiliriz," dedi.

Brigitta'nın açıklamasından hemen sonra peşinde Heron ve Jian'la kumanda ofisine girmişti. Jian onlara Brigitta'nın

bana söylediklerinin aynısını anlatmıştı. Jian ve Brigitta'yı bir muhafız eşliğinde güvenli bir yere göndermemizin ardından bize bir gözcüden çok bir danışman olarak işe yarayacağına karar verdiğimiz Artemisia da ofise girip kapıyı arkasından sıkıca kapatmıştı.

Az önce gözcülerimiz bize, ufukta gemilerin görüldüğünü ve güneş batana dek burada olacaklarını iletmişti.

"Kaçamayız," dedim. Vücudumun her noktasında telaşlı, yoğun bir panik duygusu hissettiğim halde sesimi sakin tutmaya çalıştım. "Güneyde denizden Sta'Crivero ordusu, kuzeyde karadan Kalvoksiyalılar yaklaşıyor. Çoğu yaralı ya da kötü beslenmiş az sayıda askerle yeterince hızlı davranıp ikisinden birine yakalanmadan kaçmamız mümkün değil."

Maile yine de geri adım atmadı. Sert ve kararlı bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Kaçabiliriz," diye düzeltti sözlerimi. "Kaçabilecek durumda olanlarla."

"Ciddi olamazsın," dedi Heron çabucak.

"Olması gerekenin bu olduğunu söylemiyorum," dedi Maile. "Ama bu durumda yapılacak en mantıklı şeyi dile getirmekten utanacak da değilim. Ya bir kısmımız kurtulur ya da hiçbirimiz."

"Çok uzağa gidemeyiz," diye belirtti Artemisia. "Kalvoksiyalılar gelip de ardımızda bıraktığımız pisliği görürlerse peşimizden gelirler ve doğrudan onların eline düşmeden kaçmanın tek yolu Culane Gölü'nün etrafını dolaşmak olduğu için birkaç saate kalmadan izimizi bulurlar."

Tartışma devam etse de ben söylenenleri güçlükle duyuyordum. Bu saldırı benim fikrimdi. Durumu yanlış değerlendiren, yeterince bilgi toplamadan karar veren bendim. Belki de acele etmemeliydim fakat öyle yapsaydım şu an hâlâ Ateş Madeni'nde çaresizce bekliyor olurduk.

Brigitta'nın söylediklerini düşündüm. Cress yarın burada olacaktı ve ordusuyla birlikte Su Madeni'ni eski halinde bulmayı bekliyordu. Prens Avaric ile ikisi anlaşmanın şartlarını yerine getirecek sonra da kendi yollarına gideceklerdi. Bu kadar kısa süreli bir buluşma için onca zahmete gireceklerdi. Keşke madenin üstünü bir perdeyle örtüp burada olduğumuzu saklamanın bir yolu olsaydı.

Bunu düşündüğüm anda aklıma bir fikir geldi.

"Yanımızda kaç Su Muhafızı var?" diye sordum ama içerideki tartışmanın gürültüsünde sesimi duyuramadım. Boğazımı temizleyip bu defa daha yüksek sesle tekrar denedim.

Maile orada olduğumu unutmuş gibi bana baktı. Başını iki yana sallayarak, "Yirmi," dedi.

"Aslında hiç yok," dedi Artemisia. "Yanımızda hiç eğitilmiş Su Muhafızı yok. Gücü olan ama eğitimsiz yirmi kişi var."

"Yine de yirmi," dedim yavaşça. Artemisia'nın tek başına yaptıklarını anımsayıp bunu yirmiyle çarptım. Onun ne demek istediğini anlamıştım. Aradaki farkı biliyordum ama eğitim almadan önce kendi yapabildiklerimi de hatırlıyordum. O zamanlar eğitimsiz ve kontrolsüz de olsa etkili bir güce sahiptim. Ayrıca başka seçeneğimiz de yoktu.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedim Maile'ye. Sonra Artemisia'ya baktım. "Bir çarpışmaya da girmeyeceğiz. Cress'in asker sayısını ve bu sabahki mücadelenin etkisini atlatmaya çalışan kendi birliklerimizi düşünecek olursak bu kaybetmeye mahkûm olduğumuz bir savaş olur. Onun yerine saklanıp her şeyin bitmesini bekleyeceğiz. Sonra da Kalovaksiyalıları uyandırmadan yolumuza devam edeceğiz."

"Peki ya Sta'Criverolılar?" diye sordu Heron.

"Onları daha karaya ayak basmalarına bile fırsat kalmadan ortadan kaldıracabiliriz. Sta'Criverolılar deneyimli savaş"

Çıkar olmadıkları gibi denizcilikte hepten kötüler. Ateş ve Su Muhafızları'nın yardımıyla donanmalarını imha edebiliriz.”

“İyi, hoş ama Kalovaksiyalılar yine de tahrip edilmiş bir kampı fark edeceklerdir,” dedi Maile.

“Hayır, etmeyecekler,” dedim. “Kampı aynen bulmayı umdukları gibi görecekler. Prens Avaric ve Sta'Criverolılar da anlaşmanın şartlarını yerine getirmek üzere karada onları bekliyor olacak.”

Diğerleri şaşkınlıkla kaşlarını çatsa da Artemisia bana baktı. “Eğitimsiz Muhafızları kullanacağımızı söylüyorsun,” dedi. “Kontrolsüz gücün, eğitilmiş güçten ne kadar farklı olduğunu senden daha iyi bilen yoktur Theo.”

“Bunu biliyorum,” dedim. “Ve şartlar farklı olsaydı böyle bir öneride bulunmazdım. Ama şu anki durumda sadece ‘bunu yapabilir miyiz’ diye soruyorum.”

Artemisia kısa bir tereddütün ardından başını salladı. “Teoride evet.”

“Bu benim için yeterli.”

“Peki ya takas?” diye sordu Heron. “Cress, Jian ve Brigitta'yı istiyor ama Brigitta'nın sana söyledikleri doğruysa...”

“Cress Jian'ı ele geçirmemeli,” diye tamamladım Heron'un sözlerini. Başımı iki yana salladım. “Bu gece ne yaşanırsa yaşansın bunun olmaması gerektiğini biliyorum. Cress'e Jian'ın buraya gelirken öldüğünü söyleyeceğiz.”

“Bu hiç hoşuna gitmeyecektir,” dedi Artemisia.

“Biliyorum,” dedim. “Ama eline böyle bir silah vermek-tense onun öfkesiyle uğraşmayı tercih ederim.”

“Ya Brigitta?”

Bu soruya nasıl bir cevap vereceğimi bilemeyerek dudakımı ısırdım. “Hem Jian hem de Brigitta'nın olmadığını söylersek kuşkulandır,” dedim. “Brigitta'yı ona vermemizde bir sakınca yok. Cress'in ona olan ilgisi stratejik değil, duygusal.”

ZÜMRÜT KRALIÇE

“Cress onu öldürecektir,” diye belirtti Heron.

Öyle yapacağını biliyordum ama bu hemen olmayacaktı. Cress’in öncesinde onun için farklı planları olduğundan emindim. Belki Cress annesini öldürmeden önce ben başkenti ele geçirirdim; belki değişen bir şey olmazdı. Ama Brigitta haklıydı. Bir kraliçe olarak ne gerekiyorsa yapmalıydım.

“Brigitta’yı Cress’e vereceğiz ama Kalovaksiyalılar Jian’ın yerini asla bulmamalı. Bu plan işe yaramazsa...” Sözlerim yarım kalsa da Artemisia ne demek istediğimi anlamıştı.

“Bizi yakalamayı başarabilirler ama onu asla canlı ele geçiremeyecekler,” dedi.

FIRTINA

Heron Su Muhafızları'nı hızlıca iyileştirmeye uğraşiyor, Maile de eski köleler ve savaşta yaralananları Kalovaksyalılar gidene dek gözden uzak olmaları için kulübelere yerleştiriyordu.

Bu hazırlıklar yapıldığı sırada Artemisia ve diğer Ateş Muhafızları'yla birlikte kamptan birkaç kilometre uzaktaki sahile gittik.

"Mecbur kalsan onu öldürür müydün?" diye sordu Artemisia birlikte yürüdüğümüz sırada.

Şaşırarak ona baktım. Kimden söz ettiğini sormama gerek yoktu.

"Planda bu yok," dedim. "Bugün sadece hayatta kalmamız ve onların ordularını büyötmelerine izin vermemiz gerekiyor. Crescentia'yı öldürmek bize bir şey kazandırmaz. Onu öldürsek bile yerine çabucak başkasını getirirler. Asiller Kayzer'in ölümünün ardından, hatta belki daha önceden çeşitli ihtimaller üzerine plan yapmış olmalılar. Gördüğüm rüyalar gerçekse Cress asillerin bir tür darbeye hazırlandıklarını düşünüyor. Gelecekte zafer kazanabilmek için önce bugünü atlatmalıyız. Bazen sadece hayatta kalmak yeterlidir."

İmparatoriçe'den alıntı yaptığımı ancak bunları söyledikten sonra fark ettim.

"Yine de buna mecbur kalsan," diye üsteledi Artemisia ve onun aslında bana neyi sorduğunu anladım. Bunu fiziksel anlamda başarıp başaramayacağımı değil –sanırım bu sorunun cevabını ikimiz de bilmiyorduk– bir zamanlar gönül kardeşim dediğim bir kızın karşısına geçip onun canını almayı kaldırıp kaldıramayacağımı soruyordu.

Ona, 'evet, elbette öldürürdüm' demek istesem de bunu yapamadım. Cress'i, onunla karşılaştığım son defasında olduğu gibi düşmanım olarak görmem kolaydı ama rüyalarımdeki –ya da gördüklerim her neyse oradaki– Cress'in benim üzerimde bir etkisi vardı. O Cress'i öldürebilir miydim?

Bu konuda bir şey söylemedim ama Artemisia cevabı almış olmalıydı çünkü daha fazla üstelememişti.

Sahile vardığımızda güneş yükselmişti ve üç mil kadar uzakta bekleyen Sta'Crivero gemilerine görünmemek için selvi ağaçlarının altına sığınmıştık. Bu mesafeden gemilerin boyutunu söylemek zordu ama Prens Avaric ve onun muhafızlarıyla birlikte Cress'e sözü verilen birlikleri de içlerine sığdırabilecek kadar büyük olmalıydılar.

"Buluşma saatine dek kıyıya yanaşmayacaklardır," dedim. "Ama Kalovaksiyalıları mahkûmlarla birlikte kıyıda görürlerse İmparatoriçe'nin erken geldiğini düşünürler ve bu sayede onları tuzağa düşürebiliriz."

Artemisia başını salladı. "Pozisyon alın," dedi Ateş Muhafızları'nın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Sekiz kişi iki gruba ayrıldık. Altı kişi Kalovaksiyalı rolüne bürünecek, kalan iki kişi de Brigitta ve Jian'a refakat eden Sta'Crivero muhafızları olacaktı. Bize doğru dönen Artemisia gözlerini kapadı ve havaya kaldırdığı ellerini sallayarak karmaşık birtakım hareketler yaptı. Bunu yaptığında sanki

önümüze bir hava perdesi inip bizi tepeden tırnağa kapadı. Art gözlerini açıp başını salladı.

“Belli bir mesafeden durumu idare edebilirsiniz,” dedi.

Diğerlerine baktığımda esmer tenlerinin soluk beyaza, koyu renkli saçlarının de sarıya dönüştüğünü gördüm. Artemisia benim görünümü daha da öteye taşımış, basit tarzdaki elbisemi, dokunulduğunda aslında pamuklu olduğu anlaşılan, koyu gri, ipekli bir elbiseye dönüştürmüştü.

Bana bakan diğerleri gözlerini boynuma dikmişti. Boynumda hâlâ kendi tenimi hissediyordum ama sanırım Artemisia onu da değiştirmişti. Beni Cress’e ya da onun bir benzerine çevirmişti. Sta’Criverolular daha önce Cress’i hiç görmeseler de onun hakkında yeterince hikâye dinlemişlerdi.

“Tacın da var,” dedi Artemisia. “Başını buna uygun taşısan iyi olur.”

Selma isimli bir Ateş Muhafızı, “Bizi bu halde görebilmeleri için kıyıya ne kadar yaklaşmalarına izin vereceğiz?” diye sordu.

“Çok değil,” dedi Artemisia. “Ama teleskopları vardır. Sizin kullandıklarınızdan çok daha gelişmiş teleskoplar. Risk almak istemiyorum. İçinizde tanıyabilecekleri tek kişi o iki muhafızdı ve onların cesetlerini görmek istememin sebebi de buydu.”

Söz konusu role bürünmüş iki Ateş Muhafızı’na baktığımda nefesimi tuttum. Diğerlerinin sadece ten rengi açıldığı halde bu ikisinin yüzü tamamen değişmişti. Artemisia cesetleri incelerken yanında değildim ama onun bu konuda iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirdim.

“Kendini de değiştirmelisin,” dedim. “Seni daha önce sarayda görmüş herhangi biri saçlarını hemen hatırlayacaktır.”

Artemisia bana gözlerini kısarak baksa da başını salladı. Tekrar gözlerini kapadı ve bu defa onun yüz hatlarının

göldeki dalgalar gibi titreyerek değiştiğine tanıklık ettim. İşi bittiğinde açık renkli teni, çene hizasında kesilmiş altın rengi saçlarıyla sıradan bir Kalovaksiyalı savaşçı kadına benziyordu.

“Güzel,” dedim. “Artık hazırız.”

Tek sıra halinde yürüdük. Kıyıya ulaştığımızda Artemisia öylesine hararetle ellerini salladı ki aklını yitirmiş gibi göründü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Karşıdan baktıklarında bir Kalovaksiya bayrağı salladığımı düşünecekler,” diye açıkladı.

Önce hiçbir şey olmadı ama sonra gemi ağır ağır kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Artık onlara ateş edebilirdik ama Heron Hava Yeteneğini kullanıp da ateşi daha öteye ulaştırmadığı sürece ıskalama riskimiz yüksekti ve bu da gemilerin kaçmasına sebep olurdu. Hayır, altısını birden batıracağımızdan emin olmalıydık. Aksi halde geri dönerlerdi ve şu an başımızda bu olmadan da yeterince dert vardı.

Tek bir şansımız olduğu için vaktinden önce ateş edemedik ama uzun süre beklersek de Artemisia’nın sihrinin etkisini yitirme riskiyle karşı karşıya kalırdık. Bunun olmasını istemezdik.

Bir kez daha Søren’in yanımızda olmasını diledim. O bize gemilerin demir atmak için kıyıya ne kadar yaklaşmaları gerektiğini söylerdi. Mürettebatın saldırımıza nasıl bir tepki vereceğini tahmin edebilirdi. Ama bunun yerine şimdi bir zindanda çürüyordu.

Gemiler kıyıya acı verecek kadar ağır ağır yaklaşırken zaman geçmek bilmiyordu. Beklemem gerektiğini bilsem de parmak uçlarımı kaşındıran ateş kullanılmak için yalvarıyor, benim elimden ise kendimi kontrol etmeye çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu. Diğerleri de huzursuzlanmıştı. Yerlerinde

duramıyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Tepemizdeki güneş tüm sıcaklığıyla üzerime vurup omuzlarımı yakıyordu.

“Tamam,” dedi Artemisia. “Artık geri dönemeyecek kadar yaklaştılar. Akıntılar bizden yana.”

Şimdi gemiler bize, daha önce gölün karşı kıyısındaki kampın olduğundan daha yakındılar ama arada çok büyük bir fark olduğu da söylenemezdi. Heron’un yanımızda olup da yarattığımız ateşi yönlendirebilmesini isterdim ama o şu an çok güçsüzdü. Böyle bir çaba onu tamamen tüketirdi. Güvensizliğimi bir kenara bırakıp kendimi hazırladım ve kollarımı yukarı kaldırdım. Diğerleri de benim peşimden aynısını yaptı.

Artemisia kamuflajımızı kaldırdığı anda ilk ateş topunu olanca gücümle bize en yakın gemiye fırlattım ama top, geminin en az elli fit uzağında suya düşüp söndü. Kalbimin kurşun gibi ağırlaştığını hissettim.

Etrafımdaki diğerleri de denedi ama bazıları hedefe ben-den daha çok yaklaştığı halde gemileri vuramadı. Saldırıya uğradıklarını anlayan gemiler paniğe kapıldı. Bulunduğum mesafeden mürettebatın oradan oraya koşturduğunu görebiliyor, kaptanın bağırarak emirler verdiğini duyabiliyordum. Geriye dönmeleri için. Kaçmaları için. Artemisia akıntıların bizden yana olduğunu söylemişti ama gemileri vuramazsak bu hiçbir işimize yaramayacaktı.

Aklıma yeni bir fikir gelince, “Art!” diye bağırdım. “Gemileri kıyıya yaklaştı. Gerekirse karaya vurmalarını sağla.”

Artemisia sözlerimi duyar duymaz harekete geçip kollarını hızla havaya kaldırdı. Onları iki yana açtıktan sonra tekrar indirip göğsüne götürdü. Bunu yaptığı sırada donanmanın arkasında bir dalga yükseldi ve Artemisia öne doğru hamle yapıp bu dalgayla gemileri bir çocuğun banyo oyuncaklarıymışçasına kıyıya itti.

“Tekrar!” diye bağırdım Ateş Muhafızları’na.

Bu defa fırlattığım ateş topu deniz boyunca yankılanan bir çarpma sesi eşliğinde öndeki geminin gövdesine vurdu. Gemi ateş aldı ve alevler kısa sürede dört bir yanını sardı.

Diğer Ateş Muhafızları’nın fırlattığı topların büyük kısmı da hedefi buldu. Sadece birkaçı zararsızca denize düştü. Atışlarımız yeterince zarar vermişti. Öndeki gemi daha şimdiden batmaya başlamıştı.

Ellerini dizlerine koymuş halde iki büklüm olan Artemisia’ya baktım. “Bunu tekrar yapabilir misin?” diye sordum. “Hiçbiri hayatta kalmamalı.”

Artemisia bana döndüğünde hâlâ nefes nefeseydi ama bakışları sert ve kararlıydı. Başını sallayıp doğruldu ve sırtını dikleştirdi.

“Onlara biraz daha zarar verebilirsen işlerini bitiririm,” dedi yorgun ama kendinden emin bir sesle.

Başımı salladım ve Ampelio’nun Ruh Cevheri’ni tüm sıcaklığı ve parlaklığıyla boynumda hissederek yeni bir atışa hazırlandım. Tüm enerjimi öndeki gemiye odakladım ve ona yeni bir ateş topu fırlattım. Bu defa yelkenler kav gibi hızla alev aldı.

Diğer Muhafızlar tarafından atılan toplar havada uçuşmaya başladı. Sonrasında alev almayan tek bir gemi bile kalmadı. Gemiler ikindi güneşinin altında cayır cayır yanıyorlardı ve şimdi mürettebat da yanmamak için gemiden denize atlamaya başlamıştı.

İnsanlar. Sadece kendilerine verilen emirlere uyan, krallarının onlara söylediği şeyi yapan insanlar. Birer hayatları ve aileleri olan insanlar.

Astrea’nın özgürlüğüne kavuşmasını engelleyen insanlar, diye hatırlattım kendime. “Şimdi,” dedim Artemisia’ya hissettiğimden daha sakin bir sesle.

Artemisia tereddütsüz harekete geçti. Bu defa o ana dek gördüğüm en büyük, saraydaki kuleden, Sta'Crivero'nın başkentindeki çan kulelelerinden bile daha uzun dalgayı yarattı.

Dalga denizle buluştuğunda etrafı kulakları sağır eden, yeri tır tır titreten çığlıklar sardı.

Deniz tekrar sakinleştğinde Sta'Crivero donanmasından geriye sadece suda yüzen tahta parçaları kalmış, artık çığlıklar, bağırarak verilen emirler duyulmaz olmuştu. Duyduğumuz tek ses kendi hararetli nefesimizin ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalplerimizin sesiydi.

Ağır bir sessizlik eşliğinde kampa dönerken hissettiğimin suçluluk duygusu olduğunu söyleyemezdim. Ben suçluluk duygusuna yabancı değildim; onun nasıl da insanın, midesini bulandıracak kadar içini kemirdiğini, nasıl da çıldırdığını düşünmesine neden olacak kadar kâbuslarını süslediğini biliyordum. Şu an hissettiğim bu değildi. Verdiğim emirlerle binlerce insanın hayatını sonlandırmıştım ama bundan pişman değildim. Aynı şeyi tekrar yapmam gerekse, tereddüt etmeden yapardım.

Sören, Astrea'dan kaçtığımız ilk defasında, "Ölümlerden yorulдум," demişti. O zaman onun ne demek istediğini anlamamış olsam da şimdi anlıyordum çünkü şu an ben de aynısını hissediyordum. Yorgundum. Öylesine yorgundum ki bunu iliklerime dek duyabiliyordum. Sanki binlerce yıl uyusam bile bu yorgunluğu üstümden atamazdım. Evet, ölümlerden yorulmuştum ama aynı zamanda savaşmak da beni yormuştu. Liderlik yapmak. Zor kararlar vermek. Bu kararların sorumluluğunu üstlenmek.

Belki günün birinde böyle hissetmeyecektim. Belki günün birinde kana bulanmış bir dünyaya uyanmayacaktım. İnsanlarımın güneşin doğduğunu görememesinden endişe

ZÜMRÜT KRALIÇE

duymadığım bir gün, hatta belki bir hafta geçirebilecektim. Ölüm kalım meselesi olmayan kararlar verebilecektim. Kahvaltıda ne yiyeceğim gibi. Ne renk elbise giyeceğim ya da kiminle dans edeceğim gibi.

Zafer arayışında olduğum bunca zaman boyunca onun getireceği basit hayatın arzusunu duymamıştım ama şimdi bu düşünce vücudumu baştan aşağı arzuyla titretiyordu.

İLLÜZYON

Kampa döndüğümüzde cesetler ortadan kaldırılmıştı. Ama binaların çoğu hâlâ yanmış ve su basmış, toprak hâlâ kana bulanmış haldeydi. Bir grup Su Muhafızı'nın ne tür ilüzyonlar yaratabileceğini bilmiyordum ama Kalovak-siyalılar geldiğinde onlara bu kampı eski halindeymiş gibi gösterebileceklerini umuyordum.

Oradan oraya koşturup hazırlık yapan onca insanın arasında hiç kıpırdamadan duran tek kişi Blaise'di. Üzerine temiz kıyafetler giymiş, kollarını göğsünde kavuşturup kulübelere birinin duvarına yaslanmıştı. Gözlerinin altında her zamankinden daha yoğun gölgeler vardı ve teni ikinci güneşine rağmen solgun görünüyordu. Göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırmadım ama ikimiz de yan yana gelme çabasında bulunmadık.

Blaise'le eninde sonunda ona neler olduğuna, neden bir yudum daha bira için savaştan bir ayyaş gibi yırtıcı bir enerjiyle dolduğuna dair bir konuşma yapmak zorunda kalacaktık. Kolumu nasıl da acısını hâlâ hissedebileceğim kadar sıkı tuttuğuna dair. Nasıl da kendisine verilen kesin emri yerine

getirmeyip hem kendini hem de hepimizi tehlikeye attığına dair.

Onu yanımda tutmak, elimden geldiğince korumak ve kurtarmak için büyük çaba harcamıştım. Ama onu ve yaptıklarını kontrol edemezdim. Bana izin vermediği sürece ona yardım edemezdim. Onu kendine zarar verme isteğinden vazgeçiremezdim ama bizi de peşinden sürüklemesini engelleyebilirdim.

Blaise'den bakışlarımı kaçırıp Artemisia'ya döndüm.

"Heron'u bulmaya gidiyorum," dedim ona. "Sen Su Muhafızları'nın ne durumda olduğunu kontrol et. Kalovaksiyalılar buraya gelene dek mümkün olduğunca güç toplamalılar. Bir de Luis'i bul. Ona yorucu işler vermemeye çalış."

Artemisia başını salladı ama gözleri boş bakıyordu. Bunca ölüme şahit olmanın onu dahi yorup yormadığını merak ettim. Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra bundan vazgeçti. Onun yerine bakışlarını benden ayırıp Ateş Muhafızları'na çevirdi.

"Gidip dinlenin," dedi onlara. "Bu plan işe yaramazsa size tekrar ihtiyacımız olabilir."

Heron'u kumanda ofisinde, elleri tekrar bağlanan Brigitta ve Jian'a bekçilik ederken buldum. İkisini o halde gördüğümde itiraz edecek oldum ama sonra doğru olanın yapıldığına karar verdim. Onlar bu savaşta kimsenin tarafında değillerdi ve biz arkamızı döndüğümüz anda kaçmamaları için bir sebep yoktu. Cress, en azından birinin elimizde olduğunu görmezse nasıl bir tepki verirdi bilmiyorduk.

"Bizi ona karşı mı kullanacaksınız?" diye sordu Brigitta bana.

Bir süre Cress'inkiler gibi donuk, gri gözlerinin içine baktıktan sonra bakışlarımı kaçırıp başımı salladım. Brigit-

ra'nın onu Jian'dan ayıracağımızı bilmemesinde fayda vardı. Ortada onun arkamdan iş çevirmesini gerektiren bir sebep olduğunu düşünmüyor ama ona güvenmiyordum da. Bu kişisel bir şey değildi; artık güvenebildiğim çok az kişi vardı.

“Başka şansımız yok,” dedim. “Seni istemesinin bir sebebi var ve bunu buraya bizzat gelecek kadar çok istiyor.”

Brigitta Jian’a baktı ve adam ona bir şeyler mırıldandı. “O bize işkence edecek,” dedi Brigitta.

Kısa bir tereddütün ardından başımı salladım. “Evet, edecek,” dedim.

Brigitta biraz düşündükten sonra tekrar Jian’la konuştu.

“Jian kendisinin görüldüğünden daha güçlü olduğunu söylüyor,” diye tercüme etti adamın sözlerini. “Onlara bir şey anlatmayacağız.”

Bunu söylemek kolaydı ama belli ki Cress’in neler yapabileceğinden haberleri yoktu.

“Başkenti tekrar ele geçireceğiz,” dedim hissetmediğim kadar kendimden emin bir sesle. “Bunu yaptığımızda sizi de özgürlüğünüze kavuşturacağız. Bu haftalar mı yoksa aylar mı sürer bilmiyorum ama sizi mutlaka özgürlüğünüze kavuşturacağız.”

Brigitta kaşlarını çattı ve “Bunu bana neden anlatıyorsunuz?” diye sordu.

“Çünkü ben de Kayzer tarafından esir alındığımda işkenceye uğradım ve buna günün birinde birilerinin gelip beni kurtaracağına inanarak karlandım. Kimse bana bunun söz vermemişti ama şimdi ben size veriyorum. Başkenti geri alacağız. Sizi özgür bırakacağım. Ama bunu mümkün olduğunca hızlı yapabilmemiz için kızın benim yaşadığımı bilmemeli.”

Brigitta gözlerinde ne demek istediğini anladığını söyleyen bir ışıltıyla bana bakıp başını salladı. “Bu sırrı elimden geldikince saklamaya çalışacağım,” dedi.

Öyle yapacağını ummaktan başka şansım yoktu. Ayrıca Brigitta gördüğü işkencenin acısıyla sırrımı ifşa etse bile Cress'in ona inanacağından emin değildim. Cress bu iddiayı saçma bulacak, Brigitta'nın kendini kurtarmak için uydurduğu bir yalan olduğunu sanacaktı.

Bunları düşünmek midemi bulandırdı. Artık Brigitta'ya bakamıyor çünkü bunu yaparsam suçluluk duygusundan çıldıracağımı hissediyordum. O ve Jian'ı düşünüp durmak yerine, dikkatini tamamen elinde tuttuğu *molo varu*'nun pürüzsüz, altın yüzeyine vermiş olan Heron'a döndüm.

"Erik'ten haber yok mu?" diye sordum ona sessizce.

Bana bakıp başını iki yana salladıktan sonra tekrar *molo varu*'ya odaklandı. "Ondan dört gündür haber yok Theo," dedi boğuk bir sesle. "Ortada bir sorun var. Bundan eminim."

"Bunu bilemezsin," dedim. "Büyük ihtimalle bizimle iletişime geçmek için bilgi toplamayı bekliyor. Cress orada olmadığı için kayda değer bir bilgi edinememiştir."

Heron tekrar bana baktı. "Madem Cress ve en iyi askerleri artık orada değil o zaman neden Søren'i özgür bırakma fırsatını değerlendirmiyor? Her şey yolundaysa bundan daha iyi bir fırsat bulamaz."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Erik'in yakalandığını, Søren'le birlikte hücreye konulduğunu, daha da kötüsü öldürölüp kellesinin Kayzer'in vatan hainlerine yaptığı gibi bir mızrağa asıldığını düşünmek canımı sıkmıştı. Kayzer'in Ampelio'ya yaptığı gibi.

"Onun iyi olduğundan eminim," dedim nihayet ama sözlerim kendi kulağıma bile inandırıcı gelmedi.

Heron bana cevap vermeye fırsat bulamadan ofisin kapısı açıldı ve Maile içeri girip kapıyı arkasından sıkıca kapadı.

"Kalovaksiyalıların ne kadar yaklaştıklarını öğrenmek için kuzeye gözcülerimizi gönderdik," dedi hiç vakit kaybet-

meden. “Az önce bize güneş batmadan önce burada olacaklarını haber verdiler.”

“Geceyi burada geçirmeyi planlıyor olmalılar,” dedim Maile’ye. “Kalovaksiya dilinde bir mektup yazıp İmparatoriçe’yi mümkün olduğunca kısa sürede saraya dönmeye zorlamalıyız. Ona asillerin bir isyan planladıklarını söyleyelim. Zaten böyle bir şeyin olacağından kuşkulandığı için bu yalana kolayca inanacaktır. İsyanı bastırmak için gece gündüz demeden at sürecektir ve adamlarının da ona eşlik etmekten başka şansı kalmayacak.”

Maile başını salladı. “Anlaşıldı.”

Dilimin ucuna bir soru geldi. Bu Maile’ye sormak istediğim bir soru değildi. Bana nasıl bir cevap vereceğini tahmin ediyor ve bundan hoşlanacağımı sanmıyordum. Ama tam da bu yüzden ona bunu sormalıydim.

“Sence bu plan işe yarayacak mı?”

Maile bana sonsuzluk gibi gelen bir süre sorumu düşündükten sonra, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama elimizdeki en iyi plan bu.”

Beni rahatlatmayı başaramamıştı belki ama en azından dürüst davranmıştı. Aşırı iyimser bir yaklaşımdansa böylesini her zaman tercih ederdim.

“Gerçi bu değişikliğe izin vermeyen bir plan,” dedim sözlerimi dikkatli seçerek. “Her şeyi öngörmek zorundayız.”

Maile kaşlarını çatıp ne demek istediğimi anlamaya çalıştı. “Evet.”

Önce ona sonra Heron’a bakıp dudağımı kemirdim. “Blaise’in durumunu ise öngöremedik.”

Heron uzun uzun nefesini bıraksa da bu konuyu gündeme getirmeme şaşırmışa benzemiyordu. “Onunla ilgili ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu.

“Savaşa giremeyecek kadar güçsüz olanlarımızı buradan uzaklaştırmak zorunda kalırsak onu da beraberlerinde göndeririz.”

“Gitmemekte direnecektir,” diye belirtti Heron.

“Biliyorum. Onun bize ayak bağı olmaması ve güvende kalması konusunda sana güveniyorum.”

Bu bir emir değildi ama Heron bana sertçe başını sallamıştı.

Ofisten çıktığımda neredeyse kapıda içeri girmeyi bekleyen Artemisia ve Laius’e çarpacaktım. Artemisia bana göz kırptıktan sonra kolunu indirdi.

“Konuşmamız gereken bir konu daha var,” dedi. “Brigittia ve Jian ile ilgili.”

Ofisin kapısını kapadım ve birlikte yürümeye başladık. “Brigitta’yı yüz üstü bırakmak hoşuma gitmiyor ama başka çaremiz yok,” dedim. “Jian ondan daha değerli. Kalovaksiyaların velastra gibi bir silahı ele geçirmelerine izin veremeyiz.”

“Buna itirazım yok,” dedi Artemisia. “Ama İmparatoriçe velastra’nın varlığını biliyor olmalı. Aksi halde Su Madeni’nden kolayca vazgeçmezdi ve Sta’Crivero ordusunun çok da güçlü *olmadığını* sen kendin söyledin. İmparatoriçe Jian’ın elimizde olmamasına öfkelenenecektir. Onun buna nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimiz için planımız tamamen suya düşebilir.”

Az önce Maile ve Heron’a da söylediğim gibi, “Bu değişikliğe izin vermeyen bir plan,” diyerek onayladım. “Ama o silahı İmparatoriçe’nin ellerine teslim etmektense onun öfkelenme riskini göze almayı tercih ederim. Bana yeni bir direniş başlayabileceğini söylemiştin. İmparatoriçe velastra’yı ele geçirirse ona bir daha kimse direnemez.”

Artemisia bir süre sessiz kalıp dudakları ince bir çizgi haline gelen ve ciddi ifadeli kahverengi gözlerini karşıya diken Laius'a baktı.

"Ama İmparatoriçe'ye hem Brigitta'yı hem de Jian'ı vermenin bir yolu varsa ona neden Jian'ı da vermeyelim? Onu şüphelendirme ya da öfkelenendirme riskine girmemenin bir yolu varsa? Onun ortada bir sorun olduğunu anlayana dek çoktan ordusuyla birlikte buradan ayrılmasını sağlamanın bir yolu varsa?" dedi Artemisia. Şaşırdığını fark edince Laius'a döndü. "Hadi," dedi. "Bana anlattıklarını ona da anlat."

Laius yutkundu. Çok genç, belki on altısında görünüyordu ama öyle olsa bile benden sadece bir yaş küçüktü. Benim Ampelio'yu öldürdüğüm yaştaydı, Blaise'in yanıma gelip de bana direnme şansı sunduğu yaşta. Şimdi o da Blaise gibi savaşa hazır görünüyordu. Beni daha onun anlatacaklarını bile dinlemeden korkutan da buydu.

"Kılık değiştirmek konusunda ustalık kazandım," dedi kayıtsız bir sesle. "Uzunca bir süre farklı bir kimlik taşıyabiliyim. Bunu yapmak beni diğerlerini yaptığı gibi güçsüzleştiriyor ve Blaise'den aldığım eğitim sayesinde kontrolümü de kaybetmiyorum. Bu kontrolü yitirmeme sebep olacak kadar önemli bir sihir sayılmaz."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun Laius?"

"Jian denen şu adam İmparatoriçe'nin peşinde olduğu ama onun asla ele geçirmesini istemediğimiz bir bilgiye sahip. Bu yüzden İmparatoriçe'ye Jian yerine beni gönderin. Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır," dedim daha onun sözlerini tamamlamasına bile fırsat tanımadan. "Kesinlikle olmaz."

"Ben çocuk değilim Majesteleri," dedi Laius. "Saf değilim. Hayatta beni neyin beklediğini gayet iyi biliyorum. Neler olduğunu... Blaise'in başına neler geldiğini gördüm. Bu benim

kaderim. Bu savaşın sonunu göremeyeceğimin farkındayım. Onun sonlanmasına katkıda bulunmak benim için yeterli.”

“Söz konusu olan sadece ölmek değil Laius,” dedim. “Onun sana işkence etmesinden, senden bilgi sızdırmak için üzerinde her türlü yöntemi denemesinden ve seni ölmek için yalvartmasından bahsediyoruz.”

Bir süre sessiz kalan Laius altdudağını kemirdi. Nihayet ciddi bir ifadeyle bana baktı.

“Siz hiç ölmeyi dilediniz mi Majesteleri?” diye sordu sessizce.

“Pardon?”

“Hepimiz Kayzer tarafından esir alındığınızda nelere katlandığınıza dair hikâyeler duyduk. Onun o son gece nasıl da sizden bilgi almaya çalıştığına, nasıl da hem fiziksel hem de zihinsel işkencelere maruz kaldığınıza dair hikâyeler. Sizin bütün bu işkencelere katlanmanız sayesinde ben özgürlüğüme kavuştum ve bu sayede şimdi hepimiz buradayız.”

Bir süre hiçbir şey söyleyemedim. Taht odasında kendi kanımın yere akışını seyredişimi, ölümün kaçınılmaz olduğunu bildiğim halde direnişi korumak adına her şeyi göze alışıma hatırlamıştım. Benimle aynı seçimi yapan Elpis’in son Encatrio’yu yutup gözlerimin önünde için için yanmasını hatırlamıştım.

Laius henüz çok genç, diye düşündüm ama aslında öyle değildi. O benimle aynı yaştaydı.

Elpis’den ise daha büyüktü. Artemisia’ya baktığımda benimle aynı şeyleri düşündüğünü anladım.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin Laius?” diye sordum sessizce. “Emin olman gerekiyor.”

Laius fazla düşünmeden başını salladı. “Eminim,” dedi. “Astrea için eminim.”

ANLAŞMA

Prenses Amiza'nın yüzüne sahip olmak tuhaftı. Sta'Crive-ro'ya vardığımız ilk gece sadece kısa süreliğine gördüğüm bu yüzü hayal meyal hatırlıyordum. Prenses, Kayzer'in bana yaptığı işkenceleri sormak dışında pek fazla konuşmamıştı. Artemisia onu daha dikkatli incelemiş olmalıydı çünkü bana verdiği küçük el aynasına baktığımda Prenses'in yüzünü hemen hatırlamıştım.

Çıplak kollarıma baktığımda tenimin de Kral Etristo'nun üvey kızınıninki gibi parlak bir bronzluğa sahip olduğunu gördüm.

Artemisia beni şöyle bir süzdükten sonra aynayı geri alıp cebine koydu. "Ancak bu kadarını yapabildim," dedi. "O yüzden yirmilerinde, sakın bir hayat süren bir kadın olduğunu aklından çıkarma. Bütün o reveransları, heyecanlı telaşları ve zarafeti."

Amiza'yla ilgili daha çok şey bilmeyi isterdim ama onunla sadece bir kez karşılaşmıştım. Birden onu daha sonra hiç görmemiş olmam bana tuhaf geldi ama belki Sta'Criverolular sahip oldukları diğer bütün güzel şeyler gibi onu da göste-

riş için kullanıyorlar, güzel görünmek ve veliaht doğurmak dışında bir şey yapmasına izin vermiyorlardı.

Onun Avaric'le birlikte şu meşhur gemilerden birinde olmadığını umdum.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi her zamankinden farklı görünen Heron. O da şimdi Avaric'in yüzünü taşıyordu. Aramızda veliaht prensin yerine geçebilecek kadar uzun boylu olan tek kişi oydu ve bunu yapmayı tereddütsüz kabul etmişti. Gerçi benim onunla birlikte riske girmemi istememişti. Beni diğerleriyle birlikte gitmeye zorlamış, ona söylediğim gibi sihirle sersemlettiği Blaise kendine geldiğinde sakinleştirmemi istemişti.

“Cress'i görmem gerek,” dedim bu sözler bana bile aptalca gelse de. Başımı iki yana salladım. “Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Ben... sadece... içimizden biri onun karşısına çıkacaksa bu kişi ben olmalıyım. Üstelik ben onu herkesten iyi tanıyor, neye nasıl tepki vereceğini ve neyi duymaktan hoşlanacağını biliyorum. Bu kişi kesinlikle ben olmalıyım.”

Kalovaksiyalıların bize doğru yaklaştığını fark ettiğimizde Heron'la birlikte onlarla buluşmak üzere yola çıktık. Yanımızda Artemisia da dahil olmak üzere kılık değiştiren birkaç Ateş ve Su Muhafızı da vardı. Öncesinde Art Brigitta'yı rahatlatmakla ilgilenmiş, Heron ve ben de kılık değiştiren Laius'u Jian'ın yerine geçirmiştik. Jian haklı olarak şaşırıp paniğe kapılmıştı ama zaman bizim için değerli olduğundan Heron yeteneğini kullanıp onu bayıltmak zorunda kalmıştı. Sonrasında Jian kamptan uzaklaştırılarak gölün karşı kıyısına kurulan revire götürülmüştü. Oraya yerleştirilen muhafızlara gerekli talimatlar verilmiş, işler ters gidip de Kalovaksiyalılar

kampı ele geçirecekmiş gibi gözükürse Jian'ı onların eline bırakmadan öldürmeleri söylenmişti.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu ama Cress'in ve-lastra'yı ele geçirme düşüncesi kadar değil.

Bu yüzden şimdi Brigitta ve Laius birbirine bağlanmış, ağızları kapatılmıştı. Önce ağızlarını kapatmak bana gereksiz görünmüştü ama Brigitta'ya ancak onun bana güvendiği kadar güveniyordum. Onun Cress'e ne söyleyeceğini ya da Jian'ın gerçek Jian olmadığını öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Cress ve adamlarının Brigitta'nın ağzındaki tıkacı bizden epeyce uzaklaştıktan sonra çıkarmalarını ummaktan başka şansım yoktu.

Brigitta'nın aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama adımları bir kez olsun aksamamıştı. Cress'inkilere benzeyen gri gözleri sabit şekilde karşıya bakıyordu. Kendime onun için yapabileceğim bir şey olmadığını hatırlatmam çektiğim vicdan azabını hafifletmeye yetmemişti.

Amiza gibi görünmeye odaklanıp sırtımı dikleştirdim, başımı hafifçe öne eğdim ve ellerimi zarif bir şekilde önümde birleştirdim. Kibar ve saygılı görünüyordum.

Heron ise Avaric gibi davranmakta zorluk çekiyora benziyordu. Nasıl duracağını, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Neyse ki Cress, Avaric'le hiç karşılaşmamıştı. Ayrıca ortada bir sahtekârlıktan şüphelendirmeyi gerektirecek bir durum yoktu. Kalovaksiyalılardan bir parça bile olsa önde gidiyorduk.

Kamptan beş yüz metre kadar ötede durup Kalovaksiyalıları oraya hiç sokmamayı umduk. Su Muhafızlar'ı, Cress'in askerleri içeri girmek istedikleri takdirde kampı gizlemeye hazırды ve ben de yazdığım mektubun ihtiyaç durumunda ulaştırılması için gerekli organizasyonu sağlamıştım ama işin o raddeye gelmeyeceğini umuyordum.

ZÖMRÜT KRALİÇE

Çok geçmeden altın rengi bir arabayı çeken bir grup at bize doğru yaklaştı. Sanırım beraberinde elli kadar muhafız vardı. Bir buçuk kilometre kadar geride Cress'in beraberinde getirdiği orduyu görebiliyordum ama kaç askerden oluştuğunu söyleyemezdim. Belli ki bir savaşa girmeye yetecek kadar kalabalıklardı. Bunca asker buraya sırf Sta'Criveroların gözünü korkutmak ve bu ortaklıkta güçlü tarafın kim olduğunu hatırlatmak için gelmiş olamazdı.

Muhafızlar önceden çalışmış gibi aynı anda atlardan indiler. İçlerinden biri arabanın kapısını açmaya gitti.

Cress ikinci güneşinde parlayan mücevherlerle süslü elini dışarı uzattığı andan itibaren her hareketinde sahip olduğu gücü vurgulayarak ağır hareketlerle arabadan indi. Nihayet dışarı çıktığında gümüş rengi ipekli elbisesinin etekleri parlak bir su birikintisi gibi ayaklarının dibine dökülmüş, onu bir serap gibi göstermişti. Boynundaki yanığı makyaj ya da giysiyle saklama çabasında bulunmamıştı. Tersine onu gururla taşıyordu.

Soğuk, gri gözleriyle Heron ve beni tepeden tırnağa süzmesinin ardından tek çizgi halindeki dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Melodik ama aramızdaki mesafeye rağmen duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle, "Prens Avaric," dedi. "Prenses Amiza. Buraya kadar gelmenize sevindim. Yolculuğunuz nasıl geçti?"

Eteklerini kaldırıp bize doğru yürüdü ve en güçlü iki muhafızı da hemen arkasından onu takip etti.

Önce Heron'un konuşmasını bekledim ama ondan ses çıkmayınca gülümseyerek yürüyüp Cress'e elimi uzattım.

Kim olduğum anlaşılmaz diye alçak sesle konuşmaya özen göstererek, "Yılın bu zamanında deniz harika oluyor,"

dedim. "Güzel bir yolculuktu ve Su Madeni'nin ihtişamını görmek için buna değdi."

Cress'in açık renkli kaşları yukarı kalktı. "Madeni çoktan gördünüz, öyle mi?" dedi bu duruma canı sıkılmış gibi. "Oysa ben onu size bizzat göstermek istemiştım."

"Buraya tahminimizden önce vardık," dedi Heron nihayet kendini toparlayarak. "Adamlarınız çok misafirperverdi. Maden beklediğimizden çok daha güzelmış."

"Böyle düşünmenize sevindim," dedi Cress. "Anlaşmamızın sizinle ilgili kısmına gelecek olursak... Gemilerim burada mı?"

Heron başını salladı. "Kıyının hemen yakınında bekliyorlar. Arzu ederseniz adamlarınızı gönderip kontrol edebilirsiniz."

Cress omuzunun üstünden iki askere baktı ve adamlar tekrar atlarına binip onları bir donanmayı, daha doğrusu bir donanmanın hayalini göreceklerini umduğumuz kıyıya doğru sürdüler. Bulduğumuz Su Muhafızları'nın birkaçı, yaratılan ilüzyonun devamlılığını sağlamak ve asıl gemilerin enkazını saklamak için kıyıda bekliyor olacaktı.

"Bu Ateş Madeni'ndeki isyanları bastırmaya yetecek mi?"

Heron belli belirsiz başını salladı. "Burada işimiz bittiğinde," dedi önceden kararlaştırdığımız gibi. "Onlara madene girmelerini emredeceğim. Birliklerimizin güçlerini birleştirerek isyancıların kökünü kurutacağımızdan eminim."

"Umarım öyle olur," dedi Cress hafif bir gülümsemeyle. "Ama korkarım ki isyancılar hamamböcekleri gibidir; birkaçı mutlaka hayatta kalır. Hamamböceği demişken; bana getirdiğiniz hamamböcekleri nerede?"

Onun neden, daha doğrusu kimden söz ettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Ah," dedim. Parmaklarımı şıklatıp arkamdaki Muhafızlar'a işaret ettim.

Kılık değiştirmiş Artemisia, ağızları tıkalı, birbirlerine bağlı haldeki Brigitta ve Laius'u öne doğru itti. Laius tökezlediğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum. Artık Jian'ın yüzünü taşıdığı halde onun gerçekte ölüme doğru yürüyen bir erkek çocuğu olduğunu hissedebiliyordum. Ama Laius'un bakışları kararlıydı. Omuzları dik, başı yukarıdaydı. Yine de bu işe bir son vermeyi, onu durdurmayı, planı iptal etmeyi istedim. Fakat artık bunun için çok geçti. Onun bu fedakârlığı yapmasını engelleyemez, sadece acı çekmesini engelleyebilirdim.

Laius'un yanındaki Brigitta kızına bir hayalet görmüş gibi bakıyordu ve sanırım karşısındaki gerçekten de bir hayaletti. Annesi tarafından terk edildikten sonra bir canavara dönüşen çocuğun hayaleti. Brigitta şimdi pişmanlık duyuyor muydu yoksa yüreğinde sadece korku mu kalmıştı?

Cress Jian'a şöyle bir bakıp bakışlarını annesinin üzerine dikti. Kadına doğru yaklaşırken gözlerinde donuk bir keyif ışıltısı belirmiş, dudaklarındaki gülümseme genişlemişti. Cress annesinden birkaç santim daha uzundu ve Brigitta'nın bu kadınla ilgili, onun terk ettiği o küçük kızıdan ne kadar farklı olduğuyla ilgili ne düşündüğünü merak ettim.

"Anne," dedi Cress elini uzatıp Brigitta'nın yanağına dokunarak. Brigitta bu dokunuşa, teninde kızıl izler bırakan bu yakıcı parmaklara irkilerek tepki verdi. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

Başıyla işaret ettiği muhafızlar öne çıkıp Brigitta ve Jian'ı kendilerine doğru çektiler. İki mahkûmu birbirine bağlayan ipleri ağır, demir zincirlerle değiştirdiler ama ağızlarındaki tıkaçlara dokunmadılar.

Sesimin Amiza'dan beklenileceği şekilde titrek çıkmasına özen göstererek, "Onlara ne yapacaksınız?" diye sordum.

Cress annesine son bir kez daha baktıktan sonra bakışlarını üzerime dikti, "Bazı yaralar diğerlerinden daha derindir," dedi. "Bazı yaraların hesabının vakit kaybetmeden sorulması gerekir. Eminim ki ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Anlamıştım. Cress'in böylesine güçlü bir intikam arzusuyla dolu olduğunu bilmek beni korkutmuştu ama Amiza'yı değil. Amiza bu tür intikam duyguları beslemezdi; onun böyle yaraları yoktu. Cress bunu fark etmiş olmalıydı çünkü başını iki yana sallamıştı.

"İntikamın çirkin bir duygu olduğunu düşünüyor olmalısınız," dedi hafifçe gülümseyerek. "Size imreniyorum. Bir zamanlar ben de öyle düşünürdüm. Artık anlaşmamızın diğer kısmını getirmelerini ister misiniz?"

Heyecanımı gizlemekte zorlandım. *Anlaşmamızın diğer kısmı*. Haklıydım. Bu anlaşmanın Prens Avaric'i oraya kadar getiren bir parçası daha vardı.

Sta'Criverolılar altına fazla önem vermezlerdi ama Baron'un resim ve kutsal eşyalardan oluşan zengin koleksiyonu onlar için değerli olabilirdi. Belki de anlaşmanın diğer parçası buydu.

Cress parmaklarını şıklattığında muhafızlarından biri arabanın kapısını tekrar açtı. Önce bir şey olmadı ama sonra muhafız arabanın içine uzandı ve tek bir parmağını bile oynatmasına imkân vermeyecek kadar çok zincirle bağlanmış bir adamı sertçe dışarı çekti. Adamın saçları öyle çok kan ve toprağa bulanmıştı ki rengini söylemek zordu. Yüzü de çürük ve kırık kemiklerle dolu olduğu halde onun kim olduğundan adım gibi emindim.

Søren.

Muhafız Søren'i sertçe yere ittikten sonra tekrar arabaya uzandı ve daha az hırpalanmış gibi görünen ama yine de yüzünde çizik ve morluklar, gözlerinde kalın, beyaz bir ku-

maş olan zincire bağlı başka bir adamı daha dışarı çekti. Bu adamı da hemen tanımış ve yüreğimin ağırlaştığını hissederek Erik'in bize neden mesaj göndermediğini anlamıştım. Birden bundan daha farklısını ummuş olmam bana aptalca geldi.

Heron'a Erik'in iyi olduğunu, muhtemelen Søren'i kurtarmakla meşgul olduğu için bize yazamadığını söylemiştim. Ama için için gerçeğin öyle olmadığını biliyor olmalıydım. Şimdi onu bu halde görünce yüreğime bir yumruk yemiş gibi hissetmiştim.

Duygulardan arınıp mantıklı düşünmeye odaklandım. Etristo neden Søren ve Erik'i istemiş, Cress onlardan neden vazgeçmiş olabilirdi? İlk sorunun cevabını bulmakta gecikmedim; Søren Sta'Crivero'da arşidükü öldürmekten tutuklanmıştı. Masum olup olmamasının bir önemi yoktu. Kral Etristo'nun onun suçlu olduğuna inanması infazı için yeterliydi. Sta'Criveroluların bu tür suçlara insafı yoktu. Etristo, Søren kaçtığı anda öfkeden deliye dönmüş olmalıydı. Ve Erik... eh, belki de Etristo, Søren'i özgür bırakanın olduğunu düşünüyordu. Ya da belki Erik'i sırf Gorakili olduğu için istemişlerdi; Sta'Crivero'da bu bile tek başına bir suç sayılıyordu.

Güçlkle de olsa, "Harika," dedim kayıtsız bir sesle. "Kral Etristo bu suçluları tekrar zindana atmaktan memnuniyet duyacaktır."

Cress soğukkanlılıkla Søren ve Erik'e baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Umarım öyle olur," dedi. "Gerçi bana sorarsanız bu ikisini hayatta bırakmak Sta'Crivero için gereksiz bir yükten başka bir şey değil. Onları geri götürme zahmetine girmektense hemen buracıkta öldürmenizi tavsiye ederim. Deneyimlerime dayanarak fazlasıyla edepsiz birer mahkûm olduklarını söyleyebilirim. İmparator benimle Goraki'yi bana

bağlayacak bir anlaşma yaptı ama daha saraya ayak bastığı gün küstahça Prinz Søren'i kaçırma teşebbüsünde bulundu." Susup başını düşünceli bir ifadeyle yana eğdi. "Elbette ben zaten onu bir barış teklifi olarak Kral Etristo'ya sunmayı planlıyordum ama bu yine de çok kaba bir davranıştı."

"Keşke onları canlı olarak geri götürmek zorunda olmasaydık," dedi Heron başını iki yana sallayarak. "Ama babam bu konuda oldukça ısrarcı."

Cress abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Sanırım bunu anlayabiliyorum," dedi. "Eminim ki babanız onların ölümüne bizzat kendi gözleriyle tanıklık etmek istiyor. Aksi halde ölü ya da diri olarak dönmeleri onun için fark etmezdi."

Sta'Crivero'ya ilk gidişimde bana söylenenleri hatırlayarak, "Sta'Crivero'da adalet bu şekilde sağlanır," dedim. Bakışlarımı Søren ve Erik'in hırpalanmış bedenlerinden ayırmakta zorlanıyor ama kendimi Cress'in soğuk, gri gözlerine bakmaya zorluyordum. "Suçlular halkın gözleri önünde infaz edilerek kanunları çiğnemeyi düşünenlere gözdağı verilir."

Cress dudaklarını birbirine bastırdı. "Eh, o zaman eminim ki bir prens ve imparatorun infazı herkese yeterince gözdağı verecektir." Kısa bir duraksamadan sonra sözlerine devam etti. "Benim sarayımda ise hâlâ tahtta bir kadın görmektense vatan haini bir prens görmeyi tercih edenler, bir ayaklanma çıkarıp onu özgür bırakmayı planlayanlar var. Prensle bir anlaşmaya varabileceğimizi düşündüm ama o bunu yapmamakta direniyor ve benim tarafımda olmaması bana karşı bir tehdit oluşturduğu anlamına geliyor. Sizin de ona merhamet göstermeyeceğinizi umuyorum."

Bu diplomatik sözlerin aslında ne anlama geldiklerini gayet iyi biliyordum.

“Elbette,” dedim gülümseyerek. “Onu eve döner dönmeyiz infaz edeceğiz ve siz de hayatınızdaki tehditlerden biri eksildiği için geceleri daha rahat uyuyacaksınız.”

Heron her geçen dakikayla birlikte geriliyordu. Bunu bir Erik’e bir Søren’e bakmasından, gecenin serinliğine rağmen alnında ter damlacıkları birikmesinden anlamıştım.

Bu işe bir an önce son vermeliydim.

“Gitmeliyiz,” dedim Cress’e. “Kaptanlarımız akıntılardan faydalanmak için bu gece yelken açmak istiyorlar. Kral Etristo’nun sağlığı giderek kötüleşiyor ve böyle karışık bir dönemde babasından uzak kalmak kocam için bir işkence sayılır.”

Heron’un koluna girdim ve onu hem rahatlatmak hem de uyarmak için kolunu sıktım.

“Ah, canım,” dedi Cress kaşlarını çatarak. “Anlıyorum. Gerçi yılın bu mevsimindeki akıntıları düşünecek olursak bir saat daha bekleseniz iyi olur. Aksi halde akıntılar ilerlemenize izin vermez. Haydi gelin; bu son birkaç günü askerlerin arasında geçirdikten sonra bir kadının arkadaşlığını özledim. Siz yola çıkmadan önce birlikte birer kadeh şarap içelim.”

Cress bana elini uzattı ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da Heron’un kolunu bırakıp onun elini tutmaktan başka şansım yoktu. Elimi kavrayan parmakları sıcak ve kuruydu. Sanki bir insanın tenine değil güneşte kalmış mermer bir heykele dokunmuştum. Cress Blaise kadar ateşli değildi belki ama verdiği rahatsızlık hissi onunkinden farksızdı.

“Memnun olurum,” dedim güçlükle gülümseyerek. “Avaric, canım, İmparatoriçe’yle işimiz bittiğinde buradan hemen ayrılabilmemiz için esirleri gemiye gönderir misin?”

Gözleri büyüyen Heron bir Erik’e bir bana baksa da başını sallamayı başardı. “Olur aşkım,” dedi. “Bir saat sonra görüşürüz.”

LAURA SEBASTIAN

Sözlerinin ardındaki korkuyu benden başka kimsenin fark etmediğini umdum. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve omuzumu tutup orada gereğinden biraz daha fazla oyalandı. Hiçbir şey söylemedi. Aslında böyle bir uyarıya ihtiyacım olmasa da sessiz kalarak beni uyarmaya çalıştığını biliyordum.

Dikkatli ol. Yakayı ele verme. Geri dön.

İTTİFAK

Cress'le birlikte kampa yaklaşırken kendime nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldım. Birden Su Muhafızları'nın kampı saklamayı başarmasının imkânsız olduğu hissine kapılmıştım. Daha önce hiç bu kamp kadar büyük bir şeyin saklandığına şahit olmamıştım ve yanımızda çok sayıda Su Muhafızı olsa da hiçbiri eğitilmiş değildi. Cress'in bunun bir illüzyon olduğunu fark etmesinden korkuyor ve bunun, sadece kaçınılmazı erteleyecek aptalca bir plan olduğunu düşünmeden edemiyordum. Aksine inanmak için budala olmak gerekirdi.

Kılık değiştiren muhafızlardan biri kapıyı açıp bizi içeri alırken bana göz kırptı. Bunun Maile olduğunu biliyordum ama o an üzerinde fazla düşünemeyecek kadar meşguldüm. Dikkatimi tamamen kampa vermiştim. Yüzlerce üniformalı Kalovaksiyalı muhafız barındıran kamp en ufak bir zarar görmüşe benzemiyordu.

Bu kusursuz bir illüzyon sayılmazdı. Dikkatli bakıldığında hatalar kolayca göze çarpıyordu; çekiştirilen bir elbisenin dikişleri gibi. Yanıp kül olduğunu bildiğim kuzey duvarı şimdi dimdik ayakta ve ona dikkatli baktığımda yanan

ahşabın gölgesini, gökyüzünün görüldüğü boşluğu, havada asılı duran dumanı fark edebiliyordum. Aynı şey su çekmiş binalar ve daha birkaç saat önce suyla kaplı olan caddeler için de geçerliydi.

Ama Cress bütün bunların illüzyon olduğunu bilmediği için detayların farkında değildi. O tüm ihtişamıyla yükselen bir duvar, keskin çizgilere sahip tertemiz binalar, kuru, toprak bir zemin görüyordu. O, gözü dönmüş, bakımsız direnişçiler yerine kısa sarı saçlı, temiz tıraşlı, kusursuz üniformalı Kalovaksiyalı askerler görüyordu.

Cress'in muhafızları bizi yakından takip ediyordu ama belli ki onlar da illüzyona kanmış, sihirin ardındaki gerçeği fark etmemişlerdi. Yine de bu, çılgınca atan kalbimi yatıştırmaya yetmiyordu. Cress adamlarıyla birlikte gözden kaybolana dek rahat bir nefes alamayacaktım.

"Burası tuhaf kokuyor, değil mi?" diye fısıldadı Cress bana bir sır verircesine. "Sanki ölüm gibi."

Cress'le kolkola yürüdüğümüz, onun güvenle kulağıma fısıldadığı zamanları hatırlamamam imkânsızdı. Şu an Theo, hatta Leydi Thora bile olmadığımı anımsamakta güçlük çekiyordum. Ben Prenses Amiza'ydım ve Cress benim için bir yabancıydı.

Kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışarak, "Sanırım öyle Majesteleri," dedim. "Burası hep böyle kokmaz mı? Anladığım kadarıyla işçiler sürekli değişiyor."

"Köleler demek istediniz herhalde," dedi Cress kaşlarını çatarak. "Sanırım bu doğru ama öyle olması sizce de berbat bir şey değil mi?"

"Evet," diye onayladım. "Temiz hava almak için şaraplarımızı dışarıda içmeye ne dersiniz?"

Cress bir süre teklifimi düşünür gibi oldu ama sonra hemen başını iki yana salladı. "Hayır, şaraplarımızı yemek

salonunda içeceğiz,” dedi. “Oradaki yemek kokusunun bu iğrenç kokuyu bastıracağını umuyorum.”

Muhafızına bizi yemek salonuna götürmesini, orada iki kişilik masa hazırlatmasını emretti ve onun peşinden gitmekten başka şansım kalmadı.

Yemek salonuna girdiğimizde Cress, eskiden yüzünde görmeye alışık olduğum o çekici gülümsemesiyle muhafızlarına dışarıda beklemelerini söyledi ama kurum karası dudaklarının artık geçmişteki etkiyi yarattıkları söylenemezdi. Eskiden Cress gülümsemesiyle etrafındaki bütün erkeklerin kıpkırmızı kesilmesine neden olurdu ama şimdi muhafızlar sadece canları sıkılmış gibi görünüyorlardı.

“Kız kıza sohbet edeceğiz,” dedi Cress onlara. “Endişelenecek bir şey yok.”

Onların cevap vermesine fırsat tanımadan beni yemek salonuna, yeni yıkanmış, beyaz bir masa örtüsü, mücevherlerle süslü bir karaf ve iki kadeh taşıyan masaya doğru sürükledi.

Odanın serinliği kollarımın ürpermesine neden olmuştu ama Cress’in bunu tuhaf bulmamasını umuyordum. Yaptığımız illüzyonun onun, yemek salonunun yıkılan güney duvarından içeri akşam serinliğinin girdiğini fark etmesine imkân tanımayacak kadar uzun sürmesini umuyordum.

“Sta’Crivero’da yaşamak nasıl bir şey?” diye sordu Cress dikkatimi tekrar kendi üstüne çekerek. “Doraz’da yaşamaktan farklı mı?”

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım ama sonra Amiza’nın Doraz’da İmparator’un kızı olarak doğduğunu, orada veliahtlar hükümdarlar tarafından seçildiği için de ancak Prens Avaric’le evlenerek prenses unvanı alabildiğini hatırladım.

“Sta’Crivero gerçekten de dünyanın hiçbir yerine benzemiyor,” dedim Cress’in bana Doraz’la ilgili daha fazla soru

sormayacağını umarak. Søren ve Artemisia'nın bana ülkenin güç yapısına dair anlattıkları dışında bu ülke hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Bunu anlatabilmek çok zor. Bütün bu tatsız durumları ardınızda bıraktıktan sonra umarım bir gün ziyaretimize gelirsiniz."

"Babam oraya yaptığı ziyaretlerden çok hoşnuttu," dedi Cress hüznlenerek. "Sizlerin gökyüzüne dek uzanan, göz alıcı renklerdeki kulelerde yaşadığınızı söylerdi. İtiraf etmeliyim ki bunu hayal edebilmek benim için çok zor."

"Kendi gözlerimle görene dek benim için de öyleydi," dedim ve bu gerçekten de doğrudu. "Bir çöl ülkesi olan Sta'Crivero'da boğucu bir sıcak vardır ama başkent doğal bir su kaynağı üzerine kurulu olduğu için nispeten yumuşak bir iklime sahiptir."

Ama Cress doğal su kaynaklarıyla ilgilenmiyordu. Bu, gözlerindeki donuk bakışlardan açıkça anlaşılıyordu. Kakmalı karafa uzanıp kadehlerimize kırmızı şarap doldurdu. Bunu yaparken ellerine baktım ve kadehime şarap doldurduğu son defasında içine karıştırdığı Encatrio'yla beni neredeyse öldürdüğünü hatırladım.

Cress ona baktığımı fark edip karafı yerine bıraktı ve üzeri pütür pütür olmuş, griye çalan ellerini masanın altına sakladı. Elleri bu yüzden baktığımı düşünmüş olmalıydı. Yanmış teninin dikkatimi çektiğini düşünmüş olmalıydı. Belli ki bundan hâlâ rahatsız oluyordu; en azından Amiza gibi birisinin yanında. İnsanı dehşete düşüren görüntüsünü askerlerine karşı bir kalkan olarak kullanıyor olabilirdi çünkü onlara böyle görünmek zorundaydı ama Amiza... Amiza onunla aynı konumdaydı. Yakışıklı birer asilzâde olan kocaları, zarif balo kıyafetleri ve güzelliğiyle onun hep yaşamayı hayal ettiği hayatı yaşıyordu.

Cress Amiza'dan, yani benden çekiniyordu. Kulağa komik gelse de durum buydu.

"Bunun nasıl olduğunu sorabilir miyim?" dedim dikkatle. "Kulağıma doğruluğundan emin olamadığım bazı dedikodular geldi."

Cress'in gözleri parladı. "Bu dedikoduları size o *mu* getirdi?" dedi iğneleyici sözlerle. "Sarayınızda misafir olarak kalırken?"

Sözünü ettiği kişinin ben, yani Theo olduğunu hemen anlamıştım. Cress'den uzaklaşıp bakışlarımı aşağı indirdim.

"Evet," dedim sözlerimi dikkatle seçerek. Ona sadece duymak istediklerini söylemeliydim, fazlasını değil. "Kraliçe Theodosia sizi zehirlediğini ama hayatta kalmayı başarıp içtiğiniz zehir sayesinde bazı yetenekler de edindiğinizi söyledi."

Cress biraz rahatlamıştı. Kadehine uzanıp şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra, "Encatrio korkunç bir zehirdir," dedi alçak sesle. "Onun insanı nasıl öldürdüğünü biliyor musunuz?"

Ben bunu biliyordum ama Amiza bilmiyordu. Başımı iki yana salladığımı gören Cress keyifsizce gülümsedi.

"Bu Ateş Madeni'nin en derin yerinden gelen bir ateş zehiridir. Kokusuzdur. Tatsızdır. Ama dudaklarına dokunduğu anda boğazından karnına dek içini yakar. Babama neler yaptığını gördüm; onu dakikalar içerisinde öldürdü ama o dakikaların her saniyesi acıyla geçti. Babamı ağlarken göreceğim aklıma gelmezdi ama adamcağız bir çocuk gibi ağlayıp sessizce merhamet diledi. Ben ise hiç ağlamadım. Zehrin acısını, içimi yakışını hissettim ama babamın aksine benim ızdırabım birkaç dakikada bitmedi. Saatlerce sürdü ve yapabildiğim tek şey bu ızdırabın ölümle sona ermesini ummak, bunun için yalvarmaktı. Ama ölümün benim için

farklı planları vardı ve nihayet acım dindiğinde zehir beni fazlasıyla değiştirmişti.”

“Bu kulağa korkunç geliyor,” dedim güçlkle konuşarak. “Böyle bir ızdıraba katlanmak zorunda olmanıza üzüldüm.”

Cress uzunca bir süre sessiz kaldı. Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra kadehi tüm odada yankılanan bir çarpma sesi eşliğinde tekrar masaya bıraktı.

“Ben bunun için üzgün değilim,” dedi nihayet. “Ben de bir zamanlar senin gibiydim Amiza, sana Amiza diyebilir miyim?” Başımı salladım ve sözlerine devam etti. “Gücün doğru adamlarla evlenerek doğru kişileri etkileyerek elde edilebileceğini sanıyordum. Başkaları tarafından *beğenilerek*. Artık beni kimse beğenmiyor.”

“Bunun doğru olmadığından eminim...”

“Ah, bu umurumda değil,” dedi Cress sertçe gülerek. “Bir zamanlar umurumdaydı ama artık değil. Çünkü artık gücün, gerçek gücün, başkalarının onayını alarak elde edilen bir şey olmadığını biliyorum. Önemli olan onayı senin verdiğin, kararları senin aldığın bir güce sahip olmak. Beğenilerek değil korku saçarak elde ettiğin bir güce sahip olmak. Beni anlıyorsun, değil mi?”

Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim başka bir şey olmadığı için başımı salladım.

“Kayınpederinin sağlık durumuna üzüldüm,” dedi Cress sandalyesine yaslanıp beni süzerek. “Ama ne yazık ki o öldüğünde tahta kocan geçecek ve sen de sadece hiçbir gücü olmayan kral eşi rolünü üstleneceksin.”

Sözlerinde tam olarak açıklayamadığım tehlikeli bir ima vardı. Amiza’nın, Cress’i benim kadar iyi tanımadığı için fark edemeyeceği bir ima. Amiza, Cress’in aklından bir şeyler geçtiğinde böyle dikkatli göründüğünü bilmiyordu.

“Benim için fark etmez,” dedim güçlkle gülümseyerek.

“Elbette fark eder,” dedi Cress masanın karşı tarafından uzanıp elimi tutarak. Teni hâlâ sıcak ama cansızdı. “Geleceğin prens ve prenseslerinin bir taşıyıcısı olmak yerine kendi adına hükümdarlık yapmak istemediğini söyleme bana.”

Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek dudağımı ısırđım. *Ona duymak istediklerini söyle*, diye düşündüm. “Bunu istesem ne olur ki?”

Cress’in dudaklarındaki gülümseme genişledi. “O zaman sanırım birbirimize yardım edebiliriz. O zaman bu barış anlaşması saçmalığı yerine gerçek mütteffikler olabiliriz. Birbirimize rol yapmayalım Amiza. Kral Etristo bu anlaşmayı birkaç aydan daha uzun sürdürmeyecektir. İsyanlar bastırıldığında Kalovaksiyalıların güçsüz bir lidere sahip olmasından—kendi düşüncesine göre— faydalanmak isteyecek, tahtımı ve beraberinde Astrea’nın sihrini benden almaya çalışacaktır.”

Bu varsayımların kaç ı gerçeklere dayalıydı, kaç ı onun kuşklarının ürünüydü bilmiyordum. Söyledikleri kulağa saçma geliyordu. Kral Etristo’nun açgözlü olduğu ve kadınları her şekilde küçümsediğı doğruyd ı ama o savaşmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve savaşmayı deneyemeyecek kadar da tembeldi.

Gerçi şu an neyin gerçek, neyin Cress’in hayal ürünü olduğ unun bir önemi de yoktu. Önemli olan tek şey Amiza’nın Cress’e duymak istediklerini söylemesi ydi.

“Sanırım bunu halledebiliriz,” dedim ağır ağır konuşarak. “Benden ne istiyorsunuz?”

Cress elbisesinin cebinden küçük bir şişe çıkardı. Encatrio. Planladığı şeyin ne olduğunu anlamaya başladığımda nefesim kesildi.

“Senden çılgınca arzuladığın o güce sahip olmanı istiyorum,” dedi Cress. “Bu sana pahalıya mal olsa da.”

Amiza zehri daha önce hiç görmediği için, “Elindeki nedir?” diye sordum yüksek sesle.

Cress şişeyi masada bana doğru itti.

“Encatrio,” dedi *bal* ya da *su* der gibi rahatça.

“Etristo’yu öldürmemi mi istiyorsun?” dedim aptalı oynayıp zaman kazanmayı umarak.

“Senden onu içmeni istiyorum.”

“Ama... ama onun içersen ölürüm,” dedim kekeleyerek.

Cress omzunu silkti. “Olabilir. Bu saf Encatrio değil. Şu sıralar saf Encatrio bulmak zor olduğu için onun seyreltilmiş hali. Daha az ölümcül. En azından çoğunlukla.”

Zehri kendi kanıyla seyrelttiğini düşündüğümde içim allak bullak oldu.

Cress rahatsızlığımı fark etmeyerek sözlerine devam etti. “Evet, bu bir risk ama sence böyle bir güce sahip olmak için bu riske girmeye değmez mi?”

Şişeyi tekrar iterek bana iyice sokuldu.

“Şimdi mi?” Cress’in zoruyla bir kez daha Encatrio içmemek için bir bahane, herhangi bir şey bulmayı umarak bakışlarımı çaresizce etrafta gezdirdim. Bu defa zehir beni öldürürdü. Bundan sarsıcı bir şekilde emindim.

“Sana güvenebileceğimden emin olmalıyım Amiza,” dedi Cress kayıtsız bir sesle. “Şimdi bunu ispatlamanın tam zamanı. Kocana kendini iyi hissetmediğini, seyahatinizi bir gün süreyle erteleyeceğinizi söyleriz. İşler ters giderse de ben seni şarapla zehirlediklerini söyleyerek isyancıları suçlarım. Ülkelerimiz arasındaki ittifak baki kalır.”

Bu sözler beni rahatlatmaktan uzaktı ve Amiza’yı da rahatlatmayacağından emindim. “Çocuğumun annesine ihtiyacı var,” dedim.

Cress gözünü bile kırpmadan, “Onun gurur duyacağı bir anneye ihtiyacı var,” dedi başıyla şişeyi işaret ederek.

“Haydi iç şunu. Anladığım kadarıyla Sta’Crivero’da bir kriz yaşanıyor. İnsanların ayaklanıp ülkeyi yerle bir etmesi an meselesi. Sen bu insanları kurtarabilirsin. Onların hak ettiği kraliçe olabilirsin. İç şunu. Ömür boyu güç sahibi olmanın yanında geçici bir acının ne önemi var?”

Elimi tutup yaptığı hareketleri, verdiği kararları kontrol edebileceği oyuncak bir bebekmişim gibi şişeyi kavramımı, kapağını açmamı sağladı. İşin kötüsü ben de bunu yapmasına izin verdim. Şoktaydım. Nutkum tutulmuştu ve elim ayağım tutmuyordu.

Aynı anda kapıya vuruldu ve Cress ateşe dokunmuş gibi hemen elimi bıraktı.

Elinde mühürü açılmamış bir parşömenle içeri giren muhafıza öfkeyle bakarak, “Ne var?” dedi sertçe.

“Beni affedin Majesteleri,” dedi adam reverans yaparak. “Saraydan bir mektup geldi. Bunu bizzat görmek isteyeceğinizi düşünüyorum. Acil bir mektup.”

Cress homurdanarak ayağa kalkıp muhafızın yanına gitti ve mektubu elinden hışımla kaptı. Sırtı bana dönüktü ama mektupta yazanları okuduğu sırada omuzlarının gerildiğini görebiliyordum. İş bittiğinde parşömeni elinde buruşturup top haline getirdi.

“Atları hazırlayın,” dedi gergin bir sesle. “Hemen yola çıkıyoruz.”

Muhafız tekrar reverans yaptıktan sonra odadan çıkıp Cress’le beni bir kez daha başbaşa bıraktı. Cress bana doğru döndüğünde yine eskiden hatırladığım halinden tamamen sıyrılmış, adeta bir sinir küpüne dönüşmüştü.

“Ne yazık ki acil bir işim çıktı,” dedi başını iki yana sallayarak. Elimdeki şişeyi alıp kapağını tekrar kapadı. “İrtibat halinde kalacağız. Kayınpederin son nefesini verirken

bu zehri iç. Hükümdarlık değişimi sırasında yaşanacak kaos sayesinde tahtı kolayca ele geçirebilirsin.”

Yapabileceğim tek şey başımı sallayıp zehri ondan almaktı ama bunu yaptığım sırada elimi tuttu. Gri gözlerini üzerime dikerek adeta içimi okumaya çalıştı. “Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun,” dedi. “Bir zamanlar sahip olduğum bir dostu. Umarım sen bana ondan daha iyi bir dost olursun Amiza. Birlikte tüm dünyayı ele geçirebiliriz.”

Kalovaksiyalılar ufukta gözden kaybolana dek diken üstündeydim. Nihayet görünmez olduklarında rahat bir nefes alıp kollarını omuzuma dolayan Heron’a yaslandım.

“Başardık,” dedim ama bu söz kulağıma tuhaf geldi. Doğru olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

“Başardık,” diye onayladı Heron da düşünceli bir sesle. “Mektubu ona ulaştırmak biraz zaman aldı. İnandırıcı olmak için ulaşı Kalovaksiyalı birliklerin etrafından dolaştırmak zorunda kaldık.”

“Bence zamanlama mükemmeldi,” diye rahatlattım onu. “Ben iyiyim. Sen iyisin. Halkımız güvende. Üstelik Søren ve Erik’i geri aldık.”

Heron başını salladı ama gözleri endişeliydi. “Peki ya Erik’in başkente beraberinde götürdüğü Gorakililer? Sence onlara ne oldu?”

Bilmiyordum. Bilmek *istemiyordum*.

“Haydi gel,” dedi Heron beni düşüncelerimden sıyrarak. “Gidip Erik ve Søren’i görelim.”

GÖRME

Gölün karşı tarafına kurulan revir çadırları, Kalovaksi-
Gyalıların ziyaretleri sırasında bir keşifte bulunmaları
ihtimaline karşı Perea Ormanı'nın kenarına gizlenmişti. Sa-
vaşta yaralananlarla birlikte, kampta kalamayacak kadar
hasta ya da yetersiz beslenmiş olan eski köleler de burada
barınıyordu. Blaise'in aptalca bir şey yapmasını engellemek
için Heron'dan onu da bu çadırlara götürmesini istemiştım.
Cress bize Søren ve Erik'i teslim ettiğinde mantıklı olan
onları da buraya göndermekti.

Heron ve Artemisia'yla karşı kıyıya yaptığımız bot yol-
culuğu kısa sürdü; özellikle de Art ve Heron yeteneklerini
kullanarak bizi gölün yüzeyinde taşıdıkları için. Yolculuğumuz
bir saatten kısa sürse de bana sonsuzluk gibi gelmişti. Søren
buradaydı. Belki yaralanmıştı ama hayattaydı. Güvendeydi.
O ana dek aslında onu bir daha asla göremeyeceğime inan-
dığımı fark etmemiştim.

"İmparatoriçe'yle görüşmen nasıl geçti?" diye sordu He-
ron alçak sesle.

Elbisemin cebindeki Encatrio şişesini hatırlayıp ince ku-
maşın ardındaki sıcaklığını hissederek yutkundum. Aklım-

dan ilk geçen şişenin varlığını kendime saklamak oldu ama artık sır tutmayacağıma dair söz verdiğim için onlara her şeyi anlattım. “O çok yalnız,” dedim sonrasında. “Kendini toplumdan soyutlamış. Etrafında ona benzeyen kimse yok ve herkes onu bir canavar olarak görüyor. Bu yüzden o da gerçek bir canavara dönüşmeye karar vermiş.”

“O bir kaık,” diye düzeltti Artemisia. “evresine g değil ölüm saçtığını biliyor olmalı. Seyreltilmiş bile olsa bu miktarda Encatrio çoğu insanı öldürür.”

“Sanırım artık bunu umursayacak durumda değil,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Yalnız kalmamak konusunda öylesine çaresiz ki Amiza’nın ölme ihtimalini düşünmüyor. Ve bunu önerme şekli... sanırım bu teklifi ilk kez yapmıyor.”

Artemisia kaşlarını çattı. “Zehir şimdi nerede?”

şişeyi çıkarıp onlara gösterdim. “Bunu nasıl yapabileceğimi öğrenir öğrenmez ondan kurtulacağım. Bir kaza olmasını istemiyorum.”

“Ya da onu saklayabilirsin,” dedi Heron.

Artemisia’yla ona baktığımızda omuzunu silkti. “Bu sadece bir neri. Encatrio zor bulunan bir zehir ve belki günün birinde işimize yarayabilir.”

“Bu gerçek Encatrio değil,” dedim ona. “İmparatoriçe bana bunu açıkça söyledi. Bu zehri kendi kanıyla hazırlamış. Onu yanımda taşımak hoşuma gitmiyor.”

Artemisia i geçirdi. “Yine de Heron haklı,” dedi. “Elimize geçen her silahı cephanemize katmalıyız. Bu zehir de bir silah sayılır. Seyreltilmiş olabilir ama senin damarlarında dolaşan şeyden daha güçlü olduğu kesin.”

Kısa bir tereddütün ardından şişeyi tekrar cebime koydum.

Artemisia botu yanaştırdı ve mz birden kıyıya atladık. Kamp ağaçların ardına gizlenmiş olsa da bu kadar yakınındayken izlerini fark edebiliyordum; ağaçların arasın-

daki parlak, beyaz çadır bezlerini, alçak sesli konuşmaları, hastalık ve kan kokusunu. Bu kadarı bile başımı döndürmeye yetmişti.

“Yaralılar için beş, hastalar için iki çadır var,” diye açıkladı Heron. “O iki çadırdan uzak durmalısınız. Hastalıkların pek çoğunu tanımlayamadığım için ne kadar bulaşıcı ya da öldürücü olduklarını bilmiyorum. Erik ve Søren’i kontrol ettikten sonra ilk işim hastalarla ilgilenmek olacak.” Bunu saklamaya çalışsa da fazlasıyla yorgun olduğunu anlamıştım.

“Bir sonraki durağımız Hava Madeni olmalı,” dedim onun kolunu tutarak. “Daha fazla Muhafız bulalım ki şifalandırma işi sadece sana kalsın.”

“Haydi gelin,” dedi Artemisia ağaçların arasında bize yol göstererek.

“Senin Søren ve Erik’i bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum,” dedim onun peşinde yürürken.

“Sevmiyorum,” dedi Art öfkeyle. Sesindeki zorlama bana gerçeğin bu olmadığını söylüyordu. “Ama ikisi o sarayda bir şeyler öğrenmiş olmalı ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Søren ve Erik’in olduğu çadıra ulaşmak için iki farklı çadırın içinden geçmek zorunda kaldık. Onları diğerlerinden ayrı tutmak doğru bir karardı. Ne de olsa Søren Kalovaksiyalı’ydı ve çoğu kişi de Erik’in bize sırt çevirdiğini sanıyordu. Kimse bir kavga riskini göze almak istemediği için sadece ikisinin kalacağı küçük bir çadır hazırlanmıştı.

İlk çadıra adımımı attığım anda burnuma midemi bulandıran kesif bir kan kokusu geldi. Çadırın zemini yan yana konulmuş yataklarıyla kaplıydı. Sayısı yirmiyi bulan yatakların çoğu doluydu. Kadın ve erkeklerden oluşan yaralıların bazılarında sadece bandajlar vardı ama diğerleri onlardan

çok daha kötü durumdaydı. Bazılarının kolu ya da bacağı kopmuştu ve yaralarındaki bandajların daha şimdiden kanla kaplı olduğuna bakılacak olursa kanamaları kolay kolay dineceğe benzemiyordu. Adamlardan birinin yüzündeki kesik öyle derindi ki çenekemiği görünüyordu.

Her ne kadar bundan kaçınmaya çalışsam da başımı nereye çevirsem bu vahşeti görüyordum. Dört bir yanı sarmıştı ve ondan kaçabilmek imkânsızdı.

Belki de yaralardan, kandan, acı çeken insanlardan daha da kötü olanı kısa bir süre önce üzerlerinde yatanların kanlarıyla lekelenmiş boş yataklardı. Hayatta kalamayanların yatakları. Sadece o çadırda boşalan beş yatak vardı.

Heron omzumu tutarak beni sakinleştirdi.

“Bu defa son savaşta olduğundan daha az yaralımız, daha az kaybımız var. Senin İmparatoriçe’yi aldatma planın olmasaydı çok daha fazla kayıp verirdik,” dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. Niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama sözleri beni rahatlatmaya yetmemişti.

Ancak Søren ve Erik’in kaldığı çadıra ulaştığımızda huzur buldum ve o da uzun sürmedi. İkisine ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama çadıra girmekten başka şansım yoktu.

Bu çadır diğerlerinden daha küçük, sadece iki kişilikti. Søren yatağında oturuyordu ama Erik sırtı bize dönük bir şekilde uyuduğu için onun sadece saçlarını görebiliyordum. Eskiden omuzlarına dökülen saçları öyle özensiz kısaltılmıştı ki aralarındaki boşluklar yeni yeni kapanmaya başlamıştı.

Søren ve Erik temizlenmişti ama su ve sabun, yaralarını iyileştirmeye yetmemişti. Üstü çıplak olan Søren’in göğsü, kolları, hatta yüzü bile yara kaplıydı. İçeri girdiğimizde başını kaldırmamıştı ama omuzlarının gerilmesinden orada olduğumuzu fark ettiği anlaşılıyordu. Kurtarılmasıyla ilgili ne bildiğinden ya da ona bu konuda ne anlatıldığından emin

değildim ama Søren olması gerektiği gibi bir gemiye bindirilmediğini, etrafındaki insanların Sta'Crivero dilinde değil Astrea dilinde konuştuklarını anlayacak kadar akıllıydı. Detayları tam manasıyla kavrayamamıştı belki ama o ana dek pek çok parçayı yerine oturttuğundan emindim.

Ona yaklaştığımda yaralarının zarif çizgi ve daireler, bazı yerlerde de kelimeler halindeki yanık yaraları olduğunu anladım. Söz konusu kelimeler tanıdık bir el yazısıyla yazılmıştı.

Elimde olmadan küçük bir çılgılık attım ve işte o an başını kaldırıp bana bakan Søren'in yüzünden önce şaşkınlık, sonra kuşku ve nihayet bir rahatlama ifadesi geçti. Bana, gerçek değilmişim gibi bakıyordu. Sanki hayalinde canlandırdığı bir kişi ete tırnağa bürünmüştü. Bana, gözlerini kırptırırsa yok olurmuşum gibi bakıyordu.

"Theo." Fısıldar gibi konuştuğu halde ismimi söylediğini duymuştum. Sesi damarlarımdaki kana karışıp tüm vücuduma yayıldı.

"Merhaba," dedim. Bu acı verecek derecede yetersiz bir selamlamaydı ama daha fazlasını söylemeyi başaramamıştım. Kendimi onun vücudaki yanıklara ya da Cress tarafından tenine dağlanan ve Heron'un bile silmeyi başaracağını sanmadığım o sözlere değil, gözlerinin içine bakmaya zorladım.

Güçlkle ayağa kalkıp ciddi bir ifadeyle bana baktı. Bir an beni herkesin içinde kucaklayacağını düşündüm. Böyle bir şey yaparsa kendimi frenleyebileceğimden emin değildim. Oysa o bunun yerine tek dizinin üstünde yere çöküp başını öne eğdi.

"Kraliçem," dedi. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Bütün bunlara gerek yok," dedim sesimin titrememesine özen göstererek. Önünde eğilip onunla göz göze geldim. Bu kadar yakından bakınca kalbinin tam üstüne Cress'in kıvrımlı el yazısıyla *hain* sözcüğünün dağlandığını fark et-

miştim. Uzanıp yanağına dokundum. Bakışlarımız buluştu ve birbirimize hiç konuşmadan binlerce şey söyledik.

“Öldüğünü sanıyordum,” dedi Søren nihayet boğuk bir sesle. “Erik ölmediğini söylese de... ona inanmadım. Ama hayattasın.”

“Hayattayım,” dedim. “Gerçi Cress bunu bilmiyor ve bilmemeli.”

Søren başını salladı. “Bunu öğrenirse başladığı işi bitirip bu ülkeyi yerle bir eder.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp ben de başımı salladım. Onun yanında uyumakta olan Erik’e baktım. “O nasıl?” diye sordum.

Søren bakışlarını benden kaçırıp Heron ve Artemisia’ya çevirdi. “Cress en başından beri ona ihanet etmeyi planlıyordu,” dedi. “Ama onun önce davranıp kendisine ihanet ettiğini öğrendiğinde öfkeden deliye döndü.”

İçim acıdı. “Erik’in beraberinde başkente götürdüğü Gorakililer. Cress onları öldürdü mü?”

Søren, “Hayır,” dedi ve benim rahat bir nefes almamın ardından sözlerine devam etti. “En azından çoğu hâlâ hayatta. Madenlerde çalışanlar çok sık değiştiğı için işgücü sıkıntısı var. Cress aralarından güçlü olanları Toprak Madeni’ne çalışmaya gönderdi. En fazla işçiye ihtiyaç duyulan yer o maden. Çok yaşlı, genç ya da güçsüz olanlar ise öldürüldü.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı iki yana salladım. “Üzgünüm,” dedim.

“Bu senin suçun değil,” dedi bir ses. Bu ses sırtı bize dönük olan Erik’e aitti. Onun, bağırmaktan veya ağlamaktan ya da belki her ikisini birden yapmaktan kısılan acı dolu sesini tanımakta zorlanmıştım. “O aptalca planı yapan bendim. Onları tehlikeye atan bendim. Adeta kendi ellerimle boğazlarını kestim.”

“Erik,” dedim ona doğru uzanarak. Omuzunu tuttugumda benden kaçıp cenin pozisyonu aldı. “Bir karar vermen gerekiyordu. Doğru kararı verdiğini düşündün. Başka çaren olmadığını düşündün.”

“Hata yaptım,” dedi. “Annem bana onlara liderlik etmemi söylemişti ve ben öyle ya da böyle onları peşimden ölüme sürükledim.”

“Olanları değiştiremeyiz,” dedim. “Ama artık madene gönderilenleri kurtarmaya odaklanabiliriz. Ejder Katili oraya doğru yola çıktı. O, madendekileri kurtaracaktır. Her şey bitmiş değil.”

Erik bir şey söylemedi ama omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Heron yüzünde anlaşılması zor, gergin bir ifadeyle yanıma diz çöktü.

“Onların intikamını alacağız Erik,” dedi usulca. “Kurtarabileceklerimizi kurtaracak, o pisliklere etrafa saçtıkları acı ve ölümün on katını tattıracağız. Ordumuz ikinizin liderliğinde onlara yaptıklarının bedelini ödetecek.”

“Benden bu kadar,” dedi Erik boğuk bir sesle. “Artık hiçbir orduya liderlik edemem.”

Bize doğru döndüğünde elimde olmadan bir çığlık attım. Kalovaksiyalıların ondan aldığı tek şey saçları değildi. Gözlerinden biri kıpkırmızı olmuş, şişip kapanarak iğrenç bir görüntüye bürünmüştü ama diğer gözünün yerinde bir boşluk duruyordu ve dağlanan teninin yarası hâlâ tazeydi. Bunun nasıl olduğunu sormama gerek yoktu. Cress’in ateş saçan parmaklarıyla Erik’in gözünü nasıl da dağlayıp kabuğu soyulan bir meyva gibi oyduğunu hayal edebiliyordum.

“Çok öfkeliydi,” demişti Søren ama buna rağmen böyle bir şey olabileceği aklıma gelmemiştii. Bir kez daha midemin

allak bullak olduğunu hissettim. “Üzgünüm,” dedim elimle ağzımı kapatarak. “Çok üzgünüm Erik.”

Erik başını iki yana salladı. “Artık hiçbir işine yaramam,” dedi. “Sana destek verecek bir ordum yok Theo. Bir savaşa liderlik edecek durumda değilim. Bu çadırdan tek başıma çıkmayı başarabileceğimden bile emin değilim.”

“Sen körsün,” dedi Heron nihayet konuşmayı başarak.

“Yarı kör,” dedi Erik şişen gözünü işaret ederek. “Sanırım bu gözüm iyileşecek. Ama artık derinlik algım olmayacak ve görüş alanım daralacak...”

“Hayır,” dedi Heron. “Demek istediğim sen körsün, ölü değil. Yardım etmek, halkını kurtarmak istiyorsan gerekeni yap. Bunun için bir orduya ihtiyacın yok.”

Heron’un daha önce Søren dışında kimseyle bu kadar sert konuştuğunu duymamıştım. Erik bile afallamış görünüyordu.

“O haklı Erik,” dedi Søren. “Gormund senin bu kadar kolayca pes ettiğini görse ne derdi?”

“Gormund mu?” diye sordu Heron kaşlarını çatarak.

“Efsanevi bir Kalovaksiya savaşçısı,” diye açıkladım. “Onun yarı Tanrı olduğu, tek bir bakışıyla bir insanı olduğu yerde dondurabildiği söylenir. Ama bir insan olan erkek kardeşi Gormund’u kıskandı ve bir gece uyuduğu sırada gözünü çıkardı.”

“Gormund’un diğer gözü sihirliydi,” dedi Erik. “Oysa ben diğer gözümün ne kadar iyileşeceğini bile bilmiyorum. İkisi aynı şey değil.”

“O halde anlaştık,” dedi Heron ondan beklenmeyecek kadar soğuk bir sesle. “Buradan ayrılmak üzere yola çıktığımızda sen diğer yaralı, yaşlı ve çocuklarla birlikte arkadan gelirsin. Ejder Katili’yle buluştuğumuzdaysa onun gemilerinden birinde savaşın sona ermesini beklersin. Biz senin halkını kurtarınca onlara İmparatoriçe’nin gözünü oyarak

seni nasıl da kolayca sindirdiğini anlatırsın. Bakalım sonrasında içlerinden kaçısı sana İmparator demeye devam edecek.”

Erik bu sözlerle irkilmişti ama dudakları gergindi. “Kalmayı istemediğimi söylemedim,” dedi. “Elbette istiyorum. Ama artık size bir yardımım olmaz. En iyisi beni buradan göndermeniz.”

“Kalmak istiyorsan kalmalısın,” dedim. “İşe yaramaz falan değilsin. Aklın, kararlılığın yerinde. Derinlik algın olsa da olmasa da hâlâ Cress’in ordusunun yarısından daha iyi kılıç kullanabildiğinden eminim. Burada kalıp savaşarak ona seni yıkamadığını göstermelisin.”

Erik yutkundu. Önce hiçbir şey söyleyemedi ama sonra başını salladı. Alacağı cevabı zaten biliyormuş gibi, “Sen beni iyileştiremezsin değil mi Heron?” diye sordu.

“Sana yeni bir göz yapamam,” dedi Heron acı dolu bir sesle. “Ama diğer gözünün iyileşmesine yardımcı olabilirim.”

“Peki sen Artemisia?” dedi Erik. “Sen gözümün durumunu saklayacak bir illüzyon yaratabilir misin?”

“Kalıcı bir şey yapamam. Üzgünüm,” dedi Artemisia. “Ve hiçbir şey sana yeniden görme yetisi kazandıramaz.”

“Ah, tamam,” dedi Erik hâlâ titreyen sesiyle. “En azından hayatımın birkaç yılında yakışıklıydım. Bazıları bu kadar bile şanslı değil.”

Espiri yapmak istemişti ama kimse gülmedi.

“Sen hâlâ yakışıklısın,” dedi Heron sessizce.

Erik sertçe güldü. “Korkunç görünüyorum,” dedi.

“Sen cesursun,” dedi Heron bu defa daha yüksek sesle. “Ve azimli. Halkın için, doğru olduğunu savunduğun şey için canın pahasına savaşıyorsun. Sen kesinlikle bugüne dek gördüğüm en yakışıklı erkeksin ve bir daha aksini söyleyecek olursan bu defa burnunu da kırarım baş belası.”

Bu sözlerin ardından sessizlik oldu. Heron'un daha önce ne küfrettiğini ne de şiddet tehditinde bulunduğunu duymuş-
tum ve bunları yaptığını düşünmek bana öyle komik geldi ki
dudaklarımda farkında olmadan kırılğan bir gülümsemenin
belirdiğini hissettim.

Erik bir süre sonra başını iki yana salladı ve onun da
dudaklarında hafif bir gülümsemenin belirdiğini gördüm.
Onun bu şekilde gülümsemesine alışık değildim. Bu, birilerinin
yanlış bir nefes almasıyla bile kaybolabilecek türde kırılğan
bir gülümsemeydi belki ama yine de bir gülümsemeydi.

Birden hepimizin hiç hayal etmediğim şekilde yeniden
bir araya geldiğini fark ettim. Ne olursa olsun şu an burada
ve hayattaydık. Cress bizden çok şey götürmüştü ve bunun
bir savaş olduğunun, her şey bitmeden önce belki de daha
fazlasını alacağını farkındaydım. Ama bugün burada zafer
kazanmış halde birarada olmamız yeterliydi.

YARA

Søren'in yaralarıyla ilgili tahminim doğru çıkmıştı; Heron sihir kullanarak onları düzeltemezdi. Kendi kendilerine iyileşmeleri gerekiyordu ve iyileşseler bile Søren büyük ihtimalle izlerini ömür boyu taşıyacaktı. Heron onları elinden geldiğince iyileştirmek istedi ama Søren bu teklifi reddetti.

"Başkalarının senin yardımına benden daha çok ihtiyacı var," dedi. "Yaralarım ölümcül değil, sadece canım yanıyor."

"Yaraların enfeksiyon kaparsa ölürsün," dedi Heron. "Ama bunu benim yardımım olmadan da engelleyebilirsin. Kötü durumda olanların temizlenip bandajlanması yeterli. Bunu yapabilecek birini bulabilirim ama biraz zaman alır."

"Ben hallederim," dedim dayanamayıp.

Heron kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?" diye sordu.

Omuzumu silktim. "Kayzer'in işkencelerinden sonra ben de sık sık bu duruma gelmiştim. Eminim ki halledebilirim."

Heron başını salladı. "Tamam o zaman. Sana malzeme getireyim. Art, sen Erik'in dışarı çıkmasına yardım eder misin? Onun etrafa alışmasını sağlayabilir misin?" Erik'e baktı. "Sen asla çamurda debelenip durmayacaksın. Ayağa

kalkacak ve hayata uyum sağlamanın bir yolunu bulacaksın. İnan daha sonra bana bunun için teşekkür edeceksin.”

Erik suratını assa da başını salladı. Kendini doğrulmaya zorladığında acıyla inledi. “İleride öyle olacağından eminim,” dedi. “Ama şu an sana söylemek istediklerim pek de hoş şeyler sayılmaz.”

“Bana söyleyeceklerinin bir listesini yap,” dedi Heron hafifçe gülümseyerek. “Akşam yemeğinde söylersin.”

Erik kısa bir an, daha önce hiç şahit olmadığım bir şekilde neye uğradığını şaşırmış gibi göründü. Sonra hemen toparlandı. “Anlaştık,” dedi.

Onlara bakan Artemisia’nın kaşları neredeyse saçlarının ardında gözden kaybolacak kadar yukarı kalktı.

“Savaştayız,” dedi iç geçirerek. “Her köşe başında ölümün beklemediği başka bir zaman cilveleşseniz olmaz mı?”

“İşin gerçeği ben cilveleşmek için bundan daha uygun bir zaman düşünemiyorum,” dedi Erik ayağa kalkarak. “Bir daha elimize bunu yapma fırsatı geçmeyebilir.”

Artemisia gözlerini devirdi.

“Seni görmüyor olmam gözlerini devirdiğini fark etmediğim anlamına gelmiyor Art,” dedi Erik Artemisia’ya elini uzatarak. Onun yardımıyla birkaç ürkek adım attı. “Sen flört etmeyi bilmiyorsun diye...”

Artemisia onu çadırdan çıkarırken, “Ben flört etmeyi biliyorum,” dedi öfkeyle. İkisi birbirilerine söylene söylene yola devam etti.

Heron bize bandaj ve merhem bırakıp gittikten sonra odayı boğucu bir hava sardı. Søren’le başbaşa kaldığımızda onun çadırın diğer tarafında aldığı her nefesi, yara ve çiziklerle dolu çıplak göğsünün inip kalkışlarını hisseder olmuştum. Søren’in de orada olduğuma bir türlü inanamıyormuş gibi

dikkatli ve temkinli gözlerle beni takip ettiğini biliyordum. Onu suçlayamazdım; bazen ben bile orada olduğuma inanmıyordum.

“Senin gerçekten de öldüğünü sanmıştım,” dedi Søren aramızdaki sessizliği bölerek. Yüksek sesle konuşursa büyüyü bozabilirmiş gibi fısıldayarak söylediği bu sözler aslında bir itiraftı.

“Biliyorum. Ben de senin için aynısını düşündüm,” dedim. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi... seni geri almak istedim, yemin ederim ki bunu istedim. Seni kurtarmak için her şeyi yapardım ama...”

“Ama elinde yeterince asker olmadan başkente saldırman direnişin sonu olurdu. Biliyorum. Bunu yapamazdın. Senden böyle bir şey yapmanı asla beklemedim.”

“Sen olsan benim için bunu yapardın,” diye belirttim.

Søren biraz tereddüt etse de bunu inkâr etmedi. “Belki yapardım,” dedi usulca. “Ama bu aptalca bir karar olurdu. Senin için pek çok şey söylenebilir Theodosia Eirene Houzara fakat aptal olmadığın kesin.”

Dudağımı ısırdım. “Erik seni umursamadığım için harekete geçmediğimi düşündü. Senin acı çekmenin bana bir şey ifade etmediğini düşündü,” dedim. “Daha fazlasını yapmadığım için üzgünüm. Yapsaydım belki Erik gözünü kaybetmezdi.”

Søren başını iki yana sallayıp bakışlarını aşağı çevirdi. “Benden özür dilemene gerek yok Theo,” dedi. “Erik’ten de öyle. Onun hatalı planının sorumlusu sen değilsin. Ayrıca bugün olduğu gibi geçmişte de defalarca hayatımı kurtardın. Sana olan borcumu kolay kolay ödeyebileceğimi sanmıyorum.”

“Seninle aramızda borç falan yok Søren,” dedim sessizce.

Søren tekrar gözlerime baktı ve hiçbir şey söylemeden elini uzattı. Bundan daha doğal bir şey yokmuş gibi onun elini tutup koluna girdim. Yüzünü boynuma gömdü ve ben

de yaralarına dokunmamaya özen göstererek ona cesaret edebildiğim kadar sıkı sarıldım. Onca kan ve tere rağmen her nasılsa deniz kokuyor ve bu onu benim gözümde daha da gerçek hale getiriyordu.

Kısa bir an ikimiz de hiç kıpırdamadık. Orada öylece durup birbirimize sarıldık ve ben bu anın sonsuza dek sürmesini istedim. Ama Søren çok geçmeden geri çekilip beni ıstarla süzdü.

“Tenin sıcak,” dedi yavaşça. “Fakat yakıcı denecek kadar değil. Ateşin yok. Yine de eskisinden daha sıcaksın.” Cevabını duymak istemediğini bildiği bir soruyu sormakta kararsız kaldı. “Sen ne yaptın Theo?”

“Yapmam gerekeni,” dedim. Heron’un bıraktığı merhem ve bandajları almak için Søren’in kollarından sıyrıldım. Bu aynı zamanda konuşurken onun yüzüne bakmamak için bir bahaneydi. “Ateş Madeni’ne girdim.”

Søren bir yumruk yemiş gibi sertçe nefesini bıraktı. “Bir de aptal olmadığını söylüyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Orada ölebilirdin.”

Omuzumu silktim ama hâlâ onunla göz göze gelemiyordum. “Cress beni öldürebilirdi. Kayzer beni öldürebilirdi. Sta’Crivero’dayken Kral Etristo’nun bile beni öldürmek istediğini düşündüğüm zamanlar oldu. İnan bana madende ölme ihtimalim bunların elinde ölme ihtimalim kadar korkutucu değildi. Ayrıca ben tanrıların benim için farklı planları olduğuna inanıyordum. Onlar kendi bölgelerinde bu şekilde ölmeme izin vermezlerdi.”

Søren bir süre bir şey söylemedi. Onun yerine benim kavanozun kapağını açıp içindeki merhemi önce yüzünden başlayarak yaralarına sürmemi seyretti. Soğuk merhem tenine değdiği anda ırkıldı.

“Acıttığını biliyorum,” dedim. “Hoa bana da aynı merhemi sürmüştü. Ama acın birazdan denecek ve onu bir daha hiç hissetmeyeceksin.”

Sören rahatlar gibi oldu ve göğsüne geçip Cress’in onun sağ köprücük kemigine yazdığı kelimeye dokundum. *Hain*, yazmıştı sert, kaba harflerle. Öfkeyle.

“Maden nasıldı?” diye sordu Sören bana.

Birden durdum ve daha önce kimsenin bana bu soruyu sormadığını fark ettim. Çoğu insan madenin nasıl bir yer olduğunu merak etmiyordu ve bu soruyu sorabilecek kişiler de zaten orada bulunmuştu. Derin bir nefes aldığımda naneli merhemnin burun deliklerimi yaktığını hissettim.

“Yaşadıklarımın çoğunu hatırlamıyorum,” dedim. “Bazen aklıma oraya dair bir şeyler geliyor ama gerçekliğinden emin olamadığım kısımlar var. İçeride annemi hâlâ hayattaymış gibi gördüm. Bazen oradan çıktığımdan emin olamıyorum. Hâlâ orada olduğumu hissediyorum.”

Sören onun göğsünde duran elimi tuttu. “Ama çıkmayı başardın,” dedi. “Üstelik artık eskisinden daha güçlüsün ve bir yeteneğe sahipsin değil mi?”

Başımı salladım. “Cress kadar olmasa da eskisinden daha güçlüyüm. Onunla tekrar karşılaştığımızda bunun yeterli olacağını umuyorum.”

Sören elini indirip işime devam etmeme, omuzlarını gazlı bezle sarmama izin verdi. Şimdilik bu bezleri yüzünde kullanmıyordum. Hem bundan rahatsız olacağını bildiğimden hem de yüzünü görmezsem orada olduğuna inanmakta zorluk çekeceğimi düşündüğümünden.

“Peki... peki ya sen?” diye sordum kekeleyerek. “O... o sana ne yaptı?”

Bu sorunun cevabını duymak isteyeceğimden emin değildim ve Søren de beni yanıtlamaya istekli görünmüyordu ama bir süre sonra konuşmaya başladı.

“Cress’in tahtı tehlikede. Asillerin çoğu ilk başta onun sahip olduğu güce saygı duyuyordu. Ondan korkuyordu ve Cress bu sayede babamın ölümünden sonra iktidarı ele geçirmişti. Fakat bu alışılmadık durum çok geçmeden rahatsız edici olmaya başladı. Ne kadar güçlü olursa olsun o bir kadındı ve Kalovaksiyalılar daha önce bir kadın hükümdar tarafından yönetilmemişti. Cress’in tahttan indirileceğine dair dedikodular dolaşmaya başladı, hatta benim özgür bırakılıp onun yerine tahta geçirilmem planlandı. Cress benimle evlenerek gücünü pekiştireceğini, bu sayede iktidar talebinin sorgulanmayacağını düşündü. Ama beni kontrol edemeyeceğini de biliyordu. Beni buna zorlaması ters tepki yaratabilirdi ve zindandan çıktığım anda onu infaz edip yerine beni geçirebilirlerdi. Belli ki benim tahta çıkmayı istediğime inanıyordu. Böylece beni onunla isteyerek evlenmeye ikna etmeye çalıştı. Gerçi *isteyerek* sözünü işkence kelimesinden sonra kullanmak pek de uygun sayılmaz.”

İrkilip kavanozu tekrar elime aldım ve önce göğsündeki *hain*, sonra kaburgalarındaki *güçsüz* yazısına merhem sürdüm.

“Seninle işbirliği yapamayınca da senden kurtulmaya karar verdi,” dedim. “Destekçilerinin seni ona karşı kullanmalarını engellemek için uzakta olman, hatta ölmen çok daha iyiydi.”

Søren başını sallayıp bir süre konuşmadı.

“Biliyor musun, seni düşündüm,” dedi sonra sessizce. “Tükendiğim zamanlarda. Seni ve senin nasıl da bundan çok daha kötüsüne katlandığını düşündüm. Varlığına inandığın Öte Dünya’dan beni seyrettiğini ve tükendiğim takdirde benden utanacağını düşündüm.”

Başımı iki yana salladım. “Tükenmenin utanılacak bir tarafı yok. Tanrı biliyor ya ben de defalarca tükendiğimi hissettim. Önemli olan yeniden ayağa kalkmak.”

Sören’in vücudunun ön kısmında neredeyse dağlanmayan yer kalmamıştı ve kavanozdaki merhemın yarısını buraya harcamıştım.

“Arkanı dön,” dedim ona. “Sırtına da süreyim.”

Dediğimi yaptığında bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Sırtı düşündüğümünden çok daha kötü durumdaydı. Cress’in parmaklarından çıktığını düşündüğüm yakık izleri burada daha inceydi ve omuzlarından beline dek inen karmaşık bir örümcek ağı oluşturuyordu. Çizgiler iç içe geçmişti ve bazıları o kadar derindi ki Sören’in eti bir kitabın sayfaları gibi soyulmuştu.

Parmağımı kavanoza soktum ve mide bulantımı yatıştırmak için sakın bir nefes almaya çalıştım. “Canın yanacak,” diye uyardım Sören’i.

“Zaten yeterince yanıyor,” diye itiraf etti. “Sadece... benimle konuşmaya devam et. Bu ikimizin de dikkatini dağıtır.”

Başımı salladım ama sonra onun beni göremediğini hatırladım. “Sanırım Cress’le rüyalarımızı paylaşıyoruz,” dedim. Bu kulağa hâlâ komik geliyordu ama Sören tahmin ettiğimin aksine bana hiç gülmedi.

Sıkıdığı dişlerinin arasından, “Ne demek istiyorsun?” diye sorduktan sonra acıyla nefesini bıraktı.

“Rüyalarımda onunla şu an konuştuğumuz kadar net konuşuyorum. Söyledikleri... onları ben uydurmuş olamam. Bana seni zindanda tuttuğunu söyledi. Tıpkı az önce anlattığın gibi seni onunla evlenmeye ikna etmeye çalıştığını söyledi. Bu bir rastlantı, birkaç doğru tahmin olabilir ama... öyle olduğunu hissetmiyorum.”

“Onunla gerçekten de rüyanda konuştuğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. Bu konu hakikaten dikkatini dağıtmış olmalıydı çünkü açık yaralarından birine merhem sürdüğümde tepki vermemişti.

“Bana içirdiği zehir onun kanından yapılmıştı,” diye açıkladım. “Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama gördüklerimden eminim. Rüyamdaki kişi gerçekten de oydu.”

Søren kısa bir sessizliğin ardından alçak sesle, “Ama o hâlâ senin öldüğüne inanıyor,” dedi.

“Onun rüyalarına dadandığımı sanıyor,” dedim. “Fakat ortada bir tuhaflık var. Bu rüyalarda benimle ikimiz dostmuşuz gibi konuşuyor. Eskiden olduğu gibi. Birbirimize yaptıklarımız hakkında konuşurken bile öfkelenmiyor. Sadece sesi biraz yorgun geliyor.”

“Cress iyi değil,” dedi Søren. “Ortada zindana dek ulaşan dedikodular dolaşıyor. Saraydaki bazı asil kızlar onunla görüldükten sonra ölü bulunmuş. Dudakları kararmış, boğazları yanmış halde. Sanki...” dedikten sonra sustu.

“Sanki Encatrio içmişler gibi,” dedim parçaları yavaş yavaş yerine oturtarak.

Søren başını salladı. “Herkes bunun onun işi olduğunu biliyor ama kimse ona bir şey yapamıyor; en azından şimdilik. Onu alenen suçlamaktan korksalar da gerçeğin farkındalar.”

Cress’in nasıl da bana ve Amiza’ya o zehri sunduğunu, onun nasıl da Amiza’nın zehri içtikten sonra kendisine benzeceğini umduğunu düşündüm. Amiza’yla ikisinin değişen bir dünyayı birlikte yöneteceklerini umduğunu.

Sırtına merhem sürdüğüm sırada Søren’e bundan söz ettim.

“Bir ordu kurmaya çalışıyor,” dedim işimi bitirip gazlı beze uzanarak. “Kendisi gibi yüksek sosyete mensuplarından oluşan bir kadınlar ordusu kurmaya çalışıyor. Burada ve

dışarıda. Sadece Astrea'ya sahip olmayı, Kalovaksiyalıları yönetmeyi istemiyor. Yepyeni bir dünya yaratmanın peşinde.”

Søren başını iki yana salladı. “Dediğim gibi Cress iyi değil,” dedi. Bir hayalin peşinden gidiyor ve kızları öldürmeye devam edecek.”

“Kızların büyük bir kısmı ölebilir,” dedim vücudunun üst kısmını tamamen gazlı bezle sararak. “Ama hepsi değil. Bir kısmı tıpkı onun gibi hayatta kalmış olmalı. Tıpkı benim gibi. Şimdi hayatta kalanlar damarlarında bu zehri taşıyorlar. Zehrin etkisi azalmış olabilir ama belki onların başkalarını, o başkalarının da diğerlerini değiştirmesi için yeterlidir.”

“Bu bir hastalık gibi yayılabilir,” dedi Søren bana bakarak. “Bulaştığı kişilerin çoğunu öldüren ama hayatta kalan azınlığı değiştiren bir hastalık.”

Başımı salladım. “Kalovaksiya sarayı onun İmparatoriçe olmasını istemiyor ve o da kendine onu tahttan indirmeyi düşünenleri sindirecek bir asiller ordusu yaratmaya çalışıyor.”

Søren sessiz kalmıştı ama kafasında bir şeyler kurduğunu anlayabiliyordum.

“Böyle giderse Kalovaksiyalılar kendi kendilerini bitirirler,” dedi. “Bu şekilde devam etmelerine, birbirleriyle savaşmalarına izin verirsek birkaç yıl içinde tehdit olmaktan çıkarlar.”

“Aksine durdurulamayacak kadar güçlenme ihtimalleri de var,” dedim. “Ayrıca yıllarca bekleyemeyiz.”

Kollarına merhem sürerken onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Zindanda geçen üç haftanın sonunda kol kasları zayıflamıştı.

“Ona acıyor musun?” diye sordu bana sessizce.

Bu soruyu başkası sorsaydı gerçeği inkâr ederdim. Elbette ona acıımıyordum. O sayısını bilmediğim kadar çok vahşete imza atmıştı. Pek çok hayatı mahvetmişti. Beni bile canımdan etmeye çalışmıştı. Düşmanımı iyi tanıyordum.

Ama bana bunu soran kişi herhangi biri değildi. Søren'di ve o benim en karanlık, en karmaşık yönlerimi biliyordu.

“Evet, ona acıyorum,” diye itiraf ettim. “Ondan hem nefret ediyor, hem de onu seviyorum. Bütün bu duyguları nasıl olup da aynı anda hissettiğimi bilmiyorum ama öyle. Gerçi artık bunun bir önemi yok çünkü yakında zamanı gelecek ve bu defa onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğim. Etmemeliyim.”

Søren söylediklerimi düşünüp yavaşça başını salladı. “Ben de burada, senin yanında olacağım,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Göz göze geldiğimizde onun gözlerini ne çok özlediğimi fark ettim. Ne kadar parlak bir mavilik taşıdıklarını, denizden bile daha mavi olduklarını unutmuştum. Artık onlar benim için Søren'in babasının gözleri değildi. Tamamen Søren'e aitti. Sağ yanağına dokunup avucumu yeni iyileşen yarasına bastırdım.

“Yanımda olacağını biliyorum,” dedim usulca. “Seni özledim, Søren. Çok özledim.”

Dokunuşuma karşılık verdi ve gözlerini kapadı.

“Ben de seni özledim,” dedi.

Vücudunun ne kadar kırılgan olduğunu bilerek dudaklarımı hafifçe onunkilere dokundurdum. Onun bu halde olduğunu düşünmek bana tuhaf geliyordu ama gerçekten de kırılgandı. Bunu, enseme tutup benden destek bulmasından, öpüşüme karşılık verirken keskin bir nefes almasından anlamıştım. Sanki uzunca bir uykudan uyanmıştık ve birbirimizi yeniden keşfediyorduk. Sanki kaybettiklerimizi telafi ediyorduk.

Onu saatlerce öpmek, orada, hayatta olmamızı, aksini düşündüğümüz halde yeniden bir araya gelmemizi kutlamak istiyordum. Kendimi onun dokunuşlarına bırakmak, diğer her şeyi unutmak istiyordum. Ama onun şu an ihtiyacı olan bu değil, yemek, su ve biraz dinlenmekti. Ayrıca buradan

ZÜMRÜT KRALİÇE

sonra nereye gideceğimize, nereye saldıracağımıza karar vermeliydik.

Önümüzde birbirimize ayıracak yeterince zaman vardı.

Böylece onu öpmeyi bıraktım ve sadece birbirimize sarılıp buna gerçekten inana dek kendimizi orada, birlikte olduğumuza ikna etmeye çalıştık.

HUZUR

Biraz dinlenebilmesi için Søren'in yanından ayrıldım. Daha çadırdan çıkmama fırsat kalmadan horlamaya başlamıştı ve bir süre uyuyacağını biliyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra buna ihtiyacı vardı; kaldı ki bana başından geçen her şeyi anlattığından da emin değildim. Cress'in bana, aramızdaki o bağ kurulmadan önce bile yaptığı gibi onun da rüyalarına girmeyeceğini umuyordum.

Kampa döndüğümde neredeyse geceyarısı olmuştu ve istediğim tek şey kendimi yatağa atmaktı. O gün yaşadıklarımın sonrasından vücudumdaki her kas dinlenmek için yanıp tutuşsa da zihnimin bana huzur vermeyeceğini biliyordum. Yapmam gereken tek bir şey daha kalmıştı.

Bu yüzden Blaise'in peşine düştüm ve Maile'nin adamlarından biri olduğunu düşündüğüm yardımsever bir savaşçı bana kampın kuzey ucunu, kapıların hemen ardını işaret etti.

Hava serindi ve kapıların dışına çıktığımda soğuğu daha fazla hissederek oldum. Keten şalımı omuzlarıma iyice sardım ve etrafta Blaise'i aradım. Karanlıkta izini bulmanın zor olacağını düşünüyordum ama onu fark etmemek imkânsızdı.

Gölün kıyısında tek başına oturuyordu ve üzerine vuran ay ışığı esmer tenini kahverengi bir topaz gibi gösteriyordu. Elinde bir kılıç vardı ve seyredildiğinin farkında değildi. Kılıcı nefes bile almadan havada bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Blaise'in kılıç kullanmakta çok da usta olmadığını o ana dek fark etmemiştim. İhtiyaç olduğunda kendini savunabilir, hatta bir savaşta bir süre başının çaresine bakabilirdi ama Artemisia ve diğer pek çok kişi onu göz açıp kapayana dek alt ederdi. Kılıç kullanmaya doğuştan bir yeteneği yoktu ve bunda ustalaşmak için de yeterince pratik yaptığını sanmıyordum.

Ayrıca hızını ayarlayamıyor, dakikalar içerisinde nefes nefese kaldığı için kılıcı tutan kolu kaba bir hareketle sert toprağa düşüyordu. Artemisia onu görse kaşlarını çatardı.

Blaise beni fark etti ve kısa bir an gözleri büyüdü. Sırtını dikleştirip kılıcı yere indirdi.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

Artık kılıç savurmayı bıraktığı için ona doğru yaklaşarak, "Sadece bir dakika oldu," dedim. "Bugün yaşananlardan sonra nasıl olduğunu görmek istedim."

Blaise bir süre sessiz kaldı. Kendisiyle mücadele ediyor gibiydi ama bu mücadele çok kısa sürdü. "Benim çaresizliğe kapılıp sana saldırmamdan sonra mı yoksa senin bu tekrarlanmasın diye Heron'a beni yere indirmesini söylemenden sonra mı?"

Geriye doğru bir adım atıp kaçınılmaz olduğunu bildiğim bir tartışmaya hazırlandım. Son günlerde onunla yaptığımız tek şey tartışmaktı ve bu beni fazlasıyla yormuştu.

"Sanırım her ikisi de," dedim sakın bir sesle. "Seni kurduğumuz illüzyon tuzagından uzak tuttum diye bir özür bekliyorsan daha çok beklersin. Ortam yeterince gergindi

ve senin bir kez daha dengesiz davranıp tüm planı bozma riskini göze alamazdım.”

Blaise bir süre ifadesiz bir yüzle bana baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Benden özür dilemeni falan istemiyorum Theo,” dedi iç geçirerek. “Senden bir özür beklemediğim gibi bunu hak ettiğimi de düşünmüyorum. Sen doğru olanı yaptın ve işlerin yolunda gitmesine sevindim. Plana ben de dahil olsaydım bunun garantisini veremezdim.”

“Ah,” dedim afallayarak. Blaise’in fevri ve gözü kara davranmasına öyle alışmıştım ki ikimizin aynı fikirde olmasının neler hissettirdiğini unutmuştum. “Tamam o zaman. Tehdit oluşturduğun sürece sana hep böyle davranacağımı da bildiğini umuyorum.”

“Buna gerek kalmayacak,” dedi. “Bir daha böyle bir şey yaşanmayacak.”

Keyifsizce güldüm. “Elbette yaşanacak Blaise. Sanırım artık aksi geçerliymiş gibi davranmasak iyi olur.”

“Hayır,” dedi çabucak. “Artık kontrolü yitirmeyeceğim çünkü artık yeteneğimi kullanmayacağım. Asla. Ne normal hayatta, ne de savaşta. O, dizginlerinden kurtulmak için yalvarsa bile.”

Blaise’den duymayı beklediğim bu değildi. Öfkelenmesini, benimle tartışmasını bekliyordum; artık onunla ne zaman konuşsam böyle yapmasını bekliyordum. Buraya üzerimde zırh, elimde kılıçla gelmişim ve şimdi o bana beyaz bayrak salladığı için nasıl davranacağımı bilemiyordum.

“Neden?” diye sorabildim sadece.

Çenesi kasıldı ve bakışları, usulca dalgaların vurduğu kıyıya çevrildi. Sonra sakın ve kararlı bir sesle, “Çünkü o gölün kıyısında seni... seni o şekilde tuttuğumda, daha önce kontrolümü yitirdiğim zamanlarda olduğundan farklı bir şey hissettim. Beni tüketen, hareketlerimin kontrolünü ele

geçiren sahip olduğum güç değildi. Bunun için yeteneğimi suçlayamam. Sebep bendim. Yeteneğimi kullanma arzusuna teslim olmaya o kadar istekliydim ki kendimi kaybedip sana zarar verebilecek biri haline dönüştüm. Bu beni herhangi bir savaştan daha fazla korkuttu. Ben böyle biri olmak istemiyorum. Bu gücün bir bedeli olduğunu biliyordum ve bunu ödemeye hazırdım ama bu şekilde değil. Senin üzerinden değil.”

Aylardır bunları söylemesini istiyordum ve sözleri beni biraz rahatlatmıştı ama tam olarak değil. Elinin hâlâ üzerimde olduğunu, parmaklarının tenime batıp canımı yaktığını hissediyordum.

“Sevindim,” dedim ve bu bir açıdan doğrudu.

Blaise aslında ona söylemediğim bir şeyler duymuş gibi bakışlarını kaçırıp alt dudaklarını sertçe kemirdi. Belki gerçekten bir şeyler duymuştu. Blaise bazı açılardan beni hiç kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Beni, bütün bunlar yaşanmadan, direniş ve kuşatma olmadan önce tanıyan tek kişiydi. O zamanlar ikimiz de çocuktuk ve dünya çok daha basit bir yerdi.

“Tek istediğim seni korumaktı Theo. Umarım bunu biliyorsundur,” dedi.

“Biliyorum,” dedim sözlerimi dikkatli seçerek. “Bir zamanlar bunu ben de istiyordum, hatta buna ihtiyacım vardı. Ama artık değil. Şimdi ihtiyacım olan tek şey ne yaptığımı, neleri riske attığımı biliyor olmama güvenmen. Bana, benim sana inandığım kadar inanman.”

Blaise yerdeki kumlara baktı. Aramızda sadece bir adım vardı ama bu mesafe aşılması imkânsız bir okyanus gibi hissettiriyordu. “Günün birinde beni affedebilecek misin?” diye sordu rüzgârın uğultusunda güçlkle duyulan bir sesle.

Bu pek çok cevabı olan bir soruydu. Ona, *elbette edeceğim*, demek istiyordum. *Sen benim en yakın arkadaşımın ve seni seviyorum. Sen benim geçmişim, şu anım ve geleceğimsin. Çoktan affedildin.* Ama gerçek bu değildi. O bana ihanet etmiş, canımı yakmıştı ve bunun bende açtığı yaranın ne zaman kapanacağını, ardında nasıl bir iz bırakacağını söylemek zordu.

“Bence sen kendi kendini affetmelisin Blaise,” dedim. “Bu savaştan sağ çıkmak istiyorsan kendine yaşanmaya değer bir hayat kurmalısın. Ben bunu senin için yapamam. Sadece sen yapabilirsin.”

Blaise yutkunup başını salladı ve bir kez daha benimle göz göze geldi.

“Beni kurtarmak için Kalovaksiyalılara teslim olmadan önce Ampelio’nun ne söylediğini, onun son sözlerinin ne olduğunu biliyor musun? Zamanın geldiğini söyledi ama benim için değil.”

Bu sözleri hatırlar gibi oldum.

“Bana da benzer bir şey söylemişti,” dedim. Susup kendimi ruhuma kazınan o sözleri tekrarlamaya zorladım. “Benden onu öldürmemi istediğinde kendisinin Öte Dünya’ya gitmeye, annemi yeniden görmeye hazır olduğunu ama benim hayatta kalıp savaşmaya devam etmem gerektiğini söylemişti. Bazen bunu yaptığı için ona kızıyorum. O huzura kavuştu, ben ise...”

Blaise ne demek istediğimi anlamıştı. “Şimdi ben sürekli karşına çıkıp hayatını kaosa sürüklüyorum.”

Omzumu silktim. “Önceki hayatımın da güzel olduğunu söyleyemem. Biraz kaosa ihtiyacım vardı. Senin gibi birine ihtiyacım vardı. Ama hayatım pek çok açıdan şu an olduğundan çok daha kolaydı. Kül prensesi olmak...” Sustum.

“Kor Kraliçesi olmaktan çok daha kolaydı,” diye tamamladı Blaise. Şaşırmış görünüyor olmalıydım çünkü sözlerine

devam etti. “Bazılarının senin için böyle dediklerini duydum. Bu unvanı önce eski Ateş Madeni köleleri kullandı ama sonra herkesin diline düştü. Ateş ve Öfke Kraliçesi kadar şatafatlı bir unvan sayılmaz.”

“Öyle olmasa bile benim için iddialı bir unvan,” diye itiraf ettim.

Başını iki yana sallayıp yanıma geldi ama bana dokunmak için bir çabada bulunmadı. Neredeyse bunu yapmasını istemiş ama ellerini kendine sakladığı için rahatlamıştım.

“Ampelio bizim için kendi hayatını feda etti,” dedi Blaise yumuşak bir sesle. “Bu direnişin sonucu ne olursa olsun eminim ki fedakarlığının karşılığında yaptıklarımızla gurur duyardı.”

Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarıma hâkim olmaya ve gülümsemeye çalıştım. “Zamanı geldiğinde Öte Dünya’da bizi kollarını açarak karşılayacaktır.”

“Evet,” dedi Blaise. “Ama bu defa oraya gitmek uzun sürmeyecek Theo. İkimiz için de. Bu konuda bir bildiğim varsa öyle olacağından eminim.”

ÖZGÜR

Madende Ampelio'yu görmüştüm. Bunu o gece, nihayet kamptaki çadırlardan birindeki yatağa uzandığımda hatırladım. Acı dolu bu hatıranın devamı geldi ve uykuya dalmadan önce zihnim rengârenk sahnelerle doldu.

Annemi çiçekleri kurumuş bahçesinde bırakıp gittikten sonra kendimi, kemiklerime dek hissettiğim bir çarpma sesi eşliğinde sert bir zeminin üstünde buldum. Ellerimle yokladığımda toprak ve taşların üstünde olduğumu düşündüm ama etraf zifiri karanlık olduğu için bundan emin olamadım. Hayal bile edemediğim bir karanlığın içindeydim.

Derken uçları yenmiş, kanlı tırnaklara sahip kirli parmaklar üzerimde dolaşmaya, eteklerimi, tenimi, dokundukları her şeyi çekiştirmeye başladılar.

Paniğe kapıldım ve avucumda bir alev yarattım. Bu alev et, kemik ve kaslarımın ardında olsa da oradaydı. Onu parmaklarımın ucuna doğru çektim. Fazla güçlü değildi ama etrafı görmeme yetmişti.

Görme yetime kavuştuğum anda tekrar kör olmayı istedim.

Uzun, koyu kahverengi saçları dağınık halde yüzüne düşen bir kız karşımda duruyor, çaresizce üzerimi çekiştiriyordu.

Ateşsiz elimle, ellerini tutup onu yatıştırmaya çalışarak, "Sakin ol," dedim kıza. "Güvende olmanı sağlayabilirim."

Kız birden hareketsiz kalıp sessizleşti. "Güven," diye tekrarladı kelimeyi hissederek.

Bu sesi tanıyordum. Başımdan aşağı soğuk su boşaltılmış gibi oldum. Parmak uçlarımdaki alev buna tepki verip büyüdü ve kızla aramda daha da güçlü parladı.

"Hâlâ bunun sözünü vermemen gerektiğini öğrenemedin mi?" Kız başını kaldırıp bana baktığında saçları aralandı ve yüzü ortaya çıktı. İri, kahverengi gözleri, yanaklarındaki çilleri hiç değişmemişti ama şimdi dudakları siyahtı ve teninde yanık izleri vardı. Kayzer'in onu içmeye zorladığı Encatrio yüzünden.

"Elpis," dedim titreyen sesimle. "Sen öldün."

Siyah dişlerini göstererek gülümsedi. "Peki bu kimin suçu?"

Bu soru daha önce benim de aklıma geldiği halde bir tokat yemiş gibi oldum. Olanlardan sonra ondan özür dileyebilmek, şu an olduğu gibi hatamı itiraf edebileceğim, onu tehlikeye atmaktan pişmanlık duyduğumu söyleyebileceğim kısa bir ana sahip olmak için her şeyimi verirdim. Şimdi elime bu fırsat geçmişti ve ben donup kalmıştım.

"Kayzer'in," dedim nihayet.

Güldü ama ben Elpis'in gülüşünü böyle hatırlamıyordum; yüksek sesli, sert, kulak tırmalayan bir kahkaha atmıştı.

"Beni daha on üçümde suikastçı yapan Kayzer miydi?" diye sordu. "Ölebileceğimi bile bile? Hayatta kalsam bile katil olacağımı bile bile?"

Sersemleyip geriye doğru bir adım attım. "Sana bir seçenek sundum," dedim ama sesim titriyordu.

“Sadece bir çocuktum,” dedi bana. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bileğimi tuttu ve yanıp kararan parmakları tenime dokunduğu anda küle dönüştü. “Artık hiç büyüye-meyeceğim.”

Ondan uzaklaştığımda bir şeye çarptım. Dönüp alev taşıyan elimi yukarı kaldırdım ve kendimi başka bir haya-letle yüz yüze buldum.

“Beni öldürdün,” dedi gözleri onu son defasında gör-düğüm gibi donuk, cansız bakan Hoa.

“Beni öldürdün,” dedi yüzü şişip moraran Arşidük Et-mond.

“Bizi öldürdün,” dedi hapishanedeki Muhafızlar hep bir ağızdan.

“Bizi de,” dedi farklı farklı üniformalar içerisindeki pek çok asker.

“Beni de.” Bunu söyleyen Laius’dur. Bu imkânsızdı. O geçmişte kalan bu hatıradaki, ölümlerin arasında olmamalıydı ama oradaydı.

Ölümler etrafımı çevreleyip dört bir yandan üzerime gel-diler. Havayı yanık ve çürümüş et kokusu sardı, ölümlerin sıcak nefesi tenimde dolaştı. Çığlık atmak istedim ama se-sim çıkmadı. Konuşamıyorum, nefes bile alamıyordum. Bunu onlara ben yapmıştım; bazısını kendi ellerimle bazısını da yaptığım hareketlerle öldürmüştüm. Bunu ben yapmıştım ve olanları asla düzeltemezdim.

“Üzgünüm,” dedim güçlkle konuşarak. “Çok üzgünüm. Keşke yaptıklarımı düzeltebilseydim.”

“Bunu gerçekten istiyor musun?” dedi bir ses diğerlerini susturarak. Ruhlar konuşan adama yol açtı.

Onu gördüğüm son defasında zincirlenmişti ama şimdi özgürce yürüyebiliyordu. Vücudunda sadece benim sırtında

açtığım kılıç yarası vardı; karnından boşalan kan, üzerindeki beyaz kaftanı lekelemişti.

"Ampelio," dedim adeta fısıldayarak.

Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Beni öldürdün," dedi. "Bunu düzeltebilir misin?"

"Seni öldürmemi kendin istedin," dedim ona.

Ampelio başını iki yana salladı. "Bunu yapmayı sen seçtin, Theo," dedi. "Zamanı geri alabilseydin tekrar aynı şeyi yapar mıydın?"

Bogazımdan bir hıçkırık koptu ve parmak uçlarımdaki alev titreyip beni sönmekle tehdit etti ama onu kontrol altına almayı başardım.

"Evet," dedim nihayet. "Yakalanman öldüğün anlamına geliyordu. Seni ben öldürmeseydim başkası öldürecekti. Ölümün sayesinde direnip kaçmayı, bu madeni özgürlüğüne kavuşturmayı başardım. Bu sayede ülkemizi onlardan geri almayı başaracağız. Keşke buna mecbur olmasaydım ama evet, bir kez daha aynı şeyi yapardım."

Ampelio bir şey söylemeyip diğer ölülere baktı. Etrafta pek çok yüz, kan ve ölüm vardı. Evet, sayı çok fazlaydı ama bu fedakarlığın yapılması gerekiyordu. Ampelio bana yaklaşıp boynumdaki kolye ucuna dokundu; onun Ateş Taşı'na.

"O halde bizi azat etmelisin Theo" dedi yumuşak, alçak bir sesle. Ateş Taşı'nı bırakıp bileğimi tuttu. Teni sıcaktı, nabızı atıyordu. Onun gerçek olmadığını hatırlattım kendime ama buna inandığımdan emin değildim. Gözlerimin içine bakıp alevli elimi göğsüne doğru götürdü. "Bunun için ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başımı iki yana sallasam da haklı olduğunun farkındaydım. Beni cesaretlendirecek bir gülümseme sundu ve kalan gücümü toplayıp alevli elimi göğsüne bastırdım.

O an dumana karışıp yok oldu.

Diğer ruhlar yanıma yaklaştı ama artık yakınma ve suçlamaları canımı eskisi kadar acıtmıyordu. Haykırışlarını hâlâ net şekilde duyuyordum ama artık beni elden ayaktan düşürmüyorlardı.

“Sizin ölmeniz gerekiyordu,” dedim hem onlara hem de kendime. Askerlerime, Muhafızlar’a, Elpis ve Laius’e baktım. “Bazılarınız bunu biliyordu; bazılarınız ölmeyi kendi seçti. Bazılarınız ise sadece seyirciydi,” dedim Arşidük Etmond ve Hoa’ya bakarak. “Ama hepiniz onurunuzla öldünüz ve umarım huzura kavuşmuşunuzdur.”

Önce Hoa’nın yakınmaları dindi ve kısa bir an, cansız gözlerinde bir kıvılcım belirdi. Elini yanağıma götürdü ve bir kez daha onun dokunuşunu hissettim.

“Benim Phiren’im,” diye mırıldandı bana.

Alevli elimi onun yanağına götürdüm ve gitmesine izin verdim.

Onu Arşidük Etmond ve üç Muhafız takip etti. Elpis. Laius. Her biri onları özgürlüklerine kavuşturmamdan önce önümde başını eğdi. Sırada, karmaşık renklerdeki üniformalarıyla sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen bir sıra oluşturan askerlerim vardı. Astrealı, Gorakili, Rajinkili; nereden geldiğine bakmaksızın her birinin alnını öptüm, elimi yanağına koyup özgürlüğüne kavuşturdum.

TARTIŞMA

Ertesi sabah Heron beni, daha güneş gökyüzünü aydınlatmadan, şafağın ilk ışıkları belli belirsiz çadırımdan içeri sızarken uyandırdı.

“Theo?” dedi beni omzumdan sarsarak.

Gördüğüm rüyadan uyanmak için ağır ağır nefes aldım. Artemisia haklıydı; madenin hatıralarıyla başa çıkmak ilk seferde olduğundan daha zordu. Ölülerin elleri hâlâ üzerimde dolaşüyor, çığlıkları kulağımda yankılanıyor, duyduğum vicdan azabının yüreğimi kurşun gibi ağırlaştırdığını hissediyordum. Ama onları özgürlüklerine kavuşturmuş, gitmelerine izin vermiş ve elimden geldiğince onurlandırmıştım. Bu testi geçmiştim.

“İyi misin?” diye sordu Heron bana.

Bu soruyu nasıl yanıtlayacağımı bilemedim. “Yine madenle ilgili bir hatıra,” dedim usulca. Neyi kastettiğimi anladı ve üstelemedi.

“Artık buradasın,” dedi onun yerine. “Hayattasın. Sağlığın yerinde.”

Başımı salladım. Hayattaydım ama bu hatıranın canımı acıtan kısmı bu değildi; hayatta kalamayan bütün o insanlardı.

Fakat Ampelio haklıydı. Onların yaptığı fedakarlık olmasa bu kadar yol katedemezdik ve onları bunun için onurlandırmak boynumun borcuydu.

“Sorun ne?” diye sordum Heron’a düşüncelerimden sıyrılarak.

Heron dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. “Erik’in Jian’la konuşmasının iyi olacağına karar verdik. Gorakia dilini berbat konuşsa da aramızda Jian’a Brigitta’ya ne olduğunu en iyi onun açıklayabileceğini düşündük.”

“Ve? Onunla konuştu mu?”

İşin gerçeği o günün karmaşası içinde Jian tamamen aklımdan çıkmıştı. Rüyamda bana söylediklerini düşünmeye devam edersem aklımı yitireceğimi bildiğim halde Laius’in de nasıl olduğunu merak ettim. Laius Jian’ın yerine geçmeye gönüllü olurken neyle karşılaşacağını biliyordu. Şimdi yapabileceğim tek şey onun fedakârlığını onurlandırmaktı.

Heron bana cevap vermedi. Beni kolumdan tutup yemek salonunun yanındaki muhafız kulübelerinden birine sürükledi.

“Bunu kendi kulaklarınla duysan iyi olur,” dedi.

Kulübede bekleyen Erik ve Jian, içeri girdiğim anda ayağa kalktı. Erik’in biri yerinden çıkan biri şişip kapanan gözleri siyah bir kumaş parçasıyla örtülmüştü ama yine de kaşlarını çatıldığını anlayabiliyordum.

“Theo?” dedi bana.

“Benim,” dedim Heron kapıyı arkamızdan kapatırken. “Heron acil bir durum olduğunu söyledi.”

Erik önce Jian’ın, sonra tekrar benim olduğum tarafa baktı.

“Jian’ın geliştirdiği şu silah. Velastra,” dedi yavaşça. “Onu burada tutmanın sebebi bu silah, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Simyayla yaratılmış bir silah. Soluyan herkesin iradesini alan bir gaz. İşte bu yüzden onu Cress’in ellerine bırakamadık.”

Arkamda duran Heron boğazını temizledi. “Belli ki bu simyayla yaratılan bir silah değilmiş,” dedi. “En azından tam olarak öyle değilmiş. Ruh Cevherleri’nin de olduğu bir birleşimden oluşuyormuş.”

“Ruh Cevherleri mi?” diye sordum. “Ama bu, Kalovaksiyalılar Astrea’yı işgal etmeyi planlamadan çok önceydi.”

“Anlaşılan bazı cevherler yıllar önce dışarı çıkarılmış. Nereden geldikleri unutulana dek de el değiştirmiş. Baron’da da birkaç tane olmalı.”

Baron’un nasıl da farklı kültürlere ait nesneleri toplamaktan hoşlandığını, Cress’le ikisinin saraydaki odalarının nasıl da sanat eserleri dolu birer müzeyi andırdıklarını hatırladım.

“Jian velestranın sadece bir kez kullanıldığını söylüyor,” dedi Erik. “Brigitta’yla ikisi kaçmaya o zaman karar vermişler. Kalovaksiyalıların, böyle bir silahı ele geçirdiklerinde tüm dünyayı hâkimiyetleri altına alacaklarını düşünmüşler.”

Başımı salladım. “Brigitta bana o kadarını anlattı. Ama Jian şu an bizimle olduğu için Kalovaksiyalıların velastrayı ele geçirebilmeleri imkânsız.”

Sözlerime önce kimse cevap vermedi. Sonra Erik, “Jian bizimle,” dedi. “Ama anlaşılan o, bu silahı tek başına yaratmamış. Brigitta sadece onun sevgilisi değil, aynı zamanda ortağıymış. Silahı birlikte yapmışlar.”

Jian sırayla bize baktı. Konuştuklarımızın çoğunu anlayamıyor olsa da hem kendi hem de Brigitta’nın adının geçtiğini duymuştu.

“Prototipi imha ettik,” dedi kırık dökük bir Kalovaksiya diliyle. “Ama plan onun burasında.” Ciddi bir ifadeyle başını gösterdi. Sonra kalbini işaret etti. “Ve burasında,” diye ekledi.

“Kalbinde mi?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Başını iki yana salladı. “Kanında.”

Midemdeki bulantının on kat şiddetle tekrar baş gösterdiğini hissederek yutkundum. “Velastranın kullanıldığı yerde,” dedim yavaşça.

Jian başını salladı ve kaşlarını iyice çatarak doğru kelimeleri aradı. “Etkisi... biz kaçtıktan sonra aylarca devam etti. Testler yaptık... etki azaldı ama zehir damarlarını asla terk etmedi.”

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim ve Heron beni bir sandalyeye oturttu.

“Yani Brigitta işkence altında çözülmese bile,” dedim güçlkle konuşarak. “Durumu bilen biri silahın sırrını ondan alabilir.”

“Cress bunu biliyor olamaz,” dedi Erik. “Velastranın annesinin üstünde denendiğini öğrense bile silahın bu kadar uzun ömürlü olduğunu düşünemez. Jian bunu yaptıkları testler sayesinde biliyor; Cress’in, varlığından habersiz olduğu testler sayesinde.”

Bu sözlerin beni rahatlatmasını isterdim ama öyle olmamıştı. Cress’i onu hafife alma hatasına düşmeyecek kadar iyi tanıyor ve onun zevkli bir yapbozu çözmekten daha fazla sevdiği bir şey olmadığını biliyordum. Ve ben ona kendi ellerimle, çözebildiği takdirde *–çözdüğünde–* dünyayı yok edeceği bir yapboz vermiştim.

Artemisia, Søren, Blaise ve Maile velastra konusunu öğrendiklerinde Heron, Erik ve benimle buluşmak üzere kumanda ofisine geldiler. Birlikte duvara çizili büyük Astrea haritasına bakıp üzerinde tartışmaya başladık.

Cress velastrayı nasıl kopyalayacağını çözene dek başkente ulaşmamız gerekiyordu. Bu konuda hemfikir olduk. Üzerinde anlaşılmadığımız tek şey oraya nasıl ulaşacağımızdı.

“Bize en yakın maden Hava Madeni,” dedi Søren duvarın büyük bir kısmını kaplayan haritada Hava Madeni’ni işaret ederek. Bu iyi çizilmiş bir haritaydı ama ilk bakışta bile bazı coğrafik figürlerden yoksun olduğu anlaşılıyordu. Trilia gölü ve sıra dağların bir kısmı gibi. Belli ki dekoratif amaçlı kullanılıyordu ama şu an için işimizi görüyordu.

“Bu yolu seçmemiz gerektiği ortada,” diye devam etti Søren sözlerine. “Harcayacak zamanımız yok ve oradaki köleleri özgürlüklerine kavuşturduğumuzda başkenti ele geçirmek için yeterince adamımız olacak.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Maile başını sallayarak onayladı, “Haklısın,” dedi bir süre sonra ve ondan bu sözü duymak Erik’i bile şaşırttı. “Bu yolu seçmemiz gerektiği ortada ve Kalovaksiyalılar da böyle yapmamızı bekleyecektir. Yani kendi ayaklarımızla tuzığa düşeceğiz.”

“Cr...imparatoriçe bizim Su Madeni’nde olduğumuzdan habersiz,” diye belirttim. “Geceleri de at sürse bile başkente ulaşması en az iki gün alır. Ondan bir adım öndeyiz. O bizim Hava Madeni’ne gideceğimizi öğrenene dek oraya varmış oluruz.”

“Her şey yolunda giderse evet,” dedi Søren. “Ama Hava Madeni’ne ulaşabilmemiz için şuradaki Ovelgan arazisinden geçmemiz gerek.” Perea Ormanı’nın ucundaki işaretlenmemiş bir yeri gösterdi. “Ovelganlılar bizi görür görmez İmparatoriçe’ye haber verir ve o da her şeyi anlar.”

“O zaman saklanmalıyız,” dedi Erik.

Søren başını iki yana salladı. “Burası düz bir arazi ve ormandan çıktığımız anda çorak topraklara ayak basacağız. Ağaç yok. Dağ yok. Saklanacak hiçbir yer yok.”

“Biz de gecenin karanlığına saklanırsınız,” dedi Erik.

Søren bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bu çok büyük bir risk olur,” dedi. “Hele ki başka seçeneklerimiz varken. Sanırım en iyisi onun yerine Toprak Madeni’ne yönelmek. Ejder Katili’nin mültecileri Doraz’a getirdikten sonra oraya saldırıya geçeceğini söylemiştin değil mi?”

Başımı salladım. “Dün onun haber güvercinlerinden biri bizi buldu. Doraz’dan ayrılmış ve iki gün içerisinde Toprak Madeni’nde olacakmış.”

“Harika,” dedi Søren. “Biz de ondan bir iki gün sonra orada oluruz ve takviye kuvvetlerle başkenti doğrudan ele geçirebiliriz. Her halükârda Ovelgan arazisinden geçeceğiz ama onları bir şekilde Hava Madeni’ne gittiğimize inandırırız. Bu yol daha dolambaçlı olduğu için saraya ulaşmamız birkaç gün uzar ama bence bu riski almaya değer. Hiç casus var mı?”

“Bizim mi İmparatoriçe’nin mi?” diye sordu Artemisia. “İki tarafın da casusu var. Bizimkiler başkentte ama İmparatoriçeye şu silahla ilgili önemli bir malumata sahip olacak kadar yakın değiller.”

“Peki ya onun buradaki casusları?” diye sordu Søren.

Yüzü gerilen Artemisia, “Aramızda onun birkaç casusu vardı,” dedi. “Bu casusları başkente yanıltıcı bilgi göndermek için kullanıyorduk ama Su Madeni’nde başımıza dert olacakları için onları ortadan kaldırdık.”

“Kalovaksiyalılar bunu bilmiyorlar,” diye belirtti Blaise. “Bu yüzden onlara bilgi vermeye devam edip bu bilgiyi casusları göndermiş gibi yapabiliriz.”

“Kesinlikle,” dedi Søren hafifçe gülümseyerek. “Kalovaksiyalıların Hava Madeni’ne gittiğimizi düşünmelerini sağlamalıyız. Böylece Maile’nin az önce söylediği gibi orada bize tuzak kurarlar ama yakalayamazlar.”

Maile başını iki yana salladı. “Bu hâlâ çok riskli,” dedi. “Ya bütün casusları öldürmeyi başaramadıysak? Bir hainin elinden çıkan tek bir not bile başkente ulaştığı takdirde... Artık küçük bir ordu değiliz ve siz enselenmeden önce olduğu gibi dikkat çekmeden hareket edemeyiz *Majesteleri*.”

Odada buz gibi bir hava esti ve Søren’in omuzları gerildi. Maile’yi azarlayacakken bundan vazgeçtim. Kız çakmak çakmak olan gözlerini Søren’in üzerine dikmiş ondan gelecek tepkiyi bekliyordu. Niyetinin onu tuzağa düşürmek olduğunu fark ettim. Søren’i öfkeliendirmek *istiyordu* ama bunu başaramayacaktı. Bu yüzden boğazımı temizledim.

“Herkesin önerisini geri çevirmekte bu kadar aceleci davrandığına göre aklından farklı bir şey geçiyor olmalı,” dedim ona.

Maile ayağa kalkıp haritaya yaklaştı. Başkenti simgeleyen altın rengi yıldızı gösterdi. “Zamanımızın değerli olduğunu kendiniz söylediniz,” dedi. “O halde onlar tarafından yakalanmayı dert etmektense neden biz onlara saldırmıyoruz?”

Elimde olmadan homurdandım. “Çünkü sayımız bu tür bir saldırı yapmaya yetmez. Ayrıca onların bize karşı, kendi arazilerinde kendi kaynaklarıyla çarpışmak gibi bir avantajı var. Başkent duvarlarına konuşlanmış gözcüler gelişimizi kilometrelerce öteden fark edecektir. Kapılara ulaşmayı bile başaramayız.”

Maile omuzunu silkti. “Benden bir plan istedin ve planım bu,” dedi. “Belki yeterli sayımız ya da kaynağımız yok ama en azından onları hazırlıksız yakalayacağız. Hatta bir parça aldatmacayla onların birliklerinin büyük bir kısmını Hava ve Toprak Madeni’ne göndermelerini sağlayıp başkentten savunmasını zayıflatabiliriz.”

“Bu plan da çok belirsiz,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Elimizde sadece belkiler var. Yapacağımız her seçim

bir risk. Önemli olan bu seçimlerin hangisinden en fazla fayda sağlayacağımız.”

“Bu sorunun cevabı basit,” dedi Maile. “Biz başkenti ele geçirirsek savaş biter. Şah mat.”

“Bunun garantisi yok,” dedi Søren. “Senin planına göre Kalovaksiya ordusunun büyük kısmı şehir duvarlarının dışında olacak ve binlerce zincirlenmiş Astrealı da –hatta şimdi bir de Gorakialı– onların insafına kalacak.”

“Ve Kalovaksiyalıların hiç insafı olmadığını hepimiz biliyoruz,” diye ekledi Erik. “Goraki’den ayrıldığımızda sadece iki yaşındaydım ama onların nasıl da dört bir yanı yakıp yıktıkları hâlâ aklımda. Başkentini ele geçirildiğini duydukları anda harekete geçip karşılırlarına çıkan her şeyi yok edeceklerdir.”

“Hava Madeni,” dedim araya girerek. “Alabileceğimiz en iyi risk bu. Saraya en rahat oradan ulaşabiliriz. Ayrıca şifacılar ve daha fazla askere ihtiyacımız var. Burada her ikisini birden sağlayabiliriz.”

“Bizden bu seçimi yapmamız bekleniyor,” dedi Maile bir kez daha.

“Olabilir,” dedim itiraz etmeden. “Ama şu an en mantıklısı bu görünüyor. Ayrıca İmparatoriçe ve ordularını yanlış yönlendirmek için gerekeni yapabiliriz. Onların Toprak Madeni’ne gittiğimizi, hatta Ateş Madeni’ne geri döndüğümüzü düşünmelerini sağlayabiliriz. Onlara öyle karmaşık bilgiler göndeririz ki ne yapacaklarına karar veremezler.”

“Peki ya Ovelganlılar?” diye hatırlattı Søren bana. “Bizi gördükleri anda Cress’e haber gönderirler.”

Dudağımı ısırıp Søren’in haritada işaret ettiği araziye baktım.

“Ovelgan ailesini ne kadar tanıyorsun?” diye sordum Søren’e. “Onlar seni ne kadar tanıyor? Sarayda temsil edil-

miyorlar –adlarının geçtiğini duymadım– ama belli ki kendi topraklarına sahip olacak kadar varlıklılar.”

Sören kaşlarını çatı. “Onlar sarayı sevmezler,” dedi başını iki yana sallayarak. “Gençken beni topraklarında misafir etmişlerdi ama hiç politikadan söz ettiklerini duymadım. Sanırım bana babamın kulağına gidecek bir şey söylemek istemiyorlardı.”

“Bu hiç de şaşırtıcı sayılmaz, değil mi?” dedi Erik. “Babandan herkes korkardı.”

“Kendimizi onlara bir ordu olarak değil de topraklarından geçişimizle ilgili anlaşma sağlamak isteyen küçük bir grup olarak tanıtsak nasıl olur?” dedim.

“Kalovaksiyalılarla anlaşma mı yapmak istiyorsun?” diye sordu Maile her kelimesiyle bundan tiksindiğini belli ederek.

“Sadece İmparatoriçe’nin haberi olmadan o topraklardan geçmek istiyorum. Ovelganlılar geçmişte Kayzer’e güvenmediklerine göre İmparatoriçe’ye güvenmekte de kararsız olmalılar,” dedim Sören’e. “Sence onları kendi tarafımıza çekebilir miyiz?”

Sören bunu bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Mevcut liderden hoşanmıyor olabilirler ama onlar her şeye rağmen Kalovaksiyalı ve ülkelerine gönülden bağlılar.” Kısa bir aradan sonra devam etti: “Yine de en azından bu kararı vermeden önce bizi dinleyecek kadar akıllı olduklarını düşünüyorum.”

Şafak vakti yola çıkmak üzere plan yaptık ve bu bize, yaralıları ve savaşmak istemeyen ya da savaşacak durumda olmayanları kampa yerleştirmek için yeterince zaman tanıdı. Bu sayede Ejder Katili sahile inip de onları ve mevcut malzemelerden seçtiklerini beraberinde götürene dek güvende olacaklardı. Bizimle gelmeye karar veren on iki Su Muhafızı

ve Ateş Madeni'nden gelen sekiz diğerk Muhafız sayesinde su taşımamıza gerek kalmayacaktı.

Kamp toplanırken Erik'i caddelerinde dolaştırdım. Attığı her adımda hâlâ tüm gücüyle bana yaslanıyor ama en azından yürümek için çaba harcıyordu. Heron, kampı ele geçirdiğimiz anda parlak kırmızı bir Kalovaksiya bayrağını yırtarak bir bez parçasına dönüştürmüş ve onu Erik'in başına bağlamıştı.

"Gayet iyi durumdasın," dedim Erik'e.

Öyle şiddetli homurdandı ki dengemizi kaybettik ve az kalsın yere yuvarlanacaktım.

"Affedersin," dedi toparlanmamızı sağlayarak. "Sadece şu an hissettiklerim için iyi kelimesini kullanmak istemem."

"Biliyorum," dedim. "En azından yaşıyorsun Erik."

"Yaşıyorum," dedi. "Ama yaptığım hata pek çok kişinin hayatına mal oldu. Kampta kalmalıydım. Søren için duyduğum endişe uğruna onları tehlikeye atmamalıydım. Sen haklıydın... en doğrusu beklemek ve neler olacağını görmektir. Neticede Cress onu sana farkında bile olmadan iade etti."

"Sadece şansımız yaver gitti," dedim başımı iki yana sallayarak. "Onu tekrar göreceğim aklıma gelmezdi. Onu kaybettiğimizi düşündüm. Ben sadece... ona ne yapmam gerektiğini sorsaydım..."

"Sana bu riski almamanı söylerdi," diye tamamladı Erik benim yerime. "Søren o kadar soğukkanlı ve mantıklıdır ki böyle söylerdi, değil mi?"

"Ama haklıydın. Benim yerimde o olsaydı bir an bile tereddüt etmeden peşimden gelirdi," diye belirttim. "Bunun verdiği vicdan azabına katlanmak zordu."

"Sen doğru olanı yaptın," dedi Erik.

"Olabilir," dedim. "Ama senin yanlış seçim yaptığını da söyleyemem. Belki şu an öyle görünebilir fakat o zaman doğru kararı verdiğini düşünüyordum. Belki birkaç yıl sonra

bundan şimdi olduğu kadar pişmanlık duymayacaksın. Kim bilir?”

Erik bir süre sessiz kaldı.

“Heron tuhaf bir laf etti,” dedi sonra tereddüt ederek. “Crescentia’yla aynı rüyaları gördüğünüze inanıyormuşsun.”

Olduğum yerde durdum ve o da mecburen aynısını yapmak zorunda kaldı. “Evet,” dedim. “Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama...”

“Ben sana inanıyorum,” dedi Erik sözümü keserek.

Şaşkınlığımı gizlemeyi başaramayarak bir süre ona baktım. Sonra beni göremediğini hatırladım. “Öyle mi?” diye sordum.

Erik dudaklarını yalayıp sözlerini dikkatle tarttı. “Cress bana ilk duyduğumda kulağıma tuhaf gelen bir şey söyledi ama senin düşüncen doğruysa aslında bu çok mantıklı,” dedi. “Sürekli senin ismini haykırıyor, yani durmaksızın *Thora* diye bağıırıyordu. ‘*Bunu duyduğun mu, Thora?*’ ya da ‘*Bunun için ne düşünüyorsun, Thora?*’. O iyi değil Theo ama bu anlamsız sözlerinin ardında aslında çılgınca olmayan bir şeyler vardı. Bağırıışları sanki... Bilemiyorum. Çaresizliğini yansıtıyordu.”

HAYATTA

Güneş doğar doğmaz yola çıktık ve ben her zamanki gibi Artemisia'nın sürdüğü atın arkasına oturdum. Culane Gölü'nün karşı yakasına ulaşıp ormanın derinliklerinde gözden kaybolmadan önce Artemisia atını durdurdu ve dönüp son bir kez Su Madeni'ne baktı.

“Kaçışımın ardından buraya tekrar geleceğimi hiç düşünmedim,” dedi bana usulca. “Bu maden kâbuslarımı süslüyordu. Benim için acı, sefalet ve ölümün diğer adıydı. Belki bir açıdan hep böyle kalacak. Ama onu bu şekilde hatırlamayı tercih ederim. Yerle bir olmuş halde.”

“Yakında yerine farklı bir şey inşa edeceğiz,” dedim ona. “Onu bir sonraki ziyaretinde çok güzel bir yer olacak.”

Duraksadı. “Hayır,” dedi. “Sanmıyorum. Burayı bir daha asla görmek istemiyorum. Benim için hep çirkin bir yer olarak kalacak ve bunun değişmesi mümkün değil. Onu çirkin ve harap, benim tarafımdan harap edilmiş halde hatırlamayı tercih ederim. Sanırım ona dair en güzel hatıram bu olabilir.”

Kampa sırtını dönüp atını mahmuzladı ve hızla ağaçların arasına daldık.

Sessizce ilerlerken Artemisia'nın sözlerini düşündüm. Bir süre geçtikten sonra sanırım onu anlamıştım. Ne de olsa ben de eskiden Astrea sarayını seviyordum ama şimdi ona dair öyle çok acı hatıra biriktirmiştım ki bir daha orayı evim olarak görebileceğimden emin değildim. Belki de bazı mekânlar, yerine yenisini inşa etmektense harap halde kalmasını isteyeceğiniz kadar korkunç hatıralar taşıyordu. Günün birinde benim de evim olarak gördüğüm yer için böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim.

Kamp kurmak için Perea Ormanı'nın ortalarında mola verdik ve neredeyse tamamı uykusuz geçen bir önceki gecedен sonra hızlıca yemek yiyip dinlenmek üzere erkenden çadırıma çekildim. Kamp ateşinin etrafından belli belirsiz sohbet sesleri geliyordu ama gürültü umurumda değildi. Yalnız olmadığımı bilmek beni bir şekilde rahatlatıyor, zihnimi dağıtıyordu ve yer yatağında kıvrılıp eski püskü örtüyü üzerime çektim.

Uyku uyuyabildiğim son birkaç gece rüyamda Cress'i görmemiştım ama Erik'in sözleri hâlâ kulaklarımdayken o gecenin farklı olup olmayacağını merak ediyordum. Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu ve böyle bir şey olacağını beklemenin, bedenim ne kadar yorgun olursa olsun uykuya geçişimi zorlaştıracakğının farkındaydım.

Yaklaşık bir saat uyumaya çalıştıktan sonra boğazını temizleyen biri beni düşüncelerimden sıyırdı. Ses çadırın dışından geliyor olmalıydı. Bir süre sonra çekingen bir fısıltı duyuldu.

"Theo?"

Yatağımda doğrulup, "Merhaba?" diye seslendim temkinli bir sesle.

"Benim," dedi dışarıdaki kişi bu defa daha yüksek sesle. Bir süre sonra konuşanın Sören olduğunu anladım.

"Ah," dedim. "İçeri gel."

Çadırın kanadı kaldırıldı ve Søren'in içeri girip onu tekrar indirmesiyle birlikte bir kez daha zifiri karanlığa büründük. Søren karanlıkta yürürken bir şeye, sanırım tepsime çarpıp bir küfür savurdu.

"Affedersin," dedi. "İçeride yakabileceğim bir mum falan var mı?"

"Var," dedim. Yeteneğimi çağırdım ve avucumda beliren alev hem çadırı hem de Søren'in şaşkın suratını aydınlattı. Ona edindiğim yetenekten söz etmek başka şey bunu kendi gözleriyle görmesi başka şeydi.

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım. Dehşete mi kapılmıştı? Cress'in aynı yetenekle ona yaptıklarını düşününce böyle hissettiği için onu suçlayamazdım. Ama tam olarak dehşete kapıldığını da söyleyemezdim. Şaşırmıştı, hepsi bu. Yutkundu ve elimdeki aleve odaklanıp bir süre düşüncelere daldı.

Ayağının dibinde duran pirinç şamdandaki ince, siyah mumu işaret ederek, "Bana mumu uzatır mısın?" dedim.

Søren, mumu beceriksizce alıp bana getirdi. Onu yaktıktan sonra avucumu kapatıp çıkardığım ateşi söndürdüm. Søren mumu yatağımın yanında yere koydu ama sonrasında ne yapacağına karar veremiyormuş gibi görünüyordu. Elleri beceriksizce hareket ediyor, yüzüme bakmıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ona. "Saat epeyce geç oldu."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Seni uyandırmadım değil mi? İçeri girdiğimi kimse görmesin diye bekledim ama bu tahminimden uzun sürdü."

"Hayır, zaten uyuyamamıştım," diye itiraf ettim. Başımla yanıma oturmasını işaret ettim ve öyle yaptı.

Søren'in çadırımda olduğunu, yatağımda yanımda oturduğunu bilmek bana hem tuhaf hem de biraz tehlikeli his-

settiriyordu ama o kaçırılmadan önce çoğu geceyi birlikte geçirmiştik. Bu sadece birkaç hafta önce olmuştu ama sanki aradan bir ömür geçmişti. “Bu gece nöbetçi kim? Seni gördüler mi?” diye sordum.

“Sadece Artemisia gördü,” dedi. “Geçmeme izin verdi. Gözlerini devirse de bir şey söylemedi. Sanırım beni özledi.”

“Bence Maile’nin varlığına katlanamadığı için diğer insanlar gözüne eskisinden daha hoş görünüyor.”

“Her hâlükârda böylesi daha iyi,” dedi Søren omzunu silkerek. “Ben de uyuyamadım.”

“Erik horluyor mu?” diye sordum.

Søren başını iki yana salladı ve dudaklarında beliren hafif gülümseme geldiği gibi hızlıca kayboldu. “Hem de çok fena horluyor ama ben buna yıllardır alışığım,” dedikten sonra duraksayıp başını aşağı indirdi ve dudaklarını yaladı.

“Hayatım boyunca pek çok korkunç şeye şahit oldum Theo. Bu ilk esir alınıp dövülmem değildi.”

İrkildim. “Hepsi benim yüzümden oldu,” diye belirttim. “Üzgünüm.”

Başını tekrar iki yana salladı.

“Hayır, öyle demek istemedim,” dedi. “Ve lütfen bunun için özür dileme. Bugün burada, şu anki halimle seninle olmak için yine aynı şeyleri yapardım. Sadece bu defaki deneyimim biraz farklıydı.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Søren sözlerini dikkatli seçti. “İlk seferinde –*Duman’dayken*– hâlâ fazlasıyla vicdan azabı çekiyordum. O gemide olmayı, bütün o yaşadıklarımı hak etmiştim. Bunun için öfkeli falan değildim. Sta’Crivero’dayken de öfkeli değildim. Sanki... bilemiyorum. Sanki kaderime boyun eğmiştim. Babam yüzünden bir yanlış anlaşılma yaşanmıştı ve bu... tuhaf da olsa bana mantıklı geliyordu. Ayrıca senin beni oradan

kurtarmanın bir yolunu bulacağından da emindim. O tünelin sonunda hep bir ışık vardı.”

Susup yorganımdaki sökücü çekiştirmeye başladı. Tırnak içleri hâlâ kirliydi, ellerinde hâlâ kızarık yara izleri vardı.

“Ama bu defa... Beni orada tutan kendi halkımdı. Hayatım boyunca tanıdığım, belki bir noktada sevip takdir ettiğim bir kızdı. Bir zamanlar parçası olduğum ve eninde sonunda liderlik etmem beklenen bir dünyaydı. Ve sen... sen ölmüştün. Bu yüzden bu defa öfkeliydim. Bu öfke içimi kemiriyordu ama beni ayakta tutan da oydu. Sanırım bu duyguyu en iyi sen bilirsin.”

Sadece başımı sallamakla yetindim.

“Tekrar burada, hayatta ve güvende olduğum için öfkemin dineceğini düşündüm ama öyle olmadı. Tersine iyileştirilmemiş, açık bir yara gibi giderek büyüyor. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Onu nasıl dindirebileceğimi bilmiyorum.”

“Dindiremezsin,” dedim bir süre sonra. “Onunla yaşamayı, onun aracılığıyla ilerlemeyi öğrenirsin. O öfke hep içinde olacak ama onu bir yön vererek bir amaç yükleyerek iyi bir şeye dönüştürebilirsin.”

Başını sallayan Sören hâlâ uzaklara bakıyordu. “Her zaman yanıdayım Theo,” dedi. “Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ve o zaman da ciddiydim ama şimdikinden farklı hissediyordum. O zaman senin ne uğruna savaş verdiğini biliyor, bunu destekliyordum ve başarman için elimden ne gelirse yapmaya hazırdım. Ama şimdi ben de bu savaşa dahil oldum. Şartlar ne olursa olsun sonuna dek senin yanında olacağım. Çünkü söz konusu olan benim halkım ve hoşuma gitsin ya da gitmesin onların sorumluluğunu taşıyorum. Birilerinin onları durdurması gerekiyor.”

Dudağımı ısırdım. “Seninle bu konuyu hiç konuşmadık Sören,” dedim sessizce. “Bu savaştan zaferle çıkarsak neler

olacağını. Zaferin neye benzeyeceğini ve hayatta kalan Kalovaksiyalılar için ne ifade edeceğini.”

“Konuşmadık,” dedi Sören dikkatli bir şekilde. “Ama benim bu konuda söz hakkım yok. Benim zindanda çektiğim, Kalovaksiyalıların milyonlarca insana yaptıklarının yanında hafif kalır. Senin kararına güveniyorum.”

Bu kararın ne olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Bunun için önümde o kadar uzun zaman, o kadar çok seçenek vardı ki. Ama Sören doğru olanı yapacağım konusunda bana güveniyordu. Bu yüzden zamanı geldiğinde öyle yapabilmeyi umuyordum.

Sören çekinerek elime uzandı ve o aramızdaki sessizliği bozana dek bir süre, kenetlenen ellerimize baktık.

“Gerçekten de öldüğünü sandım,” dedi sessizce. “Hâlâ bir rüyada gibiyim ve sanki uykumdan uyanıp hiçbir şeyin gerçek olmadığını öğreneceğim.”

“Ben gerçeğim,” dedim ona ama aslında neyi kastettiğini biliyordum. O da bana bir gerçeklikten çok her nasılsa ete tırnağa büründürdüğüm bir hayal ürünü gibi geliyordu. “Hayattayız,” diye ekledim her ikimiz için de. “Buradayız.”

HAYALET

Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama kendimi Astrea'nın taht odasında bulduğumda bir rüyada olduğumu anladım. Vitray cam kaplı tavandan sızan yeni ayın ışığı, geniş odayı tüyler ürpertici, ruhani bir aydınlığa boğmuştu.

“İşte buradasın,” dedi Cress'in sesi ve hızla dönüp baktığımda onun benden sadece bir adım ötede olduğunu gördüm. Geniş bir yakaya ve onu gecenin kendisiymiş gibi gösteren elmaslarla süslü, dökük kollara sahip koyu mavi, ipekli bir elbise giymişti. Uçlarında hâlâ kırıklar olan beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu. Dudakları onu son kez gördüğümde olduğundan daha siyahtı ama bana biraz daha yaklaştığında aslında onları cilayla boyadığını anladım.

Dudaklarının kusurunu gizleyip onları farklı ve güzel gösterecek bir tarz mı yaratmaya çalıştığını merak ettim. Sarayın şimdi dudakları siyaha boyalı asil kadınlarla mı dolu olduğunu, satıcıların sadece kömür ve yağdan ibaret olan siyah cilalar için uçuk rakamlar mı istediklerini merak ettim.

Cress bana, “Beni unuttun herhalde. Günlerdir görüşmüyoruz,” diyerek sitem etti.

İçimden eskisi gibi ondan özür dilemek geçti ama kendimi tuttum. Ona özür borcum yoktu. Ona hiçbir borcum yoktu.

“Ben öldüm,” dedim omuzumu silkerek. “Seni eğlendirmekten başka yapacak işlerim var. Hatta artık gitsem iyi olur.”

Gitmeye davrandım. *Nereye gideceğimi* ya da nasıl uyanacağımı bilmiyordum ama yaptığım blöf işe yaramıştı. Cress sertçe elimi tuttu ve tenimde parmaklarının sıcaklığını hissettim.

“Hayır, gitme,” dedi tüm çaresizliğiyle. Sonra çocuksu, alçak bir sesle “Lütfen,” diye ekledi çabucak.

Tereddüt ediyormuş gibi davrandım. “Tamam,” dedim nihayet. “Sanırım biraz daha kalabilirim.”

Cress elimi bırakıp koluma girdi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeye tenimi sıktı. “Heyecan verici şeyler oluyor Thora,” dedi. “Fazlasıyla heyecan verici şeyler. Olayları harekete geçirebilmek için Prinz Søren’den vazgeçmek zorunda kaldım ama sanırım buna değdi,” diye ekledi dudağını bükerek.

Brigitta ve Laius’u düşündüğümde içim allak bullak oldu. Cress daha şimdiden Laius’ın gerçek Jian olmadığını anlamış mıydı? Brigitta bu kadar çabuk mu pes etmişti?

“Ne tür şeyler?” diye sordum. “Prensten vazgeçtiğine göre epeyce önemli olmalılar.”

Cress alaycı bir ifadeye büründü. “Prinz Søren’in işime yarayacağını düşünmüştüm ama bana faydadan çok zararı dokundu. Ondan kurtulduğum için mutluyum. Emin ol ki karşılığında çok daha iyi şeyler aldım.”

Yutkundum. “Neymiş onlar?”

Cress bana cevap vermek yerine kaşlarını çattı ve eğilip saçlarımı kokladı. “Onun gibi koktuğunun farkında mısın? Deniz tuzu ve dalgalarla sürüklenen ağaç dalları gibi. Bu kadar çabuk ölüp senin yanına geldiğine göre Sta’Crivero

yolculuğundan sağ çıkmamış olmalı. Yazık. Sanırım Kral Etristo onun infazını çoktan planlamıştı. Prens'e iyi dileklerinizi iletir misin lütfen?"

"Bence o senin iyi dileklerinden yeterince nasibini aldı," dedim.

Cress bu sözlerle başını geriye atıp gülerek karşılık verdi. "Durumu bu kadar abartmana gerek yok Thora. Bu bir savaş. Sen bunun farkında olmayabilirsin ama Søren farkında. Ayrıca en sonunda onu sana geri verdim. Bunun için bana teşekkür etmen gerekmez mi?"

"Ona işkence ettin," diye hatırlattım. "Tenini dağlayıp üzerine sözlerini yazdın. Bunun nesine teşekkür edeyim?"

Cress yavaşça gözlerini kırptırdı. "Eh, neticede o öldü değil mi? Artık ne fark eder?" dedi bir kahkaha atarak. "Sizin için bundan daha iyisi olamazdı. İkiniz de çuvalladınız ama en azından ölümden bir aradasınız."

Hayır, demek istiyordum ona. Hâlâ beraberiz, hayattayız ve gelip seni haklayacağız. Ama çenemi tuttum. "Onun yerine ne aldın?" dedim o an asıl önemli olan şeye odaklanarak.

Cress tekrar güldü. "Onu bu savaşı bitirecek, gelecekte olabilecek bütün direnişleri engelleyecek bir şeyle değiştirdim. Kısaca onu dünyanın kontrolünü ele geçirmemi sağlayacak bir şeyle değiştirdiğimi söyleyebiliriz Thora."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki Cress'in onun sesini duymasından korktum ama yine de dikkatle konuşmaya devam ettim. Cevabı zaten bildiğim halde, "Yani onu bir silahla mı değiştirdin?" diye sordum.

Ama Cress hiçbir şeyin farkında değildi. Kül rengi, ince kaşını yukarı kaldırdı. "O kadar basit düşünme Thora," dedi. "Bunu sana hiç yakıştıramadım. Bir silah. Benim çok daha büyük planlarım var. Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Cevabımı beklemeden beni taht odasından dışarı çıkarıp sarayın koridorundan geçirdi. İçerisi, hızla yanlarından geçtiğimiz vitray camlı pencerelerin detaylarına dek aynen hatırladığım gibiydi. Yerleri sildikleri küllü su ve limonlu sabun kokusu bile aynıydı. Köşeleri hızla dönerken onun beni nereye götürdüğünü anladım; kayalık kıyıya bakan ana balkona.

Oraya vardığımızda balkon boş değildi. Korkulukların önünde ay ışığında parlayan, siyah, kabarık bir elbise giymiş bir kız duruyordu. Kız yaklaştığımızı duyduğunda bize doğru döndü ve keskin hatlara sahip yüzü aydınlandı. Dagmær. Onu görmeden geçirdiğim birkaç ay içersinde iyice zayıfladığını, bacaklarının incecik kaldığını fark ettim. Rengi açılan sarı saçları Cress'inki gibi küt kesilmişti. Belki bu da Cress'in başlattığı bir modaydı. Ama Cress beni ona yaklaştırdığında Dagmær'daki tek değişikliğin bunlar olmadığını fark ettim. Kızın dudakları siyaha boyalı değildi. Tıpkı boynu gibi yarıktı. Tıpkı Cress'in dudakları gibi.

Ve bana Cress'in baktığı gibi bakıyordu; benim onu gördüğüm gibi o da beni gerçekten görüyormuşcasına.

"Ah, Dagmær," dedim sessizce. "Sana ne oldu?"

Ama Dagmær'ın dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi.

Bana, "Kurtarıldım," dedikten sonra dikkatini Cress'e çevirdi. "Başardım Majesteleri."

Cress gülümseyip korkuluklardan aşağı baktı. "Başarmışsın," diye onayladı. "Aferin sana. Yapabileceğini biliyordum. Artık gerçek anlamda özgürsün."

Onların neden bahsettiğini anlamak için kendimi korkuluktan aşağı bakmaya zorladım ve bunu yaptığımda nefesim kesildi. Aşağıdaki kayaların üstünde cesetler vardı. Bazıları daha yetişkin bile olmayan on kişinin cesedini saymıştım.

Boyunları kırılmış, bacakları garip açılara bürünmüş, etrafları kanla dolmuştu.

Cress tırnaklarının tenime battığını hissedeceğim kadar sert bir şekilde kolumu tutup beni korkuluklardan uzaklaştırarak, "Gördün mü Thora?" dedi. "Dagmær artık özgür ve tıpkı benim gibi onun için de hak yerini buldu."

"Kocama benden önceki eşlerine yaptığını yaptım," dedi Dagmær dalgın ve zayıf bir sesle. "Artık bana asla aynısını yapamayacak. Sonra onun oğullarını da öldürdüm. Şimdi beni hiçbir erkek kontrol edemeyecek. Kontrol sadece bende olacak. Ve elbette Kraliçe'mde."

Baygın gözlerle Cress'e bakarak ona gönülden bağlı olduğunu gösterdi. Neden olmasındı ki? Cress onu özgürlüğüne kavuşturmuş, dayak yediği, katili olmasaydı kurbanı olacağı bir kocanın elinden kurtarmıştı. Peki ama kocasının oğulları? Lord Dalgaard'ın en küçük oğlu sadece altı yaşındaydı. Aşağıdaki kayaların üstünde gördüğüm o küçük bedeni hatırladığımda midem allak bullak oldu.

"Dünyada pek çok kadın var Thora," dedi Cress beni düşüncelerimden sıyrarak. "Onu kontrol edebileceğini düşünen bir adamın elinde acı çeken *pek çok* kadın. Babam benim hayatımı yıllarca kontrol etti ama o en azından iyi kalpli bir gardiyandı. Kayzer'in ise hiç de iyi kalpli olmadığını söylememe gerek var mı? Üstelik o bu konuda yalnız değil. Hatta ondan daha kötülerini bile olabilir. Ama ben artık bu adamların böyle davranmasına izin vermeyeceğim."

Midemdeki bulantıyı bastırıp Cress'e baktım.

"Peki senin ellerinde acı çeken Astrea'lı kadınlar ne olacak?" diye sordum. "Madem kadınları kurtarmak istiyorsun onlar için ne yapacaksın?"

Cress'in yüzü bir anda öfkeli bir ifadeye büründü. "Asla tatmin olmayacaksın, değil mi?" dedi bana sert bir sesle.

“Ben insanlara iyilik yapıyorum Thora. Senin sebep olduğun laneti onlara yardım etmek için kullanıyorum ve bunu bile takdir etmiyorsun.”

“Benim düşüncelerim neden bu kadar umurunda?” diye sordum ben de sesimi yükselterek. “Bana bunları neden gösteriyorsun? Neden huzurla dinlenmeme izin vermiyorsun?”

“Çünkü,” diye bağırdı Cress sesi titreyerek. “Çünkü yepyeni bir dünya yaratıyorum Thora. Sen bu dünyanın bir parçası olacak kadar güçlü değildin ama yine de onu görmeni istiyorum.”

Ona cevap vermeme fırsat kalmadan rüya alemi sarsılıp dağılmaya başladı ve kendimi bir kez daha sadece yanımda yatan Søren’in düzenli nefesinin duyulduğu çadırımdaki zifiri karanlığın içinde buldum.

Aklımda tek bir düşünce vardı. Cress bana o zehri verdiğinde büyük ihtimalle öleceğimi tahmin ediyor ama bunun olmamasını umuyordu. Beni öldürmek değil, değiştirmek istiyordu. Ve gerçekten de öyle yaptığını hâlâ bilmiyordu.

O gece bir daha uyuyamadım ve uyumaya hevesli olduğumu da söyleyemezdim. Cress’i yeniden görmek istemiyordum ama belki ondan daha çok Dagmær’i görmek istemiyordum. Ben evlenmelerine aracı olmasaydım Cress’in Dagmær’i kötü kalpli kocasından kurtarmasına gerek kalmayacağı gerçeğini hatırlamak istemiyordum. Bu günahı ve bazı açılardan Cress’in sebep olduğu diğer bütün günahları ben işlemiştim.

Şimdi Dagmær de Cress ve benim gibiydi. Böyle ortak rüyalar görmemizin sebebi Cress’in kanının bizden bir parça haline gelmesi olmalıydı. Bunu düşünmek midemi bulandırdı. Bizim gibi daha kaç kişi vardı?

İstemsizce kolumu kaşıdım ve bir süre sonra bunda bir tuhafılık olduğunu fark ettim. Evet kolum kaşınıyordu ama

kaşıdığım yer neredeyse canım yanacak kadar tahriş olmuştu. Deprem olsa uyanmayacak kadar ağır bir uykusu olduğunu bildiğim halde Søren'i uyandırmamaya özen göstererek yataktaki doğruldum. Parmak uçlarımda sadece kolumu görmeye yetecek kadar küçük bir alev yarattım. Kolum tamamen aydınlandığında küçük bir çığlık attım.

Tenim, bileğimden dirseğime dek taze bir domatesin rengini alıp kıpkırmızı olmuştu ve kolumun altındaki yumuşak dokuda Cress'in tırnaklarından kalma hilal şeklinde dört küçük yara izi vardı.

Yaranın olduğu yer yanıp fena halde kaşınsa da bir ispat sayılırdı.

Yataktan apar topar kalkıp özenle katlanmış halde ayakucuma bırakılan temiz, beyaz pamuklu elbiseyi giydim. Ayakkabılarımı giymek için tekrar yatağa oturduğumda Søren kıpırdandı ve mavi gözleri kocaman açılmış halde bana doğru döndü.

"Kalkma saati gelmiş olamaz," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Cress'le ilgili yeni bir rüya gördüm. Daha doğrusu bu rüya değildi ve bu defa bunu ispatlayabilirim."

Søren bu sözlerle birlikte tamamen uyandı. Yattığı yerde çabucak doğruldu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Haklıydın," dedim. "Cress, kanından yaptığı Encatrio'yu kullanarak kendi ordusunu kuruyor. Zehir pek çoklarını öldürebilir ama herkesi değil. İçlerinden birini gördüm. Dagmær, nam-ı diğer Leydi Dalgaard. Onu hatırlar mısın bilmem..."

Søren hafızasını şöyle bir yokladıktan sonra, "Hatırladığım kadarıyla annemi farklı bir düzenleme yapmaya ikna etmeseydim Leydi Dalgaard o değil *sen* olacaktın," dedi. "Zavallı kız."

“O artık çok da zavallı bir kız sayılmaz. Değişti. Cress gibi. Benim gibi,” dedim. “Ve sonrasında yaptığı ilk şey kaba kocasından ve onun oğullarından kurtulmak oldu.”

Søren ne demek istediğimi anlamıştı. “Peki ya adamın kızları?” diye sordu. “Birkaç tane de kızı vardı.”

“Dagmær’in bakımına ihtiyaç duyacak kadar küçük olan kızların Cress’in zehrinin yeni kurbanları ya da onun yeni çalışanları olacağını düşünüyorum,” dedim.

“Ne tür bir çalışan?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Cress’in kafasında bana söylemediği bir plan var. Kadınları özgürleştirip onlara güç kazandırarak iyi bir şey yaptığını düşünüyor. Ama kendisinin gibi bir güce sahip olmaya muktedir kadınları ayırt etmekte zorlanıyor.”

“Amiza’nın onun tarafında olduğunu düşünüyor,” diye hatırlattı Søren bana. “Sta’Crivero’nun tamamına sahip olacağını sanıyor.”

“Çok yakında bunu yapamayacağını öğrenecek,” diye belirttim. “Ama sanırım bundan fazlası söz konusu. Bana yakın zamanda her şeyi anlayacağımı söyledi.”

“Hâlâ senin...” Sustu. Sanırım kendisi de kısa bir süre öncesine dek böyle düşündüğü için sözlerinin devamını getirememişti.

“Hâlâ benim öldüğümü sanıyor,” dedim. “Ama öncesinde yanıldın. Hepimiz yanıldık. Aslında benim ölmemi değil değişmemi istedi. Onca yaşanana rağmen her nasılsa onun tarafında olacağımı, Dagmær gibi onun sadık bir müridine dönüşeceğimi sandı.”

Søren kaşlarını çatıp sözlerimi düşündü. “Belki bunun bir sebebi vardır,” dedi yavaşça. “O kendince senin yoldan çıktığını sanıyor. Sana böyle dememiş miydi? Direnişçiler tarafından kandırılıp onların tarafına geçtiğine inandığını?”

Belki de sana yetenek kazandırarak ona geri dönecek kadar güçlenmeni umdu.”

Bu düşünce midemi bulandırdı. Kafam karışmıştı ama hem Erik hem de Søren, Cress’in iyi olmadığını söylemişti. Amiza’nın yerine geçtiğimde buna ben de şahit olmuştum; Cress’in çaresizlikten gözünün dönüğüne, mantığını tamamen yitirdiğine. Benim tanıdığım Cress tıpkı bir hançer gibi hep isabetli ve kusursuz olmuştu ama son dönemde biraz dengesiz davranıyordu. Başiboş bir top gibi dört bir yana ateş edip bir şeylere isabet ettirebilmeyi umuyordu.

Aslında onu, hançer darbelerine karşı hazırlıklı olacak kadar iyi tanıyor ama bu yeni Cress’i anlamakta zorlanıyordum. Nasıl davranacağını önceden kestirmek zordu ve bir savaşta bundan daha tehlikeli bir şey yoktu.

“Bir ispatın olduğunu söylemiştin.” dedi Søren beni düşüncelerimden ayırarak.

Parmak uçlarıma tekrar ateş çağırdım ve ona kolumu gösterdim. Søren sertçe nefes alıp hassas tenime dokunmak istedi ama onca dikkatine rağmen canım yandı ve kolumu geri çektim.

“Affedersin,” dedi. “Bu nasıl oldu?”

“Cress rüyamda beni kolumdan tutup balkon korkuluğundan uzaklaştırdı. O zaman da canım yanmıştı ama bunu tam manasıyla hissetmemiştim. Şimdi hissediyorum.”

“Daha önce hiç böyle bir yanık görmedim,” dedi Søren. “Ve şu tırnak izleri çok derin. Yaranın kanamamasına şaşırdım. Heron sana yardım edebilir.”

“Umarım eder,” dedim. “Bunu ona ve diğerlerine göstermeliyim. Sen bana en başından beri inandın ama onların bir ispata ihtiyacı var.”

Søren başını salladı ve battaniyeleri üzerinden atıp önceki gece ayağından çıkardığı botları aldı. “O halde gidelim,” dedi.

Kapıya baktım. “Bir sorunumuz var,” dedim. “Art birkaç saat uyuyabilsin diye dün geceki nöbeti onun yerine Blaise tuttu.”

Søren ne demek istediğimi anlamıştı. “Onun, benim bu saatte senin çadırından çıktığımı görmesini istemiyorsun,” dedi.

“Şu an çok daha önemli sorunlarımız olduğunu biliyorum ama önceki gün aramızda bir sıkıntı yaşandı,” dedim. Kısa bir tereddütün ardından sözlerime devam ettim, “Aramızda her ne varsa... bitti. Bu defa kesin olarak.”

“Ben döndüm diye bunu yapman gerekmiyordu,” dedi Søren. “O senin için çok şey ifade ediyor. Bunu biliyorum. Bunu onun varlığını öğrendiğim günden beri biliyorum.”

“Evet, öyle,” dedim kelimeleri özenle seçerek. “Fakat sanırım bu tür bir sevgi... ikimiz için de iyi değil. Bize faydadan çok zararı var.”

Søren bir an bana daha fazlasını sormak istermiş gibi göründü ama yapmadı ve bunun için ona minnettardım.

“O halde sen git,” dedi. “Ben daha sonra çıkarım ve Heron’un çadırında buluşuruz.”

İSPAT

Heron, Erik, Artemisia, Blaise ve Maile'ye rüyamı tekrar anlattığımda, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Maile.

Uzunca bir sessizliğin ardından ilk konuşan o olmuştu. Sanırım bu mantıklıydı çünkü Cress ve onunla aramdaki karmaşık, rahatsız edici ilişki hakkında en az bilgi sahibi olan oydu. Onun aramızda olmamasını tercih ederdim ama Heron'la ikisi aynı çatıda kalıyordu ve bir strateji toplantısını daha kaçırmaktan korktuğu için bize katılmakta ısrarcı davranmıştı.

"şaka mı yapıyorsun?" dedi Heron. Kolumu gördüğü andan beri yüzündeki şok ifadesi geçmemişti. "Theo İmparatoriçe'yle aynı rüyaları paylaşıyor. Üstelik bunlar sadece rüya da değil. Bu fiziksel bir yara. Theo'nun bu rüyalar sırasında zarar görebileceğini gösteriyor."

"Aslında Theo zarar görebiliyorsa İmparatoriçe de görebilir," dedi Art usulca.

O ana dek bu ihtimal aklıma gelmemişti ama Art haklıydı. Cress rüyalarımızda bana zarar verebiliyorsa ben de ona veremez miydim? Ya da daha kötüsünü yapamaz mıydım? Rüyamda Cress'i öldürürsem gerçek hayatta da öldürmüş

olur muydum? Bu cevabını bilmediğim bir soruydu ama kendime bu cevabın zaten bir şeyi değiştirmeyeceğini hatırlattım. Cress sorunun sadece bir aynasıydı. O ölürse Kalovaksiyalılar yerine başkasını geçirirlerdi ama işler bundan daha kötü bile gidebilirdi. En azından Cress'i tanıyordum. En azından Cress'i biraz olsun anlayabiliyordum.

"Hayır," dedi Blaise benim bir cevap vermeme fırsat kalmadan. "Bu çok tehlikeli. *Neler* olacağını bilmiyoruz ve İmparatoriçe bu rüyaların gerçekte daha fazlasını ifade ettiğini öğrenirse..."

Sözlerini tamamlamadı ama zaten buna gerek de yoktu. İma ettiği şeyin yükünü hepimiz hissetmiştik. Diğerleri Cress'in beni öldürmeye çalışacağını düşünüyor ama Søren'e söylediğim şeyi, aslında onun beni öldürmek istemediğini bilmiyordu. Cress'in aslında beni kurtardığını düşündüğünü. Onların elinden. Bana directildiğine inandığı hayattan. Søren'e baktığımda onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladım. Ama ben Blaise'in sözlerini düzeltmeyince o da sessiz kalmıştı.

Bu bilgiyi neden kendime sakladığımı bilmiyordum. Belki de bunu bir zayıflık olarak gördüğümünden. Diğerlerinin Cress'le aramda, yıpranmayan ve asla yıpranmayabilecek bir bağ olduğunu öğrendiklerinde beni yargılayacaklarını düşündüğümünden.

"Kuşkulandığı bir şey yok," dedim onun yerine. "Her nasılsa bunların sadece birer rüya olmadığının farkında ama benim gerçekten öldüğümü sanıyor. Onun rüyalarına dandığımı düşünüyor."

"Madem öldüğünü düşünüyor neden sana planını anlatmıyor?" diye sordu Maile.

Bir süre düşünüp ihtimalleri değerlendirdim ve içlerinden birinin inkâr edilemez şekilde doğru olduğuna karar verdim.

“Çünkü ziyaretlerimi sürdürmemi istiyor,” dedim. “Beni birkaç gün boyunca görmeyince sinirlenmişti. Bu bilgiyi ben-den saklıyor çünkü öyle yaparsa tekrar döneceğimi biliyor.”

“Ama buna devam edemezsin,” dedi Blaise. “Bu çok tehlikeli. Ona bir ilaç hazırlayamaz mısın Heron? Deliksiz uyumasını sağlayacak bir ilaç?”

Heron kaşlarını çatsa da başını salladı ve gözleri benimkileri buldu. “Bunu yapabilirim,” dedi bana. “İstiyorsan çok kolay bir iş.”

Bunu istiyor muydum? Cress’le uğraşıp durmak zorunda kalmadığım rüyalar görme düşüncesi fazlasıyla cezbediciydi. Hem onun gerçeği öğrenme ihtimalinden hem de ondan, benimle konuşma şeklinden, bana hissettirdiklerinden kurtulma düşüncesi fazlasıyla cezbediciydi. Onun zarar verdiğim, gerçek bir insan olduğunu hatırlamak hoşuma gitmiyordu. Gözden uzak olduğunda benim için bir canavar, tehlikeli bir düşman olduğunu düşünmek daha kolaydı.

“Hayır,” dedim Heron’a. “Bu bağ ondan bir adım önde olmak için tek şansımız ve onun Brigitta ve velastrayla neler yaptığını takip etmemiz gerekiyor. Kalovaksiyalılara karşı fazla avantajımız yok; elimize geçen her fırsatı değerlendirmeliyiz.”

“Theo...” dedi Blaise. Sonra susup başını iki yana salladı. “Bundan emin misin?” diye sordu onun yerine.

Hiçbir şeyden emin değildim. Bir süredir böyle hissediyordum. Yine de başımı salladım. “Tek şansımız bu.”

“Velastra demişken,” dedi Maile daha şimdiden temkinli bir sesle konuşmaya başlayarak. “Ben biraz ileri gidip kimsenin önermek istemediği şeyi önereceğim. Kalovaksiyalıların bu sihirli silahı üretmelerini beklemek yerine neden onlardan önce davranmıyoruz? Jian bizde...”

“Hayır,” dedim onun daha fazla konuşmasını engellerek. “Brigitta bu konuda bize güvenmemekte haklıydı. Bir insanın iradesini ele geçiren bir silah asla üretilmemeli.”

“Ama illa ki üretilecek, illa ki *kullanılacaksa*,” diye belirtti Maile. “Bunu onların değil bizim yapmamız çok daha iyi olur.”

Heron başını iki yana salladı. “Velastrayı kullanırsak onlardan bir farkımız *kalmaz*.”

Maile Søren’e döndü. “Bu konuda sen ne düşünüyorsun Prinz? Senin ellerin çoktan kirlendi; savaşın ne demek olduğunu biliyorsun. Bu tür ahlâki takıntıların olduğunu sanmıyorum.”

Søren bir süre Maile’ye baktı. Sonra, “Sen vahşileri bilir misin?” diye sordu ona.

Maile gözlerini kıstı. “Onları halkıma karşı kullanmıştınız. Bu yüzden yeterince iyi bildiğimi söyleyebilirim.”

Søren başını iki yana salladı. “Bu senin bakış açın,” dedi. “Benim açımdan bakarsak... Vahşilere isteklerimizi nasıl yaptırır, onları gözlerini bile kırpmadan nasıl ölüme gönderirdik bilir misin?”

Bu soruyu Maile yerine ben cevapladım. Erik’in sarayda bana vahşilerin kim olduklarını açıklarken anlattıklarını hatırlayıp, “Onları ilaçla uyuşturarak,” dedim.

Gözlerimin içine bakan Søren, yüzünden acı dolu bir ifade geçse de başını salladı. “Onları arzularımıza boyun eğdirmenin, kendilerini bizim menfaatlerimiz için feda ettirmenin tek yolu buydu. Ama bu hiç de tatmin edici bir yöntem değildi. Gözlerinin nasıl da boş baktığına, nasıl da sersemlemiş, kontrolü yitirmiş halde birer kukla gibi hareket ettiklerine şahit oldum. Birisinin iradesini ele geçirmek onun ruhunu teslim almak demektir. Ben bunu daha önce yaptım

ve ömrümün sonuna dek vicdan azabını taşıyacağım. Şartlar ne olursa olsun bir daha asla aynısını yapmam.”

Bir an itiraz edeceğini düşündüğüm Maile dişlerini sıkıp başını başka tarafa çevirdi. “Yani değişen bir şey yok,” dedi. “En azından şu an için. Yine Hava Madeni’ne gidiyoruz. Hâlâ şu Ovelgan topraklarıyla ilgili aptalca planınızı uygulamayı mı düşünüyorsunuz?”

“O planı sen yapmadın diye aptalca olduğunu söylüyorsun,” diye belirtti Erik.

“Hiçbir şey değişmedi,” dedim onların aralarındaki çekişmeyi umursamayarak. “Eşyalarımızı toplar toplamaz yola devam ediyoruz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

Diğerleri sözlerimi emir bilip vakit kaybetmeden dışarı çıktı. Heron sona kaldı. Çadırın çıkışında durup benim, acıdan yüzümü buruşturmuş halde kolumu kaşımamı seyretti.

“Belki de Cress’in asıl planı beni kaşıntıdan çıldırtmaktır,” dedim kolumdaki yaraya bakarak. Uyandığımda olduğu kadar kızarıktı ama en azından daha kötüye gitmemişti.

Heron yanıma gelip bana elini uzattı. Açık yaraya dokunmamaya özen göstererek kolumu yakından, dikkatle inceledi.

“Belli ki bu sihirle açılmış bir yara,” dedi bir süre sonra. “Ama onu iyileştirebilirim.”

Kolumu geri çektim. “Yeteneklerini buna daha çok ihtiyaç duyanlar üstünde kullanmanı tercih ederim,” dedim. “Belki canımı sıkıyor ama bu yüzden ölecek falan değilim.”

Heron biraz rahatlamış görünüp başını salladı. Eminim ki bunca kişiye şifa vermek onu tüketmişti. “Biraz merhem sürüp üzerini kuru ve kapalı tutarsan kendi kendine iyileşir,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

ZÜMRÜT KRALİÇE

Heron bir süre daha oyalandıktan sonra, “Sana inanmadığım için üzgünüm,” dedi. “Rüyaların konusunda. Sana inanmalıydım.”

Başımı iki yana salladım. “Bu bana bile çılgınca geliyordu. Neredeyse ben bile inanmayacaktım.”

“Sana şu deliksiz uyku iksirini hazırlayacağım,” dedi. “Onu içmen gerekmiyor ama günün birinde bu seçeneğe ihtiyaç duyabilirsin. Cress durumu farkedecek gibi olursa da... elimizin altında böyle bir iksir bulunması iyi olur.”

Sözlerine hak vermemek elde değildi. “Teşekkür ederim,” dedim bir kez daha.

Başını sallayıp yorgun bir ifadeyle gülümsedikten sonra çadırdan dışarı çıktı:

ORMAN

Perea Ormanı, zeytin, selvi ve adını bilmediğim birkaç farklı türde ağaçtan oluşan sık bir ormandı. Annem bana, tanrılar Astrea'yı yaratırken Glaidi'nin buradaki ağaçları kendi parmaklarından yaptığını, onları topraktan çıkarırken köklerine kendinden bir parça kattığını, hep güçlü ve canlı olmalarını sağladığını anlatmıştı.

Küçük bir çocukken Glaidi'nin bu kadar çok parmağı olduğu fikri kafamı karıştırıyordu ama artık masalın bu kısmına takılmıyordum. Bu sadece bir masaldı ve gerçek onun detaylarında değil kalbinde gizliydi. Belki ağaçlar gerçekte Glaidi'nin parmakları değildi ama her nasılsa ondan bir parça taşıyorlardı. Şimdi ormandan geçerken bunu hissedebiliyordum. Glaidi'nin varlığının bana omuzlarımı örten bir battaniye gibi huzur verdiğini hissedebiliyordum. Onun bana, hepimize kol kanat gerdiğini ve güvende olduğumu hissediyordum.

Ormanda aynı zamanda kuşlar uçuşuyordu; içerilere doğru ilerledikçe kanatları, yakuttan, topaza, inciden obsidiyene dek türlü mücevherlerin rengini taşıyan kuşlar. Bir renk cümbüşü halinde başımızın üstünden geçiyorlardı.

“Eskiden onları duyardım,” dedi Artemisia bir saatlik sessizliğin ardından. Yolculuğumuz alışkın olduğumdan daha yavaş geçiyordu ve bunun için minnettardım. İstedğim son şey ileride bizi neyin beklediğini bilmeden ormanda dörtnala at sürmekti. Artemisia boğazını temizleyip sözlerine devam etti. “Gölün karşı kıyısında, kampta. Bazen sabah erken ya da akşam geç saatlerde onların şarkılarını dinlerdim. Neye benzediklerine ya da sayılarının kaç olduğuna kafa yormazdım. Sadece hüznle şarkı söylediklerini düşünürdüm. Sanki ağlar gibi.”

“Artık şarkılarını öyle söylemiyorlar,” dedim.

Bu doğruydı. Başımızın üstünde uçuşan kuşlar kulakları sağır edecek kadar güçlü ötüyor ama sanki neşeli çığlıklar atıyorlardı. Sanki gülüyorlardı.

“Hayır,” dedi Art. “Ama sakın bundan Erik’e söz etme. İhtiyacımız olan son şey kuşların bile zaferimizi kutladığına dair bilgece bir şiir duymak.”

Onun bunu söylerken gözlerini devirdiğini hissetsem de sesinde şefkatli bir tını vardı ve Erik döndüğü için mutlu olduğunu biliyordum. Dengede durabilmek için onun beline sarılmıştım ama Sta’crivero’da birlikte yaptığımız sürüşlerin aksine bu defa atımız ağır, sakın adımlarla ilerliyordu.

Arkamızda Sören kömür karası atını eşkin sürüyordu. Kolları ve göğsü hâlâ bandajlarla kaplı olduğu halde o sabah olduğundan bile daha iyi görünüyordu. Teni eskisi kadar solgun, gözlerinin altındaki gölgeler eskisi kadar belirgin değildi. Yemek ve uyku mucizeler yaratmıştı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi ve ben de ona bundan daha doğal bir şey olamazmış gibi aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

Benekli, uysal bir kısrak olan bizim atımız, kendisine doğru yaklaşan Sören’in atını arka ayaklarının üstünde kalkarak uyardı. Art’ın beline sıkıca sarıldım.

“Bir şey mi istiyorsun?” diye sordu Artemisia Søren’e.
“Yoksa atımı mı ürkütmeye *çalışıyorsun*?”

Azar işiten Søren atını sağa yönlendirip bizimkinin rahat bir nefes almasını sağladı.

“Güneş battığında Ovelgan topraklarında olacağız. Yani Ovelganlılar muhtemelen bizi akşam yemeğine davet edecekler,” dedi Søren.

“Neden sizinle yemek yemek istesinler ki?” diye sordu Artemisia. “Siz onların düşmanı değil misiniz?”

“Çünkü diplomasi bunu gerektirir ve Ovelganlılar, Kalovaksiyalı saray mensuplarından çok daha diplomatiktir. Saraydaki politika ve entrikalardan uzak oldukları için bunu yapabiliyorlar. Bize bir şans tanıyıp anlattıklarımızı dinleyeceklerdir.”

Başımı salladım. “Güzel. Onlar hakkında ne biliyorsun?”

Søren nefesini bırakıp bu soruya vereceği cevabı düşündü. “Lord Ovelgan savaşta bir komutandı ama Goraki kuşatmasından sonra hiç savaşmadı. Çarpışmada yaralanıp genç karısıyla birlikte taşraya yerleşti. Çiftin dört çocuğu var. En büyükleri on beş yaşında olmalı ama sanırım ailesiyle yaşamıyor. Babasının yolundan gitmek üzere eğitim alıyor.

“Peki ya Leydi Ovelgan?” diye sordum. “Onun ailesi?”

Søren bir süre daha düşündü. “Stratlılılar,” dedi nihayet. “Onları saraydan hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal,” dedim kaşlarımı çatarak. Saray mensuplarını takip etmekte zorlanıyordum. Aileler uzun süre iktidarda kalmıyordu ve hepsini hatırlamak zordu. Ama Rigga Stratlan isminde benden biraz daha büyük bir kızı hatırlıyordum. Cress o kızla arkadaştı fakat bana onun hakkında bir iki kelimedenden fazlasını anlatmamıştı. Kız açık sarı renkli, lüle lüle saçları, kalkık burnu ve yuvarlak yüzüyle klasik bir Kalovaksiyalı güzelliğine sahipti.

Sören o kızıdan söz ettiğimde başını salladı. Onun uzmanlık alanının dışına çıktığımız halde, “Cress’in kuzenlerinden biri olmalı,” dedi. Savaş stratejileri ve diplomasi konusunda bilgi sahibi olabilirdi ama Kalovaksiya sarayındaki karmaşık ilişkiler onu aşıyordu. “Leydi Ovelgan güzelliğiyle ünlü bir kadındır. Onun bir zamanlar babamın metreslerinden biri olduğuna dair dedikodular bile var. Babamı tanıdığım için bu dedikodularda doğruluk payı olduğunu söyleyebilirim.”

Onun umarsızca söylediği bu sözlerden rahatsız olmuştum. “Lord Ovelgan’ın karısını ilk fırsatta saraydan uzaklaştırmasına şaşdırmamak gerek.”

“Yeterince şanslıysak Lord ve eşi bunun için kraliyet ailesine hâlâ kin duyuyordur,” dedi Artemisia.

Başımı iki yana salladım. “İmparatoriçe’ye sempati duyuyor olma *ihtimalleri* daha yüksek,” diye belirttim.

Sören gözlerime baktı. “Sizce Cress çoktan Leydi Ovelgan’ya ulaşmış olabilir mi? Ona Encatrio sunmuş, onu öldürmüş ya da değiştirmiş olabilir mi?”

Bunları ben de düşünmüştüm ama başımı iki yana salladım. “Cress sarayda büyüdü. Oradan hiç birkaç günden uzun süre ayrı kalmadı. Bence saray mensuplarından başka kimse aklına gelmemiştir. Dışarısı onun için bambaşka bir dünya gibi.”

Art, “İmparatoriçe,” diye sertçe düzelttikten sonra bir bana bir Sören’e baktı. “Cress değil. *İmparatoriçe*.”

Haklı olduğunu bildiğim halde iç geçirip, “Biliyorum, biliyorum,” dedim. Etrafta Cress’le olan yakınlığımı eleştirecek kimse olmasa da ona unvanıyla hitap etmek iki ayrı Cress olduğunu hatırlamama yardımcı oluyordu ama bunu uzun süre yapamıyordum. Tekrar Sören’e baktım. “Peki ya çalışanlar? Bu topraklarda kaç kişi yaşıyor? Halk Kalovaksiyalı

hizmetçilerden mi yoksa Astrealı kölelerden mi oluşuyor?" diye sordum.

"Halkın yaklaşık üçte ikisi köle, üçte biri ise hizmetçi," dedi Søren. "Ayrıca bu toprakların hemen dışında bir Kalovaksiya köyü var."

Bir Kalovaksiya köyü. Bu tuhaf bir düşünceydi. Etrafımda sadece zengin ve ayrıcalıklı Kalovaksiyalı saray mensupları gördüğüm için onların bu konuma başkalarına hükmederek geldiklerini unutuyordum. Yine de kendime söz konusu köylülerin de birer Kalovaksiyalı olduğunu hatırlattım. Fakir olsalar da benim zincirlenmiş halkımdan daha ayrıcalıklıydılar.

"Sayılarına dair bir tahminde bulunabilir misin?" dedim ısrarla.

Søren ağır ağır nefesini bırakıp biraz düşündü. "Yaklaşık iki yüz kadar esir çalışıyor olmalı. Elli ya da yetmiş beş tane de hizmetçi. Köyde de bin kişinin yaşadığını düşünüyorum," dedi. "Yıllardır buraya hiç uğramadığım için bu sadece bir tahmin. Gerçekte ne ile karşılaşacağımızı hiç bilmiyorum."

Artemisia homurdandı. "Neticede gerekirse onlarla çatışmaya girebiliriz," dedi şaşırtıcı bir iyimserlikle. "Sayılar bizden yana ve bugüne dek savaştığımız çoğu Kalovaksiyalı gibi onların da eğitilmiş savaşçılar olduklarını sanmıyorum."

"Ama böyle bir çatışma olduğu anda İmparatoriçe'ye haber gönderirler," diye belirttim. "Ve o da bizim nereye gittiğimizi öğrenir. Ona niyetimizi belli etmiş oluruz ve şu an elimizdeki tek koz onu hazırlıksız yakalama ihtimali."

"Ya bizi gördükleri anda İmparatoriçe'ye bir haberci yollamaya kalkıştırlarsa?" diye sordu Art. "Böyle bir durumda en hızlı adamlarımızı gönderip habercinin önünü kesmeliyiz."

ZÜMRÜT KRALIÇE

Başımı salladım. “Evet, öyle yaparız. Ayrıca Ovelganlılar’la buluşmaya küçük bir temsilci grubu halinde gitmeliyiz. Saldırgan görünmeyecek ama gerektiğinde kendimizi savunabileceğimizi belli edecek bir sayıda.”

“Yirmi kişilik bir grup uygundur,” diye önerdi Søren. “Diğerleri de bizi, saldırıya uğrama ihtimalimize karşı bir tehdit oluşturacak şekilde yakından takip etmeli.”

“Üçümüz,” dedim parmaklarımla sayarak. Sürekli kıpırdanıp duran bir atın üstünde bunu yapamak epeyce zordu. “Maile de bizimle gelmek isteyecektir. Erik de. Yarı Kalovaksiyalı bir asilzade olarak Erik’in Ovelganlıları etkileyeceğini düşünüyorum. Ayrıca gözünün durumu Cress’in insanlara nasıl da çılgınca zulüm ettiğini gösteriyor. Diğer on beş kişi Ateş ve Su Muhafızları’ndan oluşmalı ama Ovelganlıların bunu bilmesi gerekmiyor. Umarım buna ihtiyacımız olmaz fakat Muhafızlar gerektiğinde yardımımıza koşmaya hazır olmalı.”

“Ya Blaise?” diye sordu Artemisia biraz terddüt ederek. “Ona ihtiyacımız olacak mı?”

Søren’in bakışlarını üzerimde hissederek başımı iki yana salladım. “Blaise’in bu buluşmayla ilgileneceğini sanmıyorum,” dedim. “O artık yeteneğini kullanmak istemiyor. Bu konuda onunla anlaşmaya vardık.”

Bu sözler Artemisia’yı şaşırtmıştı. Kaşlarını yukarı kaldırıp omuzunun üstünden bana baktı. “Kendisi böyle mi söyledi?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Su Madeni’nde yaşananlar onun için bir dönüm noktasıydı. Bir daha aynı şeyleri yaşama riskine girmek istemiyor.”

Artemisia tekrar önüne dönüp az ötedeki ormana baktı. “Böyle söylemiş olabilir,” dedi. “Belki sözlerinde ciddi ol-

duğunu da düşünüyordur ama söylemek başka, uygulamak başka şey. Blaise hiçbir şey yapmadan kenarda bekleyecek biri değil.”

Bu sözlerin yüreğimi daralttığını hissetsem de, “Yanıyorsun,” dedim Artemisia’ya. “Bu konuda konuşurken nasıl görüldüğünü bilmiyorsun. Kararından kesinlikle emin.”

Artemisia bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Umarım haklısındır Theo,” dedi. “Ama gerçeği zaman gösterecek.”

Buna verecek bir cevap bulamayınca sustum. Neden söz ettiğini bilmiyor, dedim kendi kendime ama içimden bir ses aslında onun benim düşüncelerime tercüman olduğunu fısıldıyordu.

“Sören, planımızı önden gidenlere de ilet,” dedim. “Gönüllü olacak Muhafızlar’la bir temsilciler ekibi kur. Yakınlarda bir dere var mı Artemisia? Oraya gitmeden önce temizlenip bir kraliçeye yakışır şekilde giyinmeliyim. Bu insanlar bir kraliçe istiyorlarsa onlara istediklerini vermeliyim.”

Artemisia yakınlarda temizlenebileceğimiz bir dere buldu ve Heron da bize katıldı. Ben soğuk suyu yüzüme çarpıp parmaklarımı keçeleşen saçlarımda dolaştırırken Heron eyerdeki heybemden zümrüt yeşili ipekli bir elbise çıkardı. Hiçbirimiz Su Madeni’ndeki kulübelere birinde bulduğumuz bu elbisenin kime ait olduğunu bilmiyorduk. Bazı kısımları fazla bol, bazı kısımları ise fazla dardı ama Heron üzerinde, vücuduma oturacak şekilde tadilat yapmıştı.

Elbiseyi giydim ve Artemisia’nın saçlarımı bir kez daha örüp bu defa başımın üstünde topuz yapmasına izin verdim. Bu basit ama bir kraliçeye yakışan bir stildi.

“İşte,” dedi Artemisia işi bittiğinde.

Deredeki yansımama baktığımda elimde olmadan kaşlarımı çattım. Gördüğüm kız bana hiç benzemiyordu; onun

ZÜMRÜT KRALIÇE

yüz hatları daha keskin, çenesi daha güçlü ve gözleri daha sert bakışlıydı. Eskiden anneme benzediğimi düşünürdüm ama şimdi bende ona dair fazla bir şey kalmamıştı. Öte yandan gördüğüm yüz Ampelio'nunkine de benzemiyordu. Sanırım sadece kendim gibi görünüyordum.

MALİKÂNE

O rmandan çıkar çıkmaz karşımızda upuzun bir bina olan ve sabah güneşinin ışığında altın rengi pırıltılar saçan Ovelgan malikânesini bulduk. İsmi sebebiyle bu binanın da keskin hatlara sahip, gri renkli, ürkütücü bir Kalovaksiya yapısı olacağını düşünmüştüm ama tıpkı sarayinki gibi yuvarlak kuleleri, vitray camlı pencereleri ve kubbeli çatılarıyla tartışmasız şekilde Astrea tarzı bir binaydı. Kuşatmadan önce hangi amaçla kullanıldığını merak ettim ve bunu bilebilecek tek kişi Blaise olduğu için kalabalıkta onu aradım ama bulamadım.

“Kimi arıyorsun?” diye sordu yanımda at süren Heron.

“Blaise’i,” dedim. “Ona sarayın eskiden hangi amaçla kullanıldığını soracaktım.”

“Olası habercilerin önünü kesmek için bir grup atlıyla birlikte köyün diğer ucuna gitti. Søren’in, Ovelganlıların önce bizi dinlemek isteyeceklerine dair tahmini yanlış çıkarsa diye,” dedi Heron kaşlarını çatıp saraya bakarak. “Ama sorduğun soruyu ben yanıtlayabilirim. Burası eskiden Talvera malikânesiydi.”

Yan gözle ona baktım. “Bunu nereden biliyorsun?”

Heron beni yanıtlamadan önce omuz silkti. “Çünkü eskiden Leonidas’a ya da en azından onun ailesine aitti. Gelecekte Lord Talvera o olacaktı.”

“Ah,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Leonidas, Heron’un madende tanışıp âşık olduğu ama maden deliliği sebebiyle kaybettiği çocuktü. “Plan yaparken bize bundan söz etmedin.”

Heron bakışlarını karşıya dikerek tekrar omuzlarını silkti. “Neden söz edecektim ki? Vereceğiniz karara fayda sağlayacak durumda değildim. Buraya hiç gelmedim, nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum. Hakkında bildiklerim Leonidas’ın bana anlattıklarından ibaret. O, etrafımızdaki diğer her şey karanlık ve çirkinen bana bu binayı harika bir yer olarak tasvir etmişti. Çinili koridorlarda nasıl koştuğunu, mozaiklerin ögle güneşi altında nasıl altın gibi parladığını, nasıl da bu binanın dünyanın en güzel yeri olduğunu anlatmıştı. Her şey bittiğinde burada birlikte yaşayacağımızı söylemişti.”

Yutkunup başını çevirdi ama sesindeki hüznü fark etmemek mümkün değildi.

“Peki ailenin diğer üyeleri?” diye sordum. “Geride kimse kalmadığını söylemiştin. Bu binada hak iddia edecek birisi yok mu?”

Heron başını iki yana salladı. “Leo ailenin son üyesiydi.”

Bu sözleri bir süre düşündükten sonra bir karara vardım. “O halde bu savaşı kazanırsak bina senindir,” dedim. “Tabii istersen.”

Heron buna hazırlıksız yakalanmıştı. “Benim mi?”

Omzumu silktim. “Leonidas sana bir söz vermiş,” dedim. “Gerçekleştiğine kendisi şahit olamıyor diye verdiği sözün geçerliliğini yitirmesi gerekmiyor. Ayrıca burası senin mutlu olabileceğin bir yere benziyor. Başkentten uzak, huzurlu bir yer ve yakında yeniden inşa edip Hava Tapınağı’na dönüş-

türeceğimiz Hava Madeni'ne de yakın. İstersen buradan Maden'in inşaatını da takip edebilirsin."

Heron bir süre ağzı açık bana baktı. Nihayet gülümsedi. "Sanırım bunu yapacağım. Yani yapmak istiyorum. Gerçi burası çok büyük bir ev Theo," dedi tekrar malikâneye bakarak.

"Sen de çok iri bir adamsın," dedim.

"Başkaları böyle sözler verdiğini duyarlarsa kapında sıraya girerler," dedi Artemisia bana. "Ayrıca savaşı kazanamazsak kimseye bir faydan olmaz. Şu an buna odaklanmalıyız."

"Biliyorum," dedim çabucak. "Ama bazen bu savaş son-suza dek sürecekmış gibi hissediyorum. Sonrası için plan yapmak bana iyi geliyor."

Artemisia ve Heron'la ordunun ön saflarına doğru at sürdüğümüzde Søren ve Maile'nin birlikleri çoktan düzene soktuklarını gördük. Maile onlara doğru yaklaştığımı fark edince beni eleştiren gözlerle baştan aşağı süzdü.

Bakışlarını üzerimdeki zümrüt yeşili elbiseye dikerek, "Bu çok pratik bir elbiseye benzemiyor," dedi kayıtsız bir sesle.

"Kalovaksiyalılar bir kadından pratik giysiler giymesini beklemiyorlar," dedim. "Onların bir liderin görünmesini umdukları gibi görünmezsem ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile dinlemezler."

Maile kaşlarını çattı. Kendi üstündeki kahverengi, dar , deri pantolonu ve güzelce yıkanması gereken beyaz, pamuklu tuniği işaret ederek, "Ya ben?" diye sordu. "Bir Vecturia prensesi olarak benim de geleneksel bir saray kıyafeti giymem gerekir mi?"

Ona hakaret ettiğimi düşünmesinden korkarak sözlerimi dikkatle düşündüm ama sonra duygularını korumaya çalışmamın onu daha çok rahatsız edeceğine karar verdim.

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Bunun onları etkilemekle bir ilgisi yok. Sadece onlara görmeyi beklediklerini vereceğiz. Vecturialılar’ın kirli, sinirli ve hırpani görünmelerini bekliyorlar. Doğruyu söylemek gerekirse sen olduğundan daha kaba bile davranabilirsin. Hiç konuşma; onların dilini anlamıyormuş gibi yap. Bir ahmak olduğunu düşünüp seni hafife alacaklardır ve bu da şüphesiz fazlasıyla işimize yarar.”

Maile bir an bu sözlerle alınmış gibi göründü ve ondan özür dilemeyi düşündüm ama daha ben bunu yapamadan başını geriye atıp atları bile ürkütecek kadar güçlü bir kahkaha attı.

“Tamam,” dedi kendine geldiğinde. “Sen benim Su Madeni’ni ele geçirme planıma güvendin. Ben de ne kadar berbat olursa olsun senin planına güveneceğim.”

Önündeki boş araziye yarılamıştık ki sarayın kapıları açıldı ve ellerinde bizimki gibi sarı bayraklar olan bir tabur muhafız bizi karşılamak üzere dışarı çıktı. Bu bir barış görüşmesiydi.

Kalovaksiyalılarla yaptığım son barış görüşmesinde ölümün eşiğine gelmiştim. Bu defakinin daha iyi geçeceğini umuyordum.

Birliklerimiz Artemisia’nın peşisıra atlarını durdurup Ovelganlıları beklerken sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım. Søren tek bir zarif hareketle atından atlayıp nispeten kaba sayılabilecek bir şekilde benim atımdan inmeme yardımcı oldu. Yere güvenle ayak bastığımda elbisemin eteklerini düzelterip kendimi dik durmaya zorladım.

Kalbim yaklaşan toynak sesleriyle uyumlu bir biçimde çılginca atıyordu. Søren bunu fark etmiş olmalıydı çünkü yan gözle bana bakmıştı. Bana dokunacak gibi oldu ama sonra burada, ordumun gözü önünde bunu yapmaktan vazgeçti. Sağduyulu davrandığı için ona minnettardım ama bir yan-

dan da onun elini tutabilmeyi, sarsılmaz gücünden destek alabilmeyi isterdim. Şu an buna ihtiyacım vardı.

Ovelgan ordusu bizden epeyce uzakta durdu ve lord ve leydi olduğunu düşündüğüm iki kişi atından aşağı indi.

“Bundan sonrasını yürüyerek gideceğiz. Buluşmada sadece biz ve onlar olacak,” dedi Søren bana alçak sesle.

Boş arazide yürürken ordumun korumasından uzaklaştığımı biliyordum ama en azından yanımda kılıcını kuşanmış Søren vardı. Ovelganlılar da izimizden gitti ve az önce atından inen o iki kişi bize doğru yürümeye başladı.

Bize yaklaştıklarında yüz hatlarını daha rahat seçer oldum. Omuzlarına dökülen sarı saçları ve bakımlı bir sakala sahip güçlü çenesiyle Lord Ovelgan otuzlarının sonunda olmalıydı. Ondan sadece birkaç yaş küçük, belki otuz beşinde olan karısı Leydi Ovelgan’ın ise yuvarlak, belirgin bir yüzü ve cilalı bir taş kadar kusursuz, anlaşılmaz bir ifadesi vardı. Saraydayken neden güzelliğiyle meşhur olduğunu anlamak zor değildi ama Kayzer döneminde güzelliğin bir nimetten çok başa bela olduğunu biliyordum. Leydi, denizin ortasında kalan ve tanrılara suyun sakın durması, asi bir dalganın onun küçük botunu alabora etmemesi için yalvaran birinin ifadesini taşıyordu.

Ona neredeyse acıyacakken aslında böyle bir savaşı benim de istemediğimi hatırladım. Kendimi sebepsizce bu savaşın içinde bulmuştum ve şimdi tek çabam onu sonlandırmaktı.

İlk konuşan, başını saygıyla öne eğen Søren oldu. “Lord Ovelgan, Leydi Ovelgan,” dedi onlara. “Umarım iyisinizdir.”

“Bir isyan ordusunu topraklarımızdan geçirmeye kalkışmasaydın daha iyi olurduk,” dedi Lord Ovelgan boğuk, keyifsiz bir sesle. Sonra istemeden de olsa ekledi: “Majesteleri.”

Biraz zorlamayla da olsa Søren’e bu şekilde hitap etmesi umut vericiydi. Bu, Søren’in haklı olduğunu, Lord Ovelgan’ın

ZÜMRÜT KRALIÇE

onu hâlâ saygı duyulması gereken bir asilzade olarak gördüğünü gösteriyordu. Herhangi bir karara varmadan ve Cress'e haber göndermeden önce Søren'in söyleyeceklerini duymak istediğini gösteriyordu. Lord dönüp bana bakmamıştı bile.

Søren hiç vakit kaybetmeden, "Topraklarınızdan sorunsuzca geçmemize müsaade ederseniz bir saate kalmadan buradan gideriz," dedi.

Lord Ovelgan küçük bir kahkaha attı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi. "Sen hep dik kafalı, cesur bir çocuk oldun."

Bu sözlerle şaşırıp Søren'e baktım. Søren, Ovelganlılar'dan hep onları fazla tanıımıyormuş gibi bahsediyordu ama şimdi Lord Ovelgan Søren'i yakından tanıyormuş gibi konuşmuştu.

Şaşkınlığımı fark etmeyen Lord Ovelgan sözlerine devam etti. "Senin babandan daha iyi bir Kayzer olacağını umuyordum ama gördüğüm kadarıyla bir kıza kapılıp kendine farklı bir yol seçmişsin."

Bunu söyledikten sonra bana baktı. Beni görmezden gelmeye devam etmesini tercih ederdim çünkü bu son sözlerindeki nefret Leydi Ovelgan'nın bile irkilmesine neden olmuştu.

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Lord Ovelgan. Leydi Ovelgan," dedim. "Sanırım artık oyun oynamaktan vazgeçsek iyi olur. Hepimiz topraklarınızdan geçmemize izin vereceğinizi biliyoruz. İş bunun için isteyeceğiniz rakamda bitiyor ve bizimle buluşma nezaketini gösterdiğinizize göre bu rakamı çoktan belirlemiş olmalısınız. Bize bunu ne kadar çabuk söylerseniz o kadar çabuk anlaşmaya varıp yolumuza devam ederiz."

Lord Ovelgan kolay kolay şaşırarak türde bir adama benzemiyordu ama sanırım ben bunu başarmıştım. Adam ağzı bir karış açık bana bakakaldı ve Søren onun bu komik yüz ifadesi karşısında gülmek için beceriksizce öksürdü.

Leydi Ovelgan mücevherlerle süslü eliyle kocasının kolunu tutup bana zarıfçe gülümsedi ama ben onun gibileri çenesindeki gerginliği, gözlerindeki rahatsızlık ifadesini fark edecek kadar iyi tanırdım.

“Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz,” dedi kadın bir davetten çok bir emir gibi. “Yemekte her şeyi rahatça konuşuruz. Çocuklar seni tekrar gördüklerine sevinecekler Prinz Søren. Geceyi de burada geçireceksiniz; ne de olsa karanlık çökmek üzere. Köydekilerin varlığınıza haberi olmaması için adamlarınız burada kalacak.”

İşte yine kibarlığın ardına gizlenmiş o sıcak samimiyet. Søren bu insanları söylediğinden daha iyi tanıyordu. Çocuklarını biliyordu. Bunu benden neden saklamıştı?

“Birliklerimizin saray kapılarının dışına yerleşmelerini sağlayacağız,” dedi Søren rahat bir tavırla. “Ama bize güvenliğimizi sağlayacak kadar da yakın olacaklar. Ayrıca kişi başı on tane olmak üzere yirmi muhafız bizimle birlikte gelecek. Goraki İmparatoru Erik de öyle.”

Leydi Ovelgan’ın gözleri büyüdü ama gerçekte şaşır-maktan çok rol yapıyor gibiydi. Sonrasında dudaklarında beliren gülümseme ise daha doğaldı. “Senin için yaptığımız onca şeyden sonra bize güvenmiyor musun Prinz Søren?” diye sordu sesinde alaycı bir tınıyla. “Bizi arkadan vuranın sen olduğunu düşünürsek bu son derece ironik.”

Søren, Leydi Ovelgan’ın imalı konuştuğunu fark etmemiş ama gözlerini onun üstüne dikmişti. “Kocanızdan bana ya da beraberimdekilere zarar verebilecek kişilere karşı temkinli olmayı öğrendim,” dedi önce leydiye sonra lorda bakarak. “Bana bir zarar vereceğinizi düşünmüyorum ama şu an birlikte olmayı seçtiğim kişi Kraliçe ve eminim ki kendisi sizin karşınıza tek başına çıksaydı ona bir şekilde zarar vermekten kaçınmazdınız. Bu yüzden hayır Leydi Ovelgan, bunu söylemek

bana acı verse de size güvenmiyorum. Belki de şikâyetinizi beni bu kadar bilgece yetiştiren kocanıza yapmalısınız.”

Søren’in bu açıklamasından sonra sessizlik oldu ve bir an onun Ovelganlılar’ı bize yaptıkları yemek davetinden vazgeçirecek kadar kızdırdığını ve geri dönmek zorunda kalacağımızı düşündüm. Bunun yerine Lord Ovelgan her iki tarafın birliklerinin duyabileceği kadar keskin ve gürültülü bir kahkaha koparıp beni şaşırttı.

Onun öne doğru bir adım atıp Søren’in omuzuna vurmasıyla rahat bir nefes aldım. “Ne olursa olsun oğlum,” dedi adam. “Senin hiç değişmediğini görmek güzel.”

Søren de ona gülümseyerek karşılık verdi ama neşesi gözlerine yansımadı. “Ben sizinle aynı fikirde değilim efendim,” dedi. “Sizin öğrenciniz olduğum döneme göre biraz değiştim.” Lord Ovelgan’ın kavrayışından kurtuldu. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim,” dedi hem ona hem de leydiye. “Birliklerimizi yerleştirip muhafızlarımızı toplayacağız. Günbatımında görüşürüz.”

Søren’le birliklerimizin yanına dönerken onu kolundan tutup yüzüme bakmaya zorladım.

“Bana Lord Ovelgan’ı bu kadar yakından tanıdığını söylemedin,” dedim. “Az önceki konuşmanıza bakılacak olursa onunla aile gibisiniz.”

Søren omuzlarını silkse de bana bakmaktan kaçındı. “Sana onu tanıdığımı söylemiştim,” dedi ama bunun bir cevap olmadığını kendisi de biliyordu.

“Bunu basit bir tanışıklık gibi gösterdin. Oysa daha fazlasıymış. O seni *eğitmiş*. Ona saygı duyuyorsun. Hatta belki onu seviyorsun.”

Søren bunları duyunca ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Sana ne dememi bekliyorsun Theo?” diye sordu. “Bundan

dört yıl önce bu malikânede bir yıl yaşadığımı ve bu adam ve eşinin bana oğullarıymışım gibi davrandığını mı? Onlara hayranlık ve sevgi duyduğumu mu? Elbette onlara sevgi duyuyordum. Babam gibi bir adam tarafından yetiştirildikten sonra burası benim için cennetten farksızdı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Değiştirmez mi?” dedim. “Sen artık onların manevi oğlu değilsin Søren. Onlarla ne tür bir anlaşma yaparsak yapalım ayrı taraflardayız. Bunu bildiğinden emin olmak istiyorum.”

Søren bir süre konuşmadan karşıya baktı. “*Yana Crebesti,*” dedi nihayet. “Ben sana güveniyorum Theo. Sen de bana güveniyor musun?”

Bu sözler beni rahatlatmaya yetmemişti ama onun bir noktada haklı olduğunu biliyordum. Søren’in eline bana sırt çevirebileceği, başkasının tarafını tutabileceği, daha kolay bir yol seçebileceği pek çok fırsat geçmişti. Ama o her seferinde benim yanımda olmayı seçmişti ve bu defa durumun farklı olacağını düşünmem için bir sebep yoktu.

Onun kolunu sıkıp bıraktım. “*Yana Crebesti,*” dedim.

OVELGAN

O velgan Malikânesi karşıdan çok güzel görünüyordu ama grubumuz ona yaklaştıkça daha büyük ve karanlık bir yapıya dönüşmüştü. Güneşin tamamen batmasıyla birlikte altın rengi pırıltılar saçmaz olmuştu. Artık az önceki halinin bir gölgesi, bir hayaleti gibiydi.

Malikânenin hemen girişinde, geniş mermer merdivenlerin dibinde bizi bekleyen Ovelganlı çiftte şimdi her ikisi de on yaşından daha büyük görünmeyen iki kızları eşlik ediyordu. Altın rengi saçları olan, kocaman açılmış gözlerinde ciddi birer ifade taşıyan kızların üzerindeki sert kadife kumaştan elbiseler nefes almalarını bile zorlaştıracak kadar dardı.

Kızlardan küçük olanı bakışlarını yerdeki tüylü halıya dikmişti ama ablası dikkatle, evin girişini dolduran yirmi üç kişilik grubumuzu inceliyordu. Kız önce beni süzdükten sonra bakışlarını Erik'e çevirdi. Aradan geçen zamanın ve Heron'un uyguladığı tedavinin etkisiyle Erik'in bir gözündeki şişlik inmişti ama kaybettiği diğer gözüne kırmızı bir eşarp bağlanmıştı. Erik Heron'un kolundan destek alıyordu. Bu defa bakışlarını hiç çekinmeden Artemisia'nın mavi saçlarına çeviren küçük kızın ağzı açık kalmıştı. Sören'i fark ettiğinde

dudaklarına bir gülümseme yerleşti ve kendini tutamayıp ona el salladı.

Ayak parmaklarının ucunda yükselip, "Søren!" dedi heyecanla. Annesi kızı susturdu ve onun havada duran elini indirip kendi avucunda sımsıkı tuttu.

Søren kıza her şey normalmiş, oraya sadece akşam yemeği yiyip havadan sudan konuşmak için gelmişiz gibi gülümseyerek karşılık verdi.

"Evimize hoşgeldin Prinz Søren," dedi Lord Ovelgan Søren'i başıyla selamlayarak. Uzunca bir süre kararsız kaldıktan sonra bana dönüp ekledi: "Kraliçe Theodosia."

Memnuniyetle gülümsedim. Bu küçük bir detaydı belki ama bir Kalovaksiyalı'nın ağzından gerçek ismimi duymak tek başına bir zafer gibiydi. Ne *Leydi Thora*, ne *Kül Prensesi*, sadece *Kraliçe Theodosia*. Ne de olsa isimlerin gücü vardı ve lordun bana bu şekilde hitap etmesi Cress'in gözlerindeki hainlik kadar etkiliydi. Bu iyiye işaretti.

"Goraki İmparatoru Erik'le tanışmış mıydınız?" diye sordum Erik'i işaret ederek. Erik sıranın ona gelmesiyle birlikte, benim iki gözüm de gördüğü halde yapamayacağım kadar zarif bir hareketle lordun önünde eğildi. Her nasılsa gözündeki eşarp yakışıklılığından bir şey götürmemişti; özellikle de üzerinde sırma işli, geleneksel Goraki kıyafeti varken. Tersine ona bir gizem, muzip bir hava katmış, bir halk şarkısının hüznü kahramanı gibi görünmesini sağlamıştı. Onu ilk tanıdığım halinden, üzerine bol gelen Kalovaksiya giysileri içerisindeki huzursuz bir yabancından çok farklı görünüyordu.

"İmparator," dedi Lord Ovelgan biraz tereddüt ederek. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Keşke ben de sizinle aynı hisleri paylaşabilseydim lordum," dedi Erik keyifsiz bir gülümsemeyle. "Ama sizin de tahmin edeceğiniz üzere şu sıralar etrafı görmekte zorlanıyorum."

Lord Ovelgan yardım istercesine etrafına bakıp huzursuzca kıpırdandı. “Fark ettim,” dedi dikkatle. “Eminim ki bununla ilgili epeyce anlatacaklarınız vardır.”

Sonra evin içini işaret etti. Giriş sadece tepedeki bir şamdanla aydınlatıldığı için sadece oymalı merdivenleri, koyu kırmızı halıyı, gri ve altın rengine boyalı duvarları görebilmiştin. Lord, “Evimize hoşgeldiniz. Muhafızlarınız burada bekleyebilir ama yemekte sadece biz olacağız,” dedikten sonra kızlarına bakıp onları omuzlarından tuttu. “Karolina, Elfriede, ikiniz doğru yatağa. Misafirlerimize iyi geceler dileyin.”

“Ama baba,” dedi kızlardan büyük olanı dudağını bükerek. “Bu haksızlık. Ben artık on yaşındayım ve bu saatte ayakta olacak kadar büyüdüm. Søren’le konuşmak istiyorum.”

“Prinz Søren,” diye düzeltti Leydi Ovelgan usulca. Kızlarının elini tutup onları dadıları olduğunu düşündüğüm Kalovaksiyalı bir hizmetçi kadına teslim etti. “Yarın bunun için yeterince zamanınız olacak. Şimdi iyi kızlar olup yatağınıza gitmenizi istiyoruz. Tamam mı?”

Kızlar oflaya puflaya dadılarının peşinden gittiler.

“Fritz nerede?” diye sordu Søren onların arkasından bakarak. “Onu son gördüğümde daha bebekti ama şimdi neredeyse beş yaşında...”

“Fritz hasta,” dedi Lord Ovelgan onu kaba bir tavırla susturarak. “Artık yemek salonuna geçip şu meseleyi halledelim mi?”

Søren, Lord Ovelgan’dan bir yumruk yemiş gibi irkilip geriye doğru bir adım attı. Başını salladı. “Özür dilerim lordum. Haklısınız. Tartışmamız gereken çok şey var.”

“Sen gidip Fritz’e baksan iyi olur Wilhelmina, bizimle gelmen gerekmiyor,” dedi Lord Ovelgan karısına.

Normalde duygularını belli etmeyen Leydi Ovelgan öylelikle merdivenlere baktıktan sonra tekrar bize döndü. “Hayır, kalacağım,” dedi sessizce. “Haydi artık yemeği daha fazla soğutmadan gidelim.”

Koridorda yürüyüp bize onu takip etmekten başka bir şans bırakmadı.

Gitmeden önce, “Yardıma ihtiyacımız olursa bağırırım,” dedim muhafızlara. “Aksi halde ne yapacağınızı biliyorsunuz.”

Heron başını salladı ve onun kolundan destek alan Erik’in Søren’e tutunmasını sağladı. Ciddi bir ifadeyle bana baktı.

“Dikkatli ol,” dedi.

“Sen de öyle,” dedim ben de.

Yemek masası altın tabaklar, çatal bıçak takımları ve Su Taşları’yla süslü kristal kupalarla hazırlanmıştı. Şamdanların üstü Ateş Taşları’yla kaplıydı. Leydi Ovelgan’ın sarı örgüsünü Hava ve Su Taşları süslüyordu ve Lord Ovelgan’ın ceketinde bile normal düğmeler değil Toprak Taşları vardı. Bunca Ruh Cevheri’nin olduğu bir odaya adım atmak dahi insanı boğuyordu. Omuzlarıma ve göğsüme ağırlık yaptıklarını, kan akışımı yavaşlattıklarını ve nefes almamı zorlaştırdıklarını hissediyordum.

Kimse benim kadar etkilenmiş benzemediği için Ovelganlı hizmetçiler bizi masadaki yerlerimize oturturken mümkün olduğunca ifadesiz görünmeye çalıştım. Søren ve Erik’in arasına, tam Lord Ovelgan’ın karşısına oturtulmuştum.

Herkes yerleştikten sonra bir hizmetçi kız elinde kırmızı şarap dolu bir karafla içeri girip kupalarımızı şarapla doldurdu. Kızın başını öne eğmiş halde şarap koymasını seyrettim. Her kupaya aynı şaraptan koyduğu için şarap zehirli olamazdı ama kupalar...

“Bardağınızı benimkiyle değiştirir misiniz?” dedim Leydi Ovelgan’a bardağımı uzatarak.

Kadın şaşırıp, “Pardon?” dedi.

“Yanlış anlamayın,” dedim gülümseyerek. “Ama ben niyetlerinden emin olmadığım kişilerin sunduğu içeceklere karşı temkinli olmamı gerektirecek kadar çok şey yaşadım.”

Leydi Ovelgan kaşlarını çatıp kocasına baktı ve o da bakışlarını benden ayırmadan başını salladı.

Leydi Ovelgan, “Saçma,” diye homurdandıktan sonra benim kupamı aldı ve kendi kupasını bana uzattı. “Bir misafiri zehirlemek aklımın ucundan geçermiş gibi.”

“Şu sıralar dikkatli olmakta fayda var,” dedim. “Søren, Erik ve Lord Ovelgan... siz de aynısını yapar mısınız lütfen?”

Üçü birbiriyle bardak değiştirdi. Nihayetinde herkesin bardağı değişmişti. Sadece Erik Søren’in bardağını almıştı çünkü Ovelganlılar’ın içimizde öldürmek istemeyeceği tek kişi Søren’di. Hep birlikte çekinerek bardaklarımızı yudumladık.

Bol baharatlı, meyva aromalı şarapta herhangi bir zehir tadı yoktu. Gerçi bu pek fazla şey ifade etmiyordu çünkü ben Coltania’nın Sta’Crivero’da çayına kattığı bolenza zehirinin tadını da almamıştım. Bardağımı tekrar masaya bıraktım.

Belki de artık bana içecek sunan yabancılara karşı sonsuza dek temkinli olacaktım ama küçük bir dikkatsizlik yapmaktansa fazla temkinli olmayı tercih ederdim.

“O halde sizden ne istediğimizi biliyorsunuz,” dedim Lord Ovelgan’a bakarak. “Karşılığında siz de bizden bir şey istemeseydiniz bizi bu akşam bu yemeğe davet etmezsiniz. Bizden istediğiniz şey nedir?”

Lord Ovelgan benimle ilgilenmeden dikkatini Søren’e çevirdi. Soruyu soran ben değil de oymuş gibi, “Bir anlaşma,” dedi ona. “Bütün bunlar sona erdiğinde Kalovaksiya tahtına birinin oturması gerekecek. Bu tahtın sahibi sizsiniz Prinz

Søren ve böyle düşünen tek Kalovaksiyalı ben değilim. Pek çok kişi, hatta neredeyse *herkes* tahtta, orada oturan o kaltağın değil sizin olmanızı tercih ediyor.” Cress’i savunacak son kişi bendim ama Lord Ovelgan’ın onun hakkında konuşma şekli beni buna yapmaya teşvik etmişti ve bir şey söylememek için kendimi zor tuttum.

“Bütün bunlar sona erdiğinde Lord Ovelgan,” dedi Søren dikkatle, “Geriye, benim ya da başka bir Kalovaksiyalı’nın oturacağı bir taht kalmayabilir.”

Lord Ovelgan homurdandı. “Burada kalmayabilir,” dedi. “Bana sorarsanız ki babanız sormamıştı biz en başından bu ülkeye hiç gelmemeliydik. Goraki’nin, ondan önce Yoxi’nin, fethettiğimiz hiçbir ülkenin bir sorunu yoktu. Bir ülkeyi fethetmek için onca zahmete girip de orayı neden on yıl içinde terk ediyoruz ki?”

“En baştan neden bir ülkeyi fethetme zahmetine giriyorsunuz ki?” dedim elimde olmadan. “Goraki tahtının haklı sahibi Erik ve sizin orada işiniz yok. Yoxi ve fethettiğiniz diğer ülkeler için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyorum.”

Lord Ovelgan nihayet bana bakarak, “Başka ne yapmamızı bekliyorsunuz?” dedi. “Kalovaksiya tarıma elverişli olmayan, çorak bir ülke. Yaşamımızı devam ettirebilmek için yeterli kaynaklara sahip değiliz. Diyelim ki bir mucize oldu ve zafer kazanıp tahtı yeniden siz ele geçirdiniz *Ekselansları*. Bu toprakları ülke sayan Kalovaksiyalılara ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Biz Astrea’da *Majesteleri* diyoruz,” dedim ona sert bir sesle. “Ve bu sorunun cevabı tamamen size bağlı lordum. Kişisel düşünceme göre sizin son on yılda halkıma göstermediğiniz merhameti benim size göstermem için bir sebep yok. Ama şimdi bu konudaki fikrimi değiştirirseniz diğer seçenekleri de gözden geçirebilirim. Sta’Crivero ve henüz

kendinize düşman etmediğiniz birkaç ülkede daha mülteci kampları var. Belki onlar sizi ülkelerine kabul etme nezaketinde bulunurlar.”

Lord Ovelgan dişlerini sıkarak, “Adımlarınızı dikkatli atın *Majesteleri*,” dedi. Ağzından çıkan her kelime zehir gibiydi. “Ne de olsa hâlâ benim yardımına ihtiyacınız var.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Birbirimize yardımcı olduğumuzu sanıyordum,” dedim.

Søren beni, “Theo,” diye uyardıktan sonra dikkatini Lord Ovelgan’ya çevirdi. “O halde benden ne istiyorsunuz?” diye sordu. “Tek isteğiniz beni tahtta görmek olamaz; bu savaş bittiğinde halkımızın olacağı ülkenin tahtında.”

Artık kendimi oraya ait değilmiş gibi hissediyordum. Erik gibi ben de tamamen unutulmuştum. Masada sanki sadece Søren ve Ovelganlılar kalmıştı.

Ovelganlı çift birbirine baktı. “Daha önce de dediğimiz gibi bir anlaşma yapmak istiyoruz. Kalıcı bir anlaşma,” dedi Leydi Ovelgan. “Karolina’nın imparatoriçe olmasını istiyoruz.”

Søren bu talebe hazırlıksız yakalanmıştı. “O daha çocuk,” dedi.

“Elbette Karolina uygun yaşa gelene dek aranızda sadece nişan olacak,” dedi Lord Ovelgan araya girerek. “Ama senden yazılı bir vaatte bulunmanı istiyoruz.”

“Benim babamın tahtına geçmek istediğimi varsayarak konuşuyorsunuz,” dedi Søren.

“Seni tanıyorum Søren,” dedi Lord Ovelgan. “Her zaman senden bekleneni yaptın. Ve şimdi halkın senden onlara liderlik etmeni bekliyor.”

“Bu sözler hep başkalarının emirlerine göre hareket ettiğim anlamına geliyor Lord Ovelgan,” dedi Søren kelimelerini dikkatle seçerek. “Siz tahtta kontrol edebileceğiniz birini istiyor ve beni kolayca kontrol edebileceğinizi düşünüyorsunuz.”

Lord Ovelgan bunu inkâr etmedi. Umursamaz bir tavırla şarabını yudumlamakla yetindi. “Anlaştık mı Søren?” diye sordu.

Søren başını iki yana salladı. “Beni kontrol etmek eskisi kadar kolay değil,” dedi. “Ne yazık ki böyle bir anlaşma yapamam.”

Şaşıracak yan gözle ona baktım. Planımızda bu yoktu. Oradan rahatça geçebilmemiz için ben tipik bir Astrea kraliçesi gibi huysuz ve inatçı olacaktım, Søren ise onları destekleyen, istedikleri her şeyi veren iyi kalpli, kurtarıcı prensi oynayacaktı. Onun Ovelganlılar’ı daha da kızdırması değil, uysal davranması gerekiyordu.

“Aslında bir anlaşma falan olmayacaktı değil mi? Böyle bir şey yoktu,” dedi Søren kapıya bakarak. “Fritz nerede?”

Gözleri büyüyen Leydi Ovelgan kocasına baktıktan sonra, “Daha önce de söylediğimiz gibi hasta ve üst katta uyuyor,” dedi fakat şimdi sesinde panik vardı.

Søren, “Bizi oyalamaya çalışıyorlar,” dedi Erik ve bana. “Ama sebebini bilmiyorum.”

Onun haklı olduğunu anlayarak evsahiplerimize baktım ancak ortada bir şey daha vardı... Lord ve Leydi Ovelgan gururlu, kibirli ya da zafer kazanmış gibi değil... korkmuş görünüyordu.

“Bir ulak gönderdiğinizizi sanıyorsanız size kötü haberlerim var,” dedi Erik öne doğru eğilerek. “Adamlarımızı köyün kuzeyine konuşlandırdık. Malikâneden çıkan herkesin yolunu kesecekler.”

“Ama bir haberin yerine ulaşması için ille de ulak gerekmiyor,” dedi kapıdaki bir ses. Bu yumuşak sesin vurguları kulağa dumana boğulmuş gibi boğuk geliyordu.

Yüreğimin daraldığını hissederek kapıya döndüğümde boynundaki siyah yanık izini çekinmeden gözler önüne seren,

ZÜMRÜT KRALIÇE

dökümlü, gri, ipek elbisesi içerisindeki Rigga Stratlan'ı gördüm. Onunla karşılaştığım son defasında bakır rengi olan uzun saçları şimdi cansızlaşıp kül rengine dönüşmüştü ve kırık uçları omuzlarında son buluyordu. Göz göze geldiğimizde siyah dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı.

“Leydi Thora,” dedi şaşırmandan çok eğleniyormuş gibi. “Ah, Cress sizin hayatta olduğunuzu duyunca çok şaşırarak.”

RIGGA

Søren ayağa fırlayıp kılıcını çekti ama Rigga'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Bana gerçekten zarar vermeyi düşünüyor musunuz Prinz Søren?" diye sordu başını yana eğerek. "Bir kadına zarar vermek hiç de centilmence sayılmaz, değil mi?"

Søren kılıcını indirmedi. "Zararsız olduğunuzu düşünseydim böyle bir şey yapmak aklıma gelmezdi," dedi Rigga'ninki gibi kayıtsız bir sesle. "Ama siz hiç de zararsız sayılmazsınız, değil mi Leydi Rigga?"

Rigga güldü. "Hayır, sayılmam. Ve zararsız ya da çaresiz olmamak harika bir duygu." Sol tarafa dönüp ne olduğunu göremediğim bir şeye uzandı ve çok geçmeden o şeyi, onu ışığın altına çekti. Bu, açık sarı saçlara, ağlamaktan kızarmış gibi görünen, iri ve korkulu yeşil gözlere sahip, beş yaşından daha büyük olmayan bir oğlan çocuğuydu. Lord ve Leydi Ovelgan da çocuğu görür görmez ayağa fırlamıştı.

"Fritz," diye haykırdı Leydi Ovelgan. Çocuk kadına doğru koşmak istedi ama Rigga onu kolundan sımsıkı tutmuş bir kalkan gibi kullanıyordu ki sanırım onu gerçekten de böyle görüyordu.

“Neler oluyor Theo?” diye fısıldadı Erik bana sakın ama sert bir sesle. “İçerisi çok karanlık ve sağlam gözümle görmekte zorlanıyorum. Sadece silüetleri seçebiliyorum.”

Ona cevap vermek istedim ama içinde bulunduğumuz durumu açıklamaya yetecek kadar zamanımız yoktu.

“İşler iyi gitmiyor,” dedim onun yerine ve elini tutup sık-tım. “Sen yerinden kalkma ve konuşma yeter. Sadece dinle.”

Erik kaşlarını çatı ve bana itiraz etmesini bekledim ama o başını sallamakla yetindi.

“Çocuğu bırak,” dedi Søren kılıcını indirerek.

“Fritz’le ikimiz sadece oyun oynuyoruz,” dedi Rigga ucu siyah parmağını oğlanın yanağında gezdirerek. Çocuk irkilip gözlerini sımsıkı kapadı.

“Lütfen teyze,” dedi duymakta zorlandığım, kısık bir sesle. “Lütfen beni bırak. İyi bir çocuk olacağıma söz veriyorum.”

“Ah, yakında bırakacağım Fritz,” dedi Rigga tatlı bir sesle. “Herkes kendisine söyleneni yaptığıında bırakacağım.”

“Bizden tam olarak ne istiyorsun?” diye sordu Søren dişlerini sıkarak.

Rigga tir tir titreyen Fritz’i peşinden sürükleyerek yemek salonuna girdi. “En başta sen kimseye zarar vermeden şu kılıcı indir,” dedikten sonra kuzenine döndü. “Ve sen de,” diye ekledi. “Sen de her şey yolundaymış gibi davranıp hizmetçilere yemeği servis etmelerini söyle. Açlıktan ölüyorum. Sonra hep birlikte İmparatoriçe’nin buraya gelmesini bekleyeceğiz.”

Bu sözlerle birlikte masanın ucuna, Søren ve Leydi Ovelgan’ın arasına yerleşti ve kucığına oturttuğu Fritz’e sımsıkı sarıldı. Çocuğu bu kadar sıkı tutmasaydı ona karşı korumacı bir tavır takındığı düşünülebilirdi. Fritz bir eliyle annesinin elini tuttu.

“Malikânedden dışarı haber gönderilmesini engelledik,” dedi Søren tekrar. “İmparatoriçe gelmeyecek.”

Rigga güldü ve her şeyi anladığım anda içim dehşetle doldu.

“O gerçek anlamda mesaj göndermedi,” dedim. “İmparatoriçe ona kendi kanından yaptığı Encatrio’yu içirdi ve şimdi aralarında bir bağ var. Tıpkı benim rüyalarımnda Cress ve Dagmær’ı görmem gibi Rigga da onları görebiliyor. Onlarla iletişim kurabiliyor. Cress bizim burada olduğumuzu biliyor.”

“Birliklerinizin bize doğru yaklaştıklarını öğrenmem için gereken tek şey bir uyku ilacı ve kısa bir şekerlemeydi. Gerçi o zaman senin hayatta olduğunu bilmiyordum. Bu sence de İmparatoriçe için büyük bir sürpriz olmayacak mı?” dedi Rigga neşesini gizlemekte zorlanarak. “Düşünsene... o beni buraya kuzenlerime ve yeğenlerime aynı şansı vermek için yolladı. Teklifimi reddettiklerinde büyük hayal kırıklığı yaşadım. Hatta Wilhelmina getirdiğim iksirleri pencereden dışarı atıp küçük çaplı, iğrenç bir yangın çıkartma cürettinde bile bulundu. İmparatoriçe’me onu başarısızlığa uğrattığımı ve Encatrio’yu boşa harcadığımı söylemekten ölesiye korkuyordum. Heyhat! Şimdi siz geldiniz ve beni İmparatoriçe’nin gözünde bir başarısızlık olmaktan kurtardınız. Onun buraya gelmesi iki günü bulur yani önümüzde epeyce uzun bir zaman var. Haydi artık yemeği iste,” dedi kuzenine bakarak.

Bakışlarını, gözleri dehşetle büyüyen oğlundan ayırmayan Leydi Ovelgan boğazını temizledi.

“Yemek gelsin,” diye seslendi. Bir zil gibi çınlayan sesinde en ufak bir titreme ya da korku ibaresi yoktu.

Aradan bir süre geçtiği halde hiçbir şey olmadı. Mutfağa açılan kapı hâlâ kapalı duruyordu.

Ne ayak sesi ne de başka bir ses duyuldu. Sadece sessizlik vardı.

ZÜMRÜT KRALİÇE

Søren'le imalı bir şekilde bakiştık.

Leydi Ovelgan kaşlarını çatarak kapıya baktı.

“Yemek gelsin!” dedi bu defa daha yüksek sesle. Yine cevap gelmedi.

“Pekâlâ,” dedi Rigga dişlerini sıkarak. “Git de şunlara bir bak.”

Bakışlarını oğluna kenetleyen, elini onun sırtına koyan Leydi Ovelgan yerinden kıpırdamadı.

“Ben giderim,” dedi Lord Ovelgan sandalyesini iterek.

“Hayır,” dedi Rigga gözlerini kısarak. “Sen olduğun yerde kal. Git de şunların neden gelmediğini öğren Wilhelmina.”

Leydi Ovelgan acılı bir ifadeyle oğlunun elini bırakıp ayağa kalktı ve omuzları titreyerek mutfığa açılan kapıya doğru yürüdü.

Søren'le tekrar birbirimize baktık. İkimiz de onun mutfakta neyle karşılaşacağını biliyor ve sonrasında neler olacağını tahmin edebiliyorduk.

Aklıma bir fikir geldi. “Demek Cress seni güçlü yaptı,” dedim Rigga'ya. “Senin tek başına olabileceğinden daha güçlü.”

Rigga tek kaşını kaldırarak bana baktı. Bana saraydayken de böyle ayağının altındaki değersiz bir böcekmişim gibi bakardı.

“Evet,” dedi yavaşça.

“Ama sen onun kadar güçlü olamayacaksın,” dedim. “Değil mi?”

Sözlerim hedefi on ikiden vurmuştu. Rigga'nın suratı asıldı ama sonra kendini topladı.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” dedi soğuk bir sesle. “O benim damarlarıma ateş, kalbime intikam arzusu verdi. Beni güçlendirdi.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. Acıyan, küçümseyen gözlerle ona baktım; tıpkı onun bana, ben sadece Küller Prensesi'yken baktığı gibi.

"Ama yeterince güçlü değilsin," dedim. "Cress'i, onun gücünü gördüm. Bu güçle yapabileceklerine şahit oldum. Evet, o sana kendi yeteneğini verdi ama sadece onun bir gölgesi olabileceğin kadarını, fazlasını değil. O seni kendi dengi olarak değil bir hizmetçi olarak görüyor."

Rigga bu defa irkildi ve oğlanı acıyla bağırmasına neden olacak kadar sıkı tuttu.

"Theo," dedi Søren. "Yapma."

Onu duymazdan gelip şansımı zorladım. "Eminim ki sana Encatrio'nun birkaç damlasını, sadece tadabileceğin kadarını vermiştir."

Rigga dudağını büzdü. "Bu bir zehir," dedi sakince. "Cress bana bir damlasından fazlasını verseydi ölürdüm."

Kaşlarımı kaldırıp güldüm. "*Damla* mı?" dedim başımı iki yana sallayarak. "Tanrı biliyor ya ben ona koca bir şişe verdiğim halde Cress hâlâ ayakta. Bir damla. Cress seni fazla önemsemiyor olmalı."

Boşta duran elini havaya kaldırıp en fazla serçe parmağı büyüklüğünde bir alev topu yaratarak, "Bir damlası yeterliydi," dedi.

Daha da yüksek sesli bir kahkaha attım. "Gülmekle kabalık ediyorum. Ben sadece... Sana gerçekten sadece bu kadarını mı verdi? Bu kadar az bir güçle ne yapabilirsin ki? Dagmær'ın, kocasını ve onun oğullarını öldürecek kadar gücü vardı. Sen gücünle ne yapabilirsin? Sadece birkaç mum mu yakarsın?"

Rigga dişlerini sıktı ve elindeki ateş i Fritz'in yüzüne yaklaştırdı. Ondan kaçmaya çalışan çocuğu sımsıkı tuttu. "Gördün mü?" dedi bana. "Yeteri kadarını yapabiliyorum."

“Theo,” dedi Søren bu defa daha ısrarcı bir sesle ama onu tekrar duymazdan geldim.

“Evet, çok etkileyici,” dedikten sonra elimi kaldırıp avucumdan taşacak kadar büyük bir ateş yarattım. Onu yakmamla söndürmem bir oldu. “Çocukları tehdit etmekten bıkip biraz daha güçlenmek istediğinde bana haber ver olur mu?”

Rigga’nın gözleri parladı ama bana cevap vermesine fırsat kalmadan Leydi Ovelgan afallamış halde odaya girdi.

“Hizmetçiler...” dedi telaşla bağırarak.

“Sus Wilhelmina,” dedi Rigga ona doğru düzgün bakmadan. İstekli bakışlarını benim üzerime dikmişti. “Sen neden bahsediyorsun?”

Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak elbisemin cebindeki Encatrio şişesini çıkardım.

“Bunu bir doza daha ihtiyaç duyarsam diye kendime saklıyordum,” dedim tereddüt etmeden. “Ama çocuk karşılığında sana verebilirim. Çocuğu serbest bırakırsan şişe senin olur.”

Rigga telaşla etrafa baktı ama gözlerinde çılgınca ışıltılar vardı. Yaptığım teklif ona fazlasıyla çekici gelmişti. “Ya zehri senin elinden kaparsam?” diye sordu.

Cam şişeyi karo zemine doğru uzattım. “Böyle bir şeye kalkışırsan şişeyi bırakırım,” dedim.

“Bu hepimizi öldürebilir,” dedi Lord Ovelgan telaşla. “Sakın acele karar verme.”

“Acele karar vermiyorum,” dedim bakışlarımı Rigga’dan ayırmadan. “Sadece ona bir seçenek sunuyorum. Bırak da çocuk yukarıdaki kız kardeşlerinin yanına gidip aradan çekilsin. Biz seninle burada kalıp Cress’i bekleriz. Elinde bir çocuk rehine olmadan da bizi burada tutacak güce sahip olabilirsin.”

Rigga çatlamış siyah dudaklarını yalayarak sözlerimi düşündü.

“Hayır,” dedi sonra yumuşak bir sesle ama bunu isteyerek söylemediği belliydi. “İşin içinde bir iş olmalı. Yoksa benimle böyle bir takasa girmezdin.”

Omzumu silktim. “Burada seninle beklemek benim için sorun değil Rigga,” dedikten sonra Erik ve Søren’i işaret ettim. “Biz saraya gidip Cress’in karşısına çıkmaya hazırlanıyorduk. Sen onu buraya getirterek bize iyilik yapmış oluyorsun. Şu an sadece senin o çocuğa zarar vermenden korkuyorum. Bunu yapmak istemezsin. Bu yüzden her ikimizin de iyiliği için çocuğu serbest bırak ve ben de sana zehiri vereyim. Cress’in, onun düşündüğünden daha güçlü, kendisiyle eşit durumda olduğunu görmekten ne kadar memnun olacağını bir düşün.”

Rigga kararlı bakışlarla öne doğru eğildi ve parmaklarını onu acıyla bağirtana dek Fritz’in tenine bastırdı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda çocuğu kucağından kaldırıp iterek serbest bıraktı. Çocuk çabucak annesinin yanına koşup onun beline sarıldı ve yüzünü elbisesine gömerek ağlamaya başladı.

“Şişşt,” dedi Leydi Ovelgan onun saçını okşayarak. “Kız kardeşlerinin yanına gidip bekle, olur mu canım? Birazdan yanına geleceğim.”

Fritz isteksiz de olsa annesinin sözünü dinledi ve hızlı adımlarla odadan dışarı çıktı. O yeterince uzaklaştığında Encatrio şişesini Rigga’ya uzattım.

Rigga rengarenk ışıltılar saçan şişeye hayretle bakarak, “Bunu nasıl ele geçirdin?” diye sordu bana. “Benim içtiğim zehrin aynısı.”

Yalan söylemem için bir sebep yoktu. Bu yüzden ona gerçeği söyledim. “Bu zehri bana Cress verdi. Beni, dönüş-

türmek istediği birisiyle karıştırdı. İhtiyacım olursa diye onu sürekli yanımda taşıyorum.”

Bu cevap onun için yeterli olmuştu. Mum ışığında parlayıp delice bakan gözleriyle şişenin kapağını açtı ve zehiri kuzeninin şarap dolu bardağına boşalttı.

“Fazla içme,” dedim endişeli görünmeye çalışarak. “Sonrasında neler olacağını bilmiyorsun. Cress’le ikimiz zehrin tamamını içebildik ama sen bizim kadar güçlü olmayabilirsin.”

Rigga elini sallayarak endişelerimi savuşturdu ve aynen olmasını istediğim gibi sözlerimle ona meydan okuduğumu düşündü. Derin bir nefes alıp bardağı kafasına dikti ve zehirli şarabı bir iki yudumda bitirip bardağı odada yankılanacak kadar güçlü bir çarpma sesi eşliğinde tekrar masaya bıraktı.

Sonra kulak tırmalayan, sessiz bir çığlık atarak yere düştü ve boğazındaki siyah yara izi tenini yakarak büyürken acıyla kıvrandı.

Encatrio içerken gördüğüm tek kişi Elpis’di ve Rigga’ya hiç acımadığım halde şimdi onun boynunun, göğsünün ve vücudunun için için yanıp etrafa berbat bir yanık et kokusu salışını seyrederken elimde olmadan o anı hatırlamıştım. Bu sahneyi seyretmek zordu ama nihayet çırpınışları sona erip son nefesini verene dek bakışlarımı Rigga’nın üstünden ayırmadım.

Peşinden gelen sessizlikte Lord Ovelgan’nın rahat bir nefes aldığını duydum.

“Teşekkür ederim,” dedi bana tüm samimiyetiyle. “Size minnettarız. Topraklarımızdan geçebilirsiniz.”

Bunu büyüklük gösteriyormuş gibi söylemesi karşısında elimde olmadan güldüm.

“Elbette geçebiliriz,” dedim ona. “Ne de olsa bu topraklar artık sizin değil. Astrea krallığının, yani benim ve bu da buradan asıl yolu geçenin siz olduğunuz anlamına geliyor.”

Sözlerimi anlaması biraz zaman aldı ama sonra durumun farkına varıp bir kez daha ayağa fırladı. “Muhafızlar!” diye bağırdı fakat kimse gelmedi.

“İçeride kimse yok,” dedi Leydi Ovelgan titrek bir sesle. “Söylemeye çalıştığım buydu. Ne muhafızlar, ne hizmetçiler ne de köleler. Evde kimse yok.”

“Hepsini köye topladık,” dedim lorda planımızın ikinci kısmını açıklamadan önce. Su Madeni’ndeyken Søren bana Ovelganlıların bizi evlerine davet edeceğini, bizi dinleyeceğini söylemişti. O andan sonra sürekli oraya gittiğimizde neler yapacağımıza kafa yormuştuk. “Bize direnenler, askerlerimizin köleleri silahlandırmak üzere gizlice içeri soktuğu cephaneyle anında öldürüldü. Askerlerimin büyük kısmını Su Muhafızları oluşturuyor ve silahları sahip oldukları ilüzyon yeteneğiyle saklamışlardı. Hayatta kalanlar biz onlara ne yapacağımıza karar verene dek eski kölelerinizin gözetimi altında köyde yaşayacaklar. Bizimle işbirliği yaparsanız siz de çocuklarınızla birlikte onların yanında kalmakta özgürsünüz.”

Lord Ovelgan Søren’e döndü. “Onun bunu yapmasına izin veremezsin,” dedi sesini yükselterek. Ben İmparatoriçe’nin müttfeği değilim. Sizinle bir anlaşma sağlayabileceğimizden eminim.”

Søren kısa bir tereddüt yaşasa da kuşkularından çabucak sıyrıldı. “Kraliçe Thoedosia’nın ne yapıp ne yapmayacağına ben karar veremem lordum,” dedi. “İmparatoriçe’nin müttfeği olmadığınız doğru ve bu mutlaka göz önüne alınacaktır ama siz ve karınız Astrealılar’ın gözünde hâlâ savaş suçlusu sayılırsınız. Hâlâ onların ülkesini ele geçirmiş, insanlarını köle olarak kullanmış kişiler konumundasınız ve bunun sonuçlarına katlanmak zorundasınız.”

“Peki ya sen?” dedi Lord Ovelgan adeta gürleyerek. “Senin katlanman gereken sonuçlar neler?”

Søren bir an duraksadı ama sonra, “Sanırım ben borcumu çoktan ödemeye başladım,” dedi. “Ve bunu Kraliçe’nin takdir ettiği şekilde son nefesimi verene dek yapacağım.”

“Ama çocuklar ne olacak?” diye sordu Leydi Ovelgan. “Onlar daha çok küçük ve yanlış bir şey yapmadılar.”

“Onlara, sizin buraya geldiğinizde bizim çocuklarımıza davrandığınız gibi davranacağımı söylesem?” dedim sesimin yükselmesine mani olamayarak. Bu ihtimal karşısında dehşete kapılmaları hoşuma gitmişti. “Neyse ki biz sizin kadar acımasız değiliz. Onlarla gerektiği şekilde ilgileneceğiz. Doyurulacak, giydirilecek ve bakılacaklar. Sizin Astrea’nın çocuklarına gösterdiğiniz muameleden çok daha iyi bir muamele görecekler. Bundan emin olabilirsiniz.”

Søren tekrar kılıcını çekince Lord Ovelgan’nın eli kendi kılıcının kabzasına gitti ama karısı onu elini tutarak durdurdu.

“Hayır,” dedi fısıldar gibi. “Hayır, teslim olacağız. Çocuklarımız güvende olduğu sürece sorun çıkarmadan ne isterseniz yapacağız.”

Lord Ovelgan kısa bir an itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra başını öne eğip kılıcını bıraktı. Kollarını yukarı kaldırdı ve hiç itiraz etmeden Søren’in, üzerindeki silahları alıp ellerini arkadan bağlamasına izin verdi.

AKIBET

Köy meydanına ulaştığımızda etraf meşale ve şenlik ateşlerinin ışııyla aydınlanmıştı ve yarı dehşet yarı zafer sarhoşluğunun verdiği çılgınca bir hareketlilik yaşanıyordu. Kalabalığın içinde ordumuzdan tanıdık yüzlerle birlikte son birkaç aydır aşına olduğum o korkulu ve şaşkın bakışları taşıyan yabancılar da vardı; zincirlerden arındıkları halde hâlâ o zincirlerin ağırlığını hisseden insanların bakışları.

Sören Lord ve Leydi Ovelgan'yı eskiden köle yatakhane olarak kullanılan binaya götürdü. Onların diğer Kalovaksiyalılardan uzakta sadece çocuklarıyla kalabilmelerini sağlamıştı ama belli ki bunu nezaketen değil önlem almak için yapmıştı. Kayzer'den öğrendiğim bir şey varsa o da düşmanları gözden uzakta, kendileri gibi olanlarla işbirliği yapamayacakları ve kontrol altında olacakları bir yerde tutmanın gerekliliği.

Çocuklarla ilgilenileceği konusunda ciddiydim. Nefretin doğuştan gelen değil sonradan öğrenilen bir duygu olduğunu anlayacak kadar çok şey yaşamıştım. Cress'in çocukken bana nasıl davrandığını, babası ve etrafındakiler tarafından benden daha üstün olduğuna ikna edildikten sonra ise bana karşı davranışlarının nasıl değiştiğini biliyordum.

Belki Fritz, Karolina, Elfriede ve köydeki diğer çocukların farklı şekilde yetiştirilmeleri yönünde bir umut ışığı vardı. Bu umuda sarılmak zorundaydım yoksa ne için savaş verecektim, Kalovaksiyalılar gibi olmak için mi? Kalovaksiyalıların çocuklarına, onların bana, bizim çocuklarımıza davrandıkları gibi davranmak için mi? Bizim onlara saldırdığımız gibi onlar da bize saldırana dek bu çocukların içinde nefret biriktirmek için mi?

Bu, sonu olmayan bir döngüydü. Daha iyisini yapmanın bir yolu olmalıydı. "Theo."

Dönüp baktığımda Blaise, Artemisia ve Heron'un bana doğru yürüdüklerini gördüm. Yorgun olsalar da belirgin bir yara almış gibi görünmüyorlardı. Rahat bir nefes aldım.

"Bir sorun var mı?" diye sordum. Üçü birden başını iki yana salladı.

"Sören'in dediği gibi kölelerin sayısı Kalovaksiyalıların sayısından fazlaydı. Onları silahlandırdıktan ve bu silahları köyün kontrolünü ele geçirmede kullanmalarına yardımcı olduktan sonrası çorap söküğü gibi geldi."

"Malikâne için de aynısı geçerli," dedi Heron. "Siz Ovelganlılar'la yemek salonuna geçer geçmez ben evi dolaştım ve gördüğümüz her Astrealı'ya Su Muhafızları'nın sakladığı silahları verdik. Aynen söylediğiniz gibi çocukları ve dadıyı üst katta tuttuk."

"Çocukların yanında sadece dadıları yoktu," dedim ve ona Rigga'yla olanları anlattım. Sözlerim bittiğinde herkes sessiz kaldı.

"Rigga'nın öldüğünden emin misin?" diye sordu Blaise sonra.

Başımı salladım. "Zehir etkisini gösterdikten sonra ondan geriye bir şey kalmadı. Sadece küller. Ama şimdi daha büyük bir sorunumuz var. Cress buraya geliyor. İki gün içinde

burada olur ve bu da sadece geçici bir zafer kazandığımız anlamına geliyor. Buradan ayrılırsak bile Cress adamlarıyla köyü hiç zorlanmadan geri alır ve Astrealıları da ya öldürür ya da tekrar zincire vurur.”

“Kalıp savaşılabılırız,” dedi Artemisia. “Burası da bizim için kalmaya uygun bir yer ve İmparatoriçe’den daha fazla bilgi sahibi olduğumuz için ona karşı zafer kazanma şansımız yüksek.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu başarsak da geçici bir zafer olur,” dedim. “Hayır, onun yerine annene haber gönder. Yolunu değiştirsin ve Toprak Madeni’ne gitmeden önce bizimle Savria Nehri’nde buluşsun. Savaşamayan ya da savaşmak istemeyen Astrealılarla birlikte köleleri ona teslim edip planladığımız gibi Hava Madeni’ne gideriz. Cress buraya geldiğinde hiçbir şey bulamaz.”

Herkes bunu bir süre düşündü.

“Burada birkaç Kalovaksiyalı bırakırsak daha fazla zaman kazanırız,” dedi Heron. “Onların, başkenti kuşatmak üzere Etta Ormanı’na doğru yola çıktığımızı düşünmelerini ve İmparatoriçe’ye bu mesajı vermelerini sağlayabiliriz.”

Dudağımız büzdüm. “Lord Ovelgan,” dedim. “Burada sadece onu bırakacağız. Karısı ve çocuklarını yanımıza alacağız ve biraz hoşgörü karşılığında ona her istediğimizi söyletebileceğimizden eminim.”

“Onu bağışlamayacak mısın?” diye sordu Artemisia kaşlarını çatarak.

“Tanrım, hayır,” dedim. “Ona bunu yapacağımızı söylesek bile bize inanmayacağından eminim. Hayır, karısı ve çocuklarının hayatını bağışlayıp onları güvende olacakları bir yere göndereceğiz. Lord, Cress tarafından öldürülmeyip savaşın sonunda hayatta kalmayı başarırsa her Kalovaksiyalı gibi adalet karşısında hesap verip yaptıklarının bedelini

ödeyecek. Bu bedeli ödedikten sonra hâlâ hayatta olursa ailesinin yanına gidebilir.”

Üçü birbirine baktı.

“Bu kulağa yeterli olacakmış gibi gelmiyor,” dedi Artemisia bir süre sonra.

“Biliyorum,” dedim. “Ama daha başka ne yapabiliriz? Hepsini öldürelim mi?”

Art cevap vermedi ve içimden bir ses onun tam da bunu yapmayı önereceğini söylüyordu.

“Bu düşüncenin cezbedici olduğunu biliyorum,” dedim. “İnan bana bunu biliyorum. Ama böyle yapmak bu korkunç döngünün devamından başka bir işe yaramaz. Bu çocuklar büyüdüklerinde bizi ailelerini katleden düşmanlar olarak görür ve biriken öfkeleri sonucunda tıpkı bizim gibi sevdiklerinin intikamını almak üzere kendi direnişlerini başlatırlar. Ben bu döngüyü sonsuza dek kırmak istiyorum.”

Heron başını salladı. “Søren’e söyleyeyim. Lord Ovelgan’ı bizimle işbirliği yapmaya ikna edebilecek tek kişi o.”

Ona teşekkür edip gidene dek arkasından baktıktan sonra Artemisia’ya döndüm.

Onun Su Madeni’nde yaşadıklarını, erkek kardeşinin ölümünü, bir muhafız tarafından tecavüze uğramasını düşünüp, “Hiçbir cezanın, hiçbir intikamın onların bize, sana yaptıklarını ödetmeye yetmeyeceğini biliyorum,” diye ekledim. “Pek çoğu ölümü bile hak etmiyor. Ama aralarında sadece suça sessiz kalanlar da var. Bu bile kendi başına cezayı hak ediyor ve cezasız da kalmayacak fakat her şeyin bir ölçüsü, bir sınırı var. Hepsini kılıçtan geçirirsek onlardan bir farkımız kalmaz. O zaman uğruna savaş verecek ne kalır?”

Artemisia bakışlarını kaçırsa da başını salladı. “Bu konuda seninle aynı fikirde olmayan tek kişi ben değilim,” dedi.

“Bunu biliyorsun. Kalovaksiyalıların tamamını gömmek isteyen, çocuklara bile acımayı düşünmeyen pek çok kişi var.”

“Biliyorum,” dedim içimdeki dehşetin yoğunlaştığını hissederek. “Fakat barışı getirmenin tek yolu bu; sadece onların değil bizim iyiliğimiz için de. Ben bütün bunlar sona erdiğinde huzurlu bir hayat istiyorum ve bu savaş her nesilde tekrar ederse böyle bir hayata kavuşamam.”

Artemisia bana ne itiraz etti ne de beni onayladı.

Nihayet, “Anneme haber göndereyim ve kim bizimle kalmak, kim onunla gitmek istiyor ayırmaya başlayayım,” diyerek köy meydanına doğru yola çıktı ve Blaise’le beni başbaşa bıraktı.

“Sen bir şey söylemedin,” dedim Blaise’e. “Sence verdiğim karar doğru mu?”

Blaise bir süre düşünüp omuzunu silkti. “Hiçbirimiz bundan emin olamayız Theo. Bu sorunun cevabını yıllarca bulamayabiliriz. Hatta belki on yıllarca. Ama seni anlıyorum ve sanırım yerinde olsaydım ben de aynı kararı verirdim.”

Alt dudağımı ısırıp başımı salladım. “Teşekkür ederim,” dedim nihayet. “Hem bunun için hem de savaşa dahil olmadığın için.”

“Bunu senin için yapmadım,” dedi. Sonra bu sözlerin ağırlığını hissederek güldü. “Bu çok garip. Sarayda birlikte geçirdiğimiz günlerden beri böyle bir şey söyleyememiştim. O zamandan beri her şeyi senin için yapıyorum.”

“Blaise...” diyecek oldum ama beni susturdu.

“Hayır, bu iyi bir şey,” dedi bana bakarak. “Bu defa kendi adıma hareket ettim çünkü bunun Astrea için en iyisi olacağını biliyorum. Ve bunu bilmek... iyi hissettiriyor.”

GÜVEN

Bir sonraki gün şafak vakti yola çıktık ve güneş tepede yükselip öğle yemeği saati gelene dek at sürdük. Payıma düşen yiyeceği alıp midemdeki gurultuyu bastırmama fırsat kalmadan Blaise beni kenara çekti.

“Epeydir pratik yapmıyorsun,” diye belirtti. “Molayı fırsat bilelim. Art sana daha sonra yiyecek bir şeyler getirir.”

Midem bu duruma guruldayarak itiraz etti ama Blaise’in haklı olduğunu biliyordum. Küçük alev topları Su Madeni’nde işimi görmüştü ama yeteneğimi kontrol altında tutmak benim için hâlâ zordu ve günün birinde onu bir gülle gibi değil kalkan gibi kullanmam gerekeceğini biliyordum.

“Bunun akıllıca olduğundan emin misin?” diye sordum Blaise’e. “Bana başkası da eğitim verebilir...”

“Öyle olamayacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Ve benimle daha iyiye gitmiyor muydun?”

Bunu inkâr edemezdim. Artemisia ve Heron da denemişti ama onların sahip olduğu yetenekler benimkinden tamamen farklıydı. Bu, ok kullanan birinin kılıç kullanan birine eğitim vermeye çalışması gibiydi.

“Senin yeteneğini kullanmaman gerekiyor,” diye belirttim.

“Biliyorum,” dedi çabucak. “Ama onu kullanmadan da senin kendi yeteneğini kontrol etmene yardımcı olabilirim.”

Bundan kuşkulu olduğumu açıkça belli etmiş olmalıydım çünkü iç geçirdi. “Elimden geleni yapıyorum Theo. Bu çok kolay değil ama her geçen gün iyiye gidiyor. Kaydettiğim ilerlemeyi orada burada gösteriş yapmak için çöpe atamam. Elbette yemek yemeyi ya da dinlenmeyi tercih ediyor olabilirsin ama Hava Madeni’ne gitmeden önce biraz pratik de yapabilirsin.”

Ovelgan malikânesinde Rigga’ya olanları düşündüm. Ona saldırmadan durumun üstesinden gelmeyi başarmıştım ama işler her zaman bu kadar kolay olmayacaktı. Üstelik Cress’le yeniden karşılaşmam an meselesiydi.

“Tamam,” dedim midemin gurultusunu duymazdan gelerek.

Birliklerimden uzaklaşıp gözlerden uzak bir yer bulduk. Bu defa etrafta pratik yapabileceğimiz ağaçlar değil bazı yerlerinde kaya yığınları olan çıplak toprak vardı.

“Mesafeyi ayarlamak konusunda sıkıntın yok,” dedi Blaise kayalara giderek. Eğilip yerden avucu büyüklüğünde bir taş aldı. Onu birkaç kez havaya atıp hiç zorlanmadan tekrar tuttu. “Sorun isabet ettirmekte.”

Elini yukarı kaldırıp avucunu açarak bana taşı gösterdi. “Bu taşı vurabilir misin?” Ağzım bir karış açık ona baka-kaldım. “Bunu yaparsam seni de vururum,” dedim.

Omzunu silkti. “Öyle yapmamayı tercih ederim ama bu sana kalmış.”

“Taşı yere koyarsan vurmayı denerim,” dedim. “Aynı hedef, daha az risk.”

“Riske ihtiyacın var,” dedi başını iki yana sallayarak. “Daha fazla zamanımız olsaydı –aylar, hatta yıllar– işi ağır-

dan alabilirdik. Ama böyle bir zamanımız yok. Yap şunu. Sana güveniyorum.”

“Fazla güvenme,” dedim kahkahamı bastırarak. “Daha önce hiç böyle bir şey denemedim. Yeterince eğitimim ya da pratiğim yok...”

“Ateş senin bir parçan,” dedi Blaise. “Bütün o Muhafız eğitimleri, dersler ateşle arandaki bağı bulmak içindi. Sen onu buldun Theo. Aksi halde ateşi bu şekilde yönlendiremezdin. Şimdi sıra bu bağı sınırlarını keşfetmekte.”

“Eminim ki bunun daha iyi bir yolu vardır,” dedim.

“Daha güvenli bir yolu olabilir,” dedi. “Ama baskı altındaiken daha iyi iş çıkarırsın.”

İç geçirdim. “Yaralanacaksın,” dedim tekrar.

“Bundan çok daha fazla acı çektiğim oldu,” dedi omuzunu silkerek. “Ayrıca Heron çok uzakta sayılmaz. Gerektiğinde yaramı iyileştirebilir ama ona ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Haydi artık, daha fazla oyalanma.”

“Oyalanmıyorum. Aklının başına gelmesini bekliyorum,” dedim öfkeyle. Ama o kayıtsız bir ifadeyle bana bakınca başımı iki yana sallayıp elimi kaldırdım ve avucumda bir alev yarattım. Bu başparmağımın tırnağı büyüklüğünde küçük bir ateşti.

Blaise benden on adım ötedeydi. Aslında hedef çok da küçük değildi ama ıskalarsam...

O halde ıskalama, diye geçirdim içimden.

Diğer her şey bulanıklaşana, Blaise ve etrafındaki açık alan görünmez olana dek taşa odaklandım. Sonra ateşi özgür bıraktım.

Taşı vurmayı başardım. Ama ateş yüzeyine dokunduğu anda Blaise onu bağırarak yere attı ve elini salladı.

“Üzgünüm,” diye bağırdım. “Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim.”

“Hayır, çok iyiydin,” dedi Blaise başını iki yana sallayarak. “Beni yakmadın ama yine de sıcak geldi.” Yerden küçük bir taş daha aldı ve geriye doğru giderek aramızdaki mesafeyi on beş adıma çıkardı.

“Şimdi tekrar dene.”

Yarım saat kadar böyle devam ettik; ta ki Blaise’in elleri kıpkırmızı kesilip ben başımın döndüğünü hissedene dek. Gerçi artık onun bana ateşin bir parçam olduğunu söyleyerek neyi kastettiğini anlamıştım. Bunu şimdi Su Madeni’nde ateş topları fırlatırken olduğundan bile daha fazla hissediyordum. Küçük miktarlar halindeki sihir bana daha kişisel, daha özel geliyordu.

Son birkaç denememde ateş, yüzeyine çarptığı anda sıcak taşı neredeyse parmak uçlarımda hissetmiştim.

Yüzü her zamankinden daha ifadesiz olsa da Blaise de halinden memnun gibiydi. Bana bir matara uzattı ve ben içindeki suyu yudumladığım sırada, “Bu çok garip,” dedi yavaşça. “Sihir kullanan birini görmenin beni bunu tekrar yapmaya özendireceğini düşünmüştüm.”

Midemin kazındığını hissederek elimin tersiyle ağzımı sildim. “Ve?” dedim matarayı tekrar ona uzatarak. “Öyle mi oldu?”

“Evet,” diye itiraf etti. “Ama düşündüğüm şekilde değil. Bazen bunu yapmaya can atıyorum, özellikle de ormanda. Bazen onun bana seslendiğini, bana dokunmaya çalıştığını hissediyorum. Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum.”

Dudağımı ısırdım. “Sanırım anlıyorum. Madene girmeden, hatta Cress bana zehri vermeden önce ben de benzer şeyler hissediyordum. Ne zaman yakınlarında olsam Ateş Cevherleri bana sesleniyordu. Bunu öfkelendiğimde de hissediyordum. Bazen görmezden gelmekte zorlanıyordum.”

Yanan ellerimi, bir gece bir kâbusun ardından nasıl da çarşaflarımı yaktığımı hatırladım. Kendimi kontrol etmekte zorlanıyor ama Blaise'in de benzer durumda olmadığını umuyordum.

Blaise kaşlarını çatarak başını salladı. "İşin asıl ilginç tarafı yeteneğimi bir daha asla kullanmak *istemiyor* olmam. Su Madeni'nden sonra zihnim berraklaştı. Kendime geldim. Bana gücümü kullanmamı fısıldayan, sihir yapmam için yanıp tutuşan zihnimdeki o ses... sustu. Düşüncelerimi yeniden duymaya başladım. Bunu özlemişim."

"Eskisinden daha iyi görünüyorsun," dedim ona. Bu doğrudu; gözlerinin altındaki halkalar hâlâ duruyordu ama eskisi kadar belirgin değillerdi. Teninin tengi yerine gelmişti. Vücudu hâlâ sıcaktı, bunu ona dokunmadan da anlayabiliyordum. Yayıdığı sıcaklığı onun yanında dururken bile hissedebiliyordum. "Kendini toparlamış gibisin."

"Üzgünüm Theo," dedi güçlkle de olsa.

Başımı iki yana salladım. "Bunları çoktan aştık. Su Madeni'nde olanlar için özür dilemiştin..."

"Hayır, onu kastetmiyorum," dedi. "Seni dinlemediğim için hatta öncesi için de üzgünüm. Bana ortada bir sorun olduğunu anlatmaya çalıştın ama ben seni dinlemedim. Az önce sözünü ettiğim, zihnimdeki o fısıltı... berbat bir şeydi ama aynı zamanda ona ihtiyacım olduğunu da hissediyordum. Sanki o benim bir parçamdı. Sanki o olmadan, damarlarımda sihrin dolaştığını duymadan ben bir hiçtim."

"Gücün olmadan kim olacağını bilmiyordun," dedim bununla ilgili yaptığımız konuşmayı, ondan Sta'Crivera'da ilk kez gücünden vazgeçmesini istediğim anı hatırlayarak.

Başını salladı. "Artık biliyorum," dedi çekimser bir gülümsemeyle. "Ben hâlâ aynı kişiyim. Hâlâ değerliyim. Farklı şekillerde savaşılabirim. Ama sana bir özür borçluyum. Birkaç

düzine özür borçluyum. Sta'Crivero'da sözünü dinleseydim şimdi ikimizin arasındaki her şey farklı olurdu. Bana şu an baktığın gibi korkan gözlerle bakmazdın."

Bunu inkâr etmeyi, ondan elbette ki korkmadığımı söylemeyi istedim. Değiştiğini görebiliyordum. Su Madeni'nde yaşananlar tekrar yaşanmayacaktı. Ama üzerimdeki korkuyu henüz atamamıştım. Keşke atabilseydim ama korku kolay kontrol edilebilir bir duygu değildi.

"Günün birinde sana böyle bakmayacağım," dedim onun yerine.

"Günün birinde," diye onayladı. "O gün ikimiz için de mutlaka gelecek."

Altdudağımı ısırdım. "Biz çocukken kalede annemin doğumgünü için yapılan hazırlıkları hatırlıyor musun? Mutfaktan iki limonlu kek çalıp birini sana vermiştim. Aşçı bizi bulduğunda yüzü kırıntılarla kaplı olan bendim ve o beni anneme şikâyet etmesin diye suçu üstüne almıştın."

Blaise'in kaşları çatıldı ve gözleri uzaklara daldı. "Hatırlıyorum."

"Peki Ampelio'nun bize Vestra'dan getirdiği o tahta bebekleri hatırlıyor musun? Benimki bir saat içinde kırılınca perişan olmuştum ama sen bebeğini bana vermiştin."

Başını salladı. Bu defa daha da şaşırmış görünerek, "Hatırlıyorum," dedi tekrar.

Sözlerime devam ettim. "Ya canın pahasına da olsa gizlice saraya girip beni kurtarmanı? Sana hayatı zorlaştırdığım, seni defalarca riske attığım zamanlarda da hep yanımdaydın. Hep yanımda savaştın. Bana güvendin."

"Theo..."

"Zihnimde sana dair pek çok farklı hatıra var Blaise," dedim ona. "Hepsi olmasa bile çoğu güzel hatıralar. Bunların büyük bir kısmında benim en sevdiğim, en yakın dostumsun.

ZÜMRÜT KRALİÇE

Dürüst ve sadıksın. Sonuna dek güvendiğim birisin. Günün birinde Su Madeni'ndeki hatıran bu hatıralara kıyasla o kadar uzakta kalacak, o kadar belirsiz olacak ki önemini tamamen yitirecek. Bundan eminim."

Başını öne eğen Blaise'in gözleri kıpkırmızı oldu. Ne zaman ağlayacak gibi olsa böyle görünürdü. Bakışlarını kaçırıp elinin tersiyle çabucak gözlerini sildi. Bir şey söyleyecek oldu ama yapamadı. Onun yerine yanaklarından aşağı sessizce gözyaşları süzüldü.

Artık aramızda konuşacak bir şey kalmamıştı. Bu yüzden ona sarıldım ve kollarımda ağlamasına izin verdim.

YOLCULUK

Hava Madeni'ne sadece bir günde ulaşmıştık ama Kalovaksiyalıları hazırlıksız yakalamak için güneş yükselene dek saldırıya geçmeyi düşünmüyorduk. Bu yüzden güneş batarken madene birkaç kilometre uzakta kamp kurduk. Ateş ve Su Madenler'inin aksine Hava Madeni'nin etrafında ne bir dağ, ne göl, ne de orman vardı. Birkaç zeytin ağacı dışında tamamen çıplak olan bir arazinin ortasında duruyordu ve bu da bize saklanmak için fazla seçenek bırakmadığı gibi fark edilme riski sebebiyle ateş yakmamızı da engelliyordu.

Üç eşit gruba ayrılıp madenin doğu, batı ve güneyinde yoğunlaşan zeytin ağaçlarının altına sığındık. Çadırlar kuruldu. Yiyecekler paylaşıldı. Ateş yakamamaktan, dolayısıyla et pişirememekten yakınanlar oldu ama bunlar çoğunlukla ciddi şikâyetler değildi. İşin gerçeği Ovelgan malikânesini ele geçirmekte fazla zorlanmadığımız için herkesin keyfi yerindeydi. İlk kez kendimizi elinden gelenin en iyisini yapan ve zayıflığını şans faktörüyle kapatan dağınık bir gruptan fazlası gibi hissetmiştik. İlk kez kendimizi güçlü ve becerikli hissetmiştik. İlk kez bu sonu olmayan karanlık tünelin

ucunda bir ışık belirmişti ve bu ışık her geçen günle birlikte bize doğru yaklaşıyordu.

Artemisia, Heron, Blaise, Søren ve Erik'le güneydeki kampta kalanların arasındaydım. Ağaçlık alanda boş yer bırakabilmek için mümkün olduğunca az çadır kurduk ve tek kişilik çadırlarda kalmak yerine beşimiz birden genişçe bir çadıra yerleşip misafirlığe gitmiş çocuklar gibi yan yana altı yatak sıraladık.

Yatma saati geldiğinde bile uyumamıza izin vermeyecek kadar enerji yüklüydük. Bu zafere doğru bir adım daha yaklaşacağımız ertesi güne neşeli, iyimser ve heyecanlı başlamamızı sağlayacaktı. Erik Ovelgan malikânesinden getirdiği iki şişe kaliteli Astrea şarabını çıkardığında iyice neşelendik.

Bir bıçak yardımıyla şişelerin mantarlarını çıkaran Blaise, "Bunları çalmayı nasıl başardın?" diye sordu.

Erik omuzunu silkti. "Onca karmaşanın arasında kimse şarap dolaplarının arasında dolaşan yarı kör bir adama dikkat etmedi," dedi. "Ayrıca bu çalmak sayılmaz çünkü teknik anlamda artık malikânedeki her şey Theo'ya ait. Sence bu çalmak mı?" diye sordu bana.

"Bunu Heron'a sormalısın," dedim. "Ona ele geçirirsek malikânenin onun olacağını söyledim."

Heron kaşlarını kaldırdı. "Sen ciddi miydin?" diye sordu bana. "Ben sadece başarısızlığa uğramaktan ne kadar korktuğunu saklamak için böyle büyük vaatlerde bulunduğunu sanmıştım."

"Evet, o da var," dedim iç geçirerek. Blaise'in bana uzattığı şişeden bir yudum aldım. Koyu kırmızı şarap sıcak ve baharatlıydı. Dudağımda kalanını, bir kraliçeye yakıştığından emin olduğum bir hareketle elimin tersini kullanarak sildim. "Ama niyetim samimiydi. Tanrı biliyor ya, bütün bunlar bit-

tiğinde biraz sessizliğe ve güzel bir şeylere ihtiyacın olacak. Hem Leonidas da böyle olmasını istemişti.”

“Gerçi Artemisia haklıydı,” dedi Heron. “Vermeye başladığında herkes senden bir şeyler ister.”

“Biliyorum,” dedim bakışlarımı çadırda gezdirerek. “Ama bu sadece bizim aramızda. Blaise’in, babasının eski unvanını ve beraberinde gelen toprakları alacağı düşünülüyor. Artemisia, isterse Astrea prensesi unvanını ve bunun getirdiği mücevher ve konutları alabilir fakat içimden bir ses...”

Artemisia burun kıvrıp, “Almasam daha iyi olur,” diyerek araya girince güldüm.

“Peki bütün bunlar bittiğinde sen nereye gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Blaise Art’a.

Art omuzunu silkip şarap şişesini benden aldı. “Sanırım bir süre sarayda kalacağım,” dedi biraz şarap içip şişeyi Heron’a uzatarak. “Birilerinin, o tacı giyeceği gün gelene dek Theo’nun kellesini koruması gerekiyor. Theo güvende ve sağlam ellerde olduktan sonra da... kim bilir? Belki annemin gemilerinden birini alırım. Belki sürgüne gönderdiğimiz Kalovaksiyalıların beladan uzak durmasını sağlarım.”

Art’tın bu sözlerine şaşırمامam gerekirdi ama birilerinin bu savaşın sonunda bu tür bir hayat yaşamayı düşüneceği aklıma gelmezdi.

“Savaşmaktan bıkmadın mı?” diye sordum ona.

Kaşlarını çattı. “Nefes almaktan bile bıkarım savaşmaktan bıkmam. Ben böyleyim.” Heron’a döndü. “Madem artık orası senin, şu malikâneye Ovelgan malikânesi deyip durumaktan vazgeçmeliyiz,” diye belirtti.

“Eh, zaten benim bir aile adım yok,” dedi Heron. “Ayrıca orası eskiden Leonidas’ın ailesine aitti. Talvera malikânesi. Adının bu şekilde kalmasını tercih ederim.”

“O halde yeni Lord Talvera olmaya ne dersin?” diye sordum ona. “Leonidas’ın istediği de bu değil miydi?”

Heron bir süre sessiz kaldıktan sonra başını salladı. “Evet, sanırım bunu isterim. Leonidas da isterdi.”

“Ailesinin mülkanesini geri alıp başına seni getirerek onun hatırasını onurlandırmış olacağız,” dedim.

Heron başını salladı ama gözleri uzaklara dalmıştı. “Lord Talvera,” dedi kendi kendine.

“Pekâlâ,” dedim ayağa kalkıp Heron’a da kalkmasını işaret ederek. Biraz tereddüt etse de Erik’in elini bırakıp dediğimi yaptı. Çadır o kadar alçaktı ki ayağa kalktığında eğilmek zorunda kalmıştı.

Artemisia’ya elimi uzattım. “Kılıcını biraz ödünç alabilir miyim?”

Ondan ciğerlerini ya da kalbini istemişim gibi hayretle yüzüme baktı ama çok geçmeden gönülsüzce de olsa kınından çıkardığı kılıcının kabzasını bana uzattı. Kılıcı önümde tuttuğumda gümüş bıçağı loş ışıktaki parladı.

Heron ona, “Diz çök,” dediğimde biraz şaşırılmış görünse de dediğimi yaptı. Onun daha önce hiç Muhafızlık seremonisine tanıklık etmediğini anladım. Bu seremonileri hayal meyal hatırlıyordum; sadece Muhafızlar onun tarafından kutsanmak ve hizmetleri karşılığı ödüllendirilmek üzere birer birer annemin önünden geçerken ne çok sıkıldığımı. Detayları, annemin bağlayıcı bir büyü sayılan o sözlerini anımsamaya çalıştım. Ancak yeryüzünde bu sözleri hatırlayan kimse kalmamış olabilirdi. Bu yüzden kendi sözlerimi yaratıp onlara sihir yüklemeliydim.

Boğazımı temizledim. “Her Muhafız cesurdur,” dedim bakışlarımı çadırdaki gezdirerek. “Her Muhafız güçlüdür. Ama senin gibi iyi yürekli bir Muhafız bulmak zordur Heron. Özellikle bu dünyada, bu zamanda seninki gibi saf, adil

ve bağışlayıcı bir kalbe nadiren rastlanır. Ülkemizi geri almamıza, halkımızı kurtarmamıza yardım etmen bir yana, verdiği kararlar ve rehberliğin sayesinde her şey düzelip de özgürlüğümüze kavuştuğumuzda daha iyi bir dünya yaratmamızı sağlayacaksın.”

Etrafa baktığımda herkesin beni seyrettiğini gördüm. Artemisia benimle birlikte başını salladı. Blaise gözlerindeki yaş sildi. Søren parlayan gözlerle öne doğru eğildi. Erik gülümsedi.

Kılıcı Heron’un omuzlarına dokundurdum. “Şimdi ayağa kalk Heron, Lord Talvera. Senin sağduyuna ve tarafsızlığına sonsuza dek güveneceğim.

Heron bacakları titreyerek tekrar ayağa kalktı ve bana gülümsedi. Ağlamaklı, boğuk bir sesle, “Teşekkür ederim Majesteleri,” dedi. “Umarım size hizmette kusur etmem.”

Başımı iki yana sallayıp Artemisia’ya kılıcını geri verdikten sonra Heron’u omuzundan tuttum. “Umarım *ben sana* hizmette kusur etmem,” dedim.

Heron beni kucakladı. Yüzümü göğsüne gömüp ona sım-sıkı sarılarak kalp atışlarını dinledim. Birden ayaklarımı yerden kesti ve ikimiz de kahkahalara boğulana dek beni havada döndürdü. Sonra tekrar Erik’in yanına oturdu ve Blaise’den aldığı şarap şişesini havaya kaldırdı.

“Kraliçe Theodosia’ya,” dedi bu defa net bir sesle.

“Kraliçe Theodosia’ya,” dedi diğerleri de ve şişe tekrar elden ele dolaşıp Søren’de son buldu. Søren’in şişeyi dudaklarına götürüp içindeki son şarabı kana kana içmesini seyrettim.

“Bütün bunlar bittiğinde sen ne yapacaksın?” diye sordum ona.

Şişeyi indirip gözlerime baktı. Bir süre sorumu düşünüp omuzlarını silktilti.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Sanırım bu pek çok şeye bağlı. Ama hâlâ sana ve halkına ödemem gereken bir borç var Theo. Hâlâ telafi etmem gerekenler var.”

“Astrea tekrar bize geçtiğinde borcunu ödenmiş bil,” dedim.

“Senin İmparatoriçe’nin işkencesinden kurtulmayı başararak bu borcu ödediğini düşünüyordum,” dedi Blaise.

“Hatta ondan da önce,” diye ekledi Heron. “Ateş Madeni’nde. Sen olmasan orayı geri alamazdık.”

“Dürüst olmak gerekirse ben de Sta’Crivero’dan ayrıldıktan sonra geçmişe sünger çektiğimizi sanıyordum,” dedi Artemisia. “O zamana dek yeterince cezalandırıldığını düşünüyordum.”

Søren başını öne eğdi ve dudaklarında gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim,” dedi. “Ama sanırım asla verdiğim zararı telafi ettiğimi hissedemeyeceğim. Böyle hissedene dek de denemeye devam edeceğim.”

MATEM

Cress duman huzmeleri halinde vücudunu saran oniks taşlarla süslü siyah, ipekli bir elbise giymişti. Elbisenin kumaşı vücudunu boynundan el ve ayak bileklerine dek kaplasa da süt beyazı teninin büyük kısmı gözler önündeydi. Bu, onun bir zamanlar Dagmær'in üzerinde görüp de alay edeceği türde bir elbiseydi ama şimdi kendisi elbisenin içinde sanki onunla doğmuş gibi rahattı.

Bacak bacak üstüne atmış halde annemin tahtında oturan, her parmağını farklı şekil ve boyuttaki Ateş Cevherleri süsleyen Cress, altın şarap kadehinin üstünden dikkatle beni inceledi. Boynunu da altın bir gerdanlığa yerleştirilmiş bir Ateş Cevheri süslüyor ama gerdanlık yanık tenini saklamak yerine ona daha da çok dikkat çekiyordu.

Kadehi ağır ağır siyah dudaklarına götürüp yudumladı. "Ah," dedi neredeyse bıkkın bir sesle. "Nihayet geldin."

İlgisiz görünmeye çalışsa da gözlerindeki vahşi açlık ondan bir adım uzaklaşmak istememe sebep olmuş ama kendimi tutmuştum. Orada bulunmamın bir sebebi olduğunu hatırlattım kendime. Cress birkaç gündür annesini ve kılık

değiştirmiş Laius'u esir tuttu. Onlara ne yaptığını bilmem gerekiyordu.

Benim hâlâ hayatta olduğumu bilmiyor, diye düşündüm.

“Nihayet geldim,” dedim onunkine benzer bir sesle. “Bugün bana ne göstermek istiyorsun? Mahkûmlarını mı? Tıpkı benim gibi seni terk eden anneni mi?”

Cress ırkilse de tuzağa düşmedi. Yine de bana zafer kazanmışcasına ya da neşeyle bakmıyordu. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirirken gözlerinde soğuk bakışlar vardı. Ayağa kalktı.

Elbisesinin eteğini bir asilzadeye yaraşır şekilde yukarı kaldırıp taht kürsüsünden mermer zemine inerek, “Hayır. Bu gece bir partiye katılacağız,” dedi.

Eğilip baktığımda benim de üzerimde geceliğimin değil bir elbisenin olduğunu gördüm. Bu, hafif şifon kumaştan yapılmış, ışıltılı, beyaz bir elbiseydi ve üst kısmını karmaşık çiçek desenleri halinde minik inciler süslüyordu. Omuzlarım çıplaktı ve o güne dek ilk kez sırtımdaki yaraları hissetmiyor ama aslında hissetmem gerektiğini biliyordum. Yaraların orada olmadıklarını fark ettim. Sırtımda bir gerginlik ya da bir acı değil sadece tenimi hissediyordum.

Cress koluma girip beni taht odasından çıkarırken vücudu sıcaktı.

“Elbette geç kaldın ama sorun edecek kadar değil,” dedi birlikte sarayın koridorlarında yürürken.

Beni balo salonuna götürdüğünü fark ettim. Orada verilen partiye. Ama kapıyı açtığında geniş salon neredeyse tamamen boştu. Burası her zaman her renkte parlak elbiseler giyen, avizenin ışığı altında dönerek dans eden insanlarla dolup taşardı. Şu an içeride sadece hepsi yirmi yaşın altında olan, hatta birkaçı sekiz yaşından daha büyük görünmeyen siyah

ipekliler içerisindeki bir düzine kız vardı. Hepsi de Cress gibi yanmış bir boyna, siyah dudaklara ve beyaz saçlara sahipti.

Salonda nereden geldiğini bilmediğim bir arp müziği duyuluyordu ve Cress beni ellerimden tutup dans pistinde kendi etrafımda döndürdü. Dans ettiğimizi gören diğer kızlar da bize katıldı ve pisti uçuşan siyah ipekliler sardı. Bir tek benim üzerimde beyaz elbise vardı.

Cress müziğin sesini bastırarak, “Bunun hüznü bir tören olması gerekiyordu,” dedi havadan sudan söz eder gibi. “Ama Rigga dans etmeyi sevdiği için sence de böylesi daha uygun değil mi?”

Bu ismi duymak beni rahatsız etse de mümkün olduğunca kayıtsız bir ifadeyle söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Havayı saran ağır ateş ve duman kokusu öksürüğe boğulmama sebep olmuştu.

Kendimi toparladığımda, “O kıızı yakından tanıdığımı söyleyemem,” dedim. Bakışlarımı etrafta gezdirip dumanın kaynağını aradım ama bir ateş falan görmedim. Yolunda olmayan, ters giden bir şeyler vardı ama henüz bunun ne olduğunu bilmiyordum. “Ancak hatırladığım kadarıyla sana çok önem veriyordu.”

Cress dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını yana eğdi ve düşünceli gözlerle beni süzdü. “Onunla ilgili hatırladığın şey bu mu?” diye sordu. “Onu zehirlemenin ardından ölümünü seyretmenin sende daha fazla etki yaratacağını düşünmüştüm.”

Kayıtsız bir ifadeyle söylediği bu sözler sırtımdan aşağı soğuk terler boşalmasına sebep oldu. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama ellerimi, kemiklerimi ezecek kadar sıkı tutuyordu. Diğer kızlar dans etmeyi bıraktılar. Etrafımızda daire oluşturup siyah dudaklarında homurdanmalar, gözlerinde aç bakışlarla bizi seyretmeye koyuldular. Saraydan hatırladığım

o kıkırdayan, hoş bayanlar gitmiş, yerine saldırmaya hazır, vahşi hayvanlar gelmişti. Duman kokusu güçlenip gözlerimi sulandırdı.

Hâlâ sakın duran, hiçbir şey olmamış gibi gülümseyen Cress'e baktım. "Cress..." diyecek oldum ama sözlerimi tamamlamama izin vermedi.

"Eminim ki onun son nefes verişini hissettiğim an asla aklımdan çıkmayacak. Bunu o kendinden geçer geçmez hissettim ve onun zihin gözüyle senin yüzünü, bu ölümü seyredişini gördüm. Öyle rahatlamış, öyle kendinden memnun, öyle *hayat dolu* görünüyordun ki. Beni öldürdüğünü düşündüğünde de böyle mi görünüyordun?" diye sordu.

"Hayır," dedim güçlükle. "Gördüğünü sandığın şeyin ne olduğunu bilmiyorum..."

Cress bir elimi bırakıp parmağını dudağıma götürerek, "Şişşt," dedi. Yüzündeki gülümseme genişledi ve dişleri gözler önüne serildi. Köpekdişlerinin ortaya çıkmasını bekledim ama öyle olmadı. "Artık yalan söylemek yok Thora. Bu çok yakışsız bir hareket."

Elbisesinin kolunda gümüş rengi bir ışıltı belirdiğini fark ettiğim anda hançeri sapına dek karnıma sapladı. Eğilip karnımdaki hançere baktım ve beyaz ipekli elbisemde giderek büyüyen, koyu kırmızı bir leke oluştuğunu gördüm.

Kulakları sağır eden bir çığlık duyuldu ve sesin benden geldiğini az çok tahmin ettiğim halde bundan emin olamadım. Ben sadece vücudumun her noktasının acıyla dolduğunu hissederken duyduğu ses Cress'in dudaklarındaki gülümsemenin genişlemesine neden olmuştu. Beni kendine doğru çekti ve hançeri daha da derinlere itip kulağıma doğru eğildi. Az önceki kokunun kaynağının o olduğunu fark ettim. Ateş gibi, duman gibi, yanık ağaç ve et gibi kokuyordu.

“Yakında yeniden görüşeceğiz Thora,” dedi yumuşak, nazik bir sesle. Hançeri kendi etrafında döndürdü. “O zamana dek bu küçük sürprizimden hoşlanacağını umuyorum.”

Sonra beni yanağımdan öpüp serbest bıraktı ve karnımdaki hançeri geri çekmesiyle birlikte kana bulanmış, beyaz, ipekliler içerisinde soğuk, mermer zemine yığıldım.

Küçük bir çığlık atarak uyandığımda Cress’in hançerinin keskin acısı hâlâ rüyamda olduğu kadar yoğun, ciğerlerimi dolduran duman hâlâ o salonda olduğu kadar boğucuydu. Öksürüp doğrularak karnımı tuttuğumda yepyeni bir acı hissettim. Parmaklarım ıslanıp yapış yapış olmuştu ve zifiri karanlıkta bile parlak kırmızı bir sıvıya bulandıklarını görebiliyordum.

Gördüğüm rüyanın etkisinden sıyrılıp uyandığımı, Cress’ten kilometrelerce uzakta olduğumu fark etmem biraz zaman aldı ama onun karnımda açtığı yara gerçektir.

Boğazımdan kopan çığlık bana, bir insana ait olamazdı. Karnımı tutarak kendimi tekrar yatağa bıraktım.

Saniyeler içerisinde diğerleri de uyanıp telaşla etrafımı sardı. Yarama dokunduklarını, panik halinde bir şeyler koştuklarını hissediyor ama onları hayal meyal duyuyordum. Dayanılmaz bir acım vardı ve her nefes alışım, bana her dokunuşlarıyla bu acı daha da artıyordu.

“Yara derin,” dedi bir ses. Heron. “Ama ölümcül değil. İyileştirebilirim.”

Bunu söylediği anda, soğuk bir rüzgâr üzerinden geçip de onu hissizleştirmiş gibi yaramı duymaz oldum. Acı hâlâ oradaydı ama artık belli belirsiz bir sızı gibiydi. Artık paramparça ediliyormuş gibi hissetmiyordum.

Gözlerimi açtığımda beş endişeli yüz bana bakıyordu. Heron’un ellerine kan, benim kanım bulaşmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Blaise. “Saldırıya mı uğradın?”
Ayağa kalkmış, küçük çadırda saldırgandan bir iz arıyordu ama başımı iki yana salladım.

“Burada değil,” dedim güçlükle. Dikkatle doğrulup öksürdüm. Ciğerlerim hâlâ duman doluydu. Hatta şimdi etkisini daha çok hisseder olmuştum. “Rüyamda. Cress. O benim hayatta olduğumu biliyor, Rigga’yı öldürdüğümü biliyor. Beni bıçakladı ve...”

“Gerçekten bıçaklanmış halde uyandın,” dedi Artemisia sessizce.

“Bu mümkün değil,” dedi Blaise. Çadırda dolaşp farklı bir açıklama arasa da bulamadı.

“Yine de...” Artemisia susup yarama baktı.

Blaise yürümeyi bırakıp bize baktı. “Bu mümkün değil,” dedi tekrar. “Bu çılgınlığa inanıyor olamazsınız.”

“Ben çok daha çılgınca şeyler gördüm,” dedi Erik yüzünü Blaise’e çevirerek. “Gücenme ama bunlardan biri de sensin. Asıl çılgınlık gözünün önünde duran gerçeği görmemektir.”

Blaise’in bu sözlerle verecek bir cevabı yoktu. Sadece kaşlarını çatıp bana baktı. “Sen iyi misin?”

Bu öyle saçma bir soruydu ki elimde olmadan güldüm ama bunu yapmamla birlikte yaranın acısını tekrar hissettim.

“Şuraya uzan da yaranı tamamen iyileştireyim,” dedi Heron.

Dediğini yaptım ve Heron’un geceliğini sıyırıp karnımı açıkta bırakabilmesi için battaniyeyi kalçalarımın altına çektim. Yaranın olduğu yer hâlâ hissiz olsa da çok fazla kan vardı.

“Önce uyuşturduğum yeri eski haline getireceğim,” dedi Heron. “Kısa bir süre fena halde acıyacak ama sonra tamamen iyileşecek.”

Derin bir nefes alıp kendimi acıya hazırladıktan sonra başımı salladım. “Hazırım,” dedim.

“Sonrasında bunun bir sürpriz olduğunu söyledi,” dedim başımı iki yana sallayarak. “*Bu küçük sürprizimden hoşlanacağını umuyorum,*” dedi. Ve sanki yanıyormuş gibi duman kokuyordu. O koku hâlâ burnumda,” diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak.

Sören kaşlarını çatıp bakışlarını etrafta gezdirdi. Havayı kokladı ve diğerleri de aynısını yaptı.

“Kokuyu ben de alıyorum,” dedi sessizce. “Duman kokusu.”

Blaise başını iki yana salladı. “Bu bir halüsinasyon,” dedi ısrarla. “Theo onun duman koktuğunu söylediği için duman kokusu alıyoruz.”

Ama çadırın dışından çığlıklar duyulduğunda Blaise’in yanıldığını anladım; bu bir halüsinasyon değildi. Rüyamdan kalan ısrarcı bir hatıra da değildi. Çok geçmeden üzerinde hâlâ geceliği olan Maile, yüzü kızarmış, nefes nefese kalmış halde telaşla çadıra daldı.

“Hava Madeni’ndeki kamp,” dedi güçlükle nefes alarak. “Gözcülerimiz az önce döndü. Kamp yanıyor. Her şey yanıyor.”

DUMAN

Çadırın dışındaki yoğun duman yüzünden boğulacak gibi oldum ve onu solumamak için kanlı geceliğimin koluyla ağzımı kapadım. Küçük kampımızın dışında yarı uykulu insanlar telaşla oradan oraya koşturuyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Maile bizi zeytinliğin kuzey ucuna, soluk renkli gökyüzüne doğru yükselen Hava Madeni'ni görebileceğimiz bir yere götürdü. İlk bakışta madenin yükselmekte olan güneş olduğunu düşünebilirdim. Tamamı ateş almıştı ve alevler gözlerimi kamaştıracak kadar parlaktı.

Arkamda duran Artemisia, "Nasıl olur?" diyebildi sadece.

İçgüdülerim bana bunun nasıl ve neden olduğunu açıkça söylese de kendimde ona cevap verecek gücü bulamadım. Cress'in bana doğru eğilip karnıma sapladığı hançeri kendi etrafında döndürmesini hatırlıyordum.

"*Bu küçük sürprizimden hoşlanacağını umuyorum,*" diye fısıldamıştı. Beni bıçaklamasını kast ettiğini sanıyordum ama öyle değildi; Cress'in gizli bir planı daha vardı. Ovelgan malikânesinde yaşananları ve dolayısıyla oradan sonra nereye gideceğimizi biliyordu.

Maile bunun tahmin edilebilir bir rota olduğunu söylerken haklıydı.

“Her şeyi yakıyorlar,” dedi Søren beni düşüncelerimden sıyrarak. “Madeni, dükkânları, köle kampını, her şeyi. Bunu neden yapıyorlar?”

“Çünkü Cress burayı alacağımızı biliyordu ve askerlerini gönderip savunacak kadar da zamanı olmadı,” dedim. “Onu bana vermektense yok etmeyi tercih etti.”

Kimsenin cevabını beklemeden arkamı dönüp tekrar kampa yürüdüm. Zihnimde dehşet ve korkunun savaşı vardı ama kendimi bu duyguları bastırarak kadar yüksek sesle konuşmaya zorladım.

“Şimdi herkes harekete geçsin,” dedim bir araya toplanan insanlara. “Diğer gruplarımıza da haber salmalıyız; özellikle Ateş ve Su Muhafızları’na. Biz yangını söndürüp kontrol altına alırken ordumuzun kalan kısmı muhafızları bertaraf etmeye çalışsın. Eminim ki bizi pusuya düşürmek için bekleyen pek çok muhafız vardır.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Maile benimle birlikte yürüyerek. “Bunun bir tuzak olduğunu biliyor olmalısın.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama içeride insanlar var.”

“O insanların çoğu ölü sayılır,” dedi Maile. “Onları kurtarmak için daha fazlasının ölmesine ne gerek var?”

Haklı olduğunu biliyor ama onu güçlkle duyuyordum. Kulaklarıma hücum eden kan beni harekete geçmeye zorluyordu.

“Sen emirlerimi dinlemek zorunda değilsin,” dedim Maile’ye. “Ama ben kendi halkıma böyle emrediyorum. Çoğu kendini yanan bir madende bulabilirdi, bu yüzden oturup bekleyeceklerini sanmıyorum. Oysa sen bunu yapmakta özgürsün.”

Maile bir süre sessiz kaldıktan sonra adımlarını hızlandırıp önüme geçti. "Bu zevki sana bırakırmış gibi," diye seslendi omuzu üstünden. "Ben doğudaki gruba haber vereyim."

"Ben de batıdakine," diyen Blaise o yöne doğru koştu.

Heron yanında Erik'le bana yetişti. "Orada Hava Muhafızları var," diye hatırlattı. "İçeriye ben de girmeliyim. Onlara ulaşmayı başarırsam birlikte yangını söndürecek kadar güçlü bir rüzgâr yaratabiliriz."

"Ya da tersine yangının büyümesine sebep olursunuz," diye belirttim. "Dışarıda kal. Madenden çıkan yaralı kölelerin senin yardımına ihtiyacı olacak."

"Ya ben?" diye sordu Erik.

"Sen de Søren'le birlikte kampta kal," dedim ona.

"Theo..." dedi Søren diğer yanımdan.

Onun bana itiraz edeceğini bilerek başımı iki yana salladım. "Hava karanlık ve ne tür bir tuzakla karşılaşacağımızı bilmiyoruz. İstedığımız son şey seni Kalovaksiyalı bir muhafız sanmaları. Sen Erik'le burada kalıp gözcülük yap. Yeni bir şeyler görürseniz bize haber gönderin."

Dudağını büzmesine bakılacak olursa Søren gözcülük yapma düşüncesinden hoşlanmamıştı ama yine de başını salladı.

"Haydi git," dedi. Loş ışık altında bana bakarken yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Dikkatli olmanı söylememe gerek yok. Bu yüzden sadece sağ salim dönmeni söylüyorum, tamam mı?"

Artemisia'nın atı elinden geldiğince hızlı sürdüğünü biliyor ama az ötede parlayan alevlere baktıkça yeterince hızlı olmadığımız hissine kapılıyordum. Etrafta yankılanan çığlık sesleri tüylerimi diken diken ediyor kalp atışlarımı hızlandı-

rıyordu. Artemisia nazik ama kararlı şekilde beni dirseğiyle uyarana dek ona fazlasıyla sıkı sarıldığımı fark etmemiştim.

“Kendine gel,” diye seslendi bana omuzu üstünden. “Panige kapılırsan kimseye faydan olmaz.”

Onun haklı olduğunu biliyordum ama kulaklarında masum insanların ölüm çığlıkları yankılanırken soğukkanlılığını koruyabilmen zordu.

Kampa mümkün olduğunca yaklaştık ve atlar panige kapılmaya başlayınca kalan yolu yürüyerek gittik.

Dikkatimi tamamen kampı çevreleyen yanmış duvardan geriye kalanlara odakladığım için dönüp arkama bakmamıştım ama diğerlerinin de peşimden geldiklerini biliyordum. Yakından bakınca yangının tahminimden daha büyük olduğunu anlamıştım; kampta alevlerin ulaşmadığı tek bir nokta bile kalmamıştı.

Bu cehennemi karşıdan seyrederken Artemisia bile korkmuşa benziyordu. “Nereden başlayacağız?” diye seslendi bana.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Olduğum yerde donup kalmıştım. Ama sinirlerime hâkim olup ellerimi yukarı kaldırdım. Kalbimin üstünde Ampelio’nun kolyesinin sıcaklığını hissettim.

Avuçlarımı birbirine bastırdıktan sonra kollarımı iki yana açtım. Bunu yapmamla birlikte kamptaki alevler de ikiye ayrıldı. Aralarında sadece duvardan geriye kalanları görebileceğimiz kadar bir boşluk oluşmuştu ama bizim için önemli olan bu boşluğun kampa yürümemize imkân verecek genişlikte olmasıydı.

“Sen diğer Su Muhafızları’yla dışarıdan içeriye doğru yürü,” diye seslendim Artemisia’ya. “Ben de diğer Ateş Muhafızları’yla birlikte insanları dışarı çıkarabileceğimiz yollar açacağım.”

Artemisia başını sallayıp kollarını kaldırdı ama benim durup onu seyredecek zamanım yoktu. Açtığım yola doğru döndüm ve konsantrasyonumu bozmamaya çalışarak yürümeye başladım. Yol çok dar olduğu için ayağımın kaymasıyla birlikte kendimi alevlerin içinde bulabilirdim ve daha önce hiç az miktarda alevle yanmadığım halde ateşe ne kadar dayanıklı olduğumu test etmeye niyetli değildim.

Şimdi çığlıkların şiddeti tüylerimi diken diken edecek kadar artmıştı. En yakın çığlık sesinin peşinden gittim ve alevlerin arasında açtığım yolun önümde genişleyip arkamdan kapanmasını sağladım. Nihayet geriye sadece iskeleti kalan bir kulübenin önünde durdum. İçeri girip ellerimi indirdim ama sonra yoğun duman ve anlamlandıramadığım kokudan etkilenmemek için kolumla ağzımı kapadım.

“Merhaba?” diye seslendim Astrea dilinde. Yoğun dumanın içinde etrafı seçebilmek zordu ama burada iyice şiddetlenen çığlıklara sessiz hıçkırıklar da eşlik ediyordu.

“Merhaba?” diye cevap verdi korkulu, boğuk bir ses.

Sese doğru bir adım attığımda ceset olduğunu hissettiğim bir şeye takılıp tökezledim. Yerde yatanın hâlâ hayatta olup olmadığını anlamak için çömeldim ama az önceki ses beni durdurdu.

“Öldü,” dedi daha bedene dokunmama fırsat kalmadan.

“Buraya gel lütfen.”

İçim burkularak ayağa kalktım. Kulağıma ilk başta düşündüğümünden daha genç gelen ses Astrea dilini tereddütlü ve kekeleyerek konuşuyordu.

“Yalnız mısın?” diye sordum ama cevap alamayınca sorumu Kalovaksiya dilinde tekrarladım.

Bir cevap yerine sert bir iç çekiş, sonrasında da bir adım gerilememe sebep olacak kadar şiddetli bir nefes sesi duydum. Bu nefesin yarattığı rüzgâr yakındaki alevlerin şiddetlenme-

sine neden oldu ama odadaki duman dağıldı ve karşımda beş korkulu insan buldum. En küçükleri en fazla altı yaşındaydı ve en büyükleri, yani dumana üfleyen o Hava Muhafızı da yirmilerinde bir kadındı.

Onlara iyi olup olmadıklarını sormak istedim ama öyle olmadıkları belliydi. Korkup kül ve ise bulanmaları bir yana vücutlarında yer yer yanık izleri de oluşmuştu. Yerde birbirlerine sokulmuş ama duman dağılınca ayağa kalkmışlardı.

“Haydi,” dedim onlara elimi uzatarak. “Beni takip edin.”

Muhafız olan kadın başını sallasa da bakışları ürkekti. Arkasında duran iki küçük çocuğun elini tutup beni takip etti. Hepsi de ağzını bir kumaş parçasıyla örtmüştü.

O ateşten duvara tekrar ulaştığımızda rahatlamak için derin bir nefes aldım ve açtığım yolu hepimizin geçebileceği kadar geniş ve derin tutmaya çalıştım. Bu kadar büyük bir boşluk yaratmak zordu ama bunu yapmış, onları alevlerin arasından geçirmeyi başarmıştım.

“Bu kim?” diye fısıldadı arkamdan gelenlerden biri ama diğerleri onu çabucak susturdu.

Geldiğim yol olduğunu düşündüğüm ama bundan emin olamadığım önümdeki yola odaklandım. Alevlerin içindeyken her şey aynı görünüyordu. Yakınlardan güçlü çığlık sesleri geldi ama kendimi onları duymamaya zorladım. Şimdilik, diye düşündüm. Sonra buraya dönerim ama şu an bu insanların güvenliğini sağlamalıyım.

Elbisemin koluyla ağzımı örttüğüm halde boğazıma dolan yoğun ve sıcak duman yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Sanki yeniden Encatrio içmiştim ve boğazımı yaktığını hissediyordum.

Tam artık buna daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm sırada beni baştan aşağı ıslatan bir su duvarına çarptım.

Önce şaşırdım sonra bir anda rahatlayarak nefes almaya çalıştım.

Uzaklardaki boğuk bir sesin adımı söylediğini duydum ve sudan duvar yıkılınca karşımda Artemisia'yı buldum.

Artemisia bana, "İyi misin?" diye sorduktan sonra yanımda birilerinin olduğunu fark etti. Sessizce lanet okuyup onlara odaklandı. Heron'a seslendi ve o da içi merhem ve sargı beziyle dolu bir kutuyla koşarak yanımıza geldi.

"Tekrar oraya gidiyorum," dedim. "Başkaları da var."

"Theo," dedi Artemisia. "Yangın kontrolden çıktı. Kendini tehlikeye atamazsın."

Ama Heron bana itiraz etmedi. Onun yerine kutudan bir bez çıkarıp Artemisia'ya uzattı. "Bunu ıslat," dedi. "Nefes almasını kolaylaştırır."

Artemisia tartışmaya hazır görünse de kendisinden isteneni yaptı ve Heron ıslak bezi bana verdi. "Dışarı çıkar çıkmaz beni bul, tamam mı? Ve oraya girmek için kendini olmasi gerekenden fazla zorlama. Sınırlarını biliyorsun Theo. Ölürsen kimseye yardım edemeyeceğini de öyle."

"Biliyorum," dedim ve bana verdiği bezi ağzımı ve burnumu örtecek şekilde başıma bağladım.

Alevlere ikinci kez daldığımda ıslak bez işe yaramış ama yanan gözlerimi dumandan uzak tutmaya çare olmamıştı. Çığlıkları takip ettiğimde yemek salonu olduğunu tahmin ettiğim bir odada birbirlerine sarılmış halde bekleyen erkekli kadınlı dört kişilik bir grup daha buldum. Onları da diğerleri gibi dışarı çıkardım ve kısa bir soluklanmanın ardından tekrar alevlere daldım.

Dışarıdan içeriye doğru söndürme çalışmalarını sürdüren Su Muhafızları sayesinde yaptığım yolculuk her defasında kolaylaşıyordu. Şimdi karşıma daha az ateş, daha az duman çıkıyordu fakat attığım her adımda bedenim sızlıyor, ciğerlerim

nefes almayı ızdıraba dönüştürecek kadar yanıyordu. Hâlâ yardım çığlıkları duyduğum için alevlerin arasına dalmaya devam ediyordum.

“Bu kadar yeter Theo,” dedi Heron dördüncü grubu da dışarı çıkardığımda. On yaşındaki bir çocuğu iyileştirmeye uğraşiyor, ellerini onun göğsüne koymuş ciğerlerine dolan dumanı boşaltıyordu. “Birkaç dakika dinlen. Biraz su iç. Zamanımız var.”

Ama çığlık sesleri beni durup dinlenmeden tekrar alevlere dalmaya zorluyordu. “Son bir kez daha,” dedim ve Artemisia beni baştan aşağı ıslattıktan sonra tekrar alevlere daldım.

İçeri girdiğimde Heron’un adımı seslendiği duydum ama sonrasında duyduğum tek ses ateşin çıtırtıları ve bitmek bilmeyen çığlıklardı. Attığım her adımda vücudumun nasıl da sızlayıp yandığını, nasıl da ağırlaştığını hayal meyal hissederek duyduğum seslerden birine doğru yöneldim. Birden başım döndü ve alevlerin gürültüsünü duymaz oldum. Sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım ve kapadığım gözlerimi tekrar açtığımda çok yakından gelen yeni bir çığlık duydum.

Sese doğru yürüdüm. *Bu son*, diye hatırlattım kendime. *Sonrasında dinlenebilirim.*

Koşarken tenimi yalayan alevleri artık eskisi kadar hissetmiyordum. Sadece kanın beynime pompalanıp beni harekete teşvik ettiğini duyuyordum.

Alevlerin arasında açılan boşluğa dalıp çığlığın kaynağını aradım ama gördüğüm tek şey ateş ve dumandı. Ses bu defa arkamdan geldi fakat dönüp baktığımda hiçbir şey göremedim.

“Merhaba?” diye seslendim. “Orada kimse var mı? Size yardıma geldim ama önce kim olduğunuzu bilmeliyim.”

Bu defaki çığlık tam yanımdan gelmişti. O tarafa döndüğümde duyduğum ses tiz, kulak tırmalayan bir kahkahaya dönüştü.

Nereden hatırladığımı bilmediğim bu kahkahadan rahatsız olsam da dumanların içinde sesin sahibini aradım; ta ki bir siluet ortaya çıkıp kendini ağır ağır gösterene dek.

Dagmær, tıpkı Cress'i balo salonunda gördüğüm o rüyada olduğu gibi baştan aşağı siyahlar giymişti. Ve yalnız değildi. İki yanında yüzleri cenaze merasimi tülleriyle örtülü, onunkine benzer matem elbiseleri içerisindeki iki kadın duruyordu.

"Merhaba Thora," dedi Dagmær imalı bir gülümsemeyle. "Cress'e, onun bu küçük sürprizinden ne kadar hoşlandığını söyleyeceğim."

CEHENNEM

Gözlerim kararıyor, başım dönüyordu. Bunlar gerçek değildi, gerçek olamazdı. Ama elbette gerçektir. Elbette bu birkaç kibritin sebep olduğu gerçek bir yangın değildi. Elbette Cress'in daha büyük planları vardı. Bu üç kadının, Cress'in bizim nereye gittiğimizi öğrenmesiyle birlikte saraydan ayrılıp yola çıkışını, üzerlerinde silah ya da başka bir teçhizat olmadan gece gündüz at sürüşünü hayal edebiliyordum. Kampa bir saat kadar önce gelip muhafızları dışarı çıkarmış, güçlerini kullanarak yarattıkları ateşi tüm kampı sarana dek beslemiş olmalıydılar.

Bir isyan tehlikesiyle karşı karşıya kalan Cress yerinden kıpırdayamadığı için buraya kendisini en iyi şekilde temsil edecek kişiyi göndermişti.

Dagmær ya da diğer iki kadından birine odaklanmam zordu. Duman yüzünden gözlerim yanıp sulanıyor, bakışlarımı bulanıklaşıyordu. Yine de yeteneğime başvurup bir ateş topu yarattım ve Dagmær üzerine fırlattığım bu toptan kaçmaya bile gerek duymadı. Yanından geçip giden top bir adım kadar sağına düştü. Dagmær neredeyse sıkılmış gibi topun hareketini seyrettikten sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Ah, Tanrım. Birileri hiç formunda değil,” diyerek söyledikten sonra bana doğru yaklaştı. Siyah elbisesinin kuyruğu ateş aldığı için attığı her adımda alevleri de peşinden sürük-lüyor ama bunu umursamıyordu. “Yoksa yorgun musun?” dedi bir çocukla konuşur gibi tatlı bir sesle.

Elini uzatıp yakıcı parmaklarıyla yanağıma dokunmak istedi. Üzerimde silah olmadığı için aklıma ilk geleni yapıp eline vurdum. Sonra ona mümkün olduğunca sert bir yumruk attım. Bu ağır, zayıf bir hareketti belki ama parmak boğumlarım onun burnuna çarptığında mide bulandırıcı bir çatırtı duyulmuştu.

Dagmær kırılan burnunu tutup birkaç adım geriye gitti. Elini indirip adeta büyülenmişcesine parmaklarına bulaşan kana baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Yüzünden akan kan onu daha önce olduğundan bile korkunç gösteriyordu.

“Sanırım mücadeleci ruhunu hâlâ kaybetmemişsin,” dedi dudaklarında vahşi bir gülümsemeyle. “Güzel. Böylesi daha eğlenceli olacak.”

Bu sözlerle birlikte parmak uçlarında bir alev yarattı ve diğer iki kız da aynısını yaptı. Sonra üçü birden acı verircesine ağır adımlarla bana doğru yürüdü.

Sızlayan kemiklerimi, yanan ciğerlerimi, başımın dönmelerini unutup kendimi odaklanmaya, gücümü kullanarak bir ateş yaratmaya zorladım. En azından bu kadarı için çok fazla çaba harcamam gerekmiyordu. Etrafım tamamen ateşle çevrelenmişken sihirimin gücünden emindim. Sınırsız bir kaynağa sahip olduğumu hissediyordum.

Dagmær dikkatle ellerimdeki ateşi inceledi. “Hiç fena sayılmaz,” dedi. “Cress’e ölümünün güzel olduğunu söyleyeceğim.”

“Onu öldürmemeliyiz,” dedi kızlardan biri.

“Şişşt Maeve,” diye tısladı Dagmær. “Elbette onu canlı yakalamaya çalışmalıyız ama... eh... bazen kazalar olur, değil mi?” Bana doğru döndü. “Bize sorun çıkarmadan teslim olacağını sanmıyorum.”

Bir an böyle yaparsam neler olabileceğini düşündüm. Saraya geri döner, Cress’le rüyalarda değil, olduğumdan farklı davranmama gerek kalmaksızın gerçek hayatta buluşurdum ve... ve... bir planım ya da dostlarım olmadan, gücümle bir başıma kalırdım. Bu bana yetmezdi. Cress’i öldürmeyi başarsam bile düşmanlarım tarafından çevrelenmiş halde çıkışı olmayan bir saraya hapsolurdum.

Hayır. Bunu tek başıma yapamazdım. Rüyalarımda yapabileceğimi düşünmüştüm ama bu bir hataydı; pek çok hayata mal olan bir hata. Diğerlerinin yanına dönmeli, bir plan yapmalı ve işleri yoluna sokmalıydım.

Bir cevap vermek yerine elimdeki ateş topunu Dagmær’e fırlattım. Dagmær ondan kaçmakta zorlanmadı. “Nasıl istersen,” dedi gülümseyerek. “Ben de işleri zorlaştırmayı umuyordum zaten.”

Bana fırlattığı ateşten eğilerek korunmaya çalıştım ama kalçama çarpmasıyla birlikte acıyı tüm sinirlerimde hissettim. Neyse ki hâlâ ıslak olan geceliğim ateşin çabucak sönmelerini sağlamıştı. Duraksayıp iki büklüm oldum.

“Sadece bu kadar mı Dagmær?” dedim doğrularak. “Sanırım beni öldürmek altı yaşındaki üvey oğlunu öldürmek kadar kolay değil. Onu öldürdün diye kendini güçlü ve yetkin mi hissettin?”

Sözlerim onu etkilemedi. “Sen güce dair hiçbir şey bilmiyorsun Thora,” dedi. “Nasıl bilebilirsin ki? Başında kül prensesi tacıyla sürekli başkalarına güveniyorsun. Bu kişi önce Cress’ti, sonra şu senin direnişçilerin. Şimdi de Prinz Sören değil mi? Sen gücünü hep başkalarından, onların sa-

hip olduklarından alıyorsun. Bunu, şu anki konumunu bile Cress'e borçlusun. Aslında bunu istememiş, almayı bile denememiştin."

Bunları söyledikten sonra daha fazla ateş yaratıp bana üç küçük alev fırlattı. İkisinden eğilerek kurtuldum ama üçüncüsü omuzuma çarptığında acıyla bağırdım.

Uzaklarda bir yerde birileri ismimi söylüyor ama onu güçlkle duyuyordum. Duyduğum tek şey kulaklarıma hücum eden kanın uğultusuydu.

"Bunu Cress'e borçlu değilim," dedim Dagmær'a sert ve kesin bir sesle. "Onu bir daha görürsen kendisine böyle söyle. Onun bana verdiği güç bir gölgenin gölgesi gibiydi ve ancak bir kibrit çakmaya yeterdi. Ben gücümü aynen olması gerektiği gibi Ateş Madeni'nde elde ettim. Bunun için savaştım. Bunu bileğimin hakkıyla *kazandım*."

Dagmær güldü ve her iki elinde alevlerle tekrar bana doğru hamle yaptı.

"Eh. Şimdi arada bir fark olup olmadığını göreceğiz, değil mi?" dedi alay edercesine. Etrafımızı saran alevler göz bebeklerinden yansıyıp gözlerini parlatıyordu.

Ben de kendi ateşimi yaratıp ona saldırmaya hazırlandım. Ama ikimizin de bunu yapmasına fırsat kalmadan arkamda güçlü bir çığlık duyuldu ve Dagmær'ın göğsüne çarpan bir su dalgası onun diğer iki kızın üstüne yığılıp kızların ellerindeki ateşi söndürmesine neden oldu.

Söylene söylene ayağa kalkmaya çalışan kızlar neye uğradıklarını şaşırmış halde etraflarına baktılar. Aynı anda alevlerin arasından sıyrılıp yanımda beliren Artemisia, bir elinde kılıcını tutuyor, diğer elini de yukarı kaldırmış yeni bir su dalgası yaratmaya hazırlanıyordu.

"Gecikmiştin," dedi bana. "Bu yüzden yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

“Mükemmel zamanlama,” dedim.

Az önceki alaycı gülümsemesinden eser kalmayan Dagmær, “Yine birileri yardımına koştu,” diyerek homurdandı. Artık kibirli değil öfkeliydi ve onun bu halini görmek beni de öfkeliendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

“Üzgünüm, sana dostluğun ne demek olduğunu anlatmakla uğraşamayacağım,” dedikten sonra ona bir ateş topu fırlattım. Dagmær, karnına isabet eden top elbisesi ıslak olduğu için cızırdayarak söndüğünde kulakları tırmalayan bir çığlık attı ve peşinden gelen diğer iki kızla birlikte bize saldırdı.

Artemisia onlara tekrar bir su dalgası fırlattı ama bu defa darbeye hazırlıklı olan kızlar sadece bir adım geriye gitmişlerdi. Artemisia kılıcıyla üzerlerine hücum etti.

Benim yapabildiğim tek şey Artemisia’nın önünden çekilmek ve yanlışlıkla onu vurmayağımından emin olduğum her defasında kızlara birkaç ateş topu fırlatmaktı. Topların çoğu kızların yanına düşüyor, onları korkutmaktan başka bir işe yaramıyordu ama bazıları hedefi vurup onların ıslak elbiselerinde sönmüş, birkaçı da çıplak tenlerine isabet etmişti.

Fakat bizim bir atağımıza kızlar iki atakla karşılık veriyordu. Üzerimize durmaksızın ateş topları yağıyor ve Artemisia Su Yeteneğini kullanarak çoğunu etkisiz hale getiriyordu. Yine de bazıları hedefi vurup tenimizi dağlıyor, giysilerimizi alazlıyordu.

Dagmær tarafından fırlatılan daha büyük bir ateş omuzuma öyle sert çarptı ki arkaya doğru devrilip gürültüyle yere yuvarlandım. Kızlardan biri –Maeve– bu zayıf anımdan faydalanıp üzerime yürüdü. Sabit bir hedef olduğumu bildiği için dudaklarında vahşi, aç bir gülümseme vardı. O sırada diğer iki kızla uğraşan Artemisia’nın beni fark ettiğinden bile emin değildim.

“Sürekli başkalarına güveniyorsun.” Dagmær’in sözleri zihnimde yankılandı. Evet, ateşi çağırabiliyordum ama bunu Maeve de yapabiliyordu ve şu an benden daha üstün konumdaydı. Maeve’in arkasındaki alevler hafifçe kıpırdadı ve o an aklıma bir fikir geldi.

Elimi öne uzattım ve Maeve önce irkildi sonra avucumda ateş olmadığını fark etti.

Bir kahkaha attı. “Daha şimdiden tükendin mi Thora?” diye sordu. “Güçlü olduğuna dair bütün o lafların...”

Sözlerini tamamlamasına fırsat vermeden elimi hızla geriye götürdüğümde arkasından uzanan bir ateş filizi beline dolanıp onu alevlerin içine çekti. Kızın kulak tırmalayan çığlıkları çok geçmeden son buldu.

Yüzünde takdir eden bir ifadeyle bana bakan Artemisia’nın gözleri her savaş anında olduğu gibi ıslık ıslık parlıyordu.

“Olağanüstü Theo...” Sözlerini tamamlayamadan Dagmær az önceki vahşi zerafetinden sıyrılıp onu yere yıktı. Kız ellerini onun boynuna götürdü ve aynı anda hem tenini alazlayıp hem de boğazını sıktı.

“Hayır!” diye haykırdım. Maeve’e yaptığımın aynısını Dagmær’a da yapmaya çalıştım ama o, bu hamleden kurtulmayı başardı ve o esnada Artemisia’yı da elinden kaçırdı. Diğer kız daha bağırmaya bile fırsat bulamadan alevler tarafından yutuldu.

Dagmær tekrar Art’a hamle yaptı ama bu defa ben ondan hızlı davrandım. Hiç düşünmeden kendimi bir kalkan gibi Art’ın üstüne attım. Gücümü sonuna dek kullanıp alevleri giderek büyüttüm ve kampın her noktasının ateş alıp yandığını hayal ettim. Bunu düşündüğüm anda alevlerin güm-bürtüsünü kulaklarımda, sıcaklığını tenimde hissettim ve havada Dagmær’in çığlığının yankılandığını duydum. Sonra

zihnimdeki ateş düşüncesini bastırdım. Alevleri yere gömdüm ve geriye sadece külleri kaldı.

Sonrası sessizlik ve dumandı. Dünya sanki bir anda durmuştu. Ama Artemisia'nın kalp atışlarını, göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığını hissedebiliyordum ve bu kadarı benim için yeterliydi.

Başımı güçlkle kaldırıp gözlerimi açtığımda etrafta sadece alazlanmış toprak, yanan binalardan geriye kalanlar ve tahrip olmuş duvarın parçaları vardı. Ve ceset... az ötede yatan ve tanınamayacak halde olsa da Dagmær'a ait olduğunu bildiğim ceset de dahil olmak üzere çok sayıda ceset.

Birileri ismimi bağırdı, anlaşılmaz sesler duyuldu ama sonra gözlerim görmez, kulaklarım duymaz oldu.

KARANLIK

Etrafı aydınlatacak tek bir yıldızın ya da ay ışığının olmadığı bir gecede karanlık tarafından çevrelenmişim. Onun, kol ve bacaklarımı sardığını, bir düzine yılan gibi tenimde süzüldüğünü hissediyordum. Soluduğum havada, aldığım her dondurucu nefeste var olduğunu duyuyordum.

Ayaklarımın bastığı bir yer yoktu, etrafımda zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu. Bir şeyler söylemek istedim ama avazım çıktığı kadar bağırdığım halde sesim duyulmadı.

Belki de ölüm buydu; Öte Dünya yoktu, annem, Ampe-lio, Hoa, Elpis ve kaybettiğim diğerleriyle tekrar kavuşma ihtimalim yoktu. Belki bunu hak etmişim, belki de onlar tarafından geri çevrilmişim. Bunu yapmalarına sebep olabilecek şeyi hayal meyal hatırlıyordum; nasıl da Cress'in zihnime girmesine izin verdiğimi, nasıl da bunun bedelini Hava Madeni'ndeki binlerce Astrealı'nın ödediğini. Belki de hak ettiğim buydu; sonsuza dek bilinçli bir hiçliğe mahkûm olmak.

Zaman ölçülemeyen bir kavramdır; bir saat bir saniye, bir saniye bir hafta anlamına gelebilir. Benim hangisinin doğru

olduğunu bilme imkânını olmayacaktı. Sonsuz büyüklükle sonsuz küçüklüğü aynı anda yaşayacaktım.

Gözlerimi kapadım ve onları tekrar açtığımda artık karanlıkta tek başıma değildim. Birkaç adım ötede beyaza çalan sarı saçları suyun içindeymişcesine başından aşağı dökülen, siyah dantel elbisesi görünmez bir akıntıya kapılmış gibi kabarık görünen Cress duruyordu. Kapalı gözleri, rahat yüz ifadesiyle bir an huzurlu göründü ama sonra aniden gözlerini açıp bakışlarını üzerime dikti ve içlerinde onda olmasına alıştığım soğuk ve yoğun bir öfkenin olduğunu fark ettim.

Belki de benim hak ettiğim Öte Dünya buydu; sadece Cress'le huzur bulabileceğim sonsuz bir boşluk. Belki ikimizin de hak ettiği buydu.

Bir zamanlar, Cress'le Öte Dünya'da karşılaştığımızda birbirimizi affedebileceğimizi düşünürdüm ama bu günahlarımız birikmeden önceydi. Şimdi ona baktığımda bizi bekleyen affetme ve nezaket değil sonsuza dek sürececek bir nefret olduğunu görüyordum.

Cress elini uzatmak istedi ama aniden bir bariyere çarptığı için bunu yapamadı. Etrafta kalın bir cama darbe vurulmuş gibi güçlü bir çarpma sesi yankılandı. Ben de elimi uzattığımda o soğuk, sert ve sağlam bariyeri hissettim.

Cress kaşlarını çattı. Dudaklarını oynatıp bir şeyler söylediğini gördüm ama onu duyamadım. Bunu kendisi de fark etmiş olmalıydı çünkü şimdi kaşlarını daha da sert çatmış, ellerini aramızdaki bariyere koymuştu. Bana doğru yaklaştığında bariyer sebebiyle yüz hatları bulanıklaştı. Derin bir nefes alıp ağzını kocaman açtı ve bu defa kulaklarımı sağır eden bir çığlık attı. Bu sesle birlikte kollarım ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Cress'in çığlığı yle güçlüydü ki aramızdaki bariyer titreyip atırdamış, yüzeyinde örümcek ağına benzer çatlaklar oluştuktan sonra tamamen parçalanmıştı.

Bir ığlık atarak kendime geldiğimde ciğerlerim artık buz gibi soğuk havayla dolu değildi. Her soluğum bir ızdırıp, bir işkenceydi ama bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlattığı için nefes almanın tadını ıkarıyordum. Biraz zorlanarak ağırlaşan göz kapaklarımı kaldırdım. nce gözlerim kamaştı ama onları birkaç kez açıp kapadığımda karanlık bir adırdı olduğumu, içerisinin sadece yanımda duran tek bir mumla aydınlatıldığını fark ettim.

Doğrulmak istediğimde başım zonkladı ve inleyerek tekrar uzanmak, ışıktan korunmak için kolumla gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bu küçücük hareket bile tüm vücudumu bir acı dalgasının sarmasına neden olmuştu.

"Theo?" dedi bir ses fısıldarcasına. Kolumu indirdim ve gözlerimi kısarak baktığımda Heron'un, yanımda, benim yer yatağımla bir diğerinin arasında oturduğunu gördüm. Sırtı bana dönük olduğu için diğer yatakta yatmanı göremiyor fakat onun gök mavisi saçlarını tanıyordum. Artemisia.

"O iyi mi?" diye sordum. Ağzımdan çıkan her heceyle birlikte canım yanıyor, çatallı ve boğuk sesimle ne dediğim anlaşılmıyordu ama Heron anlamıştı.

"Onu iyileştirmek için elimden geleni yaptım," dedi Artemisia'ya bakarak. "Hayatta. Nefes alıyor. Ama henüz uyanmadı."

Yutkundum ancak bunu yapmam boğazımdaki acıyı artırmaktan başka bir işe yaramadı. "Aradan ne kadar zaman geçti?" diye sordum.

“Sadece bir gün. Güneş doğmak üzere,” dedi Heron. Kısa bir tereddütün ardından o kaçınılmaz soruyu sordu. “Neler oldu Theo?”

Gözlerimi kapadığımda hatıralar önce ağır ağır sonra bir anda zihnime dolmaya başladı. “Oraya son kez gittiğimde duyduğum çığlık bir tuzaktı,” dedikten sonra ona Dagmær ve diğer kızları, Dagmær’in nasıl da Artemisia’nın boğazına sarılıp onu aynı anda hem yakıp hem de boğmaya çalıştığını anlattım.

“Onu neredeyse öldürecekti,” dedim. “Bu yüzden ben...” sözlerimin devamını getiremedim fakat sonra kendimi bunu anlatmaya zorladım. “Art’a kalkan olmaya çalıştıktan sonra bir patlama yarattım. Dagmær’ı durdurabilmemin başka bir yolu yoktu.”

Heron bir süre sessiz kaldı. “Bunu başardın. Onu durdurdun.”

Başımı salladıktan sonra tekrar Artemisia’ya baktım. En kötüsünü, yaptığının Art’ı kurtarmaya yetmediğini düşünmemeye çalıştım.

“Peki ya diğerleri?” diye sordum onun yerine. “Patlamada başka yaralanan oldu mu?”

Heron başını iki yana salladı. “Kimse yaralanmadı. O ana dek çıkarabildiğimiz herkesi dışarı çıkarmıştık,” dedi ama sonra sustu. Gözlerini muma dikmiş, bana bakmaktan kaçınıyordu.

“Anlat bana Heron,” dedim alçak ama kararlı bir sesle. “Gerçeği bilmeliyim.”

Rahatlamak için derin bir nefes aldı. “Yangın başladığında orayı terk eden muhafızlar hariç, kampta en az üç bin kişi olduğunu tahmin ediyoruz. Bunların beş yüze yakını hayatta kaldı.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım. İki bin beş yüz kişi ölmüştü. Bu inanması güç bir sayıydı ama Heron daha sözlerini bitirmemişti.

“Bizden de kayıplar oldu,” diye ekledi. “Senin de tahmin edeceğin üzere pusuya yatmış, saldırıya geçmeyi bekleyen muhafızlarımız vardı. Yardım için alevlerin arasına dalanların bir kısmı geri dönmedi.”

Cevabı bilmek istemesem de sormam gereken o soruyu sordum. “Kaybımız kaç kişi?”

“Toplamda yüz kişi,” dedi Heron. “Alevlere önce Muhafızlar daldı ama sonra bunu yeteneği olmayan insanlar da yaptı. Hepsi pek çok hayat kurtardı ama...” Sustu. “Hem Muhafızlar’dan hem de Muhafız olmayanlardan kayıplarımız var.”

Kafamda pek çok düşünce vardı ama içlerinden sadece birini dile getirdim. “Bu benim suçum.”

Heron böyle söyleyeceğimi tahmin etmiş olmalıydı çünkü bana nefes bile almadan cevap verdi. “Bu onların seçimiydi Theo,” dedi bana sokulup elimi tutarak. Tenim hâlâ hassas, kemiklerim hâlâ acıyor olsa da dokunuşundan kaçmadım. “Kampta kalıp, farklı şekillerde yardım edebilirlerdi. Hayatlarını riske attıklarını bile bile alevlerin içine girmeyi *seçtiler*. Bu senin suçun değil.”

Ona doğru dönüp başımı iki yana salladım. “Sorun sadece bu değil,” dedim. “Yangının kendisi de. Cress o yangını Rigga’nın öfkesini benden çıkarmak için yaptı. Bunu *küçük bir sürpriz* olarak nitelendirdi. Seni, Blaise’i ya da deliksiz bir uyku çekip Cress’i düşünmememi sağlayacak o iksiri içmemi söyleyenleri dinlemiş olsaydım...”

“Yine aynı durumda olurduk,” dedi Heron sözümü keserek. “Cress yine o cadıları bize musallat ederdi. Belki bunu sana yüklemez, kişisel hale getirmezdi ama böyle yapacağını

sen kendin söyledin. Madene sahip olamayacaksa onu imha etmeyi isteyecekti. Bu hiçbir şekilde değişmeyecekti.”

Onun haklı olduğunu bilsem de vicdan azabı çekmeye devam ediyordum. İki bin altı yüz kişi hayatından olmuştu.

Heron elimi sıktı. “Sahip olduğun bilgiyle verebileceğin en iyi kararı verdin. Bunların olacağını bilemezdin.”

“*Bilmeliydim,*” dedim hıçkırarak. “Onu tanıyorum, yapacaklarını tahmin etmeliydim.”

Heron gürültüyle nefesini bıraktı. “Biraz uyusan iyi olur. Bayıldığında hiç vakit kaybetmeden vücuduna deliksiz uyku iksiri yükledim ama elimde biraz daha iksir kaldı.”

Cress’in o cam duvarın ardında olduğu, önce onu kıramayıp sonra bunu başardığı rüyayı hatırladım. Heron’un cebinden çıkardığı içi mavi sıvı dolu şişeyi çekinerek aldım. Ona bu iksirin yeterince işe yaradığından emin olmadığımı söylemek istedim ama bunu yapamadım. Öyle olduğunu bilmek onu sadece endişelendirirdi. Ayrıca iksir etkisini göstermiş, işe yaramaz olduğu yerde de ben uyanmıştım.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum ona.

Duraksadı. “Sen uyurken bazı kararlar aldık,” diye itiraf etti. “Haber gönderdiğimiz Ejder Katili Savria Nehri’ne doğru ilerliyor. Bizimle iki gün içerisinde orada buluşacak ve yaralıları alıp Toprak Madeni’ne doğru yola devam edecek.”

“Ama ya Cress o cadılardan birkaçını da Toprak Madeni’ne yollamışsa...”

“Blaise de aynısını söyledi. Benzer bir durum olma ihtimaline karşı oraya bir grup yolluyoruz ama yeni bir tuzakla karşılaşabileceğimizi düşünerek herkesi göndermek istemiyoruz.”

Başımı salladım. Bu mantıklıydı ve artık şu aşamada Cress’in her şeyi yapabileceğini düşünüyordum. “Gruba Blaise liderlik edecek,” diye ekledi Heron neredeyse çekinerek.

Bu sözlerle birlikte başımdaki zonklamayı umursamayıp kendimi doğrulmaya zorladım. “Blaise,” diye tekrarladım. “Yeteneklerini kullanmaktan çekinen Blaise, şimdi onun tarafından kullanılmayı bekleyen on binlerce Toprak Cevheri’nin olduğu bir yere mi gidecek?”

Heron da bu durumdan hoşnutmuş gibi görünmüyordu ama başını salladı. “Daha önce oraya gitmiş olan tek kişi o,” dedi. “Kampı, yerleşim planını biliyor. Bu önemli.”

Ona itiraz etmek istedim ama bir noktada haklı olduğunu biliyordum. “Peki ya biz?” diye sordum. “Ejder Katili’yle buluştuktan sonra biz nereye gideceğiz?”

“Bu sana bağlı,” dedi Heron. “Elbette Maile pek çok öneride bulundu. Yaptığı önerilerin çoğu sayımız azaldığı halde saraya saldırmak yönünde.”

İç geçirip başımı iki yana salladım. “Bu intihar saldırısı olur.”

Heron kaşlarını çattı. “İntihar saldırısı mı?”

Bunun Kalovaksiyalılara özgü bir terim olduğunu hatırlayarak açıklamada bulundum. “Kalovaksiyalılar kaybedeceklerini bildikleri bir savaşa girerken böyle söylerler; ya düşmanlarını zayıflatmak, ya zaferlerini olduğundan daha büyük göstermek ya da amaçları her neyse onun için. Aslında bu daha iyisine kavuşmak uğruna yapılan bir özveridir. Komutanlar bu tür savaşlara çoğunlukla, hayatlarını kaybedeceklerini bile bile en değersiz askerlerini gönderirler fakat bu sayede daha değerli olanlarla bir sonraki savaşı kazanırlar.”

“Bizim daha değerli ya da değersiz diye ayırabileceğimiz askerlerimiz yok,” diye belirtti Heron. “Bu bir intihar saldırısı değil ölümün ta kendisi olacaktır.”

Başımı sallasam da şimdi ne yapmamız, nereye gitmemiz gerektiğini bilmiyordum. Sadece iki gece önce, yaklaşmakta

olan bir zaferi kutladığımıza inanmak zordu. Her şey nasıl bu kadar hızlı değişebilmişti?

Deliksiz uyku iksirini geceliğimin cebine koydum. "Daha sonra uyurum," dedim. "Şimdi yapılması gereken çok şey var."

"Gerçekten dinlenmen gerekiyor," diye uyardı Heron. "Seni elimden geldiğince iyileştirdim ama vücudunun kendi başına yapması gerekenler de var."

"İlk fırsatta dinleneceğime söz veriyorum," dedim. "Ama burada kalamayız. Bunu biliyorsun. Kolay hedef halindeyiz ve Cress'in nerede olduğumuzdan haberi var. Diğerlerini de buraya getirebilir misin? İhtimalleri değerlendirmeliyiz."

"Theo..." dedi Heron.

"Sonra da dinleneceğim," dedim. "Ve sen yokken Artemisia'ya göz kulak olacağım. Uyandığında bundan ilk senin haberin olacak."

Uyanırsa demek içimden gelmemiştir. Bu ihtimali düşünmek dahi istemiyordum ama Heron aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı çünkü kaşlarını endişeyle çatarak uyuyan Artemisia'ya bakmıştı.

"Tamam," dedi iç geçirip ayağa kalkarak. "Gelirken biraz yiyecek de getireyim. Bir şeyler yemeye ihtiyacın var."

VEDA

Heron gittikten sonra bakışlarımı Artemisia'dan bir an olsun ayırmadım. Gözümü bile kırpmadım. Göğsünün her iniş kalkışını, uykusunda yaptığı her kıpırtıyı takip ettim.

Uyan, diye geçirdim içimden. Uyan, uyan, uyan.

Ama her şeyden habersiz uyumaya devam etti ve en azından onun rüyalarının benimkinden daha huzurlu olduğunu umdum.

Yaptığım her harekette vücudum sızlasa da yatağımdan kalkıp onun yanına gittim ve titrek mum ışığında yüzüne baktım. Uyurken neredeyse tanınmayacak kadar rahat ve huzurlu görünüyordu. Artemisia'yı anlatırken *huzurlu* sıfatını kullanacağım aklıma gelmezdi; kavga yok, öfke yok, saldırganlık yok. Onu huzurla bağdaştırmak zordu.

Uzanıp tuttuğum eli hissizdi.

“Üzgünüm Art. Ne olur uyan,” diye fısıldadım. Ama Artemisia asla emir dinleyen biri değildi ve sözlerime tepki vermiyor olması beni şaşırtmamıştı.

Çadırın kapısı hışırdıyarak açıldı ve içeriye bir parça ışık girdi. Gözlerimdeki yaşları silip gelenin kim olduğuna baktım.

Ne yapacağını bilmez halde çadırın girişinde duran Søren bir bana bir Art'a baktı.

"Uyanmışsın," dedi ben sessiz kaldığımda ve onun bir kez daha benim öleceğimi düşündüğünü fark ettim.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Uyandım," dedim. "Herkesi şaşırtıp uyandım."

Yüzü allak bullak olan Søren bana doğru yaklaştı. "Yapma bunu Theo," dedi. Yanıma oturdu ve göz göze geldik. "Zihnine yaptırdığın yolculuk çok tehlikeli ve sonu bir yere varmıyor. İnan bana. Ben de bu yoldan geçtim."

"Bunun zihnimin kontrol edebildiği bir yolculuk olduğunu sanmıyorum," diye belirttim.

"Bu mücadeleyi Cress kazandı," dedi yavaşça. "Bu defa o bizden çok daha fazlasını elde etti. Artık bunu değiştiremezsin. Şimdi savaşı kazanmaya odaklanmalısın. Mantıklı düşünemeyecek kadar vicdan azabı çekersen de bunu yapamazsın. Sana bu duygudan nasıl kurtulacağını söyleyemem, bunun tamamen mümkün olabileceğinden bile emin değilim ama bugüne dek başardıklarını gözden kaçırma. Cress'in bunları seni güçsüz bırakmak için yaptığı gerçeğini gözden kaçırma. Aksi halde bu savaşı kaybedersin."

Başımı sallayıp Artemisia'ya baktım. "O uyanacak, değil mi?"

Søren biraz zoraki de olsa güldü. "Art mı?" dedi. "O, bunca badireyi süslü püslü giyinen bir sosyeteğin elinde ölmek için atlatmadı."

Elimde olmadan homurdandım; özellikle de onun haklı olduğunu bildiğim için. Art sırf aksini düşünenlerin yüzüne tükürebilmek için bile hayatta kalacaktı. "Dagmær'dan nasıl haberin oldu?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı. “Yıkıntıların arasında cesedini bulduk. Neredeyse tanınmaz haldeydi ama boynunda, Ateş Cevheri taşıyan bir gerdanlık vardı ve arkasında ismi yazıyordu.”

“Cress’in hediyesi olmalı,” diye tahminde bulundum.

Başını salladı. “İki kişi daha vardı,” diye ekledi. “Birinin adı Maeve, diğerinin Freya. İsimler bana tanıdık gelmedi ama kim olduklarını tahmin etmek zor değil.”

“Cress’in hayalet ordusunun üyeleri,” dedim. “Hepsi ölmüş mü?” Kendimi kaybetmeden önce onların kararmış bedenlerini görmüştüm ama bunu Søren’den de duymaya ihtiyacım vardı.

Søren, “Hepsi ölmüş,” dedikten sonra tereddüt etti. “Sen...” Sözlerinin devamını getiremedi ama zaten bunu yapması da gerekmiyordu.

“Hepsini ben öldürdüm,” dedim. “Ben... Ben sadece ateşi elimde tutup sağa sola fırlatmadım. Sanki ben ateşin, ateş de benim bir parçam oldu Søren. Sanki kolumu uzatıp o kızları birer birer ben yakaladım. Sanki dokunuşumla onların canını aldım.”

Søren bir süre sessiz kaldı. Bir şey söylemek yerine beni ensemden tutup alnını alnıma bastırdı. Gözlerini kapatıp usulca nefes verdi. O sabah içtiği kahvenin tatlılığını taşıyan soluğu dudaklarımı okşadı.

“Sen pek çok hayat kurtardın,” diye mırıldandı. “Şu an bunu yeterli bulmadığını biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Ayrıca hayatta kalmayı başardın. Bu da önemli bir şey.”

Onun kollarına yığıldığımı hissederek ben de nefesimi bıraktım. Bir an, bir saat, hatta bir gün böyle kalabilirdim ama dışarıdaki tanıdık sesler bizi birbirimizden ayırdı ve Blaise, Heron, Erik ve Maile art arda hızlıca içeri girdi.

Herkes önce Artemisia’ya sonra bana baktı.

İstemeden de olsa Artemisia'nın elini bırakıp dikkatimi onlara çevirdim, "Bir değişiklik yok," dedim Heron'a. "Ee? Şimdi ne yapacağız?"

Sadece birkaç gün önce aynı sohbeti yaptığımızda herkesin farklı bir fikri, artı ve eksileriyle uygulamaya hazır farklı bir planı vardı. Günler önce önümüzde öyle çok seçenek vardı ki hangisini seçeceğimizi bilemiyorduk.

Ama şimdi kimsenin ortaya koyabileceği bir planı yoktu. Kimsenin bir fikri ya da önerisi yoktu. Çadırdaki anlaşılması zor, ağır bir sessizlik hâkimdi.

"Blaise," dedim sessizliği bölerek. "Sen Toprak Madeni'ne gidiyorsun, değil mi?"

Blaise kısa bir tereddüdün ardından başını salladı. "İmparatoriçe'nin bizim Hava Madeni'ne gittiğimizden emin olması mümkün değildi. Bu yüzden her ihtimale karşı Toprak Madeni'ne de birilerini yollamış olmalı."

"Ama durum buysa o kişiler madene çoktan ulaşmış olmalı," dedi Maile başını iki sallayarak. "Madenden geriye sadece külleri kalmıştır."

Listemize yeni ölümlerin ekleneceği düşüncesi canımı sıktı. Binlerce kayıp daha.

"Öyle olması gerekmiyor," dedi Blaise kaşlarını çatarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Blaise dudaklarını yaladı. "Maden," dedi. "Ben kampra olsaydım ve bir yangın çıkıp da muhafızlar bizi ölüme terk etseydi... madene sığınırdım. Burada da aynı şey oldu. Hava Madeni'nde yüzlerce köle vardı ama hiçbiri güvenliğinden emin olana dek dışarı çıkmadı. Toprak Madeni'ndeki köleler de dışarısının güvenli olup olmadığını bilmiyorlar. Yaşananlardan habersiz madende saklanıyorlar. Niyetim yanlarına gidip onları madenden çıkarmak."

“Madenin içine giremezsin Blaise,” dedim duyduklarıma şaşırarak.

Blaise omuzlarını silkerek, “Aslında oraya girmesi gereken tek kişi benim,” dedi. Kayıtsız bir sesle konuşsa da gözlerindeki gerginliği görebiliyordum. “Ben madenin yerleşim planını, yollarını biliyorum. Başkası içeride kaybolur.”

Blaise’e itiraz etmek, dikkatsiz davrandığını, onun bu kendini feda etme arzusunu geride bıraktığımızı sandığımı söylemek istedim ama çenemi tuttum. Bunu kendime bile itiraf etmek istemesem de düşüncesi mantıklıydı. Yine de mantıklı olması hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Başka bir yol daha olmalıydı.

Maile cevap vermeme fırsat tanımadan araya girdi.

“Toprak Madeni’ne hep birlikte gidemeyiz,” dedi. “Kalo-vaksiyalı gözcüler ordu halinde madene gittiğimizi görürlerse bizi orada kendi ordularıyla karşılarlar. Ve bu işin sonu hiç de iyi olmaz.”

“Biliyorum,” dedim.

“Batıya gidebiliriz,” dedi Erik. “Planladığımız gibi Ejder Katili’nin gemileriyle buluşuruz ama ona sadece yaralılarımızı teslim etmek yerine buradan hep birlikte ayrılırız. Birkaç ay içinde toparlanıp tekrar saldırıya geçeriz.”

Sören başını iki yana salladı. “Şimdi gidersek bugüne dek yaptığımız, kazandığımız her şeyi kaybederiz. Ateş ve Su Madenleri’yle birlikte Ovelgan malikânesi de tekrar onların eline geçer. Şu an varolduğumuz noktaya gelmek için feda ettiğimiz her şey boşa gider.”

Artemisia’nın adını telaffuz etmese de konuşurken bakışları sürekli ona kaymıştı. *O bir kayıp değil*, demek istedim ama Sören’in asıl söylemek istediği şeyi biliyordum.

“Kaçamayız,” diyerek onayladım. “Geri dönmeyi düşünsek de kaçamayız. Şimdi saldırıya geçmezsek bir daha bunu

yapma şansı bulamayız. Kaçarsak saldıran değil saldırıya uğrayan oluruz ve Cre... İmparatoriçe de hepimizi yok edene dek durmaz.”

Rüyalarındaki Cress'i, onun nasıl da sarayda dolanıp etrafa emirler yağdırdığını, nasıl da her işi başkalarına yaptırdığını, nasıl da kendini, kendi hayatını asla tehlikeye atmadığını düşündüm. Büründüğü zırhta en ufak bir çatlak yoktu ama o zırh olmadan o bir hiçti.

“Theo,” dedi Søren dikkatle bana bakarak. “Gözlerinde yine o bakışları görüyorum. Ya bir planın var ya da saçma bir şeyler yapacaksın.”

“Kafamda... bir plan oluşmaya başladı,” diye itiraf ettim. “Daha önce konuştuğumuz gibi Ejder Katili’yle buluşacağız. Sonra da saraya hem karadan hem de denizden saldıracağız.”

“Buna intihar saldırısı denir,” dedi Erik. “Yeterince askerimiz ya da silahımız yok. Bu bir deve taş atmaktan farksız olur.”

Dudaklarımda gergin, keyifsiz bir gülümseme vardı. “Onlar neler olup bittiğini anlayana dek başkentin duvarlarını aşip sarayın kalbini hedef almayı başarırırsak bu bir intihar saldırısı olmaz.”

Nereye varmaya çalıştığımı ilk anlayan Blaise oldu. “Tünelleri kullanmak istiyorsun,” dedi.

Başımı salladım. “Girişi denizde olan bir tünelin taht odası ve zindana ulaştığını biliyoruz. Girişi dışarıda olan başka bir tünel hatırlıyor musun?”

Blaise kaşlarını çatarak düşündü. “İki tane var ama şu ana dek çoktan kapanmış da olabilirler. Onları hiç kullanmadım.”

Heron sırt çantasından çıkardığı dürülü haritayı açtı. Blaise’e bir parça kömür uzatıp, “Nerede o tüneller?” diye sordu.

Blaise alnını kırıstırıp haritayı inceledikten sonra üzerine iki x harfi ve saraya giden iki çizgi ekledi.

“Bu tünel mutfağın kilerine ulaşıyor,” dedi. “Ben saraya ilk buradan girdim yani birkaç ay öncesine dek açıktı. Fakat diğerinden o kadar emin değilim. Teoride şarap mahzenine ulaşıyor ama onu kendim denemedim. Sadece başkasından duydum. Yine de ikisi de çok dar tüneller. Onlardan koca bir orduyu geçiremezsiniz. Kalovaksiyahılar durumu anlar ve dışarı çıkan herkesi tek tek öldürür.”

“Böyle bir şey yapmaya niyetim yok,” dedikten sonra aklımdan geçenleri anlattım.

Konuşmam bittiğinde oda sessizleşmişti ve herkes sözlerimi düşünüyordu.

“Bu çılgınca bir plan,” dedi Maile sessizliği bölerek.

“Senin daha iyi bir planın var mı?” diye sordum.

Maile başını iki yana salladı. “Çılgınca bir plan olduğunu söyledim, kötü olduğunu değil,” dedi. “İşe yararsa mucize olur ama yine de bir ihtimal var.”

Soren başını salladı. “Ben birlikleri organize edip kimin nerede duracağına karar vereyim,” dedi.

“Ben de Ejder Katili’ne haber göndereyim,” dedi Heron.

Başımı sallayıp Artemisia’ya baktım. “Ejder Katili’ne durumdan söz etme. Bazı şeyler mesajla değil yüz yüze anlatılmalı.”

Yapılması gerekenin bu olduğunu bildiğim halde hâlâ teyzeme Art’ın durumunu yüz yüze anlatmaktan çekiniyordum. Heron ve Soren bunun benim suçum olmadığı konusunda ısrarcı davranma nezaketinde bulunmuştu ama Ejder Katili’nin duruma farklı yaklaşacağından emindim. O zaten bir çocuğunu kaybetmişti. Diğerini de kaybetmesine izin veremezdim.

Herkes gittiğinde Blaise'in peşine takıldım. Onu takip etmeme şaşırmışa benzemiyordu.

Yan gözle bana bakarak, "Benimle vedalaşmaya mı geldin?" diye sordu.

"Herhalde dikkatli olmanı söylememe gerek yok," dedim. "Bu yüzden evet, seninle vedalaşmaya geldim."

Sözlerim karşısında kısa bir duraksama yaşadı. "Sana söylediklerimde ciddiydim Theo," dedi. "Ölmek istemiyorum. Seninle sarayda buluşabilmek için elimden ne geliyorsa yapacağım; mümkünse arkamda daha büyük bir orduyla."

"O zaman bunu mutlaka yap," dedim.

Yeni bir duraksama yaşayıp düşündü. "Mutfaktaki kilerde buluşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Senden kaçmanı, hayatta kalmak için bütün bunları ardında bırakmanı istemiştin."

Nereye varmaya çalıştığını anlamış ve bundan huzursuz olmuşum ama başımı sallamaktan başka çarem yoktu. "Hatırlıyorum," dedim. "Seninle gelmemek için kendimi zor tutmuş, bu konuda itiraf etmek istemeyeceğim kadar çok zorlanmıştım."

"Yine de benimle gelmedin," dedi. "Ölmek istemiyordun ama sana ihtiyacı olanlara yardım için elinden geleni yapmadan yaşamak da sana göre değildi."

Birlikte yürümeye devam ederken elimi tutup sıktı. "Ölmek istemiyorum," dedi bir kez daha. "Ama başkaları acı çekerken hiçbir şey yapmadan duramam. Beni anladığını sanıyorum."

İtirazlarımı kendime saklayıp başımı salladım.

“Anlıyorum,” dedim. “Ama o madene girdiğinde kendini Toprak Cevherleri’nin ortasında bulacaksın Blaise. Böyle bir güç patlaması sadece senin hayatına mal olmaz.”

Blaise bakışlarını benden kaçırıp, “Biliyorum,” dedi çabucak. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Bunu o kadar rahat söylemişti ki neredeyse her şeyin gerçekten de bu kadar basit olacağına inanacaktım. “Sana güveniyorum,” dedim. “Kararlarına güveniyorum.”

Başını salladı. “Ben de seninkilere,” dedi durup bana bakarak. Kelimeleri seçmekte zorlanıyordu. “Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama seni seviyorum Theo...”

“Blaise...” diyerek onu susturacak oldum ama yılmadan sözlerine devam etti.

“Daha önce sevdiğim gibi değil. Kalovaksiyalıların olmadığı bir dünyada büyüseydik olacağı gibi değil ama her şeye rağmen bunun adı sevgi. Ve ben ileride sana bunu söyleme şansı bulamazsam diye bu gerçeği duymanı, bilmeni istiyorum.”

Ona itiraz etmek, benimle böyle bir daha asla görüşmeyecekmişiz gibi vedalaşmamasını söylemek istiyordum. *Ölmeyeceğiz*, demek istiyordum, *birlikte bunun üstesinden gelip hayatta kalacağız*, demek istiyordum. *Çok yakında tekrar sarayda dolaşacak, orayı bir kez daha evimiz gibi hissedeceğiz.*

Ama sonra Heron’un gözetiminde bilinçsiz halde çadırdı yatan Artemisia’yı düşündüm. Ateş saçan parmaklar tarafından gözü oyulan Erik’i düşündüm. Güvende değildik. Dokunulmaz değildik. Belki de bunun bilincinde olmamız, imkân varken söylenmesi gerekenleri söylememiz gerekiyordu.

Boşta duran elimle onun yanağına dokunup, “Ben de seni seviyorum,” dedim. Teni her zamanki gibi sıcaktı; neredeyse dokunulamayacak kadar sıcak. Bu kadar yakınındayken onu

öpmenin, kollarında kendini kaybetmenin neler hissettirdiğini hatırlamıştım. Onun bana nasıl da her zaman güven verdiğini. Bunlar hoş hatıralardı ama sanki başka birisine, benim artık var olmayan farklı bir versiyonuma aitti. Yine de o halimin gölgesi hâlâ duruyordu. Blaise'in dudaklarına hızlı, yumuşak bir öpücük kondurdum.

“Cesur ol,” dedim ona. “Sözünü tut. Yakında seni arkanda koca bir orduyla görmek istiyorum.”

Ne ben ona, ne o bana ‘kendine dikkat et’ demişti. Bu konuyu uzunca bir süre önce aşmıştık ve bunu itiraf edebilmek insanı tuhaf bir şekilde özgürleştiriyordu.

Blaise dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra beni bıraktı ve tek bir kelime daha etmeden yanımdan ayrıldı.

MERHAMET

O gece Blaise ve ordusu gittikten, diğerkleri uykuya daldıktan sonra yatakta uzanıyor, Heron'un bana verdiği deliksiz uyku iksiri şişesini elimde çevirip duruyordum. Ona iksiri içeceğimi söylemiştim ama şimdi bunu yapmanın zamanı gelmişken cesaretimi toplayamıyordum.

Cress rüyalarımnda bana zarar veriyor olabilirdi, ki zaten rüyamda beni bıçaklamıştı. Gördüğüm son rüyada da niyeti kesinlikle bu yöndeydi. Şimdi Dagmær ve diğerk iki kızın öldüğünü bildiği için bunu tekrar deneyeceğinden emindim. Ama bu defa hazırlıklıydım. Bu defa bir planım vardı. Sorularım vardı. Bir çıkış yolum vardı.

Yatakta dönüp iksir şişesini yastığımın altına koydum. Uykuya dalmam biraz zaman aldı ama nihayet bunu başardım. Elimde hançerimi sımsıkı tutmuş hazırdım.

İlk kez Cress'i şaşırtmayı başarmıştım. Başında annemin tacı, üzerinde yakut ve Ateş Cevherleri'yle süslü siyah bir elbiseyle annemin tahtına kurulmuştu ve bu defa etrafında o hayalet dostları olmadan, yalnızdı. Odanın ve tahtın büyüklüğü onu

her nasılsa eskisinden daha ufak tefek ve çaresiz göstermişti. Beni gördüğünde kaşlarını çatıp sırtını hafifçe dikleştirdi.

“Döndün,” dedi buna inanamıyormuş gibi. Hançerimi Art’ın bana öğrettiği gibi parmaklarımın arasında çevirerek ona doğru yaklaştım. Cress’in yaptığı onca şeyin, zarar verdiği onca insanın karşılığında hançerimi en ufak bir vicdan azabı duymadan onun karnına saplayabiliyor olmam gerekirdi. Bana zarar vermek onun için sorun değilse benim için neden oldu ki? Ama öyleydi.

“Döndüm,” dedim.

Eskisi gibi soğuk bir ifade takınmayı başarmıştı ama arkasına yaslanıp beni dikkatle incelerken gülümsemesi titrer gibi olmuştu. “O halde sürprizimi sevdin mi?” diye sordu.

O ateşi, havadaki yanık kokusunu, yıllarca kâbuslarımı süsleyecek olan çıgılları düşündüm. Bir daha asla uyanamayabilecek olan Artemisia’yı düşündüm. Elimdeki hançeri daha da sıkı tuttum ama kendimi ona gülümseyerek karşılık vermeye zorladım.

“Eskiden babana hiç benzemediğini düşünürdüm,” dedim. “Ama yanılmışım. Baban senin bu gaddarlığınla gurur duyardı.”

Sözlerim iltifat değildi ve babasına duyduğunu bildiğim sevgiye rağmen onun da bunu öyle görmediği belliydi.

“Ben gerekli olanı yaptım Thora,” dedi. “Ve sen bunu anlayana dek de aynısını yapmaya devam edeceğim.”

“Zaten anlıyorum,” dedim.

Sözlerim yerinde doğrulmasına neden oldu. “Anlıyorsun?” dedi ona oyun oynuyormuşum gibi temkinli bir sesle. “O halde merhamet dilemeye mi geldin? Sana merhamet etmem çok kolay olmayacak ama yalvarırsan...”

“Senden merhamet istemiyorum,” dedim ona. “Merhamet etme yetisine sahip olduğundan bile emin değilim. Sadece

seni anladığımı söylüyorum; kim olduğunu, ne istediğini biliyorum. Bir canavar olduğunu ve seni kurtarmanın mümkün olmadığını biliyorum. Bunu sona erdirmenin tek yolunun seni yanarken seyretmek olduğunu biliyorum.”

“Senin için öyle olabilir,” dedi Cress gözleri parlayarak. “Ama annem bana her şeyi kesin olarak sonlandırmanın farklı bir yolunu gösterdi. Bunu sen de görmek ister misin?”

Boğazım kurudu. “Annen,” dedim yavaşça.

Yüzündeki gülümseme genişleyen Cress, ayağa kalkıp yanımdan geçtikten sonra kapıdan dışarı çıktı. Sarayın kıvrılarak ilerleyen koridorlarda ilerliyor, ben de peşinden ona yetişmeye çalışıyordum.

“Annem bana sevgilisiyle birlikte keşfettikleri şu silahtan sana da bahsettiğini söyledi. Velastra. Bu tür bir silah için ne kadar sevimli bir isim değil mi?”

Gerildiğimi hissettim. Onun Erik ve Søren’e yaptıklarını görmüştüm. Brigitta’ya yaptıklarını ise sadece hayal edebirdim. Laius’a yaptıklarını da öyle.

“O senin annen,” dedim.

“Evet,” dedi Cress omuzunun üstünden bana bakarak. “Ölürken ben de onunki gibi acınası bir ifadeye bürünecek miyim merak ediyorum. Öyle olmayacağını umuyorum ama ne yazık ki ikimizin yüz hatları çok benziyor.”

“Beni nereye götürüyorsun Cress?” diye sorsam da cevabı zaten biliyordum. Aradan aylar geçmiş olduğu halde bu koridorlar hâlâ aklımdaydı. Buradaki son gecemi, muhafızların beni aynı yoldan zindana sürüklediklerini hatırlıyordum.

“Bunca yıldan sonra hafızası onu zorladı ve eskiden kullandığı aletlerin benzerlerini yapması da kolay olmadı. Elbette annem simyada sevgilisi kadar yetenekli de değil. Düşündüğümde daha uzun sürse de velastra üretiminde

büyük aşama kaydettik. Bunu kendi gözlerinle görmek isteyeceğini düşündüm,” dedi Cress.

Vücudum ağırlaştı, attığım her adım işkenceye dönüştü ama her şeye rağmen onun peşinden karanlık merdivenlerden aşağı indim. Hançeri elimde öyle sıkı tutuyordum ki tel işleme kabzasının parmaklarıma battığını hissediyordum.

Cress görevli muhafızlara başını sallamakla yetindi ve onların yanından geçip birkaç köşeyi daha aştıktan sonra elleri ağır, demir kelepçelerle bağlı halde arka duvarın dibine sinmiş tek bir kişinin olduğu bir hücrenin önünde durdu.

Adam Cress’in yaklaştığını duyup da başını kaldırdığında afallayıp bir adım geriye gittim. Laius.

Laius buraya ölmeye gelmişti ve bizi Su Madeni’nde bırakıp gitmesinin ardından onun onurlu, kahramanca bir fedakârlık neticesinde öldüğünü düşünmek benim için çok daha kolaydı. Onun adına umabileceğimin en iyisi hızlı bir ölümdü ama yüreğimin derinliklerinde Cress’in asla o kadar merhametli olmadığını biliyordum.

Yine de onu avurtları çökmüş, koyu kahverengi gözleri büyümüş, üç parmağını kaybetmiş, el ve bacaklarında etlerinin doğrandığı yerlere bandajlar sarılmış halde görmek farklı bir şeydi.

“İtiraf etmeliyim ki saraya bir simyacı yerine bir erkek çocuğu göndererek beni kandırdığını anladığımda sana biraz kızmıştım ama aslında bana fark etmeden harika bir hediye yollamışsın.”

“Laius,” dedim çünkü sadece bu kadarını söyleyebilmiştim. Laius’ın beni görmediğini, beni duymadığını bildiğim halde onun ismini telaffuz etmiştim.

Cress bana, “Adı bu mu?” diye sorduktan sonra omzunu silkti. “Velastra denilen silah simya ve Ruh Cevherleri’nin karışımından oluşuyormuş. En azından annem bana

böyle söyledi ve onun onca acının içinde mantıklı bir yalan uydurabileceğini sanmıyorum. Annemin kanındaki formülünü keşfettiğimiz halde velastra'yı bir türlü istediğimiz hale getiremiyor, birkaç dakikadan daha uzun ömürlü olmasını sağlayamıyorduk. Ama bu aklıma bir fikir getirdi; kan. Kan hayatın sırrı değil midir? Benim gücüm buradan geldiğine göre onun gücü de burada saklı olamaz mıydı? Herhangi bir cevherden bin kat daha güçlü olan kanda."

Ona, "Ne demek istiyorsun?" diye sorsam da bakışlarımı Lauis'dan ayıramıyordum.

Cress'i kendi kendine konuşurken görmek Lauis'i telaşlandırmış olmalıydı. Ama sonra Søren'in söylediklerini hatırladım; belki de Lauis Cress'i bu şekilde görmeye alıştı. Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Ne yazık ki hâlâ kalıcı bir çözüme ulaşamadık ama velastra şimdi çok daha uzun ömürlü. Bazen saatlerce, bazen de günlerce dayanıyor. Yine de sanırım bunu sana anlatmaktansa göstermek daha kolay," dedi hücrenin parmaklıklarına yaklaşarak. Cebinden boş bir iksir şişesi çıkardı. Hayır, şişe boş değildi. İçindeki hava loş mum ışığında rengârenk denilebilecek pırıltılar saçıyordu.

"Laius," dedi Cress mide bulandıracak kadar tatlı bir sesle. "Söyle bakalım, kraliçen seni bu halde görseydi ne derdi? Senin böylesine aşağılık, kırılğan, zayıf ve zavallı bir yaratık olduğunu görseydi ne derdi?" diye sordu başını yana eğerek.

Lauis bu sözlerle olduğu yere sindi.

"Hayır," dedim Lauis'ın beni duymayacağını bildiğim halde güçlü bir sesle. O zayıf ve zavallı değildi. Cesur ve kendinden emindi. O beni değil asıl ben onu yüz üstü bırakmıştım.

Lauis bir süre bakışlarını kaçırdıktan sonra Cress'le göz göze geldi. Çektiği acıya, kanlı yüzüne, koparılan parmakları

ve etlerine rağmen gözleri öfkeyle parlıyordu. Bakışlarını hiç kaçırmadı.

“Sanırım sana, sen onun aşağılık, kırılgan ve zayıf olduğunu düşündüğünde olanları hatırlatır. Kraliçem sana hiç şüphesiz parçalanan bir şeyden daha tehlikelisinin olmadığını gösterir.”

Cress yüzünü buruşturdu ve vahşi bir çığlık atarak iksir şişesini hücreye, Luis’in ayaklarının dibine fırlattı.

Bir süre bir şey olmadı. Luis’in etrafında ancak belli belirsiz bir parlaklık vardı. Sonrasında bu parlaklığın esiri olan Luis’in yüzü gevşedi ve gözleri donuklaşıp boş bakmaya başladı.

Cress dudaklarında zalim bir gülümsemeyle, “Luis,” dedi. “İmparatoriçe’ne biraz saygılı davran. Ayağa kalk.”

Luis kaygan kuma basıyormuş gibi ayağa kalktı.

“Şimdi önümde reverans yap,” dedi Cress ona.

Luis öne doğru eğilip beceriksizce de olsa bir reverans yaptı. Aslında yapmayı istemediği bir reverans. Bunu yüz ifadesinden, o donuk bakan gözlerinin ardındaki nefret pırıltısından anlamıştı. Özellikle dikkat edilmedikçe anlaşılamayacak kadar sessiz ve uzak bir pırıltı. Bir fark yaratmayacak kadar zayıf bir pırıltı. Kendisine söyleneni yapıyordu çünkü başka şansı yoktu.

“Etki alanı olmasını istediğim kadar geniş değil,” diye açıkladı Cress dikkatini bana çevirerek. “Kişi gazla yakın temasta olmalı çünkü sonrasında gaz havada dağılıp etkisini yitiriyor. Dediğim gibi fazla da uzun ömürlü olmuyor. Birkaç saat içerisinde kendine gelecektir. Aslında gazı onun üstünde ilk kez denemiyorum. Kendisi harika bir test objesi; velastra’yı soluyana dek öyle küstah, öyle isyankâr ki.”

Bunları neşeyle söylemesi içimde onu tokatlama arzusu doğurmuştu. Bir kalp taşıdığından emin olmasam da hançerimi

göğsünde kalbinin olması gereken yere saplama arzusu. O ana dek bunu yapabileceğimden emin değildim. Yapamayacağımı düşünüyordum. Belki birkaç dakika öncesine dek bu doğrudu ama şimdi Luis'in boş gözlerle baktığını görmek, iradesinin ondan çalındığını bilmek içimde bu konuda bir şüphe bırakmamıştı. Cress'in canını alabileceğimden eminim. Onun aslında ölümü bile hak etmediğini biliyordum.

Bir şey söylememe fırsat vermeden sözlerine devam etti.

"Gerçi artık bana bir faydası kalmadı," dedi tekrar Luis'a dönerek. Ben daha bu sözlerin anlamını çözmeden elbisesinin cebinden hançerini çıkardı. Kendi hançerimin sapını sımsıkı kavrayıp onunla mücadeleye hazırlandım ama niyeti bana saldırmak değildi. Hançerin kabzasını parmaklıkların arasından Luis'a uzattı.

"Al Luis," dedi.

"Hayır," dedim fısıldayarak. Luis'ın hançeri almasını seyrederken olduğum yerde donup kalmıştım.

Donuk gözlerini Luis'a diken Cress beni duymuyor gibiydi. Luis hançeri sımsıkı tuttuğu halde elleri titriyordu. Belli ki Velastra'nın zihninde yarattığı tabakanın altında bir yerlerde neler yaşandığının farkındaydı ve buna tüm gücüyle direniyordu. Bu direnişin yeterli olmayacağını biliyordum.

"Şimdi Luis," dedi Cress yumuşak, tatlı bir sesle. "Şimdi kendi boğazını keseceksin."

Söyleyecek bir şey bulamadım. Yerimden kıpırdayamadım. Yapabildiğim tek şey Luis'ın kendisine verilen emri dinleyip boğazında kırmızı bir kesik açmasını seyretmekti. Tıpkı yıllar önce Baron'un bıçağının annemin boğazında açtığı kesik gibi. Hücrenin parmaklıklarına yapıştım; sanki onları ayırabilir, uzanıp Luis'ı kurtarabilirmişim gibi.

Ama bunu yapamazdım. Sadece onun önce dizlerinin üstüne çökmesini, sonra yere düşüp tamamen hareketsiz kalmasını seyredebildim.

Bir sonraki an Cress'i koridorun duvarına yaslamış, hançerimi onun alazlanıp pul pul olmuş boğazına bastırmıştım. Hançere uyguladığım baskı yüzünden teninde koyu kırmızı kan damlacıkları oluşmuştu.

Yaptıklarımın etkilenmişe benzemiyordu. Başını yana eğip bana baktı. "Beni öldüreceksin, öyle mi?" dedi alaycı bir sesle.

Onu öldürmeliydim. Öldürmek *istiyordum*. Ama bu iş böyle bitmezdi. Şimdi Cress'i bu şekilde öldürmem hiçbir şeyi çözmezdi.

Yerine bir başkası, hatta belki ondan daha kötüsü geçerdi.

Cress'den daha kötü kim olabilirdi? Onun yerine Kayzer'i bile tercih edebilirdim.

Ama Cress'i tanıyor, onu anlıyordum ve artık birbirimize oyunun kurallarının değiştiremeyecek kadar yakındık.

"Hayır," dedim güçlkle konuşarak. "Burada olmaz. Bu şekilde olmaz. Hayır ama bunun için tekrar geleceğim. Tüm öfkem, tüm nefretim, tüm gücümle. Sahip olduğum her şeyle tekrar geleceğim. Ve şunu bil ki o an geldiğinde, benim kazandığımı anlayıp merhametim için yalvardığında gözünün yaşına bakmayacağım.

Öldüğünde, halkın yenilgiye uğrayıp da Astrea benim yönetimime geçtiğinde kimse senin adını anmayacak. Senden geriye ne bir kayıt, ne gelecek nesillere aktarılacak bir hikâye, ne onuruna söylenmiş bir şarkı kalacak. Tarih seni unutacak, Cress. Ben öldüğümde seni kimse hatırlamayacak. Rüzgâra karışmış bir avuç külden ibaret olacaksın. Kaybolmuş. Silinmiş. Unutulmuş."

Cress gözlerime bakıyordu ve sözlerimin onu sarstığını görmek hoşuma gitmişti.

“Biz bir zamanlar dosttuk Cress. Sen benim gönül kardeşimdin ve yüreğim bir şekilde hep senin yasını tutacak. Ama bir dahaki buluşmamızda sana işlediğin her korkunç suçun bedelini ödeteceğim. Bu da dahil.”

“Yani şimdi sana teslim mi olayım?” diye sordu Cress alaycı bir gülümsemeyle.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Şimdi tanrılarla barış ve onlardan merhamet dile. Çünkü ben sana merhamet etmeyeceğim.”

Cress sadece bana bakmakla yetindi ama zaten daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Orada işim bitmişti.

Başparmağımı hançerin ucuna bastırdım ve duyduğum keskin acı sayesinde uykumdan uyanıp kendimi nispeten güvenli olan yatağımda buldum.

Yıpranmış örtünün sebep olduğu kaşıntıya ya da Heron’un gürültülü horlamasına itirazım yoktu. Yavaşça doğrulup uykulu gözlerimi ovuşturdum. Yükselmekte olan güneşin pastel ışığı çadırdan içeri sızmaya başlamıştı ve daha şimdiden kampı toparlamaya koyulan insanların alçak, yorgun sesli konuşmalarını duyabiliyordum.

Yarım saat kadar daha uyuyabilirdim. Bu kadar kısa süreli bir uyku bile bizi bekleyen yoğun gün için değerliydi ama gözlerimi kapatır kapatmaz Luis’in yüzünü göreceğimi, onun sesinin zihnimde yankılanacağını, velastra tarafından ele geçirildiği anda donuklaşan gözlerinin etkisinden kurtulamayacağımı biliyordum.

Cress’in çığır açan bir buluş olarak nitelendirdiği velastra hâlâ güçsüz, hâlâ onun istediği yıkımı yapamayacak kadar

ZÜMRÜT KRALIÇE

yetersizdi. Yine de verdiği zararlar bir insanı perişan edebilir, onun iradesini elinden alabilir, ruhunu kafesleyebilirdi.

Yüzümü ellerime gömüp derin derin nefes alarak odaklanmaya, zihnimi bunun dehşetinden uzaklaştırmaya, Cress'in velastrayı güçlendirmeyi başardığı takdirde etrafına nasıl bir kâbus yaşatacağını düşünmemeye çalıştım.

Bu silah karşısında hiçbir şansımız yoktu. Bundan adım gibi emindim ve bu düşünce iliklerime işlemişti.

Yeni doğmuş bir kedinin miyavlamasından daha güçlü olmayan bir ses beni bu boğucu düşüncelerden sıyırdı.

"Theo?" dedi Artemisia.

HAZIRLIKLI

Artemisia uyanmıştı belki ama kendini hâlâ tam manasıyla toparlayamamıştı. Güneş yükselirken birlikte kampta dolaşıyorduk ve o bacakları henüz güçsüz olduğu için bana yaslanmak zorunda kalıyordu. İkimiz de bunun farkında değilmışız gibi davranıyorduk.

Kendine geldi, diye düşündüm. Bu kadarı bile yeter.

Kamptaki herkesin, oradan bir an önce ayrılmamızı sağlayacak bir işi, yapılacak bir görevi vardı; ben ve Art dışında. Aslında Heron Art'a yataktan çıkmamasını tembihlemişti ama o hiçbir şey yapmadan durmaya dayanamamış, benimle yürüyüşe çıkmakta ısrarcı davranmıştı. Yürürken ona neleri kaçırdığını ve Cress'le ilgili son olduğunu düşündüğüm o rüyayı anlattım.

Artemisia attığı her adımda dişlerini sıkıyordu ve bundan asla emin olamayacağımı bilsem de acıdan ağlamamak için kendini zor tuttuğunu düşünüyordum. Yaptığımız planı onunla paylaşıp tünellerden, onları nasıl kullanacağımızdan bahsederek dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Sözlerim bittiğinde sessizleşti ve acıdan mı yoksa endişeden mi olduğunu bilmediğim şekilde kaşlarını çattı.

“Bulabildiğimiz en iyi plan bu,” dedim. “Bu planı gördüğüm son rüyadan önce, yani Lauis...” İçimin acıdığını hissederek sustum ama sonra kendimi konuşmaya zorladım. “Yine de bu sağlam bir plan. Bizi saraya ulaştıracak, ki artık bunu yapmamız şart oldu. Annenden cevap geldi. Birliklerimizin yarısını limana taşıyacak birkaç gemiyle birlikte bizi nehirde bekleyecek.”

“Peki ya diğer yarısı?”

“Onlar buradan, iki tünele kadar olan yolu yaya ve at sırtında gidecekler. Tünellerin açık olduğundan emin olmak için oraya gözcü gönderdim.”

“Bir mutfak kilerine ya da bir şarap mahzenine kimseye fark ettirmeden çok fazla savaşı sığdıramayacağını biliyorsun değil mi? Evet, içeri girip çıkanlar çoğunlukla Astrealı olacak fakat...” Artemisia sustu ama zaten sözlerini tamamlaması gerekmiyordu.

Gazzi’nin ihanetini ve bu ihanetin nasıl da Elpis’in hayatına mal olduğunu hatırladım. Ion’un tanrılarına yüz çevirmesini ve yeteneğini düşmanlarına yardım edip bana zarar vermekte kullanmasını hatırladım. Eski hizmetçim Felicie’nin henüz yedi yaşındayken beni Kayzer’e ele vermesini hatırladım.

Birisinin Astrealı olması onun güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu. Bunun için onları suçlayamazdım bile. O kadar uzun zamandır hırpalanıyorlardı ki güvende olmayı, özgürlük savaşının getirdiği risklere tercih etmeleri normaldi.

“Yangından sonra iyileşmeye başlayan birkaç Hava Muhafızı’mız var,” diye hatırlattım ona. “Odalara biri girdiğinde askerlerimizi görünmez hale getirmeleri için her gruba iki Hava Muhafızı eşlik edecek. Sadece bir ya da iki gün bekledikten sonra da hep birlikte saldırıya geçeceğiz.”

“Bir iki gün içerisinde çok şey olabilir,” diye belirtti Artemisia.

“Biliyorum,” dedim huzursuzlanarak. “Ama elimizde bundan daha iyi bir plan yok.”

“Ben bunun kötü bir plan olduğunu söylemiyorum,” dedi Art çabucak. “Ama çok fazla şeyin şansa bırakıldığı durumlarda her türlü ihtimale hazırlıklı olmak gerekir.”

Başını öne eğip teninin her noktasını kaplayan kalın bandajlar yüzünden paçaları dizlerine dek yukarı kıvrılmış pantolonuna baktı. Heron o sabah onun merhem ve sargı bezlerini yenilerken yaralı tenindeki yanıkları, boğum boğum kıvrılan kırmızı çizgileri görmüştüm. Onun konuşup yürümesi bir yana ayakta durabilmesi bile beni şaşırtıyordu ama Artemisia her zaman benim düşündüğümünden çok daha güçlü olmuştu.

“Üzgünüm,” dedim.

Bakışlarımı takip ederek tekrar bacaklarına baktıktan sonra kaşlarını çatıp omzunu silkti. “Alevlerin arasına dalıyorsan oradan yara almadan çıkamayacağını bilirsin,” dedi. “Bunu sana söylememe bile gerek yok. Ayrıca sen benim hayatımı kurtardın.”

“Hayatını tehlikeye attıktan sonra,” diye belirttim. “Aksi söylendiği halde Hava Madeni’ne gitmekte ısrarcı davrandıktan sonra. Tekrar alevlerin arasına dalıp her ikimizi de tuzığa düşürdükten sonra.”

“Ben de, benden özür dilemeye çalıştığını sanıyordum,” dedi Artemisia.

“Diliyorum,” dedim.

“Seni çoktan affettim. Aynı durumda olsaydım ben de senden farklı bir şey yapmazdım. Ayrıca Hava Madeni’ne gitmeye karar vermeseydin ne değişirdi? İmparatoriçe yine hayaletlerini başımıza sarardı. Sadece o zaman bu kadar çok insanın hayatını kurtaramazdık. Kısacası benim seni değil, senin kendini affetmen gerekiyor.”

Bir şeyler söyleyecekken vazgeçtim. “Seni öldürebilirdim,” diye belirttim.

Artemisia homurdandı. “İmparatoriçe’nin hayaletleri beni öldürebilirdi,” diye düzeltti. “Sen benim hayatımı kurtardın. Bunu *ben de senin* hayatını kurtardığımda düşünmeyi, durumumuzu eşitlemeyi tercih ederim ama yine de aklımdan geçeni söylemeliyim: Teşekkür ederim Theo. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Bacaklarım iyileşecek. Gücüm yerine gelecek. Ve bütün bunlar senin sayende olacak. O yüzden lütfen susup beni kendi halimde iyileşmeye bırak olur mu?”

Çenemi tuttum ve etrafımızı saran zeytin ağaçlarının sessizliğinde bir süre daha yürüdük. Havada hâlâ duman kokusu vardı.

“Durum sanki tersine döndü, değil mi?” dedim bir süre sonra. “Artık sen benim değil ben senin muhafızınım.”

Artemisia sendeleyerek de olsa beni itip, “Sen kesinlikle benim muhafızım değilsin,” dedi öfkeyle. “Benim muhafıza ihtiyacım yok ve olsaydı bile kolunu titretmeden kılıç tutabilen birini tercih ederdim.”

Güldüm. “Ejder Katili’yle buluşmamızdan önce kendine gelmene sevindim,” dedim. “Yoksa kraliçe olmamı umursamaz beni öldürürdü.”

“Olabilir,” dedi Artemisia ama alnı hafifçe kırışmıştı.

“Onu bu haldeyken göreceğin için endişeli misin?” diye sordum çekinerek. Artemisia kişisel meselelerini konuşmaktan kaçınırdı ve şu an içinde bulunduğu duruma rağmen ondan biraz korkuyordum. Ama bana ters bir cevap vermek yerine iç geçirmekle yetindi.

Kelimeler ağzından zorla çıkıyormuşcasına ağır ağır, “Asıl endişem onu tekrar görmek,” diye itiraf etti. “Birbirimizden ayrılırken aramız iyiydi. Onu tekrar görmek bu durumu bozabilir. Ve bu...hayır bu, işleri hiç de kolaylaştır-

mayacak,” dedi bacaklarını işaret ederek. “Annem zayıflığa asla müsamaha etmez.”

“Bu zayıflık değil,” dedim. “Eminim ki o da benimle aynı fikirde olacaktır.”

Artemisia başını sallasa da tam manasıyla ikna olmuşa benzemiyordu. Haklı olduğumu umuyordum ama Ejder Katili’nin ne düşündüğünü tahmin etmekte hep zorlanmıştım ve belki de böyle bir tahminde bulunmaya çalışmak aptallıktı.

Kamp toparlanıp atlar yola çıkmaya hazırlandı ve bu kez Artemisia’yla yolculuk yapamayacağım için Søren onun atına binmeme yardım edip önüme oturdu. Artemisia Maile’nin arkasında yolculuk yapacaktı ve bundan kim daha fazla rahatsız olmuştu bilmiyordum –birilerinin arkasına oturacağı için Art mı yoksa Maile mi– ama Art’ın yüzüne öfkeli bir ifade yerleştiğini görüyordum.

Astrea’nın geniş ovalarında dörtnala at sürerken Søren’in beline sımsıkı sarılmış, onun omuzu üstünden karşıya bakıyordum. Kalbim, atın yeri döven toynaklarıyla uyumlu şekilde gümbür gümbür atıyordu ve Søren’in, sırtında bunu hissedip hissetmediğini, onun kalbinin de böyle düzensiz atıp atmadığını merak ediyordum.

Verdiğim son karar yanlıştı. Binlerce insanın ölümüne, yüzlercesinin de yaralanmasına neden olmuştu. Kim ne derse desin bunun vicdanı azabını içimden atamıyordum. Ama diğerleri de haklıydı; artık bu kararın dönüşü yoktu. Şimdi önemli olan ne yapacağımız, nereye gideceğimiz, nasıl saldıracağımızdı.

“*Senin için tekrar döneceğim,*” demiştim Cress’e rüyamda. Ve bu defa doğru kararı verdiğimi umuyordum. Ama sanırım öyle olup olmadığını ancak her şey bittiğinde anlayacaktım.

EJDER KATİLİ

Ordumuzun yarısıyla Savria Nehri'ne ulaşmamız sadece bir buçuk gün sürdü. Gerçi bu suya *nehir* demek doğru olmazdı. Daha çok, Calodean Denizi'nden kıvrıla kıvrıla içerilere giren ve neredeyse Dalzia Dağları'na dek ulaşan bir koy gibiydi. Sanırım ona Savria Koyu demek yeterince havalı olmadığı için gördüğüm haritaların çoğunda adı nehir olarak geçiyordu. Hangi isimle anılırsa anılsın Ejder Katili ve onun gemileriyle buluşabilmemizin en hızlı yolu bu akarsuydu.

Yolculuğumuz epeyce sarsıcı geçmişti. Ordumuz o gece kamp kurmak için durduğunda attan inip sadece birkaç peksimet ve kurutulmuş et atıştırdıktan sonra doğrudan yatağa girdim. Gün boyu at sürmekten vücudum yorgun düşmüş, kaslarım sızlamıştı. Heron'un deliksiz uyku iksiri sayesinde rahat bir uyku çektim.

Birlikte ordunun önünde at sürerken Søren de çoğunlukla sessiz duruyordu ama sık sık başını çevirip bana bir şaka yapıyor ya da planımızda benim aklıma gelmeyen bir detaydan söz ediyordu. Belli ki zihni sürekli meşguldü.

İkinci gün ufukta nehri sadece mavi bir çizgi halinde seçerken, "Bir şaşırtmaca," dedi Søren bana.

“Hı?” dedim kafam bulanık.

“Cress’e oraya gideceğimizi söyledin ama o bunu zaten önceden de tahmin etmiştir. Yani ordusuyla birlikte bizi bekliyor olacaktır. Pek çok askeri görev başındadır ama onlar ön kapıdan saldırmamızı bekliyorlar değil mi? Peki ya bunu gerçekten yaparsak? Onları orada oyalarsak tünellerden geçmek için zaman kazanırız.”

Yüzüm omzunda gülümsedim. “Bir şaşırtmaca,” diye mırıldandım. “Sanırım bunu yapabilecek birkaç Ateş Muhafızı tanıyorum.”

Søren bir şey söylemeyip başını sallamakla yetindi. “Senin bu savaşta nerede duracağını hiç konuşmadık,” dedi çekinerek.

“Cress’le bizzat yüzleşmeliyim,” dedim. “Onun yaptığı, yapabildiği bunca şeyden sonra bu sadece bana düşer.”

Søren’in bana bunun çok tehlikeli olduğunu, kendimi korumam gerektiğini söylemesini bekledim ama öyle yapmadı. Sadece başını salladı. “Cress’e acıyacağım aklıma gelmezdi,” dedi ve onun gülümsediğini hissettim. “Yani bunca şeyden sonra ona hâlâ acımıyorum ama farklı şartlar altında olsaydık acıyabilirdim.”

Bize en yakın duran Heron ve onun diğer tarafında olan Erik bile, Søren’in gömleğinin yakası üstünden ensesini öptüğümü fark edemeyecek kadar uzağımızdaydı. Öpüşümle birlikte tepeden tırnağa ürperdiğini görüp gülümsedim ve onu tekrar öptüm.

Halinden memnun bir ifadeyle dönüp bana bakarak, “Bu ne için?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Beni kararımdan vazgeçirmeye çalışmadığın için,” dedim.

“Vazgeçirmeye çalışsaydım işe yarar mıydı sanki?” diye sordu.

Güldüm ama cevap verme zahmetine girmedim. O vereceğim cevabı zaten biliyordu.

Nehre ulaştığımızda Ejder Katili yanında bir avuç asker, arkasında üç gemiyle kıyıda bizi bekliyordu. Gemiler nehirde yüzebilecek kadar küçük ama yanımızda getirdiğimiz askerlere ev sahipliği yapabilecek kadar büyüktü.

Sören atından inip benim de inmeme yardım ederken, Ejder Katili tarafından dikkatle incelendiğimi biliyordum. Elimde olmadan onun her zamanki gibi bir kusurumu aradığını düşündüm ama yanıma geldiğinde gülümsüyordu. Annemle benzer yüz hatlarına sahip olduğu halde gülümsemesi onunkinden farklıydı. Yine de bu gülümseme içimi rahatlatmıştı.

Elini omzuma koyup sıktı. Sanırım bu onun için sıcak bir kucaklaşmayla eş değerd.

“Yaşıyorsun,” dediğinde elimde olmadan güldüm.

“Bu seni o kadar da şaşırtmasın,” dedim.

“Savaştayız Theo,” dedi başını iki yana sallayarak. “Herkesin öleceğini düşün ki yanıldığını gördüğünde şaşırp sevinesin.”

Bakışlarını arkamda duran Sören’e çevirdi ve ona başıyla çabucak selam verdi.

“Anlaşılan *prinkiti* de yaşıyor,” dedi. “Oysa onun öldüğünden emindim.”

“Ben de öyle,” dedi Sören. Astreaca konuşmakta zorlanması Ejder Katili’ni güldürmüştü.

“Astreaca’nı ilerletmişsin,” dedi Ejder Katili ona kaşını kaldırarak.

Sören omzunu silkti. Astreaca, “Çabuk kavrayan bir öğrenciyim,” dedikten sonra konuşmasına Kalovaksiya dilinde devam etti. “Ayrıca başka şansım yoktu. Kendi menfaatim

için insanları düşmanlarının dilinde konuşmaya zorlamak gaddarlık olurdu.”

Ejder Katili başını sallamıştı ama belli ki aklı başka yerdeydi. Bakışlarını arkamda duran birliklere çevirip içlerinde tek bir kişiyi aradı.

“Artemisia hayatta,” dediğimde dönüp tekrar bana baktı. Kaşlarını çattı.

“O halde neden senin yanında değil?” diye sordu. “O senin muhafızın değil mi?”

Tereddüt ettim. “Yaralandı,” diye açıkladım. “Şu an iyi ve sağlığı düzeliyor ama bacaklarında yanıklar var ve at sürmek ona acı verdiği için daha ağır ilerleyip arkadan geliyorlar.”

Ejder Katili gözlerini kıstığında kendimi onun gazabına hazırladım –bunu hak etmişim– ama kısa bir sessizliğin ardından başını sallamakla yetindi.

“Hayatta mı?”

“Hayatta.”

“İyileşecek mi?”

“İyileşecek.”

Rahatladı ve omuzları çöktü. Herkesin ölmesini bekliyor olabilirdi ama kızını kaybettiği gerçeğiyle yüzleşmeye hazır olmadığından emindim.

“O halde boşa yaygara yapmaya gerek yok,” dedi tekrar ciddileşerek. “Şimdi kimseye görünmeden şu mültecileri gemilere bindirelim.”

Onun peşinden en büyük gemiye çıkan rampaya giderken, “Ah, keşke bizi görseler,” dedim. “Keşke İmparatoriçe’ye buradan kaçtığımızı söyleseler. Bırakalım da İmparatoriçe savaşı kazandığını düşünsün. Böylece saldırımıza hazırlıksız yakalanır.”

Ejder Katili onun sempati duyabileceği bir yabancıymışım gibi yan gözle bana baktı. Başını salladı.

“Bu defa mültecileri Doraz’a götürmem mümkün olmayacak,” dedi. “Sen ve birliklerin başkente girerken biz kıyıda uzakta bekleyeceğiz. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber göndermen yeterli ama...”

“Mümkünse yardıma ihtiyaç duyma mı diyecektin?” diye tamamladıktan sonra başımı iki yana salladım. “Başımız o kadar büyük derde girerse savaşamayacak kadar ağır yaralı insanlarla dolu bir donanmayla hiçbir şey yapamazsın. Tehlikede olduğumuzu duyarsan bizi arkada bırakıp sorumluluğundaki insanların güvenliğini sağla.”

Ejder Katili kaşlarını kaldırıp başını salladı. “Tamam Majesteleri.”

“Bizimle buluşmaya bizzat geleceğini tahmin etmedim,” dedim ona. “En azından kılık değiştirip kimliğini saklayacağını düşündüm.”

Ejder Katili yarı iç geçirir yarı tıslar gibi bir ses çıkardı. “Mültecilerle birlikte sayımız neredeyse on kat artınca kimliğimi saklayabilmem zorlaştı. Kötü niyetli olsun olmasın insanlar sürekli dedikodu yapıyorlar. Ben de en doğrusunun kimliğime sahip çıkmak olacağına karar verdim. Şimdi bir kadın korsan hakkında hikâyeler anlatabilirler; beni korkusuz biri olarak gösterdikleri sürece arkamdan istedikleri gibi konuşabilirler.”

Hafifçe gülümsedim ama kimliğini açıkça belli etmenin onu gördüğünden daha fazla rahatsız ettiğinin farkındaydım. “Üzgünüm,” dedim. “Mahremiyetine önem verdiğini biliyorum.”

Omuz silkti. “Bunlar olağanüstü zamanlar Theo,” dedi. “Duruma uyum sağlayıp buna uygun yaşamazsak ayakta kalamayız.”

Sözlerine hak vermemek elde değildi fakat Søren'le birlikte onun peşinden rampaya çıkmaya davrandığımızda bizi durdurdu.

"Ah, siz benim gemimde olmayacaksınız," dedikten sonra diğer gemilerin epeyce arkasında duran ve onlara kıyasla neredeyse görünmez olan küçük bir Kalovaksiya teknesini işaret etti.

"Wås," dedi Søren şaşkınlığını gizlemeyi başaramayarak.

"Bir Kalovaksiya limanına Kalovaksiya gemisiyle girmenizin daha kolay olacağını düşündüm," dedi Ejder Katili. "Ayrıca senin bu gemiyi kullanmaya alışık olduğunu da biliyorum *Prinkiti*."

Søren başını sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşırılmış, bakışlarını eski bir dostunu görmüş gibi teknesine kenetlemişti. Bir süre sonra tekrar Ejder Katili'ne bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Ejder Katili, Søren'in sesinin duygusallığından rahatsız olmuşa benziyordu ve onun, minnetini yansıtan sözlerini omuz silkerek savuşturdu. "Alt tarafı bir tekne," dedi. "Büyük bile değil."

Toynak sesleri duyulduğunda Maile'nin, arkasında oturan ve bacaklarını Kalovaksiya sosyetesı mensubu bir genç kız gibi eyerin yanından aşağı sallandıran Artemisia'yla birlikte bize doğru yaklaştığını gördüm. Böyle görünmenin Art'ı deli ettiğini biliyordum ama ya ata bu şekilde binecek ya da bir yük arabasıyla çekilecekti ve ikincisini kesinlikle istememişti. En azından şimdi, Heron tarafından gazlı bez ve pamuklara sarılan bacakları koruma altındaydı.

Yanımda kızının attan inmesini seyreden Ejder Katili'nin gerildiğini hissettim. Artemisia yere bastığında acıyla suratını buruşturdu ve Ejder Katili de benzer bir acı hissetmişçesine aynısını yaptı. Ama Artemisia güçlkle atılan ağır adımlarla

yanımıza geldiğinde Ejder Katili kendini toparlamış, soğukkanlı, sakın bir ifadeye bürünmüştü.

Bize yeterince yaklaşan kızına, “İyi misin?” diye sordu. Sanki bunu ona değil mürettebatından herhangi birine sormuştu; ilgiliydi ama kendini perişan edecek kadar değil.

Artemisia başını salladı. “İyiyim Kaptan,” dedi.

“Güzel,” dedi Ejder Katili. “O halde sen benim gemime bineceksin.”

Bu bir soru değil emirdi ama Art başını iki yana salladı. “Ben Theo’yla gideceğim,” dedi.

Ejder Katili bu sözler karşısında soğukkanlılığını yitirip kaşlarını çattı. “Yaralısın Artemisia,” dedi kelimelerin üstüne basa basa. “Bu haldeyken ön saflarda çarpışmana izin veremem. Sen olsan yaralı bir askeri böyle bir savaşa sokar mıydın? Senin güvenliğin bir yana şu an bizim için zayıf halkasın.”

Artemisia bu son sözler karşısında irkilse de sağlam durdu. “Heron bacaklarımın birkaç gün içinde toparlayacağını söyledi. Limana ulaştığımızda iyileşmiş olacağım. Bu savaşı tıpkı başladığım gibi Kraliçe’nin yanında bitirmek istiyorum.”

Ejder Katili alnını kırıştırıp bakışlarını bana çevirdi. Art’ın güvenliğini ikinci planda tuttuğu konusunda ısrarcı olsa da yüzündeki ifade korktuğunu söylüyordu. “Evet Majesteleri?” dedi bana öfkeyle. “Kızımı yaralamışsın. Şimdi bunu tekrar mı yapacaksın yoksa onu benim yanıma mı göndereceksin?”

Art, “Kaptan...” diyecekken vazgeçti. “Anne. Theo beni daha kötü yaralanmaktan kurtardı. O buna itiraz etmediği sürece sonuna dek onun tarafında savaşacağım.”

Bu hiç şüphesiz Artemisia'nın o güne dek bana söylediği en duygusal şeydi. "Belli bir tarafta olduğum sürece seni memnuniyetle yanımda görmek isterim."

Ejder Katili dişlerini sıkıp öfkeli gözlerle bize baktı ama bir süre sonra öfkesini bastırdı. Aramıza girip Artemisia'nın yanağına dokundu.

"Bu savaştan sağlıklı ve sağlam çıkacaksın Artemisia," dedi. Bu sözleri de itiraza izin vermeyen bir emirdi. "Sonrasında seninle geç de olsa uzun bir konuşma yapacağız," diye ekledi korkusuz, alçak bir sesle.

O dönüp gemisine çıkan rampayı tırmanırken rahat bir nefes aldım. Arkamızda duran Maile boğazını temizledi.

Korkmuş ve biraz da ona hayranlık duymuş gibi, "Ne korkunç bir kadın," dedi Ejder Katili için.

Artemisia omzunu silkse de hafifçe gülümsüyordu. "Ne bekliyordun?" diye sordu Maile'ye bakarak. "O benim an-nem. Kime çekmişim sanıyorsun?"

WÅS

Wås'ın kamarasındaki yatak iki kişilikti. Mecbur kalırsa yerde de iki kişi yatabilirdi. Ama altı kişi limitleri zorluyordu. Yatakta tartışmazsınız Art yatacaktı. Bacakları hâlâ iyileşme sürecindeyken yumuşak bir yatağın konforuna ihtiyacı vardı. Yatakta ona eşlik edecek kişiyi belirlemek için hepimiz içimizden bir sayı tuttuk ve Art gönülsüzce onunla aynı sayıyı tutan kişinin Maile olduğunu itiraf etti.

Yatakta dönüp Maile'ye yer açarken, "Uyurken tekme atmasan iyi olur," diye homurdandı.

Maile, "Sanki atsam bana karşılık vermezsin," dedikten sonra örtünün altına girdi ve daha kafasını yastığa koyar koymaz gözleri kapandı.

Art bir an ona vurmak istermiş gibi göründü ama sonra bir kahkaha atarak herkesi şaşırttı.

Bu iş hallolduktan sonra Heron ve Erik yedek yastık ve battaniyelerle kendilerine yer yatağı yaptılar ve onlar da kısa sürede uykuya daldılar.

Hava Madeni'nden ayrıldıktan sonra yoğun günler geçirmiştik ve bu süre boyunca çoğunlukla yorgundum ama şimdi geceyi dinlenerek geçirme şansı bulmuşken kendimi

fazlasıyla enerjik, hiç yorulmamış gibi hissediyordum. Kendimi uyumaya zorlamak yerine ayağa kalktım ve denizin serinliğinden korunmak için battaniyeyi omuzlarıma alıp üst kattaki güverteye çıktım.

Gökyüzünde yıldızlar siyah kadifenin üstüne serpilmiş toz şeker gibi parlıyordu ama o gece ay yoktu. Denizde olmanın neye benzediğini unutmuştum; bir geminin düzenli sallantısını, havadaki tuz ve tarifsiz bir şeylerin kokusunu, rüzgârın bir el gibi saçlarımı okşamasını.

“Heron horluyor mu?” diye sordu dümendeki Søren.

O da denizdeyken daha iyi görünüyordu. Karadayken de kötü değildi ama burada daha canlı, daha rahattı; sanki kendini bulmuş gibi.

“Henüz değil,” dedim güvertede yanına giderek. “Ama ona biraz zaman tanı; eminim ki her an başlayabilir.”

Søren gülümsedi. “Sanki burada son defa olduğumuzdaki gibi değil mi?”

Güldüm. “Seninle son defa bu teknedeyken sana ihanet etmiş ve zindana atılmana sebep olmuştum.

“Ah, tabii ya,” dedi yüzünü buruşturarak. “Sanırım o seyahati hafızamdan silmişim. Ondan bir önceki seyahatimizi kastediyorum. İkimizin başbaşa olduğu.”

Sözkonusu olan bambaşka bir geceydi ve havada farklı bir heyecan, aramızda ihtimallerin verdiği bir enerji vardı.

“O zamanlar şu an olduğundan farklıydık,” dedim. “Birbirimizi doğru düzgün tanı mıyorduk bile.”

Ama bunu söylediğim anda onun dudaklarının dudaklarımdaki baskısını, onun tadını ve bana nasıl da sarıldığını hatırlamıştım. Dünyada kimsenin beni onun kadar iyi tanımadığını hissettiğimi. O zamanlar bu bir yalandı çünkü Søren benim gerçek adı mı bile bilmiyordu. Yine de geçmişte

ya da gelecekte kim olursak olalım onun ruhunun bir parçasının benim ruhumu bütünüyle anlayacağı hissi taşıyordum.

Søren dümeni bırakıp öne doğru eğildi. Doğrulduğunda elinde bir şarap şişesi tutuyordu.

“Bunu burada bulmayı umuyordum,” dedi. “Ama diğerleriyle paylaşmayı da istemedim. Herkes içseydi bize ancak birer yudum düşerdi.”

“Teknede hâlâ kadeh yok, değil mi?” diye sordum.

“Sen artık bir kraliçesin,” dedi abartılı şekilde iç geçirip kaşlarını kaldırarak. “Herhalde kadehsiz yola çıkmayı çok barbarca buluyorsundur.”

“Senin için bir istisna yapabilirim,” diye takıldım ona.

Güldü ve yanındaki bir kolu çekerek dümeni sabitledikten sonra elimi tutup beni pruvaya götürdü. Omuzlarımdaki battaniyeyi yere serip üzerine oturduk. Battaniyesiz ürperdiğimi gören Søren beni kendine doğru çekti. Sırtımı göğsüne vererek bacaklarının arasına yerleştirdi ve Søren bir yandan omuzlarımı sarıp beni ısıtmaya bir yandan da şarabı açmaya çalıştı.

Hançerinin yardımıyla mantarı çıkarması biraz zaman aldı ve nihayet bunu yaptığında hançeri ucunda mantarla birlikte kenara koydu. Bir süre sessizce oturup şarabı elden ele geçirdik ve teknenin gövdesine çarpan dalgaları dinledik.

Şişe yarıya kadar boşaldığında Søren sıcak nefesiyle kulağımı okşayarak, “Bazen o gece denize açılsaydık neler olurdu merak ediyorum,” dedi alçak bir sesle. Vücudumun tepeden tırmağa ürperdiğini hissettim.

“Brakka’ya gidip de *intu nakara* yeseydik mi?” diye takıldım ona.

Gülüp bir yudum daha şarap aldı. “Bazen kısa bir süreliğine kolay bir hayatın hayalini kurmak iyi geliyor,” dedi.

“Bizi kimsenin tanımadığı, sorumluluklarımızın olmadığı yabancı kıyılarda seninle başbaşa olmak.”

Başımı onun boynuna yasladım. “Güzel bir hayal,” diye itiraf ettim.

“Evet ama sadece bir hayal. Görünürde cezbedici ama seni ya da beni tatmin edecek kadar derin değil. İkimiz de buradan başka bir yerde mutlu olamayız.”

Bu sözleri biraz düşündüm. “Ben başka bir yerde kendim gibi olamam,” dedim nihayet. “Teknik olarak annem öldüğünde kraliçelik tahtına oturdum ama sanırım bunu gerçek anlamda hissetmem babanın karşısına geçip kendim ve Astrea için başkaldırmamla oldu. Bence o zamanlar sen de olduğundan farklıydın. Kendini babanla arandaki ilişkiyle tanımıyor ama henüz tek başına kim olduğunu bilmiyordun.”

Şişeyi tekrar alıp bir yudum daha şarap içtikten sonra sözlerime devam ettim.

“Belki başka bir yerde birlikte daha basit, daha kolay bir hayat sürerdik,” dedim. “Ama kendimiz gibi olamazdık. Ve ben seninle burada, şu an olduğumuz gibi olmayı hiçbir şeye değişmem.”

Sören bana cevap vermedi. Onun yerine saçımı kenara çekip omuzuma, elbisemin askısının olduğu yere upuzun bir öpücük kondurdu. Sonra boynuma. Bir daha. Ve bir daha.

Tepeden tırnağa ürperdiğimi hissederek dudakları boynumda gülümsedi. Göğsümden bel kıvrımına inen eli kalçalarımdaya durdu. Elbisemin ince kumaşı üzerinden parmaklarındaki nasırları hissedebiliyordum.

Titreyen ellerle şarap şişesini kenara çektim ve dizlerimin üzerinde doğrulup onunla berrak, mavi gözlerinde kendi yansımamı göreceğim şekilde yüz yüze geldim.

“Theo,” dedi neredeyse fısıldarcasına. İsmim, bu tek kelime içimi ısıtıp beni ışığa dönüştürdü.

Ona söylemek istediğim pek çok şey, duygularıma asla tercüman olamayacağını bildiğim pek çok kelime vardı. Bu yüzden hislerimi ona söylemek yerine gösterdim. Elimi kısa, sarı saçlarında gezdirerek onu ağır ağır, sertçe öptüm. Parmaklarım gömleği üstünden omurgasını hissederek sırtından aşağı indi. Dudakları dudaklarımda hafifçe inlediğinde vücudum ürperdi.

Bunu ona ben yapmıştım ve daha başka neler yapabileceğimi merak ediyordum.

“Theodosia,” diye fısıldadı tehlikeli, kutsal bir kelime söyler gibi. Elleri kalçalarımı okşayıp dizlerime indi ve gömleğimin eteğini bulup altında çekinerek dans etmeye başladı.

Gömleğine uzandım ve en alttan başlayarak düğmelerini tek tek açtım. Hepsini açtığımda gömleğini omuzlarından aşağı sıyırdım ve üzeri asla silinmeyecek yara izleri, çirkin kelimelerle dolu çıplak göğsüne baktım. Bu izleri görmek yüreğimi acıtmıştı ama kendime bunların aynı zamanda onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geldiğini hatırlattım. Göğsündeki izlerin bir şekilde benimkilerle uyum sağladığını.

Aklımda pek çok kelime dolaşıyordu ama konuşmaya cesaret edemiyor, sesimin, onun dokunuşuyla nasıl da kendimden geçtiğimi ele vermesinden korkuyordum. Bunun yerine onu bu defa daha uzun, daha ağır ağır öptüm ve ellerimi göğsündeki yara ve kelimelerde dolaştırdım çünkü onların güzel ve kutsal olduklarını düşünüyordum.

Elleri titreyerek elbisemin eteğini kaldırdığında ondan uzaklaşıp elimde olmadan güldüm.

Elbisemi bırakıp, “Ne var?” diye sordu nefes nefese. “Komik olan ne?”

Endişesini onu öperek dindirmeye çalıştım.

“Hiçbir şey,” dedim gülmeye devam ederek. “Sadece günün birinde senin korktuğunu görecekim aklıma gelmezdi ve işte şimdi benden korkuyorsun.”

Yutkunup o da gülümsemeye çalıştı. Kocaman açtığı, gizemli bakan gözleri benimkilere öyle yoğun duygularla kenetlenmişti ki bakışlarımı ondan kaçırmak istiyor ama buna cesaret edemiyordum.

“Elbette korkuyorum,” dedi. “Sen korkunç bir yaratıksın.”

Dudaklarımdaki gülümseme genişledi ve ona tekrar hızlı bir öpücük kondurdum. Fazla düşünmeden ben de kendi elbisemi çıkardım ve tenime denizin serin esintisinden başka bir şey dokunmaz oldu.

Søren’in boğazından kopan vahşi inilti tüylerimi diken diken etti. Bana tekrar sarılıp battaniyeye yatırdı ve elleriyle vücudumun her noktasını keşfederken dudağımın kenarını, çenemi öptü. Elini bacaklarımın arasına götürdüğünde nefesimi tutup tırnaklarımı sırtına batırdım.

Geri çekilip bana baktı. Etrafta onu benden başka duyabilecek kimse olmadığı halde, “Bunu istediğinden emin misin?” diye fısıldadı.

Bu dünyada emin olduğum çok fazla şey yoktu. Yarının ya da bir sonraki günün getireceklerinden emin değildim. İkimizin de o günleri görecek kadar uzun yaşayacağından emin değildim. Astrea ya da Kalovaksiya’ya olacaklardan, günün birinde barışın geleceğinden emin değildim. Ama Søren’den, bizden, bundan emindim.

“*Yana Crebesti,*” diye fısıldadıktan sonra boynuna sarıldım ve onu kendime doğru çekip öptüm.

EV

Ertesi sabah, bana biraz fazla bakarsa yanıp tutuşacağım-
dan korkarak Søren'den küçük bir teknenin izin verdiği
ölçüde uzak durmaya çalıştım. Madene girdiğimden beri
yeteneğimi kontrol etmem kolaylaşmış, Blaise'le antreman
yapmaya başladıktan sonra daha da kolay hale gelmişti ama
güvertede diğerleriyle birlikte yaptığımız sözümona kahvaltı
sırasında ne zaman Søren'le göz göze gelsek buna dayana-
mıyor, önceki gece yaptıklarımızı herkes anlayacakmış gibi
hissediyordum. Kahvemi iki büyük yudumda bitirip ayağa
kalktım.

“Hâlâ akıntıyı kontrol etmek istiyor musun?” diye sor-
dum Artemisia'ya.

Art bir an şaşırıp kaşlarını çattıktan sonra omzunu silkti
ve payına düşen kuru ekmeğin son lokmasını da ağzına attı.

“Haydi gidelim,” diyerek ayağa kalktı. Acıyla yüzünü
buruştursa da yardım almadan ayakta durmayı başarmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Heron ona.

“İyiyim,” dedi dişlerini sıkarak. Duyduğu rahatsızlığı
yutkunarak bastırdı ve pruvaya doğru iki adım attı. Başa-
rısından memnuniyet duyarak gülümsedi.

“Gördünüz mü?” diye seslendi bize. “İyileşeceğimi söylemiştim. Yarın akşam başkente ulaştığımızda en az eskisi kadar iyi olacağım.”

Maile alnını kırıştırdı. “Bundan emin olamazsın,” dedi. “Acın var. Senin yüzünden yavaşlayacağız.”

Artemisia koyu renkli gözlerinde sert bir ifadeyle, “Yarın akşamdan itibaren öyle olmayacak,” dedi ısrarla. “Söyle ona Heron.”

Heron Artemisia’nın bakışlarından biraz çekinse de başını salladı. “Hızla iyileşiyor,” diye itiraf etti aslında sessiz kalmayı tercih ettiğini söyleyen bir sesle. “Böyle giderse yarına kalmaz normal gücüne ulaşır.”

Artemisia’nın normal gücü çoğu askerin en parlak halinden daha iyiydi. Bunu biliyordum ve diğerleri de biliyor olmalıydı çünkü kimse sesini çıkarmamıştı.

Ona destek olmak için koluna girerek, “Ölürsen annen de beni öldürür,” dedim. “Sonra seni Öte Dünya’da bulur tekrar öldürürüm.”

Artemisia güldü ve dirseğiyle karnımı dürttü. “Anlaştık,” dedi.

Pruvanın ön kısmına, teknenin ahşap zemininden yükselen demir ejderha başının olduğu yere oturduk.

Artemisia güverteye yerleşip bacaklarını öne uzatarak, “Tuhaf davranıyorsun,” dedi. Bacaklarına önceki güne nazaran daha az bandaj sarılmıştı.

“Nasıl davranmalıyım?” diye sordum zoraki olduğunu fark etmeyeceğini umduğum bir kahkahayla. “Yarın akşam sarayı kuşatacağız; *sarayımı*. Bu akşam yine bu teknede uyuyacağım ama yarın akşam? Kendi yatağında uyuyabilirim.”

“Ya da,” dedi Artemisia kollarını kaldırıp o karmaşık hareketleri yaparak. “Ölürsün.”

Bunu olağan bir şeymiş gibi ifade etmesinin takdir edilesi bir tarafı vardı.

Bana baktığında gözlerinin her sırrını gördüğüne yemin edebilirdim. “Sana ikimizin dedikodu yapan, öpüşme gibi zıvalıklar hakkında konuşan türde arkadaşlar olmadığını söylemiştim, hatırlıyor musun?” diye sordu ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissettim.

“Evet,” dedim dikkatle. “Senin Cress, yani İmparatoriçe gibi olmadığını söylemiştin. Ve onun gibi değilsin. O tür bir arkadaşlığımız olması gerekmiyor.”

Art abartılı bir şekilde nefesini bıraktı ama hareketlerinde en ufak bir bocalama olmadı.

“Bir dakikan var,” dedi bana. “O tür bir konuşma için sadece bir dakika. Yarın olacakları kafandan at; sadece bir dakikalığına.”

Şaşıracak ona baktım. “Sen ciddi misin?” diye sordum. Kaşlarını çatı. “Zamanın dolmak üzere.”

Başımı iki yana salladıktan sonra kendimi, kararımın vazgeçmeden konuşmaya zorladım. “Søren’le yattık.”

Artemisia homurdandı. “*Biliyorum*,” dedi. “Bunu saklamayı beceremedin –bu sabah kamarada değildin ve Søren de senin yatağına girdiğini saklamakta kendi düşündüğü kadar iyi değil.” Sustu ve elleri havada dönüp bana baktı. “Ah,” dedi sonra alçak sesle. “Söylemeye çalıştığın şey...”

Birden onun yüzüne bakmakta zorlandım. Onun yerine denize, geminin gövdesine vuran alçak dalgalara baktım.

“Sen... sen hiç...?” dedim soruyu tamamlamayı bile beceremeyerek.

Artemisia, “Hayır,” diye itiraf ettikten sonra duraksadı. “Şey, kampta o muhafızla yaşadıklarım.” O da konuşmakta zorlanıyordu ve kendimi ona bakmaya zorladım.

“O sayılmaz,” dedim sert bir sesle.

Bir an bana itiraz edeceğini düşündüm ama sadece başını sallamakla yetindi. “O sayılmaz,” diye tekrarladı. Bunu bir süre düşündükten sonra tekrar denize bakıp işine devam etti. Bir süre sonra, “Maile’yi öptüm,” dedi hazırlıksız yakalanmış gibi kayıtsız bir sesle.

Teknenin arkasında hâlâ kahve eşliğinde kahvaltı yapmakta olan diğerlerinin dikkatini çekip telaşla bize bakmalarına sebep olacak kadar yüksek bir sesle, “Ne yaptın?” diye bağırdım. İyi olduğumuzdan emin olmaları için onlara belli belirsiz elimi salladıktan sonra tekrar Artemisia’ya döndüm. “Ne zaman? Nasıl? *Neden?*”

Art sadece omuzunu silkti. “Bilmiyorum,” dedi ama o bile bunun için kendine kızmış gibiydi. “Annemle buluşmaya giderken oldu. Bacaklarımdaki bandajları değiştirmek için durduğumuzda uygunsuz bir laf etti ve tartışmaya başladık. Sonra da kendimizi... öpüşürken bulduk.”

“Bunu gerçekten... istedin mi?” diye sordum tereddüt ederek.

Bu soru onun kafasını daha da karıştırmış gibi görünse de başını salladı. “Bilmiyorum. Sana daha önce kimse için böyle şeyler hissetmediğimi söylemiştim. Bundan hâlâ emin değilim. Erkeklerle mi ilgi duymuyorum yoksa ondan mı etkilendim bilmiyorum. Kader mi böyle istedi bilmiyorum. Hiçbir şeyden emin değilim.”

“Hah,” dedim. Sadece bu kadarını *söyleyebilmişim*. İlk başta bu durum mantıklı görünmüyordu; ikisinin birbirine iğneleyici birkaç kelimedenden fazlasını söylediklerini duymamıştım. Öte yandan böyle olması son derece mantıklıydı. “Eh, yarına sağ çıkarsak bu konu üzerine düşünecek epeyce zamanınız olur.”

Artemisia homurdanıp başını iki yana salladı. “Zaman doldu. Hâlâ yarın yaşanacaklardan korkuyor musun?”

Kaşlarımı çatıp sabah güneşi altında Astrea'nın silüetinin seçilmeye başladığı doğu kıyısına baktım. "Hayır," dedim. "Aslında hiç korkmuyorum. Korkmam gerektiğini biliyorum. Bizi neyin beklediğinin farkındayım ve gözlerimi kapadığım her defasında Laius'ı, velastrayı onun üzerinde kullanan Cress'i görüyorum. Cress'in velastrayı senin, başkalarının, benim üzerimde kullandığını, irademizi elimizden alıp bizi birer kuklaya dönüştürdüğünü görüyorum. Bu beni anlatamayacağım kadar çok, ölümden bile çok korkutuyor ve öyle değilmiş gibi davranmak istemiyorum. Nelerin ters gidebileceğini ve bunun çok korkunç olduğunu biliyorum. Ama hayır, yarının getireceklerinden korkmuyorum. Biraz olsun korkmuyorum. Hazırım. Sadece eve dönmek istiyorum."

Tıpkı benim gibi bakışlarını ufka diken Artemisia'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Başını salladı.

"Tamam o zaman," kol hareketlerini hızlandırıp çılgınca bir enerjiyle havayı dövmeye başladı. "Seni evine götürelim."

Gülümsedim ve aklıma bir fikir geldi. "Peki senin evin nerede Art?" diye sordum. Onun o güne dek ne Astrea'yı ne de yetiştirildiği gemileri evi olarak gördüğünü sanmıyordum.

Kaşlarını çattı. "Duygularımız hakkındaki bir dakikalık konuşmamız sona erdi," diye belirtti.

"Ben yine de soruyorum."

"Kraliçe'm olarak mı?" Sesi alaycıydı ama bu sayede onun zırhında bir delik açmayı başardığımı anlamıştım.

"Arkadaşın olarak," dedim. "Ve kuzenin olarak. Biliyorsun ki bazı kültürlerde ikiz kardeşlerin çocukları kardeş sayılıyor..."

"Ben evimi sırtımda taşıyorum," dedi muhtemelen çenemi kapatmak için.

"Bu insana yalnızlığı çağrıştırıyor," dedim.

Omuzunu silkti. “Senin için yalnızlığı çağrıştırıyor olabilir,” dedi. “Ama benim kadar yalnızlıktan hoşlanan biri kendini nasıl yalnız hissedebilir?”

“Ne olursa olsun,” dedim. “Sarayda her zaman bir odan olacak.”

Bir süre sessiz kaldı. “Ara sıra kalacak bir yere ihtiyacım olabilir,” dedi sonra.

Bakışlarımızı, açık mavi dalgaların ölçülmesi imkânsız bir ritimle yükseldiği okyanusa odaklayıp sessizliğe büründük.

“Haydi artık eve gidelim Majesteleri,” dedi Art bu defa eskisi kadar alaycı olmayan bir sesle. “Şu zincirleri kırıp sizi o tahta oturtalım ki karşımıza çıkan her Kalovaksiyalıyı ortadan kaldırsın.”

Bakışlarımı ufuktan ayırmadan, “Evet,” dedim. “Bunu yapalım.”

HAZIR

Gün, tıkalı bir kum saatinden süzülen kumlar gibi ağır ağır ilerledi. Tekne sanki giderek küçülüyor, içindeki diğer insanlardan uzaklaşıp tek başına huzur bulmayı imkânsız hale getirecek kadar daralıyordu. Oradaki herkesi seviyordum ama bir an bile yalnız kalabilmek için her şeyimi verirdim. Yine de aştığımız her mille birlikte savaşa, kaçınılmaz bir katliama yaklaştığımızı biliyordum ve bunu, şu lanet olası tekneden inmemizi sağlayacak herhangi bir şeyi dört gözle bekler hale gelmiştim.

Diğerleri de aynı duygular içerisindeymiş gibi görünüyordu. Tekneye ilk bindiğimizde etrafta sohbet sesleri yükselirken şimdi herkes durgun, sessiz ve karamsardı. O gece Søren'le güverteye uzandığımızda hiç konuşmadık. Onun yerine birbirimize sarılıp uykuya daldık.

Heron'un iksirini içtiğim halde rüyamda yine Cress'i gördüm.

Tahtın gölgesiyle sarmalanmış halde oturuyor, siyahlıgın filizleri süt beyazı teniyle tezat oluşturarak uzuvlarını sarıyordu; çocukken gördüğüm o canavar tarafından ele geçirilmişti. Boğazındaki yanık izini, gümüş rengi elbisesinin

yakası üstünde bir savaş yarasıymışcasına gururla taşıyordu. Başında, alnının hemen üstünde annemin siyah-altın rengi tacı vardı.

Cress'i görmemem gerekirdi –onu görmemem gerektiğini biliyordum– ama görüyordum ve çok geçmeden bunun nedenini anlayıp ondan, onu sımsıkı saran tahttan fazlasını fark ettim. Taht, saraydaki taht odasında değildi. Madendeydi. Kendimi bir kez daha madende bulmuştum.

Gerçi bu bir rüya da değildi. Birden anladım, bu tıpkı bahçedeki annem, onları günahlarımdan azat etmem için üstüme üşüşen ölümler gibi bir hatıraydı. Bu önceden yaşanmış, çözüme kavuşmuştu. Testi geçmiştim. Ama Cress bana uzay-zaman boyutunda bakıyormuş gibi görüldüğünden bir hatırayı yaşadığımı hissetmiyordum. Sanki madenden hiç ayrılmamış, hep burada kalmış, bilinç gelgitlerine kapılarak derinliklerinde kaybolmuştum.

Sadece şu an yalnız değildim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Cress'le birbirimize baktık. Sessizlik aramızda aşılması imkânsız bir uçurum gibi uzadıkça uzadı.

“Buna değdi mi?” Bu sözler sanki bana ait değildi. Onları söylemeyi aklımdan geçirmemiş, onları söylemeyi tercih etmemiştim. Sadece söylemiştim. Bir tiyatro oyununun ezbere bildiğim repliği gibi. “Tahta oturdun, tacı taktın. Bunlar için o adamla evlenmeye değdi mi?”

Cress tahtın kollarını sımsıkı kavradı. “Ben her şeye sahibim, sen ise hiçbir şeye. Sen bir hiçsin. Nasıl kazandığının ne önemi var? Öyle ya da böyle kazandım.”

“Kazandın,” diye tekrarlardım. “Her şey bunun için miydi?”

“Bu bir savaş,” dedi omzunu silkerek. “İlk saldıran sen, en iyi saldıran bendim. Bunun için benden özür mü bekliyorsun?”

Benden özür dileyseydi bile özürünü kabul etmezdim. “O tahtı istiyorum,” dedim onun yerine.

“Kimse sana bir şey vermez,” dedi Cress dudak bükererek. “İstedğin şeyi kendin alırsın. Babam bana da sana da böyle öğretti.”

Gözümün önünde Baron’un annemin boğazını kesip onun benden aldığı an belirdi ve kötü bir şeyler söylememek için kendimi zor tuttum.

Cress kollarını kaldırmaya çalıştı ama duman filizleri onu tahta bağlamıştı. Siyah dudaklarını büzdü.

“Biz bir zamanlar dost değil miydik?” diye sordu.

“Gönül kardeşi,” dedim kelimelerin boğazıma düğümlediğini hissederek.

Cress kulak tırmalayan bir sesle güldü. “Ne saçma bir tabir değil mi? Gönüllerimiz nasıl kardeş olabilir ki? İkimizin kaderinde bir savaşın düşman tarafları olmak var.”

“Olabilir,” dedim ona doğru temkinli bir adım atarak. “Ama bütün bunlar yaşanmadan önce sensiz bir gelecek düşünemediğimi söyledim. Bazen hâlâ düşünemiyorum.”

Cress, “Bu senin zayıf noktan,” dedi ama gözlerinde bir pırıltı belirmişti.

“Olabilir,” dedim. “Ama sadece benim zayıf noktam sayılmaz, değil mi?”

İçimdeki ateşi çağırdığımda bu defa hazırды ve alevler vücuduma aitmişcesine parmak uçlarımda belirivermişti.

Bunu gören Cress’in gözleri büyüdü. “Yapma Thora,” dedi titrek sesle. “Lütfen.”

Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. “Benim adım *Thora* değil. Ben Astrea’nın Kraliçesi Theodosia Eirene Houzzara’yım.” Bu sözlerin ardından ateşimi serbest bıraktım.

Ateş doğrudan Cress'in göğsüne çarptı ve tıpkı o ölü ruhlar gibi o da ardında boş bir taht bırakıp bir anda yok oldu.

Tahta oturmalıydım. Bundan adım gibi emin olduğum halde yerimden kıpırdayamıyordum. Taht tüm heybeti, karanlığı ve lanetiyle karşımda duruyordu. Üstüne oturduğumda eskisi gibi olmayacağımı biliyordum. Bir daha asla gölgesi üzerime yapışmadan ayağa kalkamayacağımı biliyordum.

"Birisinin oraya oturması gerekiyor." Annem arkamda belirmişti. Zamanın ya da Kalovaksiyalıların dehşetinin izlerinden uzak, en saf hatıralarımdaki haliyle oradaydı.

Ağlamamak için yutkundum. "Ama ya bunu yapamazsam?" diye sordum fısıldarcasına.

Annem, "Ah, canım benim," diyerek elini omuzuma koydu. O an yaşadıklarım bir rüya ya da hatıra olmaktan çıktı çünkü onu *hissetmiştim*. Sanki gerçekten yanımda duruyormuş gibi. Sanki hiç gitmemiş gibi.

"Tanrılar seni zor bir yola soktular ama onlar sana asla başa çıkamayacağından fazlasını vermezler."

Gerçekten inanarak söylediği bu sözler bende hiçbir etki yaratmamıştı.

"Sen hâlâ tanrılara inanıyor musun?" diye sordum ona. Bu özellikle de Ateş Madeni'nde sorulmaması gereken tehlikeli bir soruydu ama bir daha ne zaman anneme bu soruyu sorma şansı bulacağımı bilmiyordum. "Başımıza bunca şeyin gelmesine izin vermelerine rağmen onlara inanıyor musun?"

Annem bunu biraz düşündü. "Ben tanrıların bizim sorunlarımızı çözmek için var olduklarına inanmıyorum," dedi. "Ama onların bize zafer kazanmak için gerekenleri verdiklerini düşünüyorum. Bence bize ateşle yoğrulan seni verdiler."

Bu sorunun cevabı değildi ama zaten bir cevabın olduğundan da emin değildim. Bazı sorular cevaplanamayacak kadar karmaşık oluyordu ve belki öyle olması doğaldı.

Annem elimi tuttu ve birlikte tahta doğru yürüdük. İçimde hâlâ korku vardı ama annem yanımdayken emin adımlar atıyordum. Kürsüye ulaştığımızda onu yanağından öptüm. "Seni seviyorum," dedim. "Ve seni gururlandırmak için elimden geleni yapacağım."

Sonra altın basamakları çıkıp obsidyen tahta oturdum.

Uyandığımda teknenin bir tarafında güneş yükseliyor, diğer tarafında Astrea'nın kuzey doğu kıyıları seçiliyordu. Ayağa kalkıp teknenin gövdesine yaslanarak kıyıya baktım; dik kayalıklara, yelkenleri kırmızı noktalar halinde görünecek kadar uzakta olan limandaki gemilere. Gözlerimi kısıp dikkatle baktığımda sarayın altın kubbelerini, en yüksekinde Kalovaksiya bayrağı dalgalanan beyaz kulelerini seçebiliyordum.

Manzara nefesimi kesti ve o hatırayı, rüyayı, adı her neyse o anı tekrar yaşayıp annemin elini omuzumda hissettim. Onun yanımda olduğunu, benimle birlikte eve döndüğünü, bizden çalınanı tekrar almaya hazır olduğunu hayal ettim.

Her şeye rağmen Blaise'in de orada, benimle olmasını isterdim. Burası bizim evimiz, doğup büyüdüğümüz yerdi. Bunları onun da görmesini isterdim. Birlikte eve doğru yol almak, bize ait olanı omuz omuza geri almak isterdim.

Onu yakında tekrar göreceğim, dedim kendime ve yeterince tekrarladığımda buna gerçekten inanacağımı umdum. Battaniyenin üstünde oturan ve gözleri hâlâ uykulu olan Sören, "İşte geldik," dedi arkamdan.

"İşte geldik," diye tekrarladım. "Yarın bu saatlerde bizim olacak."

"Yarın bu saatlerde senin olacak," diye düzeltti.

Bunu neden söylediğini biliyordum ama ruhumun bir parçası söylememiş olmasını isterdi. Bu tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır bir yükü. Savaşı ardımızda bıraktığımızda Astrea'yı yönetmenin nasıl bir şey olacağına fazla kafa yormamıştım. Annemin orada olup beni buna hazırlamasını, beni yönlendirmesini tercih ederdim. Ama o yoktu ve elimde olmadan buna asla hazır olamayacağımı düşünüyordum.

Annemin madendeki o sözleri zihnimde yankılandı.

"Tanrılar seni zor bir yola soktular ama onlar sana asla başa çıkamayacağından fazlasını vermezler."

Onun tanrılar adına haklı olmasını umuyordum ama bunu anlamamanın tek bir yolu vardı.

Teknenin gövdesine yaslanıp Sören'i inceleyerek, "Hazır mısın?" diye sordum. Doğan günün ışığında altından işlenmiş gibi görünüyordu. Böyleyken çıplak göğsündeki izler daha belirsiz, daha az dikkat çekiciydi. Neredeyse ciğerleri ve kalbi gibi hayati önem taşıyan bir organına dönüşmüşlerdi. Ne de olsa bir açıdan onun yapı taşı olmuşlardı.

Sören aklımdan geçenlerden habersiz gülümseyip başını iki yana salladı. "Bugüne dek pek çok savaşa katıldım, Theo. Sayamayacağım kadar çok savaşa. Ama hiçbirinde kendimi hazır hissetmedim. Sanırım insan olası *-muhtemel-* bir ölüme asla balıklama dalamaz. Böyle bir şeye hiçbir zaman hazırlıklı olamaz."

Sözleri yapış yapış, siyah katran gibi yüreğime yer etti. Omuzumu silkip kendinden emin, endişesiz görünmeye çalıştım. "Tamam o zaman," dedim neşeli bir sesle konuşmaya çalışarak. "Sanırım bu durumda ölmekten başka çaremiz yok."

Gülüp bana elini uzattı. Parmaklarımı onunkilere kenetledim ve beni tekrar battaniyenin üstüne çekip kollarının arasına almasına izin verdim. Şafağın iç ısıtan ışığı altında

usulca öpüştük ve geri çekildiğinde alnını benimkine bastırdı. Gözleri kapalıydı ve uzun, sarı kirpikleri yanağına dokunuyordu.

“Kulağa kolay geliyor,” dedi nefes nefese. “Ölmek. Bunu neden daha önce denemedim?”

“Önemli değil,” dedim. “Şimdi deneyebilirsin.”

Sesimdeki endişeyi fark etmiş olmalıydı çünkü gözlerini açıp gözlerimin içine baktı.

“Bütün bu yaşananlardan sonra seni o tahtta görmek istiyorum, Theo,” dedi alçak, ciddi bir sesle. “Bunu Öte Dünya’daki ya da bu dünyadan sonra gideceğimiz yerdeki bir ruh olarak değil yaşarken, kendi gözlerimle görmek istiyorum ve bu gerçekleşmeden önce canımı almaya niyetlenen tanrıya acıyorum.”

Onu, güneş gökyüzünde yükselene dek, gün ışığıyla yıkanana dek, diğerleri alt güvertede hareketlenene dek öptüm. Son savaşım için hazırlanmaya başlayana dek öptüm.

Güneş battığında *Wās* Astrea kıyısına yanaştı. Onca Kalovaksiya gemisinin demirli olduğu limana bu kadar yakinken kimse bizim küçük teknemize dikkat etmiyordu. Herhalde o sabahki hasılatını pazarda satmaya gelen bir balıkçının teknesi olduğumuzu düşünüyorlardı.

Yine de kayalıkların gölgesinde gözden kaybolup içinden geçeceğimiz mağaraya yeterince yaklaştığımızda rahat bir nefes aldım.

Søren gemide kalacak tek kişi olan Erik’e, “Akıntılara bağlı olarak buradan çıkmakta zorlanabilirsin,” dedi.

Belli ki ikisi Erik’in bir tekneyi tek gözle bile idare edebileceğine dair sürekli şakalaşıyorlardı ama o gün daha erken saatlerde gerçekleştirdiğimiz birkaç denemeden sonra Erik’in bunu gerçekten de yapabileceği anlaşıyordu.

Artemisia bana paketlenmiş birkaç Ruh Cevheri vererek, “Akıntılar sorun olmayacak,” dedi. Kalın çuval bezi üzerinden bile cevherlerin enerjisini kanımda hissediyordum. Madenlerden çıkarılıp bir araya getirilmiş Ateş, Su ve Hava cevherleriyle birlikte o güne dek çarpıştığımız Kalavoksiyalıların zırh ve silahlarından söktüğümüz Toprak cevherleri. Ampelio’nun Ateş cevherini bir aydan uzun bir süre kalbime yakın bir yerde taşıdıktan sonra bu duyguya alışmış olmam gerekirdi ama bunca cevheri aynı anda tutmak beni rahatsız etmişti.

Neyse ki onları uzun bir süre tutmam gerekmeyecekti.

Søren tekneden inip uzaklaşmaması için korkuluklara bağlanmış olan küçük sala bindi. Heron da yanına atladı ve Artemisia’nın inmesine yardımcı oldu. Artemisia artık ne bacaklarına su sıçradığında ne de yürürken irkiliyordu. İyileştiğini söylüyordu ve ortada ona inanmamam için herhangi bir sebep yoktu. Yine de endişelenmemek elde değildi ve onun için endişelenmek diğer her şey için endişelenmekten daha kolaydı.

Søren de Maile’ye yardım etmeye davrandı ama kız öfkeli gözlerle ona baktıktan sonra sala kendi atladı.

Heron salı korkuluktan uzaklaştırıp mağaranın geniş ağzına yönlendirirken, “Mümkün olduğunca burada kalmaya çalış,” diye seslendi Erik’e.

Erik başını salladı. “Siz de elinizi çabuk tutun,” dedi alaycı bir sesle. “Peksimet atıştırmak yerine yemek salonunda, taşlı kadehte sunulan şarap eşliğinde yemek yemeyi dört gözle bekliyorum.”

Bu şakacı sözleri gülümsememi sağlamıştı ve bunun için ona minnettardım.

“Zaferimizi on çeşit yemeğin olduğu bir ziyafetle kutlayacağız,” diye söz verdim.

MAĞARA

Bu mağaraya son gelişimde Søren'le elele tutuşmuş, karanlıkta titrer halde tünelden geçmiştik. Bu, o bana olan güvenini Vecturia savaşında, ben ona olan güvenimi *Wās'ın* güvertesinde yitirdikten sonra olmuştu. Her şeye rağmen yine onunla yan yana saraya dönüyorduk ve hayatımda onun kadar güvendiğim çok az kişi vardı. Bu defa ikimiz yalnız da değildik.

“Zahmet olmazsa şu işi halleder misin, Theo?” dedi Heron sağ omuzumun üstünden bana. Artemisia onun yanında, Maile ise ikisinin arkasında duruyordu. Akıntı alçakken bile su dizimize dek geliyordu.

Avucumda mağaranın arkasını ve kayaların arasındaki boşluğa gizlenmiş tüneli aydınlatacak kadar büyük bir ateş yarattım. Tünele önce ben girdim ve diğerleri de ışıgımın yardımıyla tek sıra halinde peşimden geldi.

Tünel hatırladığımdan daha kısaydı ama belki bu sefer o zamanki kadar perişan olmadığım için böyle hissediyordum. O zaman olduğu gibi koşmaktan bitap düşmüş, geceyi bir hücrede aç susuz geçirmiş, gecenin soğukunda üşümüş

değildim. Tünel uzayıp gidiyormuş hissi yerine içindeki yol ayrımına çabucak ulaşmışız hissi yaşıyordum.

İki yoldan biri, belki de Cress'in şu an üzerinde oturduğu tahtın odasına çıkıyordu. Önce oraya gitme düşüncesi cezbedici olsa da kendimi zindana ulaşan diğer yolu seçmeye zorladım.

Bu zindanı düşünmek her zaman olduğu gibi tüylerimi diken diken etmişti. Orada olduğum son defasında kendilerini anneme adanmış olan o üç Muhafız'la karşılaşmamı hatırladım. Onlara yapılanları, akan kanı, kesilen parmakları, Kayzer'in delice planlarının denekleri olarak yıllarca yerin yedi kat altında tutulmalarını.

Ama Kayzer deliyse Crescentia neydi? Ne de olsa o da Luis'e aynı şeyleri yapmıştı. Kendi kanıyla arkadaşım dediklerini zehirlemesinden bahsetmiyordum bile. Cress zindanda kimleri tutuyordu? Yakında bunu öğrenecektim ama hayali bile yeterince dehşet vericiydi.

"Elin titriyor," dedi Artemisia sol tarafımdan yaklaşarak.

Eğilip baktığımda haklı olduğunu anladım. Alev tutan elim titriyor, ıslak taş duvarlarda oynak şekiller oluşturunuyordu.

"İçerisi soğuk," dedim ki bu gerçekten de doğrudu. Tünel soğuktu ama elimde ateş taşıdığım için beni üşütmüyordu. Yine de bu bahane Artemisia için yeterli değildi.

"Şimdi cesaretini kaybetmenin sırası değil," dedi ve bunu sakın bir sesle söylediği halde beni uyardığını hissetmiştim.

Kontrolünü kaybedemezsin. Şimdi olmaz.

Aslında ihtiyaç duymadığım bu uyarıyı memnuniyetle kabul etmiştim. Rahatlamak için derin bir nefes aldım ve elimi sabit tutmaya çalıştım.

Søren suda yürüyüp diğer yanıma geçerek, "İşte burası," dedi. Sonra yanımdan geçip karşıımızda duran taş duvara gitti.

İlk bakışta yolun sonu gelmiş gibi görünüyordu ama dik-
katle incelediğimde duvardaki birleşme yerlerinin bir kapının
hatlarını oluşturduğunu fark etmiştim. Søren elini buraya
koyduktan sonra dönüp bize baktı. Yüzünde gergin bir ifade
vardı ve gözleri ateşin ışığında vahşi pırıltılar saçıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Hayır, diye düşündüm birden. *Hayır, hem de hiç hazır
değilim*. Ama sonra Søren’in sözlerini hatırladım. Asla savaşa
girmeye hazır olmazsın ama yine de bunu yaparsın.

“Hazırım,” dedim.

Søren başını sallayıp kapıyı omuzuyla sertçe itti. Kapının
gıcırdayarak açılmasıyla birlikte sadece onun geçebileceği
kadar bir boşluk oluştu.

Biz kapının ardında durup sesleri dinledik.

Güçlü adımlar. Kalovaksiya dilinde konuşan alçak ve kaba
sesler. Kemiğe çarpan bir yumruk, havada yankılanan bir
çatırtı, itişip kakışmalar. Sonraki birkaç dakika ise sessizlik.

Tekrar bize doğru yaklaşan ayak sesleri duyulduğunda
nefesimi tuttum.

Boşluktan başını uzatan Søren’in yüzünde kan, dudak-
larında ise bir gülümseme vardı.

“Tamamdır,” dedi bizi zindana sokarak. Üniforması
üzerinde olmadığı halde nöbetçi olduğunu tahmin ettiğim
Kalovaksiyalı bir adamı kolundan tutmuştu ve biz tünelden
çıktığımızda adamı tünele çekip kabaca bir kenara bıraktı.

Avucumdaki ateşin ışığı üzerine tekrar vurduğunda Søren’i yakından gördüm. Gömlek ve pantolonunun üstüne
nöbetçinin hiç zarar görmemiş üniformasını giymişti. Loş
ışıkta onun da bir nöbetçi olduğu düşünülecekti.

“Anahtarları aldın mı?” diye sordum.

Üzerinde üç anahtar olan pirinç bir halkayı yukarı kal-
dırdı. Hatırladığım kadarıyla anahtarlardan ikisi zindanı

sarayın geri kalanından ayıran kapılar içindi ve diğeri de içerideki bütün hücreleri açıyordu.

İşe zindanın derinliklerinden başladık ve hücreleri tek tek açıp içlerindeki kişileri kontrol ettik. Çoğu Muhafız değildi ve tehlike arz etmiyordu. Sadece aç susuz kalmış, yaralanmış, hayata güçlkle tutunan Astrealılar'dı.

Saçları keçeleşen, gözleri delirmiş gibi bakan bir kadın, "Sadece bir parça ekmek çaldım," dedi kanlı parmaklarıyla üzerime yapışarak. "Efendim ekmeği çöpe atmıştı ve günlerdir yemek yememiştım."

Onları dinlemek içimi acıtsa da kendimi bunu yapmaya zorladım. Yürüyemeyecek durumda olanları tek tek iyileştiren Heron'un yanında duruyordum. Sonra iyileşenleri Artemisia ve Maile'yle birlikte tünele götürdük ve onlara talimatlar verdik: Erik'i ve tekneyi bulun. Mağaradaki kayaların tepesine tırmanıp yardım bekleyin.

Søren bir sonraki binada devriye geziyormuş gibi yürüyordu ama gerçekte başka bir nöbetçiyi ve o binadaki hücreleri hızlıca açabilmemiz için gereken anahtarları arıyordu.

Saldırıya geçmeden önce tüm mahkûmları serbest bırakmalıydık.

Yirmi dakika kadar sonra nefes nefese yanımıza koştuğunda elinde iki yeni anahtar halkası vardı. Halkalardan birini bana, diğeri Maile'ye verdi.

"Acele et," dedi bana. "Burada tahminimden çok daha fazla mahkûm var. Bu iki nöbetçi beni tanımadı ama sonrakiler tanıyabilir."

Başımı sallayıp Heron'un kullandığına benzer anahtarı buldum.

Heron bakışlarını bacağı kırık bir kadının üstünden ayırmadan, "Yürüyebilenlerin güvenliğini sağlayın," dedi bize. "Hareket edemeyecek durumda olanları hücrelerinde

bırakın. Onlarla elimden geldiğince hızlı bir şekilde ilgilenmeye çalışacağım.”

Ona cevap vermekle vakit kaybetmedim. Maile'yle ellerimizde anahtarlar, farklı taraflara yöneldik.

Kapısını açtığım ilk hücrede, içerisi ancak tek kişilik olduğu halde beş Muhafız birden buldum. Bu nasıl olmuştü bilmiyordum ama hücreye girer girmez karşımdakilerin Muhafız olduğunu hissetmiştim.

“Yürüyebilecek durumda mısınız?” diye sordum sessizce.

İçlerinden bir adam zayıf yüzünden pörtleyen koyu renkli gözleriyle bana baktı.

“Kim bilmek istiyor?” diye sordu boğuk, kaba bir sesle. Konuştuğunda dişlerinden birkaçının eksik olduğunu gördüm.

Bu hücrelerde birileri bana aynı soruyu sorduğu son defasında yaptığımın aksine cevap vermekte tereddüt etmedim. “Kraliçe Theodosia Eirene Houzzara.”

Adam doğruldu ve diğerleri de ne söylediklerini anlamayacağım kadar sessizce mırıldandı.

“Öyle mi?” diye sordu adam dikkatli gözlerle bana bakarak.

“Bir dahaki sefere sana seve seve özgeçmişimi sunarım ama şimdi benimle güvenli bir yere gelmeniz gerekiyor.”

“Güven,” dedi bir kadın dudağını bükerek. “Henüz fark etmediysen söyleyeyim çocuğum, bu dünya güvenli bir yer değil.”

Hâlâ ulaşmam gereken hücrelerin sıralı olduğu uzun koridora bakarak, “İstemiyorsanız sizi kaçmaya zorlayacak değilim. Şu koridorun sonunda bir tünel var,” dedim orayı işaret ederek. “Tünele yalnız gidemeyecek durumdaysanız Hava Muhafızı olan bir arkadaşım size yardım edecektir.”

“Öyle mi?” dedi adam. “Peki başka Hava Muhafızı'na ihtiyacınız var mı?”

Yanımda getirdiğim çuval bezinden bir Hava Cevheri çıkarıp adama fırlattım. Adam cevheri ustaca yakaladı.

“Başka ihtiyacı olan var mı?” diye sordum.

Sonrasında cevherlere bir hücum yaşandı. İki su, bir toprak ve bir hava cevheri daha. Cevherleri dağıtıp yeni emirler verdim; gidenlere yardım edilecek, geleceklere ise yol gösterilecekti. “Herkesi ya yüksek bir yere çıkarın ya da bir an önce *Wās’a* bindirin.”

“Tamam,” dedi az önceki adam cevheri avuçlarının arasında sımsıkı tutarak.

Bir hücreden diğerine geçerken hafifçe gülümsüyordum.

Koridorun sonuna ulaştığımda çuval bezinin içinde hiç cevher kalmamış ve bütün hücreler boşalmıştı.

Bulduğum Hava Muhafızları yaralananların yardımına koşmakta gecikmedi. Toprak Muhafızları da kalanları taşıdı. Normalde bir saat sürecekt bütün bu işler yarım saatte bitmişti. “Herkes tünele girdi mi?” diye sordum grubumuzun yanına dönerek.

Heron başını salladı. “Etrafta başka nöbetçi var mı?”

“Gördüğüm kadarıyla yok,” dedi Søren. “Girişin yakınında ya da onun hemen dışındaki yemekhanede görevlendirilmiş olmalılar.”

“Pekâlâ,” dedim. “Mahkûmlara tünelden geçmeleri için birkaç dakika daha tanıyacağız. Sonra nöbetçileri bir araya toplamak için alarmı çalabilirsiniz.”

KAÇIŞ

Heron, Maile ve ben tünelin kapısını yeterince aralık tutabilmek için çaba harcarken, Artemisia kaçan mahkûmların güvenle dışarı çıkmalarını sağlıyordu. Yanımıza döndüğünde gözleri ıslık ıslık oldu.

“Herkes çıktı,” dedi.

“Kendini bunu yapacak kadar iyi hissettiğinden emin misin?” diye sordu Heron ama Art elini sallayarak onun endişelerini savuşturdu.

“İyiim,” dedi ısrarla. “Hatta her zamankinden daha iyiim. Denizde iki gün geçirdikten sonra yeteneğim kullanılmak için adeta yalvarıyor.”

“O halde artık bunu ertelemeyelim,” dedim. Başımın işaret verdiğim Søren hiç tereddüt etmedi. Koridorda koşup Kalovaksiya dilinde bağırdı.

“Mahkûmlar kaçıyor! İsyan! Hepsi dışarı çıktı!”

Artık sesi duyulmuyordu ama koridorda koşmaya devam etmiş, zindanın ucundaki nöbetçileri görev yerlerinden ayırıp içeri çekmişti.

En arkadaki hücreye koşup diğerlerini de yanıma aldım. Birbirimize sokulduk ve hepimiz bir şekilde Heron'un bedenine dokunduk.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Başlarını salladılar ama korktuklarını hissedebiliyordum. Bu önceden hazırlanabileceğimiz bir şey değildi. Bu bir varsayımdı. Sağlam bir varsayımdı ama yine de sadece varsayımdı. Ve tahminimiz çıkmazsa... Bu düşünceden çabucak sıyrıldım. İşe yaramalıydı. Başka çare yoktu.

"Hücrenin kapısını kapat," dedi Maile fakat ben başımı iki yana salladım. "Søren gelmeden olmaz."

Kalovaksiyalıların bağrıışları anlamlandıramayacağımız kadar uzaktan da olsa bize ulaşıyordu ama ben, bir elim hücrenin kapısında, gözlerim Søren'i görmeyi umar halde koridorun karanlık ucunda kararlı şekilde bekliyordum.

"Yakayı ele vermiş olabilir," dedi Maile. "Belki de gelmeyecektir. Bir Kalovaksiyalı uğruna her şeyi tehlikeye atmayı göze alıyor musun ger..."

"Ah, kapa çeneni," dedi Artemisia öfkeyle. "Biraz daha bekleyebiliriz."

Her şeye rağmen onun da sesi endişeliydi. Artemisia'nın Søren için endişeleneceği aklıma gelmezdi fakat ben de bunun şakasını yapamayacak kadar endişe taşıyordum.

Ya Søren zamanında dönmezse? Kendime bu soruyu sormak istemiyordum. Bu sorunun cevabını bilmek istemiyordum. Hayır, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Cevabı biliyordum. Yapmam gerekeni yapıp hücrenin kapısını kapatacağımı ve ne pahasına olursa olsun Artemisia'ya saldırı emrini vereceğimi biliyordum.

"*Sen hep her şeyden çok Astrea için mücadele ettin,*" demişti Blaise bana bir keresinde ve haklıydı. Ben hep Ast-

rea'yı her şeyden ve herkesten üstün tutacaktım; bunun için kendimden nefret etsem bile.

Bağırış sesleri yükselip anlam kazandı. "Hücreler boş," diye bağırdı bir nöbetçi. "Hepsi gitmiş!"

"Fazla uzaklaşmış olamazlar," dedi bir diğeri ama sesi öfkeliydi ve onun, ellerinden kurtulduğumda benim için de aynısını düşünen nöbetçilerden biri olup olmadığını merak ettim.

"Theo," dedi Heron kararsız bir sesle. "Yaklaşıyorlar."

"Sadece bir dakika daha," dedim bakışlarımı koridorun ucundan ayırmadan. "Haydi, Søren," diye fısıldadım kendi kendime.

"Her şeyi mahvedeceksin," dedi Maile öfkeyle. "Tek bir çocuk için."

Artemisia, "Şişşt," dedi tekrar. Sonra sesini yumuşatarak, "Søren senden bu kararı vermeni isterdi, Theo," diye ekledi.

"Öyle isterdi," dedim dişlerimi sıkarak. "Ama o benim yerimde olsaydı bunu asla tek başına yapmazdı. Bir dakika daha. Nöbetçileri gördüğümüz anda konu kapanacak. Söz veriyorum."

"Tereddüt etmek yok," dedi Artemisia.

"Tereddüt etmek yok," diye tekrarladım.

Bağırış sesleri iyice yükseldi ve kalbim ayak sesleriyle uyumlu şekilde göğsümü dövmeye başladı. Parmaklarım kapıyı sımsıkı kavradı ve onu kapatıp Søren'e hayatta kalma şansı bırakmadığımı hayal ettim. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Mecbur kalırsam tereddüt etmeyeceğimi biliyordum. Ama yapmak istemiyordum ve son ana kadar da yapmayacaktım.

Köşede bir silüet belirdi ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Görebildiğim tek şey sarı saçlar ve bir nöbetçi üniformasıydı.

“Kapıyı kapat,” diye bağırdı Søren ve önce rahat bir nefes aldım sonra onun ne demek istediğini anladım. “Kapıyı hemen kapat!” dediği anda peşinde bir kalabalık belirdi. Bize yakındılar; çok yakındılar. Søren’in bize yetişip kendini kurtarması için yeterince zaman yoktu. O bize ulaşırsa diğerleri de ulaşır ve her şey biterdi.

“Kapıyı kapat, Theo,” dedi bir kez daha. “Derhal saldırıya geçin.”

Mantığı bir kenara bırakıp istemsizce hareket ettim ve aptalca bir şey yaptım. Ne yaptığımı, bunun sonuçlarının ne olacağını hiç düşünmeden kapıyı kapatmaya başladım. Kapıyı kapatmaya başladım çünkü ben ülkemi hep herkesten, Søren, dostlarım ve kendimden bile üstün tutacaktım.

Aynı anda bir el benimkinin üstünden kapıyı tuttu ve sert bir küfür eşliğinde onu sonuna dek açtı. Ben neler olup bittiğini anlayana kadar Maile koridorda telaşlı birkaç adım atıp sırtındaki yaya davrandı. Hiç tereddüt etmeden hızla üç ok fırlattı ve Søren’in yakınındaki üç nöbetçiyi vurması diğerlerinin bocalamasına sebep oldu. Bu bize ancak birkaç saniye zaman kazandırmış ama Maile’nin Søren’i tutup hücrenin içine çektikten sonra kapıyı kapatmasına yetmişti.

Søren’in elini yakalayıp Heron’un çıplak koluna bastırdım. Böylece hepimiz Heron’un teniyle temas sağlamış olduk.

Artemisia derin bir nefes eşliğinde havaya kaldırdığı kollarını hızla aşağı indirdi ve vücudumun her noktasını titreten, kulak tırmalıyıcı bir çığlık attı. Bu bir akıntı yaratacağını habercisiydi.

Açık tünel kapısından içeri dolan yoğun su nöbetçilerin ayaklarını yerden kesti ve onları beraberinde sürükledi.

Bize de ulaşan su hücrenin parmaklıklarından içeri girip ayaklarıma, bacaklarıma ve belime ulaştı. Yükseldi, yükseldi ve nihayet kendimi tamamen suyun altında buldum ama buna

hazırlıklıydım; hepimiz hazırlıklıydık. Her ne olursa olsun Heron'u bırakmamamız gerektiğini biliyorduk. Su ciğerlerime dolduğunda, akıntı beni sürüklemeye çalıştığında bile var gücümle Heron'a tutunuyordum. Ciğerlerim dayanamayacağım kadar yandığında, artık tutunamayacağımı düşünmeye başladığımda birden su çekildi; daha doğrusu Heron onun yerini hava kabarcıklarıyla doldurdu.

Tekrar nefes almaya başladım ve ciğerlerime çektiğim havanın ilk kez bu kadar tatlı olduğunu hissettim. Kendime geldiğimde dikkatle etrafa baktım.

Görebildiğim kadarıyla bizi çevreleyen hava kabarcıkları dışında zindan tavana dek suyla doluydu. Karanlık, bulanık suyun yüzeyinde, üniformaları şişen, vücutları gevşeyen, hareketsiz birkaç beden yüzüyordu.

Artemisia gözlerini kapatmış, tamamen konsantre olmuştu. Öne uzanan elleri yaptıklarının, kontrol ettiklerinin gücüyle titriyordu.

Farklı etkenlere bağlı olarak bir insanın boğularak ölmesi beş dakika kadar sürebilirdi. Artemisia bunu *Wās* tayken korkutucu rakamlar içeren bir grafikte açıklamıştı. Şu an nöbetçilerin çoğu ya baygındı ya da akıntının hücumuyla birlikte boynu kırılmış, başı darbe almıştı ama güvende olmak istiyorsak Artemisia'nın suyu, dolayısıyla Heron'un da hava kabarcıklarını beş dakika boyunca bu şekilde tutması gerekiyordu.

Heron bir elini Artemisia'nın, diğerini benim omuzuma koymuştu ve Søren ile Maile de onun kollarına tutunuyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Maile fısıldayarak.

"En fazla bir dakika," dedim. "Sus da odaklansın."

Hava kabarcığının dışına baktığımda bir nöbetçinin hâlâ kendinde olduğunu, yüzerek nefes almaya çalıştığını gördüm.

Adam hücremize, neredeyse Heron'un yarattığı hava karcığına dek yaklaştı. İçeri giremeyeceğini bilsem de pörtlemiş gözlerindeki korkulu, çaresiz, vahşi ifadeyi görebiliyordum.

"Boğulma korkunç bir ölümdür," diye uyarmıştı Artemisia bu planı yaptığımız sırada.

"Bunu fazlasıyla hakediyorlar," demiştim ben de ve sözlerime itiraz eden olmamıştı.

Yine de buna bizzat şahit olmak, hiçbir şey yapamadan adamın morarmasını, daha önce hiç görmediğim bir delilik yaşamasını, parmakları kanayana dek aramızdaki parmaklıkları tırmalamasını seyretmek farklı bir şeydi. Nihayet kendini kaybettiğinde yüzünün rahatlamasını, parmaklıkları bırakıp akıntıya kapılmasını ve karanlık suda gözden kaybolmasını seyretmek.

Yanımda Søren titriyordu. Onun benzer bir kaderi paylaşmasına ramak kaldığını düşündüğümünden ben de öyle.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda gözlerini açıp kollarını indiren Artemisia Heron'un üzerine yığılıp kaldı ve etrafımızı saran su, nöbetçileri de beraberinde götürerek tekrar tünele boşaldı.

Heron beni bırakıp diğerlerinden silkelenerek kurtulduğu halde Art'ın omuzunu sımsıkı tutmaya devam ederek, "Başardın," dedi. Heron da yorgun olmalıydı ama havadaki gerginliğe bakılacak olursa o an yeteneğini kullanarak Artemisia'nın enerjisini tazeliyor, bütün bu hareketlilik içerisinde onun bacakları daha da kötüleşmesin diye çaba sarf ediyordu.

Artemisia gergin bir tavırla başını salladı ama o bile dudaklarına gururlu, hafif bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı.

Heron pantolonunun cebinden küçültülmüş bir topak *molo varu* çıkardı. Ejder Katili'nin yanından ayrılmadan önce *molo varu*'yu eritip dört parçaya ayırmıştım; biri bize,

ZÜMRÜT KRALİÇE

biri Blaise'e, biri şarap mahzenindeki, biri de mutfak kilerindeki gruba.

Heron'un bana fırlattığı *molo varu*'yu yeteneğimi kullanarak ısıttım. Dörtte bir parça olduğu için üzerine yazı yazılamayacak kadar küçüktü ama en azından onu ısıtarak diğerlerinin hissetmesini sağlayabilirdim. Bu, saraya saldırma zamanının geldiğini söyleyen, bekledikleri işaretti.

SAVAŞ

Zindandan ayrılıp sarayın ilk katına çıkan merdivenleri çıktığımızda –yolda suyla şişmiş birkaç ceset görmüştük– kuşatma başlamıştı. Etrafta kılıçların çarpışmasından, sayılamayacak kadar çok dilde bağırışlardan ve acılı haykırışlardan oluşan bir gürültü hâkimdi. Beşimiz birlikte kordorda yürüdük; Artemisia ve Søren kılıçlarını çekmiş, Maile okunu kirişe yerleştirmiş ve Heron’la ben de yeteneklerimizi kullanmaya hazır halde ellerimizi yukarı kaldırmıştık.

Toprak Cevheri taşıyan üniformaları ve demir kılıçlarıyla altı Kalovaksiyalı nöbetçi köşeyi dönüp bize doğru yürüdü.

Bize on adım yaklaştıklarında üzerlerine durmaksızın ateş püskürterek ilk saldıran ben oldum. Ateş tenlerine dokunmamıştı belki ama metal zırhları dayanılmaz bir sıcaklığa ulaşmıştı. Attıkları savaş nidaları acılı feryatlara dönüştü ve ellerindeki kılıçlar gürültüyle yere çarptı. Çok geçmeden başlıkları da aynı akıbete uğradı.

Sonrasında Artemisia ve Søren hiç merhamet etmeden onların üstüne atlayıp çıplak kalan boğazlarını kesti.

“Çocuk oyuncağı,” dedi Maile. “Sadece birkaç kez daha yapmanız yeterli.”

“Belki bir sonrakine sen de yardım edersin,” diye homurdandı Artemisia ama sesi iğneleyici değildi. Sadece eline kılıç aldığında ve havayı kesif kan kokusu kapladığında olduğu gibi canlanmıştı.

Karşımıza çıkan iki nöbetçi grubunu daha ilki kadar kolayca alt etmiştik ama içimdeki dehşet duygusundan bir türlü kurtulamıyordum. Maile haklıydı, bu çok kolaydı. Ve bu savaşa dair tüm hayallerimde hiç böyle olacağı aklıma gelmemişti. Kalovaksiyalılar işleri kolaylaştırmazdı. Cress işleri kolaylaştırmazdı.

Maile Artemisia’nın ayakları dibindeki nöbetçinin boğazına bir ok fırlatırken, “Hizmetçiler nerede?” diye sordum. Artemisia kılıcını havaya kaldırıp boğazını kesmeye hazırlandığı adamın yana yığılmasıyla birlikte öfkeyle Maile’ye baktı.

“Ne var?” diye sordu Maile sırtarak. “Yardım etmediğimi söyledin.”

“Hizmetçiler,” dedim tekrar. “Ve tabii soylular. Kalovaksiyalıları hazırlıksız yakaladıysak burada sadece nöbetçiler değil daha fazla insan olmalıydı.”

Sören yanağındaki kan damlasını elinin tersiyle silerek, “Şu an yemek saati,” dedi. “Belki bir ziyafet falan vardır. Belki hepsi oradadır.”

“Olabilir,” dedim ama yine de işin içinde bir iş vardı.

“Onları hazırlıksız yakaladık,” dedi Heron. “Hiç zorlanmadan üstelerinden geldik. Bu iyi bir şey, Theo.”

İçimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalışarak başımı salladım. “Haydi diğer grupları bulalım.”

Yürüdüğümüz koridoru önceden tanıyordum. Bu yüzden diğerlerine öncülük ederek şapelin etrafından dolaştım, başım büyüklüğünde bir güneşi tasvir eden vitray pencerenin, havuzlara inen merdivenlerin önünden geçtim.

Belki buralara saklanmış Kalovaksiyalılar vardı. Hatta belki hizmetçiler de vardı –ki öyle olmasını umuyordum– ama şu an onlar bizi ilgilendirmiyordu. Önce yangın çıkarabilecek herkesi etkisiz hale getirmemiz gerekiyordu. Bu taktiği on yıldan uzun bir süre önce bizim üzerimizde uygulayan Kalovaksiyalılardan öğrenmiştik.

Sarayın ortasındaki ziyafet salonuna giden, gri bahçenin hemen kuzeyindeki köşeyi döndüğümüzde savaş nidaları daha güçlü duyulur oldu.

Ama benim o köşeyi dönmemle birlikte bir el beni duvara yapıştırdı ve boğazımda demirin soğukluğunu hissettim.

Artemisia, “Theo!” diye haykırarak bana doğru yürüdü fakat boğazıma bir bıçak dayandığını gördüğü anda olduğu yerde donup kaldı.

“Silahlarınızı atın,” dedi beni tutan adam ama sesinin titrediğini fark eden tek kişi ben değildim.

“Dediğini yapın,” dedi Heron daha önce hiç duymadığım kadar otoriter bir sesle. Bakışlarıyla beni rahatlatmaya çalıştı.

Güven bana, diyordu gözleri.

Sören ve Artemisia kılıcını, kısa bir tereddütün ardından Maile de yayını yere bıraktı.

Adam beni arkadaki bir kapıya doğru çekmeye niyetlendi ama henüz bir adım atmıştı ki Heron’un yarattığı rüzgâr adeta bir cle dönüşüp boğazımdaki bıçağı aldı ve onu koridor boyunca yankılanacak kadar güçlü bir çarpma sesi eşliğinde taş zemine vurdu.

“Neler olu...” diyen adamın sözleri yarım kaldı. Heron’un yarattığı yeni bir rüzgâr boğazına çarparak onu ayaklarının dibinde yere yığdı. Diğerleri hemen silahlarını almaya davranırken Heron yanıma geldi.

“İyi misin?” diye sordu.

Boğazımı ovuşturdum. Üzerinde bir kesik vardı ama yara derin değildi.

“İyiyim. Ya sen?” dedim. Heron şiddet sevmez, adam öldürmekten ise nefret ederdi.

Başını salladı ve kaşlarını çatarak adamın cesedine baktı. “Bu bir savaş,” dedi. “Eminim ki tanrılar bunu anlayacaktır.”

Onu kolundan tutup koridordan geçirdim ve bir köşeyi daha döndükten sonra önümüze çıkan yeni koridordaki manzara karşısında olduğum yerde donup kaldım.

Kimin hangi tarafta olduğunu anlamama bile izin veremeyecek kadar çılgınca bir katliamla karşı karşıya kalmıştım. Sadece mum ışığında parlayan kılıçları, vücutlardan boşalan kanları ve korku ve öfkeyle büyümüş gözleri görebiliyordum. Elli kadar asker vardı. Belki daha da fazla.

Adamlardan biri bana doğru yürüdü ve ancak birkaç adım yaklaştığında zırhıyla başlığının buluştuğu yerden kırmızı Kalovaksiya üniformasının dışarı sarktığını gördüm. Hiç düşünmeden tam o noktaya bir ateş topu gönderip üniformanın ateş almasını seyrettim. Adam ateşi söndürmekle öylesine meşguldu ki Maile’nin okunu ancak zırhının zincirini kırıp göğsüne saplandığında fark etti.

Böylece kendimizi çarpışmanın tam ortasında bulduk. Beş kişi sürekli bir arada duruyorduk ve diğerleri bana kalkan oluşturmaya çalışıyordu. Maile’yle kendi aramızda bir uyum yakalamıştık; o okları atıyor, ben de bu okları ateşe veriyordum. Bu sistem sorunsuzca devam edip bize zaman kazandırsa da içimden bir ses Maile’nin bunu hem beni korumak hem de ayak altında olmamamı sağlamak için yaptığını söylüyordu.

Kılıcın ete saplandığını gözümle görmeden önce sesini duydum ve o an etrafımdaki her şey yavaşlayıp bulanık bir hayale dönüştü. Sonra Heron’un acılı feryadını duydum ve

karşımdaki manzara tekrar netleşti. Kanı, Heron'un karnına saplanmış kılıcın sapını gördüm ve havada yankılanan çığlığın aslında bana ait olduğunu anladım.

"Hayır!" diye bağırdım ve dünya bir kez daha durdu. Ama bu defa olduğum yerde donup kalmamış, tersine tepeden tırnağa ateşe dönüşmüştüm. Heron'u bıçaklayan askerin yüzünü bile görmüyordum. Diğerlerinin de öyle. Sanki ruhum bedenimden ayrılmış, kendimi tekrar Hava Madeni'ndeki o cehennemde bulmuştum ve hissettiğim tek şey beni saran bastırılması imkânsız, çaresizce öfkeydi.

Heron ve Artemisia'nın yanından geçip Heron'u bıçaklayan askere dokundum ve parmaklarım ona hafifçe temas ettiği halde adam çığlık çığlığa alev aldı. Ama onun yanarak ölmesini seyretmekle zaman harcamadım. Kalabalığın arasında dolaşıp gördüğüm her Kalovaksiya zırhına dokundum ve büyük bir zevkle, tutuşmalarını seyrettim. Koridorun diğer ucuna ulaşip da son Kalovaksiyalı'ya dokunduğumda kalabalıktan şaşkınlık dolu bir tezahürat yükseldi ama bunu duymadım bile. O an gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Titreyen bacaklarımla tekrar Heron'un yanına gittim. Bir yanında Sören, diğer yanında Artemisia ona destek oluyordu ve kılıç hâlâ karnındaydı. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve onu bir duvarın dibine oturturlarken acısı yüzünden okunuyordu.

Her şeye rağmen sakın bir sesle, "Sakın kılıcı çıkarmayın," dedi dişlerini sıkarak.

Artemisia yere oturduktan sonra arkamızda bizi seyreden direnişçilere döndü. "Aranızda Hava Muhafızı var mı?" diye sordu çaresizliğini yansıtan bir sesle. Kimse cevap vermedi. Bu defa giderek yükselen, tiz bir sesle, "Bir doktor? Şifacı?" dedi ısrarla ama yine cevap veren olmadı. Orada bize yardım edebilecek kimse yoktu.

"Kendi kendini iyileştiremez mi?" diye sordu Maile.

Bu, o güne dek cevaplamak zorunda kalmadığım bir soruydu. Ne zaman birisi yaralansa Heron en azından onun acısını dindirmek üzere orada olurdu. Aklıma hiç yaralanan o olduğunda ne yapacağımız sorusunu getirmemiştim.

Heron yüzünü buruşturarak kılıcı tutup, “Bunu daha önce hiç denemedim,” dedi. “Sanırım bıçak hayatı organları ıskalamış ama çıkarırsak çok kan kaybederim. Kendimden geçerim ve o zaman da yarayı iyileştiremem.”

Her zamanki kadar akli başında, sesi son derece sakin. Gözlerini açtı ve göz kapakları ağırlaşarak bana baktı. “Theo,” dedi. “Sen yarayı dağlayabilirsin.”

“Yarayı dağlamak...” dedim bu sözlere bir anlam veremeyerek.

“Søren, sen kılıcı çıkaracaksın. Ağır ağır, düzgün bir şekilde,” dedi Heron ve Søren başını salladı. “O kılıcı çıkarırken senin de yeteneğini kullanıp yarayı dağlamayı ve kanamayı durdurmanı istiyorum Theo.”

İçimdeki bulantıyla gözlerim karardı. “Ben... ben bunu yapamam,” dedim.

Heron beni onun gözlerine bakmaya zorlayarak, “Theo,” dedi tekrar. “Sana ihtiyacım var.”

Bunu yapmazsan ölürüm. Aramızda, aslında hiç söylemediği bu kelimelerin ağırlığını hissedebiliyorduk. Başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve ellerimi yarasının üstüne götürüp parmak uçlarıma ateşi çağırdım.

“Hazır olduğunda başlayalım,” dedim Søren’e.

Bana cevap vermeyen Søren alnını kırıstırarak odaklandıktan sonra kılıcı Heron’un etinden ağır ağır çekmeye başladı. O bunu yaptığı anda alev çıkaran parmak uçlarını Heron’un tenine değdirdim.

Heron acıyla bağırıp Artemisia’nın elini öyle bir sıktı ki yan gözle parmak boğumlarının beyazladığını hissettim ama

Søren kılıcı santim santim çıkarırken dikkatim tamamen yaranın üstündeydi. Havayı saran yanık et kokusu başımı döndürüp midemi bulandırır da alevlerin titrememesi için ellerimi sabit tuttum ve kılıç Heron'un karnından tamamen çıkana dek yaranın etrafını yaktım.

Ellerimi indirdiğimde sersemleyip düşecek gibi oldum ama Søren beni omzumdan tutup dengemi bulmamı sağladı. Heron gözlerini aralayarak eskiden yarasının olduğu yere, yanık tenine baktı. Başını sallarken yüzü terle kaplıydı. Kesik kesik soluyarak elini yarasına götürdü. Kısa süreli gergin bir sessizliğin ardından yorgun bedeni gevşedi ve eli karnının yanına düştü. Az önce halka şeklinde bir yanık izi olan teninde şimdi sadece soluk bir iz kalmıştı.

Nefesi tekrar düzene giren Heron başını kaldırıp bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Konuşacak durumda olmadığım için başımı sallamakla yetindim. Dünya benim için hâlâ baş döndürücü bir hızla dönüyordu.

"Theo kendini çok yordu," dedi Artemisia.

"Ben iyiyim," dedim ama sözlerim bana bile inandırıcı gelmedi.

Artemisia itiraz edecek oldu fakat aynı anda koridorun ucunda bir gürültü koptu.

Artemisia diğer askerlere döndü. "Siz gidin," dedi. "Biz birazdan geliriz."

Askerler onun emrine uyup hızla uzaklaşırken Heron neredeyse suratını bile buruşturmadan ayağa kalktı. "Şu kapının arkasında ne var?" diye sordu başıyla loş koridoru işaret ederek. Karanlıkta herhangi bir şey seçebilmek zor olsa da onun bakışlarını takip ettim. Nerede olduğumuzu, bu koridorun nereye vardığını, o kapının ardında ne olduğunu hatırlamakta zorlandım.

Sonra hatırladım ve boğazımdan kontrol edilmesi mümkün olmayan çılgınca bir kahkaha koptu.

“Theo?” dedi Heron temkinli bir sesle.

“Orası benim odam,” dedim kahkahaların arasında. “Benim eski odam. Bak. Oda kapısının izlerini görüyor musun?”

Artemisia nefesini bıraktı. “Theo haklı,” dedikten sonra başını iki yana salladı. “İkinizin biraz dinlenmesi için harika bir yer.”

“Benim dinlenmeye ihtiyacım yok,” dedi Heron. “Ciddiyim. Şu an en az eskisi kadar iyiyim.”

“Ben de öyle,” dedim ben de ama bunu söylerken bile Søren omzumu tutmayı bıraktığında ayakta durabileceğimden emin değildim.

“Sadece birkaç dakikalığına,” dedi Artemisia. “Sarayın bu kanadını tamamen temizledikten sonra yanınıza döneceğiz. Theo için ateş yak, Heron. Bu onun tekrar gücünü kazanmasını sağlayacaktır.”

Heron itiraz edecekmiş gibi göründü ama Artemisia buna fırsat vermeden sözlerine devam etti. “Tek başına kalamaz,” diye belirtti.

Heron bu sözler üzerine başını sallayıp bana destek olmak için kolunu belime doladı.

“Çabuk dönün,” dedi ciddi bir sesle. Onlara kendilerine dikkat etmelerini ya da hayatta kalmalarını tembihlememişti ve bunun için minnettardım.

HESAPLAŞMA

Odam oradan ayrıldığıım gece bıraktığıım gibi duruyordu. Yatağıım bile hâlâ dağıınıktı. O geceki ziyafette sürdüğüüm kırmızı ruj ve pudrayla lekelenmiş yüz havlusu hâlâ lavabodaydı. Gardrobu açmadan bile içinde elbiselerimin asılı olduğunu biliyordum; Kayzer'den kalan süslü elbiseler ve Cress'in bana verdiği daha şık olanları.

On yıl boyunca benim odam, benim evim olan bu oda şimdi bana eskisinden çok daha küçük geliyordu.

Heron beni yatağıı yatırıp yastıklarla sırtımı destekledikten sonra şömineye gitti ve bir kav ve çakmaktaşı yardımıyla ateş yakmaya koyuldu.

"Sen beni iyileştirmeden önce neler olduğunu konuşacak mıyız?" dedi bana bakmadan. "O askerleri tek bir dokunuşla nasıl küle dönüştürdüğünü?"

"Evet, konuşacağız," dedim başımı geriye atıp gözlerimi kapatarak. "Ama şimdi değil."

"Peki şu an ne yapalım? Çaresizce endişelenelim mi?" diye sordu ve haklı olduğunu itiraf etmekten başka şansım kalmadı.

İç geçirdim. "Ne olduğunu, beni neyin etkilediğini bilmiyorum. Sadece oldu işte. Senin yaralandığını gördüğümde içgüdülerim devreye girdi. Kanımın damarlarımda adeta kaynayarak aktığını hissettim."

Heron merak etmekten çok benimle suç ortaklığı yapmak istercesine, "Bunu tekrar yapabilir misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama hayır, sanmıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ayrıca böyle bir kuvvet kullanmak seni güçsüz bırakıyorsa bunun faydadan çok zararı olur," dedi Heron.

"Ben güçsüz değilim," dedim. Fakat daha o çakmaktaşını çakıp şöminede küçük alevler yarattığı anda bir kez daha bunun bir yalan olduğunu hissettim. Ateş sıcak suyla dolu bir küvete giriyormuşum gibi vücudumu baştan aşağı ısıtmıştı. İstemsizce rahat bir nefes aldım.

Heron yarattığı hafif bir esintiyle zayıf ateşin parlamasını sağlayarak, "Limitlerini zorlamış olmanın utanılacak bir yanı yok, Theo," dedi. "Bu elinden geleni yaptığın anlamına gelir."

Homurdandım. "Senin için söylemesi kolay," diye belirttim. "Yeteneğini tazelemek için yapman gereken tek şey *nefes almak*."

Hafifçe gülse de bunu inkâr etmedi.

"*Bıçaklandığına* inanamıyorum," dedim.

"Ben inanıyorum," dedi. "Muhtemelen bunu hâlâ hissettiğim için."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Kendini iyi hissettiğini söylemiştin."

"Sen de öyle."

Bu sözlere verecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden tekrar uzanıp ateşin enerjisini duymaya odaklandım. Heron'a iyi olup olmadığını sormak istiyordum. Dinlenmeye ihtiyacı olup olmadığını. Ama ikimiz de dinlenmeye vaktimiz olmadığını,

onun iyi olmaktan başka şansının bulunmadığını biliyorduk. Böylece hiçbir şey söylemedim ve ağır bir sessizlikte kendimizi mümkün olduğunca hızlı ve yoğun şekilde toparlamaya çalıştık.

Gözlerimi kapadım ve o an kapının dışında olanları değil yarının getireceklerini düşündüm. Ve bir sonraki günün. Ondan sonraki günün. Kendime, ne için savaştığımızı, acının üstesinden gelirsek geleceğin bize neler sunacağını hatırlattım.

Omuzumda sıcak bir el hissettiğimde gözlerimi açıp hızla doğruldum.

Uyumuyordum, uyumadığımı biliyordum ama Cress karşımda duruyordu. Üzerinde, altın ve Ateş Cevheri'nden yapılmış süslü bir iğneyle omuzunda topladığı gümüş rengi bir kiton vardı. Boynunu süsleyen Ateş Cevheri gerdanlık alevlerin ışığıyla parlıyordu.

"Theo?" diye sordu Heron telaşla bana bakarak. "İyi misin?"

Heron, Cress en az benim kadar gerçek olduğu halde onu görmüyordu. Cress ucu siyah parmağını dudaklarına götürdü.

Güçlkle gülümseyerek, "İyiyim," dedim Heron'a. "Sadece içim geçmiş," diye yalan söyledim.

Heron başını sallayıp tekrar arkasını döndü ve ateşe odaklanıp kendi düşüncelerine daldı.

Cress'i görmüyor olmam gerekirdi –ne de olsa uykuda değildim– ama işte karşımda duruyordu. Belki de o gün harcadığım enerji beni tahminimden daha çok tüketmiş, zihnimi dış etkenlere açık, savunmasız hale getirmişti. Belki de şu an Cress'le birbirimize çok yakın olduğumuz için zihnimiz bulanıklaşmıştı. Belki de aramızdaki bu bağ güçleniyordu.

Ama *sebeplerin* bir önemi yoktu. En azından şimdilik. Önemli olan onun şu an Heron'dan farksız şekilde benimle aynı odada olması ve buna rağmen Heron tarafında görülmemesiydi.

“Ben bu savaştan sıkıldım, Thora,” dedi Cress iç geçirerek. “Seninle taht odasında buluşalım. Barbarlar gibi değil de iki leydi olarak hesaplaşalım, olur mu? Ne asker, ne muhafız, sadece ikimiz.”

Etrafımızda bir titreşim oldu ve onu taht odasında gözleri kapalı, gururla annemin tahtında otururken gördüm. Solgun elini miskin halde, siyaha çalan koyu kahverengi saçlara sahip genç bir Astrealı kızın omuzuna koymuştu. Kız faltaşı gibi açılmış korkulu gözlerini Cress'e dikmişti. Sekiz yaşından daha büyük değildi. Cress gözlerini açarak tahtın etrafındaki nöbetçilere baktı.

“Gidip siz de savaşın,” dedi onlara otoriter bir sesle. Irkilerek ondan uzaklaşan kız ağlamaya başladı.

“Majesteleri,” dedi nöbetçilerden biri ama Cress onun daha fazla konuşmasına izin vermedi.

“Bu bir emirdir,” dedi. “Bu odada ya da dışarıdaki koridorda tek bir nöbetçi bile kalmasın. Anlaşıldı mı?”

Nöbetçiler başlarını sallayıp gözden kayboldu. Kapı arkalarından kapandı ve Cress tekrar bana baktı. Boşta duran elini yukarı kaldırdığında Laius'ı zehirlemekte kullandığı iksir şişesinin bir benzerini dalgın bir tavırla parmaklarının arasında çevirdiğini gördüm. Şişe Luis'i bir kuklaya çeviren o gazla dolu olmalıydı.

“Sıkıldım,” dedi Cress şişeyi küçük kızın yüzüne yaklaştırarak. Kocaman açılmış korkulu gözlerle şişeye bakan kız geri çekilmeye çalıştı ama Cress, onu üzerindeki basit elbisenin yakasından sımsıkı tutuyordu. “Kendime oyalanacak başka şeyler bulmama sebep olma.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan duman olup havaya karıştı. Nefesimi bırakıp hiç zaman kaybetmeden yatağımdan kalktım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Heron.

“Cress taht odasında,” dedim ona. “Benimle buluşmak istiyor.”

Heron alnını kırıştıtarak benim ayakkabılarımı giymemi seyretti.

“Ee?” dedi. “Oraya gitmeyi düşünüyor olamazsın. Seninle buluşmak istediği son defasında olanları hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum,” dedim. “Beni öldürmeye çalıştı. Bu defa da farklı olacağını sanmıyorum.”

“Yine de oraya gitmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Elinde bir rehine var,” dedim. “Sekiz yaşlarında bir kız. Korkmuş bir kız.”

Bu sözler karşısında duraksayan Heron başını iki yana salladı. “Oraya gitsen bile onun o kızı öldüreceğini biliyorsun. Sadece onu değil seni de öldürecek ve bunu boş yere yapmış olacaksın. Sizi neden öldürmesin ki?”

Heron’un haklı olduğunu biliyordum ama yanıldığı bir nokta da vardı.

İç geçirip aklımdan geçenleri anlatmaya çalıştım. “Bu işin tek bir çözümü var,” dedim. “Cress’in ya da benim ölmem. Sanırım niyeti beni sözümüne bir ateşkes anlaşması için kandırıp onunla konuşmaya ikna etmek. Beni tuzağa düşürebileceğini sanıyor. Ama düşünmediği bir şey var.”

“Neymiş o?”

Diğer botumu da bağladıktan sonra ayağa kalkıp ona baktım.

“Ben onun sandığından çok daha güçlüyüm ve gözü kapalı yanına gidecek değilim. Oraya beni neyin bekledi-

ğini bilerek gidiyorum ve karşılığını vermeye hazırım. Beni oyuna getirmeye çalışıyor ama bu defa biz ondan bir adım önde olacağız.”

“Biz,” diye tekrarladı Heron.

Kaşlarımı kaldırdım. “Tabii benimle gelmek istiyorsan,”

“Elbette seninle geliyorum,” dedi güçlkle ayağa kalkarak. “Ama diğerlerini de beklemeliyiz.”

Bu öneriyi elimi sallayarak savuşturdum. “Onların işi başından aşkın,” dedim. “Henüz dönmediklerine göre şu an çarpışmanın tam ortasında olmalılar. Sırf bana muhafızlık yapsınlar diye her şeyi bırakıp yanıma gelmelerini isteyecek değilim. Ayrıca o küçük kızın bekleyecek zamanı yok.”

Heron başını iki yana salladı. “Sence ikimizin tek başına buradan taht odasına ulaşması mümkün mü? Cress’in seni öldürmesinden endişe duymamıza gerek yok; bunun için bu yolculuğa kalkışmamız bile yeterli.”

“Neyse ki sen ikimizi de görünmez kılabilirsin,” dedim.

“Görünmez olmamız bedenimizin olmayacağı anlamına gelmiyor. Yine de başkasını hedef alan bir kılıç darbesine maruz kalabiliriz.”

“Buradan taht odasına ulaşmanın üç farklı yolu var,” dedim parmaklarımla sayarak. “En temiz olanı senin de dediğin gibi askerlerle doludur. Bir diğeri çoğunlukla hizmetçiler tarafından kullanılan daha kısa bir koridorlar ağı. O kısımda fazla insan yoktur ama yine de belli olmaz.”

“Peki ya üçüncüsü?” diye sordu Heron bunu sorduğuna daha şimdiden pişman olsa da.

“Zindanın arka tarafındaki, buraya geldiğimiz geçit. Geçit ikiye ayrılıyor ve yollardan biri doğrudan taht odasına çıkıyor. Bu sayede Cress’in odanın dışına konuşlandığı nöbetçilere de görünmemiş olacağız.”

Heron tamamen çıldırdığımı düşünüyormuş gibi bana bakarak sözlerimi düşündü. Nihayet iç geçirip, "Seni bundan vazgeçiremem, değil mi?" diye sordu.

"Bu işi bitirmenin tek yolu bu," dedim. "Daha fazla insan zarar görmeden."

Heron diğerlerine nerede olduğumu söyleyen bir not bırakmamız konusunda ısrarcı davrandı ve bunun iyi bir fikir olduğunu bildiğim halde Artemisia'nın notu okuduğunda nasıl da kaşlarını çatacağını düşünmeden edemedim.

Tek bir görevleri vardı; oldukları yerde kalmak, diyecekti öfkeyle.

Ama en azından esir alındığımızı ya da öldürüldüğümüzü düşünmeyecekti.

Bu işi hallettikten sonra Heron elimi tuttu ve yeteneğini vücudumuzun her noktasına gönderip bizi tamamen görünmez kıldı.

Ceset ve kül yığınlarının üzerinden atlamaya özen göstererek kapıdan dışarı çıkıp şimdi boş olan koridora ayak bastığımızda, "Zindana ulaşana dek böyle kalmamızı sağlayabilir misin?" diye sordum.

"Bu benim için çocuk oyuncağı," diye itiraf etti. "Senin de dediğin gibi yeteneğimi tazelemek için ihtiyacım olan tek şey nefes almak. Yarama gelince; birilerine saldırmadığım ve ağır bir şeyler kaldırmadığım sürece sorun yaşamam. Ama zaten kavga etmek bana göre değil."

Ortalıkta kimse olmadığı halde koridorlarda ilerlerken sessizdik. Etrafta Kalovaksiyalı askerlerin oraya ilk gelişimizde ardımızda bıraktığımız cesetleri dışında en ufak bir yaşam belirtisi yoktu.

Nihayet zindana inen merdivenlerin kapısına ulaştığımızda içeriden boğuk, anlaşılmaz sesler geldi.

Heron'la birbirimizin elini sıkıp duvara yaslandık ve mücadeleye gireceğimiz ya da belki daha iyisi geçip gitmelerine izin vereceğimiz kaç asker olduğunu görmeye hazırlandık.

Merdivenleri çıkan ayak sesleriyle karışan konuşmalar iyice duyulur olduğunda rahat bir nefes aldım. Astrea dilinde konuşulduğunu anlamıştım.

“Karşımıza neyin çıkacağını bilmiyoruz.” Bu tanıdık sesi duyduğumda kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. “Ama sarayın dört bir yanına dağılıp ihtiyacı olan herkese yardım edeceğiz.”

Grup liderinin koridora ayak bastığını gördüğüm anda Heron'un elini bıraktım ve neredeyse onu yere sererek adamın boynuna sarıldım.

Blaise bir an gerildi ama beni gördüğünde iç geçirdi ve o da bana sarıldı.

Dudakları saçlarımda, “Tanrılara şükürler olsun,” diye mırıldandıktan sonra geri çekilip beni şöyle bir süzdü. “Kraliçe Theodosia,” dedi arkasında duran, hepsini bir anda göremeyeceğim kadar çok sayıdaki askere. Adamlar merdivenlere dolmuş, uzayıp giden bir kuyruk oluşturmuşlardı.

“Neler oluyor? Diğerleri nerede?” diye sordu Blaise.

Heron'a bakıp bir açıklama yapmakta yardım istedim ama o başını iki yana salladı. “Ah, hayır, bu benim planım değil. Onu Blaise'e sen anlatacaksın.”

Ben de başımı iki yana salladım ve saraya girdiğimiz andan itibaren olan her şeyi, Heron'un yaralandığı ve benim zayıf düştüğüm kısmı fazla detaylandırmadan çabucak anlattım. Fakat Cress'in mesajından ve o küçük kızıdan söz ettiğimde Blaise'in kaşları çatıldı.

“Ciddi olamazsın.”

“Ben de aynısını söyledim,” dedi Heron. “Ama ciddi olduğu anlaşıldı.”

Blaise iç geçirse de fazla şaşırılmış görünmüyordu. Arkasında duran askerlere döndü. Geniş omuzları olan ve fena halde yanmış yüzünde sert bir ifade taşıyan ön taraftaki bir adama, “Gerard,” dedi. “Komuta sende. Diğerlerini bul. Sarayın dışından başlayıp içerilere doğru ilerleyin. Direnen herkesi öldürün, direnmeyenleri de hücreye atın.”

Gerard sadece başını sallamakla yetindi.

“Senin bizimle gelmen gerekmiyor,” dedim Blaise’e.

Ben daha sözlerimi bile tamamlayamadan başını iki yana salladı. “Elbette gerekiyor,” dedi ama fazla detaya girmedii.

Zaten fazlasını söylemesine gerek yoktu. O benim tarafımdaydı ve öyle olduğu için mutluydum.

Blaise ve Heron’la birlikte kenara çekilip askerlere yol verdik. Yanımdan geçerlerken onları saymaya çalıştım ama sayıları çok fazlaydı.

“İki yüzün biraz üstünde,” dedi Blaise benim sormama fırsat kalmadan. “Toprak Madeni’ndeki yangın Hava Madeni’ndeki kadar kötü değildi. Muhafızlar bir araya gelip bir toz fırtınası yaratarak alevleri çabucak bastırdı.”

Kendimde konuşacak cesaret bulamayıp başımı sallamakla yetindim. Son asker de gidince Blaise ve Heron’la birlikte merdivenlerden aşağı inip kimsenin olmadığı, su basmış zindana girdik.

“İyi ki buradasın Blaise,” dedim. “Hayatta olmana sevindim. Benimle gelmene sevindim.”

Blaise omuzumu sıktı. “Ben de öyle, Theo.”

Zindanın koridorunda sessizce ilerleyip bir kez daha tünelin girişine ulaştık. Yol boyunca nöbetçilerin şişmiş ceşetlerini görmezden gelmeye çalıştım. Heron tünelin kapısını iterek açtı ve Blaise’le birlikte onun peşi sıra içeri girdik. Okyanusa yaklaştıkça su seviyesi artmış, sonunda kendimi belime kadar suyun içinde bulmuştum. Nihayet o yol ayrı-

ZÜMRÜT KRALIÇE

mına geldik. Bizim daha önce geçtiğimiz yol su yükseldiği için ötede denize karışmıştı ama diğeri yokuş yukarı ilerleyip taht odasına ulaşıyordu. Ben daha önce burayı hiç kullanmamıştım ama belli ki Blaise yolu biliyor, bize liderlik ediyordu. Sadece on beş dakika süren bir yürüyüşün ardından çıkmaz yola benzer bir yere ulaştık.

Blaise duvarın dibindeki bir çakıldan daha büyük olmayan taşı işaret ederek, “İşte şu taş,” dedi.

“Cress benim yalnız olduğumu düşünmeli,” dedim onlara. “Siz ikiniz ben saldırıya geçene dek görünmez halde arkamda durun.”

Blaise başını sallayıp Heron’a kolunu uzattı ve ikisi kolkola girdi. Onlar tamamen görünmez olana dek bekledikten sonra eğilip Blaise’in gösterdiği taşla bastım.

Taş direnç göstermedi ve duvarda bir kapı açıldı. Kısa bir tereddütün ardından o kapıdan içeri girdim.

OYUN

Taht odasının cam kubbesi ay ve yıldızların ışıltısını sunuyordu ama içerisi alev alev yanan mumlarla göz kamaştırıcı bir aydınlığa bürünmüştü. Cress o gün daha erken saatlerde üzerinde gördüğüm gümüş rengi kitonla, düzgünce bacak bacak üstüne atmış halde odanın tam ortasındaki tahtta oturuyor, gözlerini kaçırmadan bana bakıyordu. O küçük kız hâlâ yanında duruyor, dizlerini göğsüne çekmiş halde kürsüde oturuyordu.

Cress duvardan içeri girmeme hiç şaşırmadı. Beni gördüğü için öfkeli değildi. Davetini kabul etmemin hoşuna gittiği dahi söylenemezdi. Yüzünde tamamen kayıtsız bir ifade vardı.

Kapı arkamdan kapandı. Heron ve Blaise'i görmesem de arkamda olduklarını biliyordum.

Cress'le bir süre hiç konuşmadan bakıştık.

Sonra o ağır ağır ayağa kalktı ve takılıp düşmemek için elbisesinin eteğini dikkatli şekilde yukarı kaldırarak kürsüden aşağı indi. Sessiz odada yankılanan bir sesle parmaklarını şıklattığında küçük kız ayağa fırladı ve yüzünden akan yaşlara rağmen ona yetişmeye çalıştı.

“Geleceğini biliyordum, Thora,” dedi Cress bana. Gözlerinde rahatsız eden, tereddütsüz bakışlarla, ayağındaki terlikleri karo zemine vura vura yanıma geldi ve küçük kız da ayağını sürüyerek onu takip etti. “Seni görmek güzel. Burada. Gerçek yaşamda. Uzun zamandır öldüğünü sanıyordum. Şimdi fark ettim ki aslında için için ölmediğini biliyordum.”

Donuk gri gözlerinde dalgın bakışlarla hem her şeyi görüyormuş hem de hiçbir şey görmüyormuş gibi bana bakması rahatsız ediciydi. Birden kendimi ona musallat olup çıldırtmak isteyen bir hayalet gibi hissettim.

Bir şey söylememe izin vermeden sohbet edercesine kayıtsız bir sesle sözlerine devam etti. “Bir keresinde bana tıpkı İmparatoriçe gibi çıldıracağımı söylemiştin. Hatırlıyor musun?” diye sordu benden birkaç adım ötede durarak.

“Evet,” dedim kendimi toparlayarak. “Ama İmparatoriçe Anke’nin kaderi buydu. Kayzer her fırsatta bunu ona empoze etti. Belki İmparatoriçe olduğun ilk zamanlarda sana acıyabilirdim ama Ateş Madeni’nden sonra, o günden beri yaptıklarından sonra... bu yolu sen seçtin, Cress. Benden sana acımamı bekleme.”

Cress zayıf bir kahkaha attı. “Senden merhamet dilenmiyorum, Thora.” Susup başını yana eğdi. “Öyleymiş gibi davransak da sen aslında buraya ateşkes anlaşması için gelmedin. Hayır. Buraya beni öldürmeye geldin, değil mi?”

Bunu inkâr etmedim.

Cress kâbuslarımı süsleyecek türde bir kahkaha atarak, “Zamanını boşa harcıyorsun,” dedi.

Sırtımı dikleştirip ateşi avuçlarıma çağırdım ama o meraklı fakat ilgisiz bakışlarla beni seyretmekle yetindi. Kolundan tutup önüne çektiği kız acıyla bağırdı.

“Evet, evet,” dedi umursamaz bir tavırla elini sallayarak. “Emin ol ki çok etkileyici. Elbette Dagm  r ve diğ  r kızlarıma yaptıklarını da hissetmiştim.”

“Bu işi birer leydi gibi bitirmek istediğini söyledin,” dedim ona. “Sanırım bununla kastın bir ateşkes anlaşması değildi.”

Gülümsedi. “Hayır, elbette değildi,” dedi. “Kalovaksiyalıların ateşkes anlaşmaları yapmadığını en iyi senin biliyor olman gerekir.”

“O halde beni neden buraya getirdin?”

Bu soru yüzündeki gülümsemenin solmasına neden oldu. “Daha önce de söylediğim gibi zamanını boşa harcadığın için. Şimdi s  nd  r o ateşleri.”

“Neden? Bana saldırman için mi?” diye sordum. “Beni buraya bunun için çağırdın değıl mi?”

Gözlerini devirse de bunu inkâr etmedi. “Beni öldürmenin bir manası olmadığı için çağırdım,” dedi. “Yeteneğın... ya da adı her neyse o şey bunu zaten yapıyor.”

Farkında olmadan ellerimi indirmemle birlikte avu  larımdaki alevler söndü ama Cress bana doğru bir hamle yapmadı. Arkamda bir hareketlilik hissetsem de bunun Blaise’den mi yoksa Heron’dan mı kaynaklandığını s  yleyemezdım. Cress’in sözlerine bir anlam vermeye çalıştım.

“Maden deliliğı yaşıadığını mı söylüyorsun?” diye sordum. Bu mümkün değildi. Cress hayatı boyunca bir madene adım atmamıştı. Ama Mina’nın dolu çaydanlığın taşacağına dair açıklaması hâlâ aklımdaydı. Cress’in yeteneğı de hep güçlü olmuştı; benimkinden, belki Blaise’inkinden bile güçlü. Ve ikimizin aksine o bu g     kullanırken kendini frenlemeye çalışmamıştı.

Öte yandan maden deliliğı yaşıayanlar uyku uyuyamadığı halde Cress uyuyordu; onu rüyalarımda görmüştüm. Uyanırken rüya g  remezdiniz. Sadece... sadece o rüyalar hep

sarayda ya da sarayın yakınlarında, Cress'in gerçek hayatta olabileceği yerlerde geçmişti. Gerçekliğin değişmiş, farklılaşmış hali gibi. Ama Cress maden deliliği yaşıyorsa zihni gerçekliği çarpıtacak kadar bozulmuş olabilirdi.

"Ne zamandır sanrı görüyorsun?" diye sordum ona sessizce.

Ağır ağır gözlerini kırptırarak bana baktı. "Sen bana o zehiri verdiğinden beri," dedi. "Bazen rüya gördüğümü düşünüyorum. Ya da bir kâbus. Ama bu mümkün değil."

"Çünkü uyumuyorsun," diye tahminde bulundum.

"Uyumuyorum," dedi. "İronik değil mi? Buraya beni öldürmeye geldin ama aslında sen beni çok uzun süre önce öldürmüştün. Bu beni ağır ağır tüketen, yavaş bir ölüm. Acı veren bir ölüm. Senin bu kadar acımasız olduğunu bilmiyordum, Thora."

Söylediği diğer hiçbir şeyi anlamasam da, "Theodosia," dedim üstüne basa basa. En azından bu kadarını biliyordum. "Adım *Theodosia*."

Adımı çoktan öğrenmiş olmalıydı. Caddelerde fısıldanarak ya da bağırılarak söylendiğini duymuş olmalıydı. Fakat benim ağzımdan duyduğunda gülümsemişti.

"Çok hoş," dedi. "Ama bu isim sana uymuyor. Sen benim için hep Thora olarak kalacaksın."

Sözlerine şaşırdığımı belli etmemem gerektiğini bilsem de canım yanmıştı. Sanırım onun bir kez olsun bana gerçek ismimle seslendiğini duymak istiyordum.

Gönülsüzce avuçlarıma bir kez daha ateşi çağırdım ve Cress dudaklarını birbirine bastırarak alevlere baktı.

Nihayet dudaklarında alaycı bir gülümsemeye dikkatini tekrar yüzüme çevirdi.

Kızı omuzlarından sımsıkı tutup, "Haydi ama," dedi bana. "Yapmak istediğin buysa yap ama kızın bunu görmesini istemezsin. Aslında bu kız bana seni hatırlatıyor. Adı Adilia."

Bakışlarımı aşağı çevirdiğimde kızın korkulu gözlerini gördüm. Gücümü biliyor, onu kontrol edebiliyordum. Hava Madeni'ndeki o yangında alevleri nasıl da parmaklarımı oynatır gibi kolayca kontrol altına aldığımı hatırladım. İstesem Cress'i Adilia'ya zarar vermeden öldürebileceğimden neredeyse emindim. Ama neredeyse emin olmam yeterli değildi.

"Önce onu ailesinin yanına göndermeye ne dersin?" dedi Cress. "Ailesi çok uzakta sayılmaz. Ayrıca Kraliçe'lerini de görmek isteyeceklerinden eminim, sık sık senden bahsediyorlardı. Şehirdeki insanları ayaklandırıp iğrenç komplolar kuruyorlardı."

Sesinin tehlike çağrıştıran tınısı tüylerimi diken diken etti. Blaise ve Heron'un bana yaklaştığını, bir şeylere hazırlandıklarını hissedebiliyordum ama belli ki Cress de ben de bunun ne olduğunu anlayamamıştık.

Vücudum baştan aşağı ürperdi. "Kızın ailesi nerede?" diye sordum.

Cress cevap vermek yerine eliyle beni yanına çağırdı. Bana, "Gel," dedikten sonra arkasını döndü ve ağlayan Adilia'yı da beraberinde sürükleyerek taht odasının dışındaki geçitlerden birine doğru yürüdü. Bu yolu biliyordum, gri bahçeye bakan balkonlardan birine çıkıyordu.

Cress onun peşinden gitmediğimi fark ettiğinde dudaklarında kaygılı bir gülümsemeyle dönüp omuzunun üstünden bana baktı.

"Haydi," dedi tekrar. Bu bir istek değil bir emirdi. "Seninle küçük bir oyun oynayacağız."

"Ya ben oynamak istemezsem?" diye sordum güçlkle konuşarak.

Cress omuzunu silkti. "O zaman hepsini öldürürüm," dedi kapıyı açarak.

ZÜMRÜT KRALİÇE

Onun peşi sıra kapıya doğru giderken diğer tarafta göreceklerimin korkusuyla bacaklarımın ağırlaştığını hissetsem de kendimi yürümeye zorladım. Heron ve Blaise'in arkamdan geldiğini, bu işte yalnız olmadığımı bilmek beni rahatlatıyordu ama geçite ulaştığımda yalnız olup olmadığımın bir önem taşımadığını fark ettim. Bunun hiçbir önemi yoktu.

Çünkü balkona çıkıp Cress'in arkasından korkuluklara gittiğimde aşağıdaki bahçenin sayamayacağım kadar çok sayıda Astrealı saray kölesiyle dolu olduğunu görmüştüm. Çoğu ağlıyor, hıçkırıkları dört bir yanı sarıyordu. Bazıları yürüyemeyecek kadar küçük olduğu için anne babasının kucağındaydı.

Bahçeye bakan her pencerede Cress'in hayaletlerinden biri duruyor ve bu on kızın her biri elindeki cam topu kalabalığın üstüne tutuyordu. Toplar içlerinde hiç şüphesiz velastranın titrek pırıltılarını taşıyordu.

SEÇİM

Yapabildiğim tek şey, başlarının üstünde büyük bir tehlikeyle aşağıda bekleyen binlerce insana bakmaktı. Her pencerenin altında, elinde ışıldayan bir hançer tutan tek bir Astrealı duruyordu. Bu on kişi de korkulu ve şaşkın bir ifade taşıyordu; ne için seçildikleri hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Hatta belki onlara bir silah verildiği için kendilerini şanslı addediyorlardı ama ben Cress'in gerçekte onları neye çevirdiğini biliyordum; canlı silahlar, iplerinden çekilmeyi bekleyen kuklalar.

Başlarının üstündeki o cam toplar o kadar inceydi ki; kırıldıkları anda içlerindeki gaz havaya karışacak ve velastra etkisini gösterecekti. Bu, Cress'in Lauis'a verdiğiinden, onun üretebileceğini düşündüğümünden çok daha fazla zehirdi ama durum ortadaydı. Cress velastranın henüz onun istediği hızda üretilemediğini söylemişti fakat her cam topta sadece tek kişiye yetecek kadar velastra olsa bile hançer tutan o on kişinin ortalığı nasıl kasıp kavuracaklarını görmek istemiyordum. Bir bahçeye hapsedilmiş diğer binlerce kişi silahsız ve eğitimsizdi. Kıyıma uğramayı bekleyen bir koyun sürüsü gibi başlarına geleceklerden tamamen habersizdiler.

“Verebileceğim emirleri bir düşün,” dedi Cress kararmış parmak uçlarını dalgın bir hareketle korkuluğa sürterek. “Tıpkı Laius gibi kendi hayatlarına kıymadan önce o hançerlerle onlara neler yaptırabileceğimi düşün. Dediklerimi yapmazsan bu bir toplu katliam olur.”

Arkamda olduklarını bildiğim Heron ve Blaise en ufak bir ses çıkarmıyor, neredeyse nefes bile almıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Cress, onun neler yapabileceğini bildiğim halde beni bile her zaman şaşırtmayı başarıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum sesimin bu kadar sakın çıkmasına şaşırarak. Oysaki içimde tam bir kargaşa hâkimdi.

Cress dolunayın ışığında pırıltılar saçan soğuk gözlerini bahçeden ayırıp bana çevirdi.

Başını yana eğip, “Benim yerimde olsan, sen ne isterdin?” diye sordu merakla.

“Teslim olmamı,” dedim.

Cress gülümsedi ama bu acı, gaddarca bir gülümsemeydi. “Sen benim sarayıma saldırdıktan sonra mı? Madenlerimden ikisini yakıp yıktıktan, diğerlerini de sen ulaşana dek benim yakıp yıkmama sebep olduktan sonra mı?” diye sordu. “Bana Sta’Criveralı müttefiklerimi kaybettirdikten sonra mı? Mahkûmlarımı kaçırdıktan sonra mı? Dostlarımı öldürmenden sonra mı? Bütün bunlardan sonra sana en uygun kaderin teslim olmak olduğunu mu düşünüyorsun? Başka bir tahminde bulun.”

Yutkundum. “Sen benim ölmemi istiyorsun,” dedim. Bunun beni şaşırttığını söyleyemezdim. Ne de olsa daha önce de benzer şeyler yaşamış, benzer bir seçim yapmak zorunda kalmıştım. O zamanki seçimimin ne olduğunu hatırlıyor, yine aynı seçimi yapacağımı biliyordum. Bu defa ölüm durumuma uygun bir sondu.

Cress başını iki yana salladı. “Ah, hayır,” dedi. “Yaptığın bunca şeyden sonra ölüm de senin için çok kolay, çok güzel bir son olur. Hayır, senin her türlü işkenceye maruz kalacağın uzun bir hayat sürmeni istiyorum. Bu işkencelerin bir kısmına hâlâ karar veremedim ama yakında veririm. Ne de olsa önümüzde uzunca bir zaman olacak. Özellikle de senin için yeterince velastra sağlamamdan sonra.”

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum. Bedenim sapasağlamken zihnim benden alınacak, Cress’in kuklası yapılacaktım. Bu ölümden daha kötü bir kaderdi; hayal edemeyeceğim kadar kötü bir kader.

“Başka?” dedim bunun ona yetmeyeceğini bilerek. “Ya ordularım?”

“Ben insafsız değilim,” dedi iç geçirerek. “Teslim olanlar hayatları bağışlanarak madenlere gönderilecekler ve velastra’nın toplu üretimini gerçekleştirmemizle birlikte onun etkisi altında buraların yeniden inşa edilip işlenmesini sağlayacaklar. Direnen herkes infaz edilecek. Artık isyanlarla uğraşamam, Thora. Bu beni çok sıktı.”

Bir süre sessizce bahçeye ve ona açılan pencerelere bakarak bu insanları kurtarmanın, bu işten fazla zarar görmeden sıyrılmamızın bir yolunu aradım. Ama hiçbir şey düşünemiyordum. Ölümle yüz yüze olan binlerce insanımı ancak diğer binlerce insanı feda ederek kurtarabileceğim gerçeğinden başka.

Bu seçimi yapabilmem imkânsızdı.

“Neden taht odasına girdiğim anda bana velastra vermedin?” diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. “Çünkü bu sana iyilik olurdu,” dedi. “Ayrıca benden merhamet dilediğini duymak istiyorum; bunu sana emrettiğim için değil, kendi arzunla yapmanı istiyorum. Mecbur olduğun için.”

“Korkuyorsun,” dedim zaman kazanmayı umarak. Ne için zaman kazanmak istediğimi bilmiyordum. Belki bir mucize, farklı bir seçenek, bunca vicdan azabı çekmediğim bir dünya için. “Bizim bu savaşı kazanmamızdan korkuyorsun.”

Cress gözlerini kıstı. “Bu kadarını yapmanı beklemiyordum,” diye itiraf etti. “Ama senin bu savaşı kazanamayacağın en başından belliydi.”

“O halde neden bir anlaşma yapma zahmetine girdin?” diye sordum. “Kazanacağından emin olsaydın beni buraya sürüklemezdin. Gösterişi seviyorsun Cress ama baban bunu mantığın üstünde tuttuğunu bilse büyük hayalkırıklığı yaşardı.”

Sözlerimle bam teline bastığım halde bana cevap vermedi. Onun yerine korkuluklardan öteye bakıp bir işaret yaptı. Neler olup bittiğini anlamama fırsat kalmadan hayalet kızlardan biri elindeki cam topu bıraktı. Top aşağıdaki hançer tutan Astrealı kadının ayakları dibinde paramparça oldu.

Velastranın etkisini gösterdiği, tıpkı Lauis’da olduğu gibi kadının gözlerinin donuklaştığı, omuzlarının çöktüğü ana tanıklık ettim.

Hayalet kız neredeyse kıkırdar gibi yüksek, neşeli bir sesle, “Karşına çıkan herkesi öldüreceksin,” diye seslendi kadına. “Ve ben dur diyene dek de durmayacaksın.”

Kadın hiç vakit kaybetmeden tepki verdi. Hançeri sapından kavrayıp tereddüt etmeden saldırıya geçti ve bir adamı karnından bıçakladı. Daha adamın cesedi yere düşmeden bir sonraki hedefine geçti. İnsanların dip dibe oldukları böyle bir kalabalıkta bir kişiden diğerine kolayca geçebiliyordu ve saniyeler içerisinde çok sayıda kişi yere düşmüş, etrafı çığlıklar sarmıştı. Fakat kadın tek başınaydı ve çevresindeki insanlar ondan ne kadar korksalar da aralarında direnenler olmuş, çok geçmeden onu yere serip hançeri elinden almışlardı.

Her şey düşündüğümünden daha hızlı ilerlemişti ve kadının etrafında çok sayıda ceset olsa da verilen zarar nispeten sınırlıydı. Yine de Cress'e baktığım anda bunun onun planının sadece bir kısmı olduğunu anlamıştım.

“Neden o kadını seçtiğimi biliyor musun?” diye sordu bana. “Neden o on kişiyi silahım olarak seçtiğimi?”

Cevap vermemi beklemeden tekrar işaret etti ve hayalet kız bu defa aşağıdaki çılgınlığın üstüne farklı bir şey bıraktı. Bunun bir Ruh Cevheri olduğunu anladım; pırıltılar saçan koyu mavi bir Su Cevheri.

“Hayır,” diye fısıldadım ama artık çok geçti. Neler olacağını anladığım anda az önce yere serilen kadın olduğu yerde kıvranmaya başladı ve boğazından kulak tırmalayan bir çığlık koptu.

“Serbest bırak,” diye seslendi hayalet kız ona. “Ve öldürebileceğin kadar çok insan öldür.”

Bu kelimeler dudaklarından döküldüğü anda, kadın tıpkı Ateş Madeni'ndeki savaş alanında gördüğüm o kız gibi kıvılcımlar saçmaya başladı. Az önce bir kadinken şimdi teninde bir rayfun kopuyordu. Çevresindeki yüzlerce insan ağzından su boşaltarak havayla boğuluyor, dizlerinin üzerine yığılıp morarmış bir cesede dönüşüyordu.

Kadının ölümüyle birlikte etraftaki çığlıklar da dindi ve onun etki alanı dışında kalan Astrealılar yaşadıkları şok yüzünden iliklerine dek işleyen bir sessizliğe büründü. Benim midem bulanırken hayalet kızlar gülümseyerek aşağıda kopan pandomimi seyrediyor, kalan dokuz kız velastra dolu cam küreler ellerinde, bütün bunları tekrar başlatmayı bekliyordu.

“Hayır!” diye bağırdım korkuluğa tutunarak. Sonra yutkunup daha alçak sesle, “Kes şunu Cress,” dedim.

“Şartlarımı kabul ediyor musun?” diye sordu Cress kaşlarını kaldırarak.

ZÜMRÜT KRALIÇE

Bu soruya cevap veremedim. Başım dönüyordu. Şu an sarayda çarpışan askerlerin sayısı aşağıdaki bahçede duran köklerin sayısından fazlaydı; mantığım bana teslim olmam gerektiğini söylüyordu. Aşağıdaki insanlar ölse bile Astrea zafer kazanabilirdi. Ülkemizi geri alıp yeniden inşa edebilirdik. Ama masum insanların kemikleri üstüne inşa edilmiş bir ülke nasıl bir ülke olurdu?

Özgür bir ülke. Geleceği olan bir ülke.

“Sen hep her şeyden çok Astrea için mücadele ettin,” demişti Blaise bana bir keresinde. Ve haklıydı. Evet, bu zor bir seçimdi ama imkânsız değildi.

Yutkunup geriye doğru bir adım attım ve binlerce insanın sonunu getirecek o emri vermeden önce bir parça teselli bulmak üzere arkamda duran Heron ve Blaise’e uzandım ama kimseyi bulamadım. Dikkatle dinlediğim halde kulağıma ne bir nefes ne de bir kıpırtı sesi geldi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Cress yüzünü buruşturarak.

“Düşünüyorum,” dedim ve bu yalan sayılmazdı. Kafamda Heron ve Blaise’in nerede olduğuna, ne yapmayı planladıklarına dair pek çok ihtimal dolaşıyordu. Bir parçam onların tehlikeli bir şeylerin peşinde olmasından, işleri herkes için zorlaştırmasından endişe duyuyordu. Ama onlar bana güvenip benimle buraya kadar gelmişlerdi. Şimdi ben de onlara güvenmeliydim ve bu da daha fazla zamana ihtiyacım olacağı anlamına geliyordu.

“Düşünecek ne var?” dedi Cress dudağını bükerek. “Her şeye rağmen son derece cömertçe davranıyorum. Sen beni öldürdün, Theo. Neredeyse öldürdün. Ve ben bu iyiliğinin karşılığını bile vermiyorum. Bu kibarlık değil de nedir?”

“Bir karara varmadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var.” Bakışlarımı, her birinin arkasında bir hayalet kız duran bahçe pencerelerinde gezdirdim. Blaise ya da Heron’un

yerinde olsam işe buradan başlardım ama onlar bir seferde ancak iki kızı ortadan kaldırılabiliyorlardı ve hâlâ dokuz kızın elinde cam küre vardı. İki kıza bir şey olduğu anda diğer yedisi velastra dolu cam küreleri aşağı atarlardı.

“Ya Vekturyalılar?” diye sordum Cress’e. “Onlara ne olacak?”

Cress ilgisizce omzunu silkti. “Şef’in kızlarından birinin senin yanında çarpıştığını, ordundaki Vecturialılara liderlik ettiğini duydum. Sanırım bir takas teklifi Şef’in ilgisini çekecektir; gerçi adamın o kadar çok çocuğu varmış ki tek bir tanesi onun için bu kadar değerli olmayabilir.”

Korkuluğun üstünden eğilip dikkat çekmeden aşağıya bakmaya çalışarak, “Peki Søren?” diye sordum. Bahçenin beş girişinin de kapatılmış olmasına şaşırmamıştım. Kapıların kilitli olduğundan, her birinin arkasında bir nöbetçinin beklediğinden de emindim. Cress işini şansa bırakan biri değildi.

“Daha önce ona fazla iyi davrandım,” dedi Cress düşüncelere dalarak. “Bir hainin sonu hainlere yaraşır şekilde olmalı. En ağır şekilde cezalandırılıp kellesi sırığa asılmalı.”

Onu duyuyor ama doğru düzgün dinlemiyordum. Gözucuyla ayışığında parlayan bir şey fark ettim; özellikle aramasaydım fark etmeyeceğim soluk bir ışıltı. Bahçeye tepeden bakan başka bir balkonda. Tehdit oluşturmayacak kadar yüksek bir yerde.

Kaşlarımı çatıp Heron’un ne yaptığını anlamaya çalıştım.

“Ee?” dedi Cress beni dikkatimi tekrar ona vermeye zorlayarak. “Kararın ne, Thora? Zaman doldu.”

Havadaki bir kıpırtı beni öne itti ama bahçenin ortasındaki ağacın dalları hiç kıpırdamamıştı. Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissedip bakışlarımı o yüksek balkona kenetleyerek ellerimi korkuluğa koydum.

“Thora?” diye zorladı Cress sert bir sesle.

Rüzgâr sırtıma daha da sert vurdu ve Heron'un benden yapmamı istediği şeyi anlayıp yutkundum. Benden kelimenin tam anlamıyla gözümü karartmamı istiyordu.

Omuzumun üstünden Crescentia'ya baktım. "Özgürlük," dedim ona. "Özgürlüğü seçiyorum. Ben ve bütün Astrealılar için."

Onun cevap vermesine fırsat tanımadan korkuluğun üstünden aşağı atladım.

Bir an kendimi çığlık çığlığa bağırان Astrealılar'ın üzerine düşerken buldum ama sonra kuvvetli bir rüzgâr beni kaldırıp tek başına duran sıska bir ağacın dallarına bıraktı. Dallara tutunmaya çalışıp bir tanesini kavramayı başardım ve gövdeye yakın, kalın dallardan birine de ayaklarımı bastım.

"Saldırın!" diye bağırdı Cress kulak tırmalayan bir sesle.

Hayalet kızlar hiç vakit kaybetmeden ellerindeki cam küreleri aynı anda aşağıdaki kalabalığın üstüne attılar ama küreler avlunun taş zeminine çarpıp kırılmadı. Onun yerine bir süre havada asılı kaldıktan sonra yükseğe, sarayın en uzun kulesinden bile daha yükseğe çıktılar ve burada kimseye zarar vermeden kırıldılar.

Cress kulaklarımda yankılanan hayal kırıklığı dolu bir çığlık attı. "Ateş!" diye bağırdı hayalet kızlara. "Hepsini yakın!"

Kızlar bu emri hemen yerine getirip bahçeye ardı ardına ateş topları yağdırsa da bu toplar da hedefi bulmamış, insanların başları üstünde sönmüştü. İşin içinde Heron'un rüzgârı olduğunu anladım.

"Devam edin," diye haykırdı Cress. "Eninde sonunda pes edecekler."

Onun haklı olduğunu fark etmek canımı sıktı. Heron'un da limitleri vardı ve koca bir bahçenin üstünde rüzgârdan bir kalkan yapmak ateş topları fırlatmaktan çok daha zordu.

Ben de bir ateş topu yaratıp Cress'e fırlattığımda kalkanın çift yönlü çalıştığını anladım; tıpkı hayalet kızlar gibi ben de onu aşamıyordum.

Yanımda bir hareketlilik, tutunduğum dalda bir ağırlık hissettim ve gözleri ıslıl ıslıl parlayan, dudakları tek çizgi halini alan Blaise yanımda beliriverdi.

"Heron daha fazla direnemez," dedim ona.

Blaise bunu inkâr etmese de gözlerini benden kaçırdı. "Hayır," dedi. "Aşağı in ve orada bekle. Ne olursa olsun herkesin soğukkanlılığını korumasını sağla."

Sözlerine bir anlam vermeye, aklındaki planın ne olduğunu anlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Sen..."

Blaise bana cevap vermek yerine, yumruk yaptığı elini açıp daha şimdiden yaşam pırıltıları ve titreşimleri saçan, avucu boyutundaki Toprak Cevheri'ni gösterdi.

Şimdi durumu biraz olsun anlamıştım. "Hayır, Blaise," dedim sesimi yükselterek.

İşte o zaman dudaklarında gözlerine yansımayan hüznü ama kararlı bir gülümseme belirdi. "Günün birinde seninle Öte Dünya'da buluşacağız, Theo. Beni fazla bekletme."

Olduğum yerde donup kaldım ve Blaise sıcak dudaklarıyla yanağımı öptükten sonra beni bırakıp aşağıya, yaklaşık on yıldır ölü olan, üzerinde bulunduğumuz ağacın köklerine atladı.

Kendimi toparlayıp aklımda tek bir düşünceyle otomatik olarak hareket ettim: *Peşinden gitmeliyim.*

Benim için ağacın dallarından aşağı inmek daha zor olsa da çok geçmeden ayaklarım yere basmıştı. Bacaklarımı saran şok dalgasını doğru düzgün hissetmedim bile. Panik yaşayan, bağıırıp çağırın insanların arasında kalmıştım fakat aklımda sadece Blaise ve onun sıkılmaktan boğumları beyazlamış parmakları arasında duran o parlak cevher vardı.

“Blaise,” dedim onun ağacın gövdesini tutan elini kavrayarak. “Dur. Bunun başka bir yolu daha olmalı.”

Blaise sakince ağacı diğer eliyle tuttu ve kararlı gözlerle bana baktı. “Başka yolu yok,” dedi. “Şimdi git ve kalabalığı sakinleştir. Senin bunu görmeni istemiyorum.”

Başımı iki yana sallayıp elini sıktım. “Kendini feda edersen bunu tek başına yapmayacaksın,” dedim titrek bir sesle. “Tek başına ölmene izin vermeyeceğim.”

Bir an itiraz edecekmiş gibi göründü ama bunu onun da istemediğini biliyordum. Başını sallayıp bakışlarını uzağa çevirdi. Bana kılıcını verip avucumu kabzasına bastırdı. “Her şey başladığında, yapabileceğim her şeyi yapıp da kontrolü kaybettiğimde halkına zarar vermemem için beni durdur. Sana zarar vermemem için.”

Adeta uyuştuğumu hissederek başımı iki yana salladım. “Bunu yapamam.”

“Elbette yapabilirsin,” dedi Blaise dudaklarında acı bir gülümsemeyle. “Astrea için yapabilirsin.”

“Sen hep her şeyden çok Astrea için mücadele ettin.”

Birden söylediği bu sözler için, bu acımasız kelimeler mutlak, soğuk ve aşağılayıcı gerçeği ifade ettiği için ondan nefret ettim.

O, böyle bir duyarlılığın anlamını ben kendimi anlamadan çok önce keşfettiği için ondan nefret ettim. “Astrea için,” dedim ama sanki konuşan ben değildim.

“Blaise!” diye bağırdı Heron yukarıdaki balkondan. “Daha fazla direnemem!”

“Zamanı geldi,” dedi Blaise. Ellerimi bırakıp ölü ağacın gövdesini tuttu ve derin bir nefes aldı.

Kollarımı vücuduna dolayıp ona sımsıkı sarıldım. Sahip olduğu gücün vücuduna yayıldığını, teninin dokunulması imkânsız bir sıcaklığa büründüğünü hissettim ama onu

hırakmadım. Bunu yaparsam onun beni sık sık koruduğu şekilde ben de onu koruyabilirmişim gibi vücudunu daha da sıkı sardım.

Ölü ağaç Blaise'in dokunuşuna karşılık verip dallarını uzattı ve yeniden hayat buldu. Yanağımı Blaise'in göğsüne bastırmış, onun düzensiz kalp atışlarını dinler halde başımı kaldırdım ve hayretle ağacın dallarının sadece genişlemekle kalmayıp filizlendiğini de gördüm. Hızla büyüyüp genişleyen dallar tüm bahçeyi kapladı.

Gözlerimi hem korkunç hem de güzel olan bu manzardan ayıramıyordum.

İlk ateş topu tıslayarak dallara çarptı ama onları tutuşturmayı başaramadı. Blaise yeteneğinin gücüyle dalların hiç bükülmeden dimdik durmalarını sağlıyordu. Kaşlarını çatarak konsantre olmuş ama kendini kaybetmemişti. Sorun yaşamıyordu.

Çok güzel ve kısa bir an onun bu işten sağ kurtulacağına inandım. Sadece bir ağacı sabit tutması gerekiyordu ve bunu yapabiliirdi. Ama sonra gözlerini açıp bana baktı ve bu kadarının yetmeyeceğini anladım. Bahçeyi korumak yetmezdi; yukarıdaki tehlikenin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Cress ve onun hayalet kızlarının.

Birden yer sarsıldı ve etrafımızdaki kölelerin çığlıkları yükseldi. Onlar birbirine, ben Blaise'e sarıldım.

Blaise'in omzunun üstünden görebildiğim kadarıyla, sarayın duvarında oluşan bir çatlak gölge kızlardan birinin durduğu pencereye doğru yükselip duvarı ikiye ayırdı. Belli ki ufalanan taşların sebep olduğu bir çatırtı ve onunla birlikte bir çığlık duyuldu. Bu ancak ölümün habercisi olabilecek bir çığlıktı.

Kalın dalların üstünde neler olduğunu göremeyerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum Blaise'e.

Yeni bir sarsıntı oldu ve sarayın farklı bir kısmı farklı bir çığlık eşliğinde çöktü.

“Deprem,” dedi Blaise dişlerinin arasından. “Kontrollü ama hayaletleri aşağı indirecek, onları yerin altına çekip üzerlerini örtecek kadar güçlü depremler.”

Manzarayı gözümde canlandırdım; her hayalet kızın molozların arasına düştüğünü, üzerinin yine molozla örtüldüğünü. Blaise’in ya da belki Heron’un yeteneği sayesinde bahçeye tek bir taş bile düşmüyordu.

Bahçe güçlü bir rüzgârın etkisine girdi ve ötede, yeni bir depremle birlikte tüm birlikler aynı anda saldırıya geçti. Daha fazla çığlık duyuldu, daha fazla ölüm oldu.

“Korkuyorum Theo,” dedi Blaise benimle göz göze gelerek. Sesi çatallanmış, sanki yine birlikte büyüdüğüm o çocuğa dönüşmüştü.

“Sakin ol,” dedim ona. “Sen elinden geleni yaptın. Artık durabilirsin.”

Ama ateş yağmuru dinmemişti. Yukarıda hâlâ kızlar vardı ve Blaise durursa masum insanlar zarar görebilirdi. Bunu en az benim kadar iyi bilen Blaise delici, kararlı ve açıkça korkulu gözlerle bakıyordu. Başını iki yana sallayıp, “Zamanı geldi,” dedi.

Onu bundan vazgeçiremezdim. Ona geri çekilmesini söyleyemezdim. Bu yüzden şimdi, neredeyse yolun sonuna gelmişken bunu yapmayı denemedim. Bunun yerine kılıcın ucunu onun göğsüne bastırıp o anın gelmesini bekledim.

“Yap şunu,” dedim. Sözlerimin en azından ona huzur verdiğini fark etsem de bunu söylediğim için kendimden nefret ettim. Başını salladı ve bir kez daha gözlerini kapadı.

Bu defaki sarsıntı neredeyse ayağımı yerden kesecek kadar şiddetliydi ama Blaise’i, elimdeki kılıcı sımsıkı tuttum. Saray duvarlarının birer birer çöktüğünü, yıkıntıların

arasında kalmaktan korkarak bahçenin kenarlarından uzaklaşan kölelerin üzerime geldiğini hissettim. Oysa bahçeye bakan odalar içeriye doğru çökmüş, duvarları birer moloz yığınınına dönüşmüştü. Etrafta yıkımın gürültüsü ve çığlıklar yankılanıyordu.

Bu çığlıklardan birinin Cress'e ait olduğunu bilsem de o an bunu düşünecek durumda değildim. Aklımdaki tek şey kollarımın arasında için için yanan ve vücudu bastığımız toprak kadar şiddetli sarsılan Blaise'di. Gözlerini güçlükle açtığında kendi içinde bir savaş verdiğini, kontrolü ele geçirmeye çalıştığını fark ettim. Ama bu savaşı kaybetmek üzereydi.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Şimdi," dedi gergin bir sesle. "Lütfen, Theo."

Elimdeki kılıcı düşürecek gibi oldum ama sonra kendimi onu sımsıkı tutmaya, ucunu Blaise'in göğsüne bastırmaya zorladım. Gözlerimi kapatıp parmak uçlarımda yükseldim ve Blaise'i kendime doğru çekip alnımı alnına bastırdım.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra da kılıcı öne doğru itip vücuduna sapladım.

Gözleri faltaşı gibi açılan, aynı anda hem her şeyi gören, hem de hiçbir şey görmeyen Blaise son nefesini verdi. Bir an dünya durdu. Sonra Blaise'in cansız vücudu yere yığıldı.

SERSEMLEME

S arayın ortası da çöktükten sonra savaş sona erdi ama ben bunu ancak seslerden, savaş karmaşasının önce sessizliğe, ardından zafer çığlıklarına ve yere atılan kılıçların gürültüsüne dönüşmesinden anlamıştım.

Zafer çığlıkları Astrea dilindeydi ve hissettiğim sersemlikten sıyrılıp bir zafer sarhoşluğu yaşadım. *Kazandık*, diye düşündüm. Her şeye rağmen kazandık. Fakat sonra bu duygunun yerini ani bir vicdan azabı aldı. Çünkü kazanmıştık ve Blaise bunu asla göremeyecekti. Astrea onun fedakarlığı sayesinde özgürlüğüne kavuştuğu halde o bu özgürlüğü hiç yaşayamayacaktı.

Bahçeye çıkan kapının açıldığını, Artemisia ve Heron'un hiç kıpırdamadan Blaise'in cesedi başında beklediğim yere geldiklerini hayal meyal fark ettim. Bahçeye hapsedilmiş rehineler temizlenip yemek yedirilmek üzere başka bir yere götürüldükleri için orada sadece biz vardık. Etrafımız molozlarla çevriliydi ve Blaise'in soğuk bedeni yerde yatıyordu.

Onun teninin sıcaklığından endişe duyduğum bunca zaman teni huz kestğinde neler hisseceğimi hiç düşünmemiştim.

Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Heron, Art'a Blaise'in durumunu anlatmış olmalıydı çünkü kız onu gördüğünde hiç şaşırmamıştı. Yine de bakışlarını onun soğuk, cansız vücuduna kenetlemişti ve sarsılmış görünüyordu. Sanırım böyle bir şeye bizzat tanıklık etmek farklı bir şeydi.

"Bitti mi?" diye sordum neredeyse onlara hiç bakmadan.

Heron bakışlarını aşağı indirip başını salladı.

Bu anı defalarca kafamda canlandırmış, kendimi nasıl da muzaffer ve mutlu hissedeceğimi düşünmüştüm. Benim hayalimde hepimiz neşeyle gülüyor, kutlama yapıyorduk. Benim hayalimde Blaise hep yanımızdaydı ve bizimle birlikte tezahürat ediyordu.

"O kahraman olarak öldü," dedi Artemisia nihayet usulca.

Boğazımdan sert, çirkin bir kahkaha koptu. "Ne fark eder ki? Ölü bir kahraman yine de ölüdür."

"O ne yaptığını biliyordu," dedi Heron bir süre sonra.

"Yani ölmek istiyordu," dedim kaba bir sesle. "Evet, biliyorum. Bunu bana defalarca söyledi."

Heron alnını kırıştırıp başını iki yana salladı. "O ölmek istemiyordu," dedi doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Astrea'nın yaşamasını istiyordu. Bu ikisinin bir arada olamayacağını bildiği için bir seçim yaptı. Onun durumunda olsak bizim de yapacağımız seçimi. İmparatoriçe sana Encatrio'yu verdiğinde senin yaptığın seçimi."

Sözlerinde haklı olduğunu biliyordum ama şu an bu beni rahatlatmaya yetmiyordu. "Depremde o da öldü mü?" diye sordum Heron'a bakarak. "Cress? Cesedi bulundu mu?"

Heron ve Artemisia birbirine baktı ve bir an Art'ın beni yine Cress'i ismiyle andığım için azarlayacağını düşündüm. Bunu yaparsa ona gerçekten de vurabilirdim.

Onun yerine biraz tereddüt ederek, "Hayır," dedi. "Yani evet onu bulduk ama depremde ölmemişti. Onu taht oda-

sının yanındaki molozların içinde bulduğumuzda baygındı fakat yaşıyordu. Üzerindeki tüm Ateş Cevherleri'ni alıp onu zindana attık. Duyduğum kadarıyla hâlâ baygınmış.”

Bu habere hiç şaşırmayarak başımı salladım. Elbette bir depresim Cress'i öldürmeye yetmezdi. Birden öyle olmasını umduğum, tanrılardan ona bu kadar kolay bir ölüm vermelerini ya da beni onun ölümüne karıştırmamalarını beklediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Hayır. Ben bu işin sadece tek bir şekilde sonlanabileceğini her zaman biliyordum.

“O maden deliliği yaşıyor,” dedim onlara. “Üzerinde cevher olmadan da tehlikeli. Su Muhafızları sürekli başında beklesin ve şafak vaktinde infaz edilsin.”

Bu iki açıklamaya da şaşırmışa benzemeyen Artemisia başını salladı. Sanırım kafası bulanık olan tek kişi ben değilim. “Ayağa kalkmalısın,” dedi Art bana sert bir sesle. “Astrea özgürlüğüne kavuştu. Halk, *senin* halkın kutlama yapıyor. Kraliçe'lerinden haber almak isteyeceklerdir.”

Yutkundum. Tezahürat eden binlerce insanın karşısına geçip kutlama yapma düşüncesi midemi bulandırdı.

“Blaise de böyle yapmanı isterdi,” diye ekledi Heron. “Halkının buna ihtiyacı var. Kuşatmadan önce birçoğu çocuktuktu ve bu sabah da birçoğu köle. Şimdi *senin* onlara sağladığın özgürlükle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Bir lidere, örnek alacakları birine ihtiyaçları var.”

Kendimi bir lider gibi hissetmiyordum. Bir kraliçe gibi hissetmediğim de kesindi. Ama Heron'un haklı olduğunu biliyordum. Tekrar Blaise'e baktım ve vücudunun yanına düşen, soğuk eline dokundum.

“Onu yıkatin,” dedim. “Cesedi yakılmak üzere hazırlansın. Kahramanlara yaraşır bir cenaze töreni olsun.”

Artemisia başını salladı. “Bugün pek çok kahraman öldü, Theo,” dedi nazik ama sert bir sesle.

Bugün bir yakınıni kaybeden tek kişi sen değilsin. Sözlerinde kırıcı da olsa haklıydı.

“Yarın akşam hepsi için bir tören yapacağız,” dedim ona. “Sonra her yıl bu zamanda bir anma töreni düzenleyeceğiz.”

Bu kulağa yeterliymiş gibi gelmiyordu ama zaten ne yaparsak yapalım asla yeterli olmayacaktı.

Blaise’i bırakıp Heron’un bana uzanan elini tuttum. Artemisia kolunu belime doladı ve Heron omzuma sarıldı.

“Kazandık,” dedi Art tereddütle de olsa bunu söylemenin tadını çıkararak. “Astrea artık özgür.”

Bunu yeterince söylersem gerçek olduğunu hissedeceğimi umarak, “Kazandık,” diye onayladım.

Bahçeden dışarı çıkarken, onu hep böyle soğuk, cansız hatırlamaktan korkarak dönüp Blaise’e bakmadım. Bunun yerine onu gözleri ışıltı ışıltı, hafifçe gülerken düşündüm. Onun yüzünde gergin, acımasız bir ifadeyle savaşın tam ortasında olduğunu düşündüm. Bana titrek, detone sesiyle şarkı söylediğini hatırladım. Beni öptüğünde neler hissettiğimi hatırladım.

Blaise’i hafızama bu haliyle kazıdım. Hayatımın kalan kısmında onu hep bu şekilde hatırlamak istiyordum.

Artemisia’nın yardımıyla, koyu menekşe rengi ipekli bir kition giydim ve onu bir tutam alev şeklindeki altın bir iğneyle omuzumda tutturdum. Sarayın saltanat kanadının artık tamamen bana ait olduğunu bilsem de kendimizi yine eski odamda bulmuştuk. Henüz buna, Kayzer ve Cress’in yattığı yatakta uyumaya hazır değildim. Mobilyaları yenileyene dek eski odamla idare edecektim.

Giyinip yüzümü yıkamamın ardından Art, Kayzer’in bana kül tacımı gönderirken kullandığına benzer kırmızı, kadife bir kutu getirdi.

Bu defa kutudaki tacın külden olmadığını biliyordum. Yine de Art bana kutuyu uzattığında bundan emin olmak için taca dokundum. Tacı süsleyen yakutlar mum ışığında parlıyordu ve parmak uçlarımda siyah altının soğukluğunu hissetmiştim. Annemin, üzerindeki mücevherlerin gerçek birer alev gibi parladığı bu tacı taktığında başını nasıl da dikleştirdiğini, onunla nasıl da güzel göründüğünü hatırladığımda boğazım düğümlendi. Onun zarif ve soğuk parmaklarıyla bu tacı bazen nasıl da benim başıma koyduğunu, nasıl da her defasında bana büyük gelen tacın boynuma düştüğünü hatırladım.

Hoa'yı da hatırlıyordum. Onun nasıl da o kül tacını defalarca, elinden geldiğince dikkatli şekilde kutusundan çıkardığını. Keşke şu an ikisi de burada olsa ve bu ana tanıklık etseydi.

Ama tacı kutusundan çıkarıp başıma yerleştiren Artemisia'ydı ve çemberini alnıma yerleştirdiğinde metalinin soğukluğunu tenimde hissetmiştim.

Taç artık bana büyük gelmiyordu. Tam başıma göreymi.

Art'la birlikte odadan çıktığımızda Søren, Sandrin ve Ejder Katili karşıdaki duvarın dibine diz çökmüş, ölüm sessizliği içerisinde bekliyordu. Ama onlar ölmemişti, hayattaydı ve karşımda olduklarını gördüğümde öyle keskin bir rahatlamayla nefesimi bıraktım ki gözyaşlarım kurumuş olsa da ağlayacak gibi oldum.

Beni gördükleri anda üçü birden ayağa fırladı. Sandrin ve Søren hemen reverans yaptı ve çok geçmeden onlara Ejder Katili de katıldı.

"Majesteleri," dedi Søren tekrar doğrularak.

O da kanlı giysilerini çıkarıp beyaz, pamuklu bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Bir prens gibi görünmüyordu

ama sanırım artık gerçekten de öyle değildi ve bu ona gayet uygundu.

Üçüne tek tek baktım. Onları benim koridorumda bir araya getirecek çok fazla şey yoktu ama hemen akla gelen tek bir sebep vardı.

“Sanırım benimle Kalovaksiyalı mahkûmlar hakkında konuşmak istiyorsunuz,” dedim.

Bu sorunun cevabını erteleyebilmeyi umuyordum ama hakları vardı. Cevabı ne kadar erken verirsem o kadar iyiydi.

“Bu bekleyebilir,” dedi Artemisia bana. “Eminim ki önce senin onuruna verilen ziyafete katılmayı istersin.”

Biraz düşündükten sonra başımı iki yana salladım. “Şimdi değil,” dedim. “Önce zindana uğramak istiyorum. Üçünüz benimle gelip bu konuyu yolda tartışmaya ne dersiniz?”

Ejder Katili kaşlarını hafifçe yukarı kaldırıp başını salladı. “Elbette.”

Artemisia’ya döndüm. “Seninle ziyafette buluşuruz,” dedim onun giysilerine bakarak. O sabah giydikleri, birkaç damla kanla birlikte hâlâ üzerindeydi. “Hem bu sayede sen de üzerini değiştirme fırsatı bulursun.”

Artemisia başını eğip giysilerine baktıktan sonra omuzunu silkti. “Gerek yok,” dedi. “Geç kalma. Elbette içkiye kadeh tokuşturmadan başlamak saygısızlık olur ve kadehlerin çoğunlukla senin onuruna tokuşturılacağını düşünecek olursak da...” Sustu.

“Birazdan orada olurum,” diye söz verdim.

Artemisia köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda kendimi Søren’in kollarına atıp boynuna sarıldım. Ejder Katili sinirli bir şekilde iç geçirdi ve Sandrin de durumdan rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi ama ben ikisini de görmezden geldim. Søren’le ikimiz bir süre hiç kıpırdamadan öylece durduk. Duyduğumuz tek ses birbiriyle uyumlu kalp atışlarımızdı.

ZÜMRÜT KRALIÇE

“Başardık,” dedim ona.

Yüzü omuzumda başını salladı. “Blaise için üzgünüm,” dedi.

“Ben de öyle,” dedim. Blaise hakkında konuşmak kapamamış bir yarayı ovuşturmak gibiydi ama bunu nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum.

Bazı yaraların tamamen iyileşmesini istemezsiniz. Bazı yaraların iz bırakmasını dilerdiniz.

Søren'den uzaklaştım ve o ve diğer ikisiyle birlikte koridordan zindana doğru yürüdüm.

“Eminim ki benimle Kalovaksiyalılara ne yapılacağı konusunu görüşmek istiyorsunuz,” dedim onlardan önce davranıp.

Sandrin kısa bir tereddütün ardından başını salladı. “Şu an buna kafa yormak istemediğini biliyorum. Kutlama yapmak istiyorsun ve yapmalısın da ama...”

“Ama şu an başkentte binlerce insan tutuluyor ve sabah birliklerimizi oraya gönderdiğimde on binlerce insan daha tutuklanacak,” dedim iç geçirerek. “Bu konuyu düşündüm. Hatta etraflıca düşündüm. Kalovaksiyalı mahkûmlar şu an nerede tutuluyorlar?”

“Hayatta kalan bütün askerler zindanda,” dedi Søren. “Ancak diğerleri –elbette asiller ama aynı zamanda ebeveynlerinin yanlışından sorumlu tutulamayacak olan çocuklar da– onlara ne yapılacağına karar verilene dek ev hapsinde olacaklar. Gaddarca kararlar vermen gerektiğinin farkındayım fakat adil davranacağından da eminim.”

“Adil,” diye tekrarladı Ejder Katili sert bir sesle. “Ama aptalca değil. Onlar bizim düşmanımız, Theo. Çocukları da bir gün büyüyecek.”

“Asıl soru onların ne şekilde büyütülecekleri,” dedi Sandrin usulca.

Ejder Katili keskin bakışlarını onun üzerine dikti. “Şimdi duygusallığın zamanı değil,” dedi.

“Hayır, değil. Ama öfkeyle karar almanın zamanı da değil,” dedim problemi etraflica düşünerek. Bu benim için yeni bir konu sayılmazdı, geride bıraktığımız son birkaç ayda buraya nasıl ulaşacağımızı düşünmediğim anlarda başarır-sam neler olacağını düşünüyordum. Dostlarım haklıydı. Bu verilmesi zor bir karardı.

“Gelecek nesillerin savaşmasını istemiyorum,” dedim üçüne bakarak. “Bu ihtimali tamamen sona erdirmek istiyorum. Ama adalet yerini bulmalı. Astrea uzunca bir süre savaşın yaralarını sarmaya çalışan bir ülke olacak. Kendimize ve bir yuvaları olacağına söz verdiğim mültecilere bile zor yeteceğiz.” Susup Søren’e baktım. “Kalovaksiya bu son yüzyılda kaç ülke ele geçirdi?”

Søren bunu bir süre düşündü. “Dokuz,” dedi nihayet.

“Bu ülkeleri birer harabeye dönüştürdünüz değil mi?”

“Evet,” diye itiraf etti. Bunu kolaylıkla yapabileceği halde suçu başkalarına atmaya çalışmadı. Søren’in o kuşatmalarda hiçbir rolü olmamıştı belki ama onlardan fayda sağladığı da kesindi.

“Kalovaksiyalılar suçlu; farklı derecelerde de olsa suçlu,” Sandrin’e baktım. “Atalarım suçlulara ne yapardı?”

Sandrin biraz düşündükten sonra, “Onları mahkemeye çıkarırdı,” dedi. “Bu mahkemelerde suçlular sorumlu tutuldukları suçları öğrenip ona göre tepki verirlerdi. Bazıları kendini savunur, bazıları da merhamet ve af dilerdi. Onların ifadelerini dinlemek, işledikleri suçları değerlendirmek ve buna uygun cezalar vermek üzere komiteler kurulurdu.”

“O halde ben de yargılama yapılmasını öneriyorum,” dedim.

ZÜMRÜT KRALIÇE

Ejder Katili homurdandı. “Aralarında masumların olduğuna inanmıyorsun değil mi?”

“Hayır, masum değiller,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ama daha önce de söylediğim gibi işlenen suçların dereceleri var. Tecavüzcüleri, katilleri ve insan tacirlerini çiftçiler, gemi kaptanları ya da terzilerle aynı kefeye koymak bana adil gelmiyor. Bu insanlar yapılan kötülüklere sesini çıkarmayıp onlardan fayda sağladı belki ama kendileri suç işlemedi. Askerler, insan tüccarları ve maden nöbetçileri gibi en ağır suçluların, verecekleri ifadeye ve Kalovaksiyalıların zarara uğrattığı bütün ülkelerin temsilcilerinden oluşan komitenin kararına göre ölümle cezalandırılmasını öneriyorum.”

Sandrin bunu biraz düşündü ve bir süre sessiz kaldı. Onun konuşmasını bekledim çünkü planım hakkında ne düşündüğü benim için önemliydi. Ne de olsa o adil kararlar verebilen ve mücadeleci bir ruha sahip olan bir asilzâdeydi.

“Sanırım en temiz yol bu,” dedi bir süre sonra.

“Bence en temiz yol kimseyi sağ bırakmamak, tıpkı onların diğer ülkelere, diğer ailelere yaptıkları gibi Kalovaksiyalıların kökünü kurutmak,” dedi Ejder Katili.

“Evet ama biz Kalovaksiyalı değiliz,” dedim kararlı bir sesle. “Ben ne çocuk öldürürüm ne de o çocukları on yıl içinde intikama susamış birer canavara dönüştüren kişi olurum. Ben kalıcı bir barış peşindeyim. Evet, ben herkesin mahkeme karşısında hesap vermesini istiyorum ama aynı zamanda gerektiğinde insanlara merhamet gösterilmesini ve onların affedilmesini de istiyorum. Benim hükümdarlığımdan sonra da yaşayacak bir barışın tohumlarını ekmek istiyorum.”

Sören sözlerimi düşünüp başını salladı. “Bu benim umduğumdan çok daha adil bir yöntem,” diye itiraf etti. “Ve sonucunda pek çok infazın gerçekleşeceğinden eminim ama

ya diğeri? Asilzadeler, çiftçiler, suç işlemediklerini söylediğin diğeri kişiler?”

“Onlar suç işlemediler ama suça ortaklık yaptılar,” dedim ve biraz soluklandıktan sonra sözlerime devam ettim, “Artık onları geri gönderebileceğimiz bir Kalovaksiya yok ama yeniden inşa edilmeyi bekleyen dokuz harap ülke var. Bu insanları dokuz gruba ayırıp her grubu Kalovaksiyalıların tahrip ettiği bir ülkeye göndermeye ne dersiniz? Çocuklar da aileleriyle birlikte gidip o ülkenin vatandaşı olur ve diğeri herkes gibi muamele görürler. Okula gider, ticaret öğrenir, toplumun bir parçası olurlar.”

“Peki ya ebeveynler?” diye sordu Søren. “Köleler?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. “Onlar ülkeyi gerektiği şekilde yeniden inşa edecek sözleşmeli hizmetçiler olacaklar,” dedim. “Yargılandıkları komitenin belirlediği sürede cezalandırıldıktan sonra onlar da özgürlüklerine kavuşup bulundukları ülkenin vatandaşlığını alabilirler. Kalovaksiya’ya dönemeyeceklerine göre bir yerde kalmaları gerekiyor.”

Bir süre herkes sessiz kaldı ve dostlarımın bana karşı çıkmalarından, Sandrin’in kararımı çok sert, Ejder Katili’nin ise çok hafif bulmasından, Søren’in yaptığım bir mantık hatasına işaret etmesinden korktum. Ama sonsuzluk gibi geçen bir sürenin sonunda Ejder Katili başını salladı.

“Gemilerimi Doraz’a yollayayım ve mürettebatımla birlikte, mültecileri ülkelere göndermeye, bu ülkelerin yeniden inşası için gerekenleri tespit etmeye başlayayım.”

“Ben de burada kalanlardan komiteler kurmaya hazırlanayım,” dedi Sandrin. “Haftaya, ölenler defnedilip yasları tutulduktan ve her şey yerli yerine oturduktan sonra yargılamalara başlarız.”

Rahatladığımı hissederek başımı salladım. “Lütfen bunları yapın. İkinize de teşekkür ederim.”

Sandrin ve Ejder Katili sözlerimi onayladıktan sonra Sören ve beni zindanın girişinde başbaşa bırakıp koridora döndüler.

“Ya ben?” diye sordu Sören çok geçmeden.

Bir süre dikkatle ona baktım. Onun aylar önce gördüğüm, canavar babasına kendi kişiliğini yitirecek kadar bağımlı olan o çocuk olduğuna inanmak zordu. Ama işte şimdi Kayzer’in etkisinden tamamen kurtulmuş, kendi kişiliğini bulmuş halde karşımda duruyordu.

“Sözlerimde ciddiydim, Sören,” dedim. “Sen cezayı üç kat fazlasıyla ödedin. Artık istediğin yere gitmekte, istediğini yapmakta özgürsün.”

“Peki ya seninle kalmayı seçersem?” diye sordu sessizce.

Bu sözlerin içimi ısıttığını hissettim ve ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Ona bunu ne çok istediğimi söyleme arzusunu dudagımı ısırarak bastırmak zorunda kaldım. “Kraliçeler evlenmezler,” dedim onun yerine. “Bu geleneği bozmak niyetinde değilim.”

Sören güldü. “İnan bana, ben ne kral, ne Kayzer ne de ona benzer bir şey olmanın peşindeyim.”

“Peki o zaman ne olmak istiyorsun?” diye sordum.

Sören bu soruya hiç düşünmeden cevap verdi. “Bir büyükelçi,” dedi. “Yılın yarısında buradaki mahkemelere katılmak, kalan yarısında da diğer sekiz ülkeyi dolaşıp halkımın refahını sağlamak, olası isyanları mümkün olduğunca olaysız şekilde bastırmak istiyorum.”

“Halkın,” diye tekrarladım. “Kayzer olmak istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyorum,” dedi. “Ama bunun her zaman bir seçenek olmadığını en iyi senin bilmen gerekir. Bir taç ya da saltanat

istemiyorum ama onlar her şeye rağmen benim halkımı ve refahlarını sağlamak görevim.”

Bunu anlayabiliyordum. “Pekâlâ,” dedim. “İstedğin tek şey bu mu?”

Bu sözlerle birlikte beni kendine doğru çekip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Eh, seni de istiyorum ama sanırım bunu söylememe gerek yok,” dedi. “Bana izin verdiğin kadar, bana izin verdiğin sürece seninim.”

Gülümsedim ve parmak uçlarımda yükselip onu usulca öptüm.

“*Yana Crebesti,*” diye mırıldandım dudaklarım dudaklarında. “Yaşam ne gösterirse gösterebilirsin.”

ONUR

Søren'i Cress'in hücresinin olduğu bloğun dışında bıraktım. Bir açıklama yapmama gerek kalmadan durumu anlamıştı; bazı şeyleri tek başıma yapmam gerekiyordu. Zindan karanlıktı ve yolumu aydınlatmak için avucumda bir ateş topu yaratmıştım. O sel baskının ardından yerler hâlâ ıslaktı ama geride başka bir iz kalmamıştı. Hücreler bu defa Kalovaksiyalı mahkûmlarla daha şimdiden dolmuştu. Her blok bir Astrealının gözetimi altındaydı ve yanlarından geçerken hepsi bana reverans yapmıştı.

Cress'in hücreğine ulaştığımda onun, üzerinde gümüş rengi elbisesi yerine basit bir elbiseyle bir köşeye kıvrıldığını, beyaza çalan sarı saçlarının loş ışıktaki parladığını gördüm. Bir an onun hâlâ uykuda olduğunu düşündüm ama sonra hafif bir inilti eşliğinde kıpırdandı.

Gözlerini açıp bana baktı ve bir süre sessiz kaldı.

Birden aklıma farklı bir gece, onun bana buradaki bir hücrenin parmaklıklarının diğer tarafından öfkeli gözlerle bakarak birkaç saat içinde infaz edileceğimi söyleyişi geldi.

Ben de oraya aynı düşünceyle gelmiş olsam da içimde öfke yoktu. Onun için duyduğum kızgınlığı o depremin bahçeyi

gömdüğü gibi ben de derinlere gömmüştüm. Şimdi Cress'e baktığımda hissettiğim tek şey üzüntü ve yorgunluktu.

Biz nasıl bu hale gelmiştik? Aslında bu sorunun cevabını biliyordum. Biz hep böyleydik; içinde olduğumuzu bile fark etmediğimiz bir savaşın iki ayrı ucundaydık. Belki başka bir dünyada durum farklı olabilirdi. Belki başka bir dünyada ben ona bir direniş planladığımı söylerdim ve o da benim yanımda dururdu. Belki başka bir dünyada Elpis'e Cress'i zehirlemesi için o iksiri vermezdim.

Ama şu an içinde bulunduğumuz böyle bir dünya değildi.

Cress doğrulup sırtını taş duvara yaslayarak, "Halime bakıp keyiflenmeye mi geldin?" dedi.

"Hayır," dedim ve bunu söylerken ciddiye dim. "Bu an geldiğinde sana merhamet etmeyeceğimi söylemiştim."

Cress suratını buruşturdu. "Evet, bunu gayet net hatırlıyorum," dedi. "O halde neden buradasın? Zevklenmek ya da merhamet etmek için değilse neden?"

Elimi elbisemin eteğinin altına, kalçamdaki kılıcın kınına götürdüm.

"Belki de bu her şeye rağmen bir merhamet göstergesidir," dedim parmağımı kılıcın ince süslü sapında, keskin bıçağında gezdirerek. "Sabah şehir meydanında, binlerce kişinin ölüm tezahüratları arasında infaz edileceksin. Bu pek de onurlu sayılamayacak, vahşi bir ölüm olacak."

Cress hafifçe irkildi. "Ee?" diye sordu bakışlarını elimdeki hançerden ayırmadan. "Buraya kellemi uçurmayacağını söylemek için mi geldin?"

Uzun bir zaman önce o da bana benzer bir şey söylemişti. Hançeri yere atıp parmaklıkların arasından ona doğru ittim. Sonra onun akılsızca bir şey yapmasına izin vermeden bana ulaşamayacağı bir yere gittim.

“Buraya sana, senden nefret eden yabancıların gözle-
rinden uzakta, tek başına ölme fırsatı sunmaya geldim,”
dedim. “Kalabalıklardan ve tezahüratlardan uzakta. Bunu
kendi ellerinle yapabilirsin. Bu işi çabucak bitirebilirsin.”

Cress yerde duran hançere bakıp tereddüt etti. Sonra
başını kaldırıp bana baktı. “Neden?” diye sordu nihayet.

Buna verecek bir cevabım yoktu. İşin gerçeği neden orada
olduğumu, Cress’e benim yerimde olsa onun bana asla sun-
mayacağı bir fırsat sunduğumu bilmiyordum. Yine de durumu
elimden geldiğince anlatmaya çalıştım.

“Çünkü bir keresinde sen de bana bir iyilik yaptın,”
dedim. “Buna mecbur olmadığın bir zamanda bana iyi dav-
randın. Yaptığın bu iyilik dikensiz bir gül değildi belki ama
o zaman için bana yetmişti. Şimdi benim sana yapacağım
iyiliği de aynı şekilde düşün: Dikenli bir gül.”

Cress dudaklarını birbirine bastırıp hançeri aldı ve onu
ellerinin arasında çevirdi. Hiçbir şey söylemedi ve gözleri
dolarak başını salladı.

Gitmeye davranmıştım ki arkamdan seslendi.

“Benimle...” Susup tekrar denedi: “Benimle kalır mısın?
Tek başıma ölmek istemiyorum.”

Sesi öylesine korkuluydu ki her şeye rağmen içim acı-
mıştı. Blaise’i, korku dolu kölelerle dolu o bahçeyi, içinde
binlerce insanla yaktığı madenleri düşündüğümde, *sen tek
başına ölmeyi hak ediyorsun*, demek istiyordum ona. Ama
demedim. Tekrar arkamı döndüm ve onun hançerle farklı
bir şeyler yapabileceği düşüncesiyle parmaklıklardan uzak
durdum.

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

Bana bakarken elleri titreyen Cress hançerin ucunu kar-
nına dayadı. “Senin inandığın gibi bir Öte Dünya varsa,”
dedi. “Günün birinde orada buluşacağımızı umuyorum.”

Sözleri bir tehdit değil içten bir dilek gibiydi. Eskiden olsa etkilenebilirdim ama şimdi hiçbir şey hissetmemiştim.

“Gerçekten bir Öte Dünya varsa,” dedim ona. “Seni oraya almayacaklar.”

Gözlerini kapadı ve yanaklarına yaşlar aktı. Son bir titrek nefesin ardından hançeri karnına sapladı.

ZAFER

Ziyafet salonundaki kürsüden, tıklım tıklım insan dolu salona bakarken –çoğu hâlâ üniformasının içinde olan, vücutlarındaki yırtık, yanık ve kan izlerini birer onur madalyası gibi üzerlerinde taşıyan bu insanlar benim halkımdı– kendimi bir hayali yaşıyormuş gibi hissediyordum. Bazı açılardan gerçekten de bir hayalin içerisindeydim. Bazı açılardan hâlâ zindanda, Cress’in hayata son bakışını seyrediyor ya da hâlâ o bahçede Blaise’in soğuk vücuduna sarılıyordum.

Zaferin ölümle gölgelendiği bugün burada kutlama yapmıyor olmam gerekirdi. Ama ben Astrea Kraliçesi’yim diye hatırlattım kendime. Adım Theodosia Eirene Houzzara. Ben Kor Kraliçesi’yim ve artık bana farklı bir şekilde seslenecek kimse kalmadı.

Arkamda, Maile ve Heron’un arasında duran Artemisa boğazını temizledi. Heron’un diğer yanında Søren ve Erik vardı. Dönüp Artemisia’ya baktığımda beni imâlî bakışlarla konuşmaya zorladı.

Ama söyleyecek ne vardı? Beklentiyle dolu hunca insanın karşısına hazırlıklı çıkmış olmayı isterdim çünkü şu an hiçbir söz uygun, hiçbir söz yeterli gelmiyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi rahatlatmaya çalıştım.

“Bugün Kalovaksiyalıların on yıldan uzun bir süre önce getirdiği karanlık hükümranlılığın sona erdiği gündür,” dedim. “Ama bugünün ayrı bir önemi, bir başlangıç olma özelliği de var. Astrea bugün tekrar özgür. Rajinka, Tiava, Lyria, Kota, Manadol, Yoxi ve Goraki de öyle. Bizler özgürlüğümüze yeniden kavuştuk ve bir daha asla zincire vurulmayacağız.”

Bu sözlerle birlikte kulakları sağır eden, bastığım kürsüyü titreten gürültülü bir tezahürat koptu. Tekrar konuşmadan önce ortalığın sakinlemesini bekledim. Bunu yaparken bakışlarımı kalabalıkta gezdirdim ve tanıdık yüzlere rastladım. Ön tarafta duran ve gözlerini benden ayırmayan Sandrin’in yanında Mina vardı. Uzaktaki bir köşede, odanın arka tarafındaki bir direğe yaslanmış Ejder Katili’ni görebiliyordum. Ayağında her zamanki gibi siyah topuklu botları vardı ve kollarını kavuşturmuş halde etrafı süzüyor, sanki kalabalığa ait değilmiş gibi görünüyordu.

“Bu gece burada özgürlüğümüzü kutlamak üzere bizimle olması gereken, bu özgürlük için savaşıyor, bizim bu anı yaşamamız uğruna hayatını kaybeden pek çok kişi var,” dedim annemi, Ampelio ve Elpis’i düşünerek. Hoa’yı. Laius’ı. Blaise’i. Adlarını bilmediğim diğerlerini. “Eminim ki onlar şuan Öte Dünya’dan gururla bizi seyrediyorlar.”

Son kelimeyi söylerken sesim çatallandı ve karşımdaki insanlara nasıl görüldüğümü düşündüğümde yüzüm kıpkırmızı kesildi. Kalabalığın içinde ağlayacak kadar zayıf bir kraliçe.

Ama aynı anda aklıma annemin gerektiğinde ağlamaktan hiç çekinmediğini hatırladım. O bunu asla bir zayıflık olarak görmez, tersine bir kişinin duygularını belli etmesinin bir güç simgesi olduğunu düşünürdü. Ağlamanın utanç verici

ZÜMRÜT KRALİÇE

olduğuna inananlar Kalovaksiyalılardı ve onlar da artık beni utandıracak güce sahip değillerdi.

Kalabalığa baktığımda gözyaşlarına boğulmak üzere olan ve savaşta bir yakınını kaybedip de o gece buruk bir sevinç yaşayan tek kişinin ben olmadığını gördüm. Gerçekte hissettiğinden farklı davranmak hem ölenlere hem de onların ardında bıraktıklarına kötülük olurdu.

Bu yüzden kadehimi havaya kaldırıp kalabalığın da öyle yapmasını bekledim.

Gözyaşlarına boğulacak gibi olsam da bu defa güçlü, anlaşılır bir sesle, “Astrea’ya,” dedim. “Ülkemize, tanrılarımıza, hayatta olan ve olmayan, bir daha asla *-asla-* zincire vurulmayacak insanlarımıza.”

“Astrea’ya,” diye tekrarladı kalabalık ve hep birlikte kadehlerimizi yudumladık.

SONSÖZ

Taht odasında tek başımaydım ve içerisi bir yeraltı mezarı kadar sessizdi. Odadan dışarı çıktığımda, doğmakta olan güneş yeni günü müjdelediği halde ziyafet salonundan dışarı sızan kutlama seslerini duyacağımı biliyordum ama kapı kapalıyken duyduğum tek ses, temkinli adımlarla tahta doğru yürürken elbsiemin çıkardığı hışırtıydı.

Defalarca kadeh tokuşturduktan sonra kafam biraz bulanmıştı ama her şeyi hissedebiliyordum. Evet, zafer sarhoşluğu yaşıyordum ama aynı zamanda Blaise'in, kaybettiğimiz diğerlerinin, dürüst olmam gerekirse Cress'in bile acısını çekiyordum.

Yine de evdeyim, diye hatırlattım kendime.

Bu içinde büyüdüğüm o taht odası değildi. Blaise'in yarattığı depremler küçük ölçekli ve odanın büyük bir kısmına zarar vermeyecek kadar isabetliydi belki ama içerisi epeyce hırpalanmıştı. Kalovaksiyalılara on yıl ev sahipliği yaptıktan sonra, odanın karo zemini, vitray camlardan sızan sabah güneşinin ışığını yansıtmaz olmuştu. Kirli zeminde kırıklar vardı ve içerideki her şeyin iyice temizlenmesi gerekiyordu. Şamdan avize yeterince ışık veremeyecek kadar tozlu.

ZÜMRÜT KRALIÇE

Duvarlar pis ve lekeliydi. Tahtın kendisi bile yıpranmış, obsidiyen tozla kaplanıp matlaşmıştı.

Kalovaksiyalılar hep istediklerini elde etmekte usta, sahip olduklarına bakmakta beceriksiz olmuşlardı.

Bahçeye bakan balkonun duvarları yıkılmamaları için bir grup Toprak Muhafızı tarafından apar topar tamir edilmişti ama üzerlerindeki çatlaklar hâlâ seçilebiliyordu. Zemin de hâlâ küçük taşlarla kaplıydı. Belki bize burada neler yaşandığını hatırlatması için çatlakları ve diğer her şeyi olduğu gibi bıraktırdım.

Sabah güneşinin solgun ışığında taht odası altın rengi, yumuşak hatlara sahipti. Bir rüyadan kopup gelmiş gibi. Şu an bile her şeyin bittiğinden emin olamıyordum. Belki bir anda başkentin dışındaki bir çadırda, bir gemide, Sta'Crive-ro'da, hatta belki kendi evimde, bu saraydaki eski odamda, Gölgeler'le çevrelenmiş bir mahkûm olarak uyanacaktım. Ama bu bir rüyaysa sonuna dek tadını çıkarmaya niyetliydim.

Çocukken annemin tahtından nefret ederdim. Tahtın, siyah filizlerini annemin vücuduna sarıp yerinden kalkmasına izin vermediğini, onu bir yabancıya dönüştürdüğüne inanırdım. O artık benim annem değil, Kraliçe olurdu. Tahta kızar, ondan korkar ve onu görmemeye çalışırdım.

Ama şimdi ona doğru yürüyordum. Annemin kuşatmadan önce olduğu gibi onun üstünde olduğunu hayal ettim. Ellerini kucağında kavuşturduğunu, bacak bacak üstüne attığını ve rahatının yerinde olduğunu hayal ettim. Onun şu an benim başımda olan siyah-altın tacı taktığını, başını dikleştirerek kendisini görmeye gelen ve yardım talep eden insanları dinlediğini. Bundan asla emin olamayacağım halde onun o tahtta oturmaktan, kraliçe olmaktan mutlu olduğuna inanmak istiyordum.

Tahtın obsidiyen kolundaki alev şekilli kabartmayı okşadım ve parmak uçlarımda soğukluğunu hissettim. Nesiller boyu bu tahtta oturmuştuk. Günün birinde ona oturan atalarımın isimlerini öğrenmek isterdim ama onları tanıyan kim varsa muhtemelen Kalovaksiyalılar tarafından asimile edilmişti. Bu düşünce içimi acıttı.

Cress'i hatırlamak istemesem de elimde olmadan onu bu tahtta otururken hayal ettim. Tahtın üzerinde rahat mıydı? Yoksa o da bu tahttan benim korktuğum kadar korkmuş muydu? Cress'in sürekli düşüncelerimde olup olmayacağını merak ettim. Bir yanımda öyle olmasını, ne kadar korkunç olursa olsun ona ait bir şeylere tutunmayı umuyordu.

Bir yanımda hâlâ onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordu.

Kürsünün etrafını dolaşıp elimi tahtın sert, kıvrımlı kenarlarında dolaştırdım. Tekrar başa ulaştığımda yavaş, titrek bir nefes alıp kendimi ağır ağır tahtın üzerine bıraktım. Sonra kollarımı kolçaklara yerleştirip mümkün olduğunca dik oturmaya çalıştım.

İliklerime dek hissettiğim bir titremeyle bunun artık anemin tahtı olmadığını fark ettim. Bu taht Kayzer'e, Cress'e ya da isimsiz atalarımın hiçbirine ait değildi.

Bu taht sadece ama sadece bana aitti ve ben artık ondan korkmuyordum.

TEŞEKKÜR

Theo'nun hikâyesinin sonuna geldiğimize inanmak zor ama tıpkı Theo gibi, yanımda zeki, anlayışlı ve nazik insanlardan oluşan bir ekip olmadan buraya gelemezdim.

Savaş stratejilerini koordine etmeme ve karakterlerin yolculukları belirlememe yardımcı olan editörüm Krista Marino. Theo'yu daha ilk sayfalardan beri anladığın ve yolculuğu boyunca gösterdiğin sabır ve heves için teşekkür ederim. Astrea sensiz daha kötü (ve çok daha kafa karıştırıcı) bir yer olurdu.

Yayın hakları temsilcilerim. Laura Biagi, *Kül Prensesi*'ne ilk kez âşık olup onu kanatlarının altına aldığı, Jennifer Weltz ve John Cusick'aysa bu heyecan verici, sinir bozucu ve bazen kafa karıştırıcı macera boyunca verdikleri paha biçilmez destek ve tavsiyeler için teşekkür ederim.

Gençken yazar olmak istediğime ilk karar verdiğimde, en sevdiğim kitaplara baktım ve birçoğunun Delacorte Press tarafından yayınlandığını fark ettim. O zamandan beri kitaplarımın onlar tarafından yayınlanması hayaliyle yaşıyordum. Şimdiyse Delacorte Press tarafından basılmış üç kitabım var. Daha iyi bir yayıncı bulamazdım. Beverly Horowitz, Monica Jean ve Delacorte Press'teki diğer herkese minnettarım.

Random House Çocuk Kitapları'ndaki herkese ve kitabımı olabildiğince iyi hale getirmeye okuyucu kitlesini bulmasına yardımcı olan tüm çalışkan insanlara teşekkür ederim. Halkla ilişkiler uzmanım Jillian Vandall Miao, tanıdığım en güzel, en zeki ve en adanmış insanlardan biri. Dehâsına hayranım. Ayrıca tüm şevkleri ve yoğun çabaları için Elizabeth Ward, Kate Keating, Cayla Rasi, Mallory Matney, Janine Perez, Kelly McGauley, Colleen Fellingham, Tamar Schwartz ve Stephanie Moss'a teşekkür ederim.

ZÜMRÜT KRALİÇE

Kitapları kapaklarına göre değerlendirmeyin derler ama benim erişme şerefine ulaştığım kadar muhteşem kapaklarla değerlendircekseniz değerlendirin gitsin. Hikâyenin ruhunu mükemmel bir şekilde yakalayan bu kadar güzel kapaklar yarattıkları için Billelis ve Alison Impey'e sonsuza dek minnettarım. Isaac Stewart'a, çok kötü çizilmiş haritalarımı hayata geçirdiği ve başlı başına sanat eserlerine döndürdüğü için teşekkür ederim.

Babama, üvey anneme ve erkek kardeşim Jerry'ye stresliyken ve/veya sevindirici olup kendimden geçmişken yaptığım aramaları dinlediğiniz ve her adımda benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Koşulsuz sevginiz ve desteğiniz olmadan, olduğum kadın veya olduğum yazar olmazdım. Altı yıldır en büyük destekçilerim ve hamilerim olan Jef Pollock, Deb Brown ile çocukları Jesse ve Eden'a New York aileme dönüştükleri için teşekkür ederim.

Akıl sağlığını koruyan ve hem beni en üretken olmaya iterken hem de mecbur kaldıklarında bilgisayar ekranından uzaklaştıran arkadaşlarıma teşekkür ederim. Cara Schaeffer, Lexi Wangler, Sara Holland, Arvin Ahmadi, Patrice Caldwell, Jeremy West, Jeffrey West, Lauryn Chamberlain, Zoraida Cordova, Kamilla Benko, Lauren Spieller, Mark Oshiro, Dhonielle Clayton, Emily X.R. Pan, Cristina Arreola, MJ Franklin, Adam Silvera, Madison Levine, Jake Levine, Claribel Ortega, Kat Cho, Farrah Penn, Jessica Cluess, Tara Sim, Kiersten White, EK Johnston, Karen McManus, Melissa Albert, Amanda Quain, Julie Daly, Tara Sonin, Samira Ahmed, Shveta Thakrar ve Katy Rose Pool. Eminim unuttuklarını olmuştur, onlara içki borcum var.

Son olarak Theo'ya yolculuğu boyunca eşlik eden okurlarıma teşekkür ederim. Sizden iyisini ne yapsam bulamazdım. Bu seriyi geride bıraktığım için üzülmeyle birlikte, sizi yeni eserlerimle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.